

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Adım Samantha. Yirmi dokuz yaşındayım. Hayatımda hiç yemek pişirmedim. Yer silmedim. Toz almadım. Düğme falan da dikemem. Yapmayı bildiğim tek şey kontratları yeniden düzenlemek ve müvekkilime milyonlarca pound kâr ettirmek."

PASAKLI TANRIÇA, hayatı biraz daha ağırdan alması gereken genç bir kızın hikâyesi. Ki bu kızın artık kendini bulması, en önemlisi aşkı bulması gerekiyor. Ve elbette ki sözü edilen bu kızın, bir kenarda öylece durmasına alışkın olduğu ütü masasının ne işe yaradığını da artık uygulamalı olarak öğrenmesi gerekiyor.

"Samantha'ya çabucak kanınız ısınacak ve fazla mesai yapmış okuyucular bu avukatın hayatındaki ilk boş hafta sonunda yaşadığı sevinci çok iyi anlayacak." -**Christian Science Monitor**

"Sophie Kinsella 'çıtır edebiyatı' oyunlarının zirvesinde. Olay örgüsü hızlı bir tempoda ilerlerken eğlendiriyor ve yazar acayip karakterlerine yeterli ölçüde gerçekçi ayrıntılar eklemeyi başarıyor." -**New York Post**

"Kusursuz bir eğlence... *Pasaklı Tanrıça* hakikaten çok komik ve tatlı bir kitap. Kinsella mizahı iyi beceriyor ve okuyucularını meraktan çatlatıyor." -**Miami Herald**

"Çok hoş bir romantik komedi." -**The Washington Post**

Sophie Kinsella eski bir ekonomi muhabiri ve çoksatın *Alışveriş-kolik* romanlarının yazarı, İngiltere'de oturuyor ve ailesiyle birlikte yaşıyor.

ISBN: 978-605-0058-83-3

ARTEMIS

PASAKLI TANRIÇA

SOPHIE KINSELLA

Çeviren: Bige Turan

ARTEMİS YAYINLARI

AB/43

PASAKLI TANRIÇA
SOPHIE KİNSELLA

Orijinal Adı : *Undomestic Ooddess* Genel Yayın
Yönetmeni : İlgin Sönmez Toydemir İngilizce
Aslından Çeviren : Bige Turan Son Okuma :
dramaRepublic Kapak Tasarım - Uygulama :
Gökçen Ergüven Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : 2006 6.
Basım : Ağustos 2008
Cep Boy 1. Basım :
Şubat 2009

ISBN : 978-605-0058-83-3

Sophie
Kinsella©,
2006 Dell
Publishing

*Bu kitabın Türkçe yayını baklan Akçalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla*

*Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.,'ne aittir. Yayınevinden izin
alınmadan kısmen ya da tamamen alınılı yapılamaz, hiçbir şekilde
kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Tel: (212)
674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

cizgiliforum.com..engineel

ARTEMİS YAYINLARI Ticarethane Sokak No:
53 Cağaloğlu / İstanbul Tel: (212) 513 34 20 -
21 Faks: (212) 512 33 76 e-posta:
editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şii. Tel:
(212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubunun tescilli
markasıdır.

PASAKLI TANRIÇA

SOPHIE KİNSELLA

cizgiliforum.com..engine1

Stresli biri olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

Yooo, hiç stresli değilimdir.

Ben sadece... meşgulüm. Herkes meşgul. Dünya böyle. İtibarlı bir işim var, kariyerim benim için önemli ve bundan memnunum.

Tamam. Arada bir kendimi biraz gergin hissedebiliyorum. Baskı altında gibi mesela. Ama büyük şehirde avukatım ben! Ne bekliyordunuz, ki?

O kadar bastırarak yazmışım ki kâğıt yırtıldı. Kah-ıtsin. Neyse, boşver. Bir sonraki soruya geçelim.

Günde ortalama kaç saatinizi ofiste geçirirsiniz?

&

Değişiyor.

Düzenli olarak spor yapıyor musunuz? ~~Düzenli olarak yüzmeye gidiyorum.~~

■~~Amda sırada yüzmeye gidiyorum.~~

Düzenli olarak yüzmeye başlamak istiyorum aslında. Vaktim olunca yapacağım. Şu sıralar işler biraz yoğundu ama geçecek.

Günde sekiz bardak su içiyor musunuz?

~~Bazen.~~

Hayır.

Kalemi bırakıp boğazımı temizliyorum. Odanın karşı tarafında, küçücük ağda kâselerini ve tırnak cilalarını düzenlemeye devam eden Maya kafasını kaldırıp bana bakıyor. Maya bugünkü güzellik terapistim. Uzun siyah saçları örülü, örgünün arasında bir tutam beyaz saç, burnunda ise ufak bir gümüş hız-ma var.

"Anketimizi yanıtladınız mı?" diyor yumuşacık sesiyle.

"Biraz acelem olduğunu söylemiştim size," diyorum ben de kibarca. "Bu sorular gerçekten de çok gerekli miydi?"

"Sağlık ve güzellik ihtiyaçlarınızı belirleyebilme-miz için hakkınızda olabildiğince çok bilgi edinmek isteriz," diyor yatıştırıcı ancak acımasız bir tonlamayla.

Kol saatime bakıyorum. Dokuz kırk beş.

Bunun için hiç vaktim yok. Gerçekten de hiç yok. Ama işte bu benim doğum günü hediyem ve Patsy Teyzeme de söz verdim.

Daha doğrusu, bu aslında geçen yılın doğum günü hediyesi. Patsy Teyzem 'Stresten Arınma Kürü' için hediye çeki vermişti geçen sene. Kendisi annemin ablası oluyor ve kariyer yapmış kadınlarla ilgili ciddi endişeleri var. Onu her görüşümde beni omuzlarımdan yakalıyor, kaşlarını çatarak

suratıma eğiliyor. Hediye çekini yolladığı zarfın içine koyduğu karta da şöyle yazmış: "Kendine Zaman Ayır, Samanthaü!"

Ki hakikaten niyet ettim buna. Ama işte çok yoğun bir iki mesele çıktı ve bir baktım ben boş bir an bulana kadar bir sene geçmiş. Carter Spink hukuk bürosunda avukatım ve tam şu anda büyük bir telaş içindeyim. Ama geçici. Düzelecek. Şu önümüzdeki iki haftayı atlatayım, yeter.

Her neyse, ondan sonra da Patsy Teyzem bana *bu* seneki doğum günü kartını gönderdi -ve o anda fark ettim ki hediye çekimin tarihi geçmek üzere. Böylece işte buradayım, ...yirmi dokuzuncu yaş günüm. Bembeyaz bir bornoz ve surreal kâğıt terlikler giymiş, bir koltuğa oturmuş bekliyorum. Önümde uzun bir gün var. Max.

Sigara içiyor musunuz?

Hayır.

İçki içiyor musunuz?

Evet.

Düzenli öğünler halinde, ev yemeği yiyor musunuz?

Savunmaya geçecek gibi kafamı kaldırıp bakıyorum.- Bunun ne alakası var şimdi ya? Ev yemeğini üstün kılan nedir?

Besleyici, çok çeşitli bir beslenme tarzım var, yazıyorum en sonunda.

Ki doğru da.

Neyse, herkes Çinlilerin bizden daha uzun yaşadığını bilir -o zaman onların yedikleri yemekten daha sağlıklı ne olabilir ki? E, pizza da Akdeniz yemeği zaten. Muhtemelen evde pişmiş bir yemekten *daha* bile sağlıklıdır.

Hayatınızın dengeli olduğunu hissediyor musunuz?

Evet.

Hay...

Evet.

"Bitti," diye sesleniyorum ve kâğıtları Maya'ya geri veriyorum, okumaya başlıyor. Parmağı kâğıdın üstünde salyangozdan daha ağır ilerliyor. Sanki dünyanın tüm vaktine sahipmişiz gibi.

Yani, o sahip olabilir. Yalnız benim cidden ofise geri dönmem gerekiyor.

"Cevaplarınızı dikkatlice okudum," diyen Maya bana düşünceli düşünceli bakıyor, "ve oldukça stresli bir kadın olduğunuz ortada."

Ne? Bunu nereden çıkardı acaba? Forma özellikle de yazdım yani, stresli *değilim*.

"Hayır, değilim." Son derece rahat olduğumun altını çizen bir bakın-ne-kadar-stressizim bakışı atıyorum ona.

Maya ise hiç ikna olmuşa benzemiyor. "Mesleğiniz belli ki sizde çok baskı yaratıyor."

"Baskı altında güçleniyorum ben," şeklinde açıklıyorum. Ki doğru da. Ben hep böyleydim, ta şeyden beri...

Eh, annem ben sekiz yaşındayken şunu söylediğinden beri. *Baskı seni güçlendiriyor, Samantha*. Bütün ailem baskı altında güçleniyor hatta. Aile motto-muz olmuş artık.

Erkekkardeşim Peter hariç elbette. Sinir krizi geçirmişti o. Ama geri kalanlar öyle değil.

İşimi seviyorum. Bir kontrattaki zayıf halkayı yakalamayı seviyorum. Anlaşmayı bağlamaya yaklaşıırken artan adrenalinini seviyorum. Uzlaşma heyecanını, tartışmayı, odadaki en vurucu noktaya değinen insan olmayı seviyorum.

Sanırım, nadiren, birilerinin omuzlarıma yük bindirdiğini hisseder gibi oluyorum. Büyük beton külçeler gibi, üst üste konuyor sanki ve ben de onları düşürmemeye çalışıyorum, ne kadar yorgun olursam olayım...

Aman canım, herkes bazen böyle hisseder. Normaldir.

"Cildiniz çok susuz kalmış." Maya başını sağa sola sallıyor. Usta ellerini yanaklarımda dolaştırıyor ve parmağını çeneme dayıyor, suratı da çok endişeli. "Nabızınız fazla hızlı atıyor. Sağlıklı değil. Peki şu anda gergin inisiniz?"

"İşler şu aralar biraz yoğun," diyerek omuz silki-yorum. "Geçici bir durum. İyiyim." *İşimize baksak olmaz mı?*

"Evet." Maya ayağa kalkıyor. Duvara gömülü duran bir düğmeye basıyor ve yumuşacık panflüt ezgileri odayı dolduruyor. "Tek söyleyebileceğim, doğru yere geldin, Samantha. Amacımız stresi yok etmek, bedeni canlandırmak ve arındırmak."

"Çok hoş," diyorum ben de, söylenenler diğer kulağımdan çıkarken. Şimdi hatırladım, Ukrayna petrol şirketi kontratıyla ilgili David Ellridge'i arayacaktım.

"Yeşil Ağaç Merkezinin amacı, müşterilerine bir sükunet sığınağı oluşturmak, gündelik sıkıntılardan uzaklaştırmak." Maya duvardaki başka bir düğmeye basıyor ve ışıklar azalıp ortam loşlaşıyor. "Başlamadan önce," diyor yumuşak sesiyle, "herhangi bir sorunuz var mı?"

"Aslında var." Öne eğiliyorum.

"Güzel!" diyor sevinerek. "Bugünkü tedaviyi mi merak ediyorsunuz yoksa genel bir soru mu?"

"Çabucak bir e-posta atabilir miyim?" diyorum kibarca. Maya'nın tebessümü yüzünde donuyor. "Hemencecik," diye ekliyorum. "İki saniye bile sür-"

"Samantha, Samantha..." Maya başını iki yana sallıyor. "Buraya rahatlamak için geldin. Kendine vakit ayırmak için. E-posta yollamak için değil. Bu bir saplantı! Alkol kadar zehirli. Ya da kafein gibi."

Tanrı aşkına yahu, ben *saplantılı* falan değilim. Çok saçma. Ben her... eee... otuz saniyede bir e-pos-talarımı bakarım.

Mesele şu ki, otuz saniyede çok şey değişebilir.

"Hem ayrıca, Samantha," diye devam ediyor Maya, "bu odada bilgisayar görüyor musun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, itaatkâr bir biçimde loş odada göz gezdiriyorum.

"İşte bu yüzden bütün elektronik eşyanızı kasaya bırakmanızı rica ediyoruz. Cep telefonu yasak. El bilgisayarın da." Maya kollarını iki yana açıyor. "Bu bir çeşit inziva. Dünyadan kaçış."

"Tabii." İsyen etmeden kafa sallıyorum.

Kâğıt terliğimin içinde bir BlackBerry sakladığımı söylemek için hiç de uygun bir zaman değil.

"Hadi başlayalım o halde." Maya gülümsüyor. "Havlunun üstüne, kanepeye uzanın. Lütfen saatinizi de çıkarın."

"Saatim bana lazım!"

"Bu da bir bağımlılık işte." Onaylamaz bir tavırla dilini dişetine vurup bir ses çıkarıyor. "Buradayken saatin kaç olduğunu bilmenize gerek yok."

Dikkatlice arkasını dönüyor ve ben de istemeye istemeye saatimi kolumdan çıkarıyorum. Sonra da tuhaf bir biçimde kanepeye yerleşiyorum, çok kıymetli BlackBerry'mi ezmemeye özen gösteriyorum.

Elektronik alet yasaktır kuralını okumuştum aslında. Ve diktafonumu da teslim etmedim değil. Ama BlackBerry'siz üç saat geçirmek mi? Yani, ya ofisten ararlarsa? Ya acil bir durum olsa?

Mantıklı da gelmiyor zaten. İnsanların rahat olmalarını istiyorlarsa, onları *kesinlikle* BlackBerry'lerin-den ve cep telefonlarından ayırmamaları gerekir.

Her neyse, zaten bornozumun altından görececek hali yok.

"Rahatlattıcı bir ayak masajıyla başlayacağım," diyor Maya ve ayağıma bir losyon döküp dağıtıyor. "Zihnini boşaltmaya çalış."

Tavana bakıyorum, sanki o an yapmam gereken buymuş gibi. Zihnimi boşaltayım. Zihnim bomboş... ıpıkı transparan bir... cam gibi...

Ellridge meselesini ne yapacağım ya? Adamı aramam gerekiyordu. Benden cevap bekliyordur şimdi. Ya diğer ortaklara laçka olduğumu söylerse? Ya bu da ortaklığımı etkilerse?

Alarm dalgalarına kapıldığımı hissediyorum. Şu anda hiçbir şeyi şansa bırakamam.

"Bütün düşüncelerini serbest bırak..." diye şakı-yor Maya da. "Gerilimin dağıldığını hisset."

Belki de şipşak bir e-posta atabilirim. Bornozun altından.

Kaçamakça aşağı uzanıp BlackBerry'min sert köşesini yokluyorum. En sonunda kâğıt terliğimden çıkarmayı başarıyorum. Maya da her şeyden habersiz ayaklarıma masaj yapmaya devam ediyor.

"Vücudun ağırlaşıyor... zihnin iyice boşaldı..."

BlackBerry'nin kenarını göğsüme dayıyorum, havlunun altından sadece ekranı görünüyor. Çok şükür oda epey loş.

Hareketlerimi en aza indirgeyerek çaktırmadan tek elle yazmaya başlıyorum.

"Rahatlaaa..." diyor Maya yatıştırıcı bir sesle. "Bir sahilde yürüdüğünü hayal et..."

"Hı hı,..." diye mırıldanıyorum.

David, yazıyorum. ZFN Petrol kontratı. Yapılan değişiklikleri okudum. Bence cevabımız

"Ne yapıyorsun?" diyor Maya birden uyanıkça.

"Hiç!" diyorum, BlackBerry'yi alelacele havlunun altına sokuşturarak. "Sadece... eee... gevşiyorum."

Maya kanepenin yanına geliyor ve havlunun altından elimde tuttuğum BlackBerry'nin oluşturduğu şişliğe bakıyor.

"Bir şey mi saklıyorsun?" diye soruyor inanama-yarak. "Yo!"

Havlunun altından bip sesi geliyor. Kahretsin.

"Galiba araba geçti," diyorum sakın durmaya çalışarak. "Dışarıdan, sokaktan geldi herhalde."

Maya gözlerini kısıyor. "Samantha," diyor yavaş ama her şeyi bilen bir tavırla. "Orada elektronik bir alet mi var?"

İçimden bir ses, eğer itiraf etmezsem Maya'nın bornozumu yırtıp bulacağını söylüyor.

"Sadece bir e-posta yolluyordum," diyorum sonunda ve pişmiş kelle gibi sırtarak BlackBerry'yi ortaya çıkarıyorum.

"Siz işkolikler!" Bıkkınlıkla aleti elimden kapıyor. "E-postalar *bekleyebilir*. Her şey *bekleyebilir*. Nasıl rahatlayacağını bile bilmiyorsun!"

"Ben işkolik değilim!" diye karşı çıkıyorum inatla. "Ben bir avukatım! Arada fark var!"

"İnkâr etme." Maya başını iki yana sallıyor.

"Etmiyorum! Bak, şirkette çok büyük anlaşmalar yapıyoruz. Elektronik aletlerimi kapatamam! Özellikle de şu anda. Ben... şey, şu anda ortak olmaya çok yakınım."

Bu sözcükleri sesli söyleyince o tanıdık gerginliği ve bıçak batması hissini duyumsuyorum. Ülkedeki en büyük hukuk şirketlerinden birinin ortağı olmak. Kendimi bildim bileli istediğim şey, ezelden beri.

"Ortak olmaya çok yakınım," diye yineliyorum, artık daha sakınım. "Karar yarın verilecek. Eğer seçilirsem, gelmiş geçmiş en genç ortak olacağım. Ne kadar büyük bir ihale bu farkında mısın? Herhangi bir fikrin var mı — ?"

"Herkes dışarıda iki saat geçirebilir," diye sözümü kesiyor Maya. Ellerini omuzlanma koyuyor. "Samantha, inanılmaz derecede gerginsin. Omuzların taş gibi, kalbin dört nala atıyor... sanki patlamaya hazır gibisin."

"Ben iyiyim."

"Sen bir endişe düğümü olmuşsun!"

"Hayır!"

"Artık yavaşlamaya karar vermelisin, Samantha." Bana gayet ciddi bakıyor. "Hayatını değiştirmek sadece senin elinde. Bunu yapacak mısın?"

"Eee... bilmem..."

Birden yerimden sıçıyorum çünkü külotumun içinde bir şey oynatıyor.

Cep telefonum. BlackBerry'mi alırken onu da oraya sokuşturmuştum ve ses çıkarmasın diye 'titre-me'ye almıştım.

"Ne oluyor?" Maya kıpır kıpır atan havluma bakıyor. "Bu... titreşme de neyin nesi böyle?"

Telefon olduğunu itiraf *edemem*. BlackBerry bozgunundan sonra hiç olmaz.

"Ehem..." Boğazımı temizliyorum. "Benim özel... eee... aşk oynucağım."

"Neyin?" Maya'mn ağzı açık kalıyor.

Telefon donumun içinde yine oynaşıyor. Bakmam gerek. Ofisten arıyor olabilirler.

"Immm... anlarsın ya, şu anda özel bir ana ulaşmak üzereyim," Maya'ya ciddi ciddi bakıyorum. "Belki de şey, beni bir saniye yalnız bıraksan?"

Maya'mn gözlerinden kuşkular geçiyor.

"Bir dakika!" Tekrar bakıyor titreşen yere. "Orada telefon mu var yoksa? *Cep telefonunu da mı* kaçak soktun sen?"

Aman tanrım. Çok kızdı.

"Bak," diyorum, özür dilermiş gibi görünmeye çalışarak, "kurallarınız olduğunu biliyorum, saygı da duyuyorum, tamam, ama mesele şu ki cep telefonum bana *lazım*." Telefonumu almak için havlunun altına uzanıyorum.

"*Bırak şunu!*" Maya'mn çılgınlığıyla ne olduğumu şaşırtıyorum. "Samantha," diyor sakın durmak için bariz bir çaba sarf ederek, "eğer söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiş olsaydın şimdiye kadar o telefonu çoktan kapatırdın."

Telefon elimde son bir kez daha titriyor. Arayan numaraya bakıyorum, midem kasılıyor. "Ofisten arıyorlar."

"Mesaj bıraksınlar. İş bekleyebilir."

"Ama-"

"Bu senin kendine ayırdığın zaman." One eğilip ağırbaşlılıkla elimi avucunun içine alıyor. "*Sadece .sana ait.*"

Tanrım, hakikaten anlamıyor, değil mi? Katıla kanla gülmek istiyorum yahu.

"Ben bir Carter Spink çalışanıyım," diye açıklamamı yapıyorum. "Benim kendime ayıracak vaktim olmaz."

Telefonun kapağını kaldırıp açıyorum ve öfkeli bir erkek sesi konuşmaya başlıyor.

"Samantha, hangi cehennemdesin?"

Göğsüm daralıyor. Arayan Ketterman. Bizim departmanın başı. Bir önadı da vardır herhalde ama kimse ona Ketterman'dan başka şekilde hitap etmez.

Simsiyah saçları, metal çerçeveli gözlüğü, insanın içi-ye işleyen patlak gözleri vardır ve Carter Spink'e ilk geldiğimde kabuslarıma giriyordu kendisi.

"Fallons anlaşması geri gönderildi. Hemen buraya gel. On otuzda toplantı."

Geri mi gönderildi?

"Hemen geliyorum." Telefonu pat diye kapatıp lişmanlık dolu gözlerle Maya'ya bakıyorum. "Affe-lersin."

Kol saati *bağımlısı* değilim.

Ama belli ki ona güveniyorum. Sizin de vaktiniz ıltı dakikalık parçalarla ölçülüyor olsaydı, siz de öy-e yapardınız. Çünkü çalışma hayatımın her altı daki-casında bir, bir müvekkilim bana para ödüyor. Bilgi-layardan çıkmış, kabataslak ifadelerle dolu bir za-nanlama raporumuz vardır.

11.00-11.06 A projesi kontratının müsveddesi 11.06-

11.12 B müvekkili için düzeltilmiş belgeler 11.12 -11.18

C anlaşması için fikir alışverişi

Carter Spink'te ilk işe başladığım zaman biraz gö-üm korkmuştu, günün her dakikası ne üzerinde çalış-ığımı yazma fikrinden yani: Ya altı dakika hiçbir şey /apmadan durursam? O zaman ne yazmam gerekiyor?

11.00-11.06 Amaçsızca camdan dışarı baktım 11.06-11.12

Yolda George Clooney'e rastlama rüyaları kurdum

11.12-11.18 Dilimle burnuma değmeye çalıştım

Fakat gerçek şu ki alışıyorsunuz. Hayatınızı küçücük küçücük parçalara bölmeye alışıyorsunuz. Çalışmaya da alışıyorsunuz. Her dakika çalışmaya.

Carter Spink'te avukatsanız, öylece oturmazsınız zaten. Camdan dışarı bakmaz ya da hayal kurmazsınız. Özellikle de hayatınızın her altı dakikası çok para ediyorsa. Şöyle söyleyeyim: Eğer hiçbir iş yapmadan altı dakikamın geçmesine izin verirsem, şirkete 50 pound kaybettirmiş olurum. On iki dakikası: 100 pound. On sekiz dakikası: 150 pound.

Dediğim gibi, Carter Spink'te avukatlar boş oturmaz.

2

Ofise vardığımda Kettermen'lı masamın yanında dikilirken buluyorum. Yüzünde onaylamadığını gösteren bir tiksinti ifadesiyle kâğıt ve dosya kalabalığına bakıyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, dünyanın en huzur verici masasına sahip olduğum söylenemez. Aslında. .. daimi bir keşmekeş halinde. Ama cidden toplamayı düşünüyorum, yerdeki bütün dosya ve kontratları da ayıklayacağım. Biraz vaktim olsun.

"Toplantı on dakika içinde," diyor Kettermen saatine bakarak. "Finans belgelerinin taslaklarını hazır istiyorum."

"Elbette," diye cevap veriyorum, sakinliğimi korumaya çalışarak. Fakat adamın sadece varlığı bile içimi titretiyor.

Kettermen en olmadık zamanlarda sinirleri bozar. Diğer erkekler aftershave kokusu yayarken o adeta ürkütücü beynî bir güç yayar. Yine de bugün diğerlerinden bir milyon kat daha kötü çünkü Kettermen ka

rar panelinde duruyor. Yarın o ve diğer on üç ortak bir toplantı yapıp kimin yeni ortak olacağına karar verecekler.

Yani yarın, başarmış mıyım, yoksa hayatım kocaman bir işe yaramaz başarısızlık mı olmuş anlayacağım. Baskı falan kalmayacak.

"Belgelerin taslağı şurada olacaktı..." Bir dosya yığınının altına uzanıp etkili bir katkı maddesinden yapılmış mukavva dosyaya benzer bir şeyi çekiyorum.

Eski bir Krispy Kreme çörekleri kutusuymuş.

Çabucak çöpe fırlatıyorum. "Kesin burada bir yerde de..." Çılgıncasına karıştırıyorum ve sonunda doğru dosyayı yakalıyorum. Çok şükür. "İşte!"

"Bu savaş alanına dönmüş yerde nasıl çalışabiliyorsun anlamıyorum, Samantha." Ketterman'ın sesi tiz ve iğneleyici, gözlerindeyse espriden eser yok.

"En azından her şey elimin hemen altında!" diyerek gülmeye çalışsam da Ketterman heykel gibi duruşunu bozmuyor. Telaşa kapılmış bir halde sandalyemi çekiyorum ve varlıklarını unuttuğum bir tomar mektup hep birlikte yere uçuyor.

"Biliyorsun, eski kural gereği bütün masalar her akşam altıda temizleniyordu." Ketterman'ın sesi çelik gibi. "Belki de yeniden uygulamaya koymakta yarar var."

"Belki de!" deyip tebessüm etmeye zorluyorum kendimi fakat Ketterman beni germeye ve germeye devam ediyor.

"Samantha!" Dostane bir ses lafımızı bölüyor ve kafamı kaldırıncı Arnold Saville'in koridorda bize yaklaştığını görüp rahatlıyorum.

Arnold ortaklar arasında en sevdiğim eleman. Yüne benzeyen gri saçları var, ki bir avukata göre fazla vahşice duruyorlar, kravat zevki de biraz cafcıflı. Bugün de itfaiye

kırmızısı yumuşak bir kumaştan yapılma bir tanesini takmış, yaka cebine de aynı renk bir mendil sokmuş. Benimle selamlaşırken ağzı kulaklarına varıyor, ben de ona sırtıyorum ve içim rahatlıyor.

Arnold'ın ortak olmam için evet oyu verdiğinden eminim. Kettermen'in hayır oyu verdiğinden de bir o kadar eminim aynı zamanda. Arnold şirketin bağımsız bireycisi; kuralları bozan, dağınık masalar gibi kel alaka konularla ilgilenmeyen ortak o.

"Sana bir takdir mektubu, Samantha." Arnold'ın yüzü gülüyor ve bana bir kâğıt parçası uzatıyor. "Gleiman Brothers'ın oturma başkanından, aşağısı kurtarmazdı zaten."

Söz konusu kâğıdı şaşkınlık içinde alıyorum ve elle yazılmış notu okuyorum: "...büyüksaygı... profesyonel hizmet kalitesi..."

"Anladığım kadarıyla beklemediği birkaç milyon poundunu kurtarmışsın," deyip göz kırptıyor Arnold. "Keyfi yerinde."

"Ah evet." Benim de biraz rengim yerine geliyor. "Şey, önemli bir şey değildi canım. Sadece mali işlerindeki ufak bir anormalliği yakaladım, o kadar."

"Onu çok etkilediğin belli oluyor." Arnold saç gibi gür kaşlarını kaldırıyor. "Bundan böyle bütün anlaşmalarına senin bakmanı rica etti. Harika Samantha! Aferin sana."

"Eee... teşekkür ederim." Kısa bir an Kettermen'a bakıyorum, acaba hani uzak bir ihtimal de olsa birazcık etkilenmişe benziyor mu diye. Yok, hâlâ yüzünde aynı sabırsız çatık kaşlar.

"Bir de sununla ilgilenmeni istiyorum." Kettermen masama pat diye bir dosya bırakıyor. "Vadesi dolmuş görevler listesi. Kırk sekiz saat içinde raporunu bekliyorum."

Adı batsın. Kallavi dosyaya bakınca göğsüme bir öküz oturuyor. Bunu bitirmek saatlerimi alacak.

Ketterman bana sürekli kendi yapma zahmetine katlanamadığı sıradan gündelik işler yığıp duruyor. 1 latta Arnold da. Zaten bu işleri verirken de beşini söylüyorlarsa, beşini masama bırakıp yanına bir not ilâştiriyorlar ve başımın çaresine bakmamı bekliyorlar.

"Bir sorun mu var?" Gözlerini kısıyor.

"Elbette yok," diyorum kısaca ve ben halledebili-lim tonunda, potansiyel ortak sesimi kullanarak. "Toplantıda görüşürüz."

Ketterman çekip gidince saatime bakıyorum. On yirmi iki. Fallons anlaşmasının belge taslaklarının sıraya konmuş olduğunu anlamak için tam sekiz dakikam var. Dosyayı açıyorum ve hata var mı ya da boşluk kalmış mı diye sayfaları çabucak tarıyorum. Carici- Spink'te çalışmaya başladığımdan beri çok daha hızlı okumaya alıştım.

Hatta ve hatta her şeyi çok daha hızlı yapıyorum. il il ik. Daha hızlı yürüyorum, daha hızlı konuşuyorum, daha hızlı yiyorum, daha hızlı... seks yapıyorum...

Son dönemlerde yaptığımdan da değil ya! Ama iki yıl önce Berry Forbes'dan bir onur üyesiyle çıkıyordum. Adı Jacob'dı ve muazzam uluslararası anlaşmalarla ilgileniyordu, benden bile az vakti oluyordu yani. Sonunda rutin cinsel yaşıntımızı altı dakikaya in-dirgeyebilmiştik, yani karşılığında para alsak çok işlevsel olacaktı. (Tabii ki de öyle bir şey söz konusu değildi.) Ben boşalıyordum, o da boşalıyordu. Sonra da kalkıp e-posta gelmiş mi diye bakıyorduk.

Ki bu demek oluyordu ki aynı anda orgazm oluyorduk. Yani hiç kimse iyi seks olmadığını iddia edemez. Ben de zamanında *Cosmo* okudum, bu gerçeklerden haberdarım.

Her neyse, sonra bir yerden devasa bir teklif gelince o Boston'a taşındı ve ilişkimiz de böylece sona erdi. Çok fazla üzülmедim.

Aslında tamamen dürüst olmak gerekirse, ondan çok da hoşlanmıyordum.

"Samantha?" Bu sesle rüyalarımдан uyanıyorum. Sekreterim Maggie. Daha birkaç hafta önce başladı ve onu henüz o kadar iyi tanımıyorum. "Dışarıdayken biri arayıp mesaj bıraktı. Joanne diye biri?"

"Clifford Chance'tan Joanne mi?" Kafamı kaldırıp bakıyorum, dikkatimi çekmeyi başardı. "Tamam. Ona de ki e-posta'sını aldım ve yemekten sonra onu arayacağım-"

"O Joanne değil," diye araya giriyor Maggie. "Yeni temizlikçin Joanne. Elektrikli süpürge torbanı nereye koyduğunu soruyor."

Boş boş bakıyorum. "Neyimi?"

"Elektrikli süpürge torbası," diye tekrar ediyor Maggie de sabırlı bir şekilde. "Bulamıyormuş."

"Niye elektrikli süpürgeyi torbaya koysun ki?" diyorum ben de afallamış vaziyette. "Bir yere mi götü rüyormuş?"

Maggie şaka mı yapıyorum diye tam anlayamadan suratıma öyle bakakalıyor.

"Elektrikli süpürge'nin içine takılan torbalardan bahsediyor," diyor temkinlice. "Tozları toplamak için hani? Onlardan sende var mı hiç?"

"Hı!" diyorum hemen. "Hı, şu torbalar. Eee..."

Düşünceli düşünceli kaşlarımı çatıyorum, sanki çözüm dilimin ucundaymış gibi. Doğrusu, elektrikli süpürge'nin

nasıl bir şey olduğunu bile hatırlayamıyorum. Onu daha önce gördüm mü? Eve gönderildiğini biliyorum çünkü kargo kâğıdını kapıcı imzalamıştı.

"Belki de Dyson markadır," diye öneriyor Maggie-c "Torba almıyor onlar. Silindir şeklinde mi, yoksa dik mi duruyor?" Umutla bana bakıyor kızcağız.

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Tabii itiraf edecek halim de yok.

"Ben hallederim," diyorum işkadını-vari bir havayla ve kâğıtlarımı toplamaya koyuluyorum. "Sağol Maggie."

"Bir sorusu daha vardı." Maggie önündeki notlara *yiv*, atıyor. "Fırın nasıl yanıyormuş?"

Bir saniye için ona aldırmadan kâğıtlarımı toplamaya devam ediyorum, sanki duymamışım gibi. Kendi fırınının nasıl yandığını biliyorum harhalde yani.

"Kolay. Şeyi çeviriyorsun... eee... düğmeyi," diyorum en sonunda kayıtsızca. "Gayet açık zaten, gerçekten..."

"Garip bir saati varmış, öyle dedi." Maggie düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyor. "Gazlı mı, elektrikli mi?" Tamam, galiba bu konuşmaya hemen bir sön verelim.

"Maggie, acilen bir telefon etmem gerekiyor," diyorum üzgünce ve telefonu göstererek.

"Temizlikçine ne diyeyim öyleyse?" diye ısrar ediyor Maggie ise. "Aramamı bekliyor da."

"Ona de ki... bugünlük boş versin. Ben icabına bakarım."

Maggie odamdan çıkar çıkmaz kaleme kâğıda sarılıyorum.

1. Fırın nasıl yanıyor?

2. Elektrikli süpürge için torba al.

Kalemi masaya bırakıp alnımı ovuşturuyorum. Buna ayıracak bir saniyem bile yok. Yani elektrikli süpürge'nin torbasına. Neye benzediklerini bilmiyorum ki, tanrı aşkına! Bırak nereden alınacağını...

Birden beynimde parlak bir fikir ışıltıyor. Yeni bir elektrikli süpürge sipariş edeyim. İçinde takılmış bir torbayla gelir, olur biter.

"Samantha."

"Ne? Ne var?" Yerimden sıçıyorum ve hayretle gözlerimi açıyorum. Guy Ashby kapımda dikiliyor.

Guy, şirketteki en yakın arkadaşım. Bir doksan boyunda, zeytuni tenli ve koyu renk gözlü; sıradan bir günde her santimetrekaresi pürüzsüz ve parlatılmış gibi görünen avukatımız. Ama bu sabah koyu saçları darmadağın ve gözlerinin altında mor halkalar var.

"Gevşe." Guy gülümsüyor. "Benim. Toplantıya geliyor musun?"

En yürek yakıcı gülümseyişe sahiptir kendisi. Bunu ben söylemiyorum sade, daha şirkete adımını atar atmaz herkesin dilindeydi.

"Ah. Eee... evet geliyorum." Kâğıtlarımı masadan alıyorum ve densesizce ekliyorum, "İyi misin Guy? Bi-laz dağılmış görünüyorsun."

Kız arkadaşından ayrılmış. Bütün gece kavga etmişler ve kız kapıyı vurup çıkmış...

Hayır, hayır, sevgilisi Yeni Zelanda'ya göç etmiş.

"Sabahladım," diyor Guy yüzünü buruşturarak. "Kahrolası Ketterman. Herif insan değil." Ağzı yırtılacak gibi esnerken Harvard Hukuk Fakültesindeyken yaptırdığı bembeyaz dişlerini de göstermiş oluyor.

Kendi seçimi değilmiş güya. Görünüşe göre, este-lık cerrahı onay vermeden oradan mezun olmanız mümkün değilmiş.

"Yazık." Onu çok iyi anlıyormuş gibi sırtıyorum, sonra da sandalyemi geriye doğru iterek ayağa kalkıyorum. "Hadi gidelim."

Guy ile bir yıldır tanşıyoruz, yani bu bölümün or-luğı olarak işe başladığından bu yana. Akıllı adam, komik de, o da benim gibi çalışıyor, yani bir şekilde İm birimize... cuk oturuyoruz.

Ve evet. Eğer koşullar farklı olsaydı aramızda bir ışk da doğabilirdi. Ama aptalca bir yanlış anlaşılma

'or11cu...

İler neyse. Olmadı işte. Ayrıntılar mühim değil, (l/erinde bile durmuyorum zaten. Biz arkadaşız -ve **buna** bu da uyar.

I fff, tamam, işte aynen şöyle olmuştu.

(iörünüşe göre Guy beni şirkette daha ilk günden ımk etti, tıpkı benim de onu fark etmem gibi. Ve benimle ilgilendi. Yalnız mıyım diye sordu. Ki öyleydim.

İşte can alıcı nokta: Bekârdım. Jacob'dan yeni ayrılmıştım. Her şey kusursuz olacaktı.

Birlikte olsaydık ne kadar mükemmel olurdu diye çok sık düşünmemeye çalışıyorum.

Ama Nigel MacDermot, aptal herif, aptalın teki, şu dünyadaki gelmiş geçmiş en *düşüncesiz* insan olarak kalkıp Guy'a, Berry Forbes'un kurucu üyelerinden biriyle birlikte olduğumu söylemiş.

Hem de yalnız, olduğum halde.

Bana sorarsanız sistemde çok büyük kusurlar var. Daha açık olmalı. İnsanlar da nişanlıysa üzerlerinde bir işaret taşımali, aynen tuvaletlerdeki gibi. Dolu. Ya da değil. Bu tür konular hakkında en ufak bir belirsizliğe mahal verilmemeli.

Her neyse, bende işaret yoktu. Ya da varsa da işte, yanlış işaretti. Guy'a her fırsatta gülücükler attığım hafif utanç verici olarak tanımlayabileceğim birkaç hafta geçirdik -bu arada adam da tuhaf görünüyordu, benden kaçmaya başladı çünkü a) iki kişinin arasına girmek istemiyordu ya da b) ben ve Jacob'la üçlü yapmak istemiyordu.

Ben de ne olduğunu anlamadım, o yüzden geri çekildim. Sonra şans eseri duydum ki hafta sonu partilerinden birinde tanıştığı Charlotte adında bir kızla çıkmaya başlamış. Bir iki ay sonra da aynı anlaşma üzerinde birlikte çalışınca arkadaşça birbirimizi tanımaya başladık -ve işte bütün hikâye aşağı yukarı bundan ibaret.

Yani, her şey yolunda. Gerçekten. Bu işler böyledir. Bazı şeyler olur -bazılarıysa olmaz. Kısmet değilmiş.

Tabii ta derinlerde, içimde bir yerde... yine de kısmet olduğuna inanıyorum.

"Eee," diyor Guy koridorda toplantı odasına yürüdüğümüz sırada. "Ortak." Tek kaşını kaldırıyor.

"Öyle deme!" diye tıslıyorum dehşet içinde. Şom ağzını açmasın da.

"Hadi ama ya. Başardığını biliyorsun."

"Hiçbir şey bildiğim falan yok."

"Samantha, sen akranların arasında en zeki avukatsın. En çalışkan da sensin. IQ seviyen kaçtı, 600 mü?"

"Kes sesini." Soluk mavi halıya bakarak yürüyorum ve Guy bir kakhaha atıyor. "124 çarpı 75?"

"Dokuz bin üç yüz," diyorum tiksintiyle.

Guy hakkında uyuz olduğum *tek* şey de bu. On yaşımdan beri büyük rakamlı işlemleri kafadan yapabiliyorum. Nedendir, tanrı bilir, yapabiliyorum işte. Herkes de duyunca hemen, "Hadi ya, vay be," lalan diye tepki veriyor, sonra da hemen unutuyor-l.i..

Ama Guy'ın her an aklında sanki, bana sürekli toplama işlemleri yaptırıyor, iyice sirk hayvanına çevirdi beni. Onun komiğine gittiğini biliyorum ama arlık biraz sinirime dokunmaya başlıyor.

Bir keresinde ona bilerek yanlış sayıyı söyledim. Ama sonra anladım ki meğer cevaba gerçekten ihtiya-ı ı varmış, sayıyı kontrata yazmış ve az kalsın anlaşma çöpe gidiyordu. O yüzden de bir daha öyle yapmıyorum.

"Şirketin internet sitesi için aynada alıştırma yapıyor musun?" derken Guy elini çenesine koyup düşünceli bir duruş takınıyor. "Bayan Samantha Sweeting, Ortak."

"Aklıma bile gelmedi," diyorum gözlerimi devirerek.

Azıcık yalan oluyor gerçi. Fotoğrafta saçımı nasıl yapacağımı bile planladım. Hangi siyah takımımı giyeceğimi de. Ve bu sefer gülümseyeceğim. Carter Spink internet sitesindeki fotoğrafımda haddimden fazla ciddi görünüyorum.

"Duyduğuma göre sunumun ayakları yerden kesmiş," diyor Guy daha bir ciddiyetle.

Alaycı bakışım bir saniyede tarih oluyor. "Gerçekten mi?" diyorum, fazla hevesli görünmemeye çalışarak. "Kim dedi?"

"Ve herkesin gözü önünde William Griffiths'e de ağzının payını vermişsin." Guy kollarını göğsünde kavuşturuyor ve esprili gözlerle beni süzüyor. "Sen hiç hata yapar mısın, Samantha Sweeting?"

"Ah, hem de bir sürü," diyorum rahat rahat. "İnan bana."

Tanıştığımız ilk gün kolundan tutup sana kimseyle çıkmadığımı söylememek gibi mesela.

"Bir hata, hata değildir," diyor Guy, "düzeltililebil-dikten sonra." Bunu derken gözleri benimkilere kayıyor ve daha bir derin bakıyor.

Ya da bakışları sadece uykusuzluktan baygınlaşıyor. İşaretleri yorumlama konusunda fazla iyi değildir de.

Hukuk yerine bu konuda yüksek tahsil yapsaymı-şım iyi olurmuş. Çok daha işe yarardı herhalde. Erkekler Sizden Ne Zaman Hoşlanır, Size Ne Zaman Arkadaşça Yaklaşır Anlama Sanatı mezunu.

"Hazır mısın?" Arkamızdan gelen Kettermann'ın kırbaç gibi sesi ikimizi de yerimizden sıçratıyor. Bir de dönüp bakıyorum ki arkamda bir grup jilet gibi takım elbiseli erkek, artı yine jilet gibi takım elbiseli iki bayan dikiliyor.

"Kesinlikle." Guy, Kettermann'ı başıyla onaylıyor, sonra da kafasını çevirip bana göz kırıyor.

Ya da belki de telepati kursuna yazılsam da olur.

3

Dokuz saat sonra, hâlâ toplantıdayız. Devasa maun masanın üstü fotokopisi çekilmiş anlaşma tasarılarıyla, üzeri karışık el yazısıyla kaplı not kâğıtlarıyla, kahve fincanları ve post-itlerle kaplı. Öğle yemeğinden kalma hazır yemek kutuları da yerlere saçılmış vaziyette. Bir sekreter gelip anlaşmanın fotokopiden yeni çıkmış son halini dağıtıyor. Karşı tarafın **iki** avukatı masadan kalkıyor ve mola odasında yoğun bir fısıltı sohbetine dalıyor. Her toplantı odasında bu mola odalarından bir tane vardır: Özel konuşmalarınızı yapmak için ya da bir şeyleri kırıp dö-küyormuş gibi hissettiğiniz zamanlarda gittiğiniz küçük bir yan oda işte.

Öğleden sonrasının yoğunluğu geldi geçti. Med-cezir hafıflemiş gibi. Masanın çevresindeki suratlar kıpkırmızı, sinirler hâlâ yay gibi ama artık kimse bağırıp çağırıyor. Müvekkiller gitti. Saat dört sularında bir fikir birliğine vardılar, el sıkışıp parlak limu-zinleriyle binadan uzaklaştılar.

Şimdi her şey bize, biz avukatlara bakıyor; söyledikleriyle asıl demek istedikleri arasındaki şifreleri çözeceğiz (ikisinin aynı şey olduğunu zanneden varsa, bu sektörden hemen ayrılrsa iyi eder) ve yarınki toplantıya kadar hepsini kontrat tasarısına bir bir dahil edeceğiz.

Ki o zaman da bağırış çağırışlar yeniden başlayacak.

Kurumuş yüzümü ovuşturup kapuçinomdan bir yudum içiyorum, yanlış fincanı aldığımı da içtikten sonra fark ediyorum, saatler öncesinden kalma taş gibi soğuk bardak bu. Ögh. *Ögh!* Masaya tükürmem de mümkün değil, anlarsınız ya.

Yüzümü ekşiterek ağız dolusu içeceği yutuyorum. Flüoresan ışıkları gözlerimi kamaştırıyor ve vücu-dumdaki tüm su çekilmiş gibi hissediyorum. Tüm bu büyük anlaşmalardaki rolüm finans bağlamında -yani müvekkilimiz ve PGN1 bankası arasındaki borç ödeme anlaşmasını ayarlayan benim. İkinci derecede öneme sahip şirketlerden birinde bir borç kara deliği olduğu ortaya çıkınca durumu kurtaran bendim. Ve bu öğleden sonra üç saatimi 29. maddedeki bir tabiri tartışarak geçiren de yine bendim.

Tabir de 'en iyi çabalarımız'dı. Karşı taraf 'mantıklı efor' göstermeye çalışıyordu. Biz kazandık ama nedense her zamanki galibiyet sevincimi yaşayamadım. Tek bildiğim saatin yedi on dokuz olduğu ve on bir dakika içinde şehrin diğer ucuna varmış, annem ve abim Daniel ile akşam yemeği yemek için masaya oturmuş olmam gerektiği idi.

İptal etmek zorundayım. Hem de kendi doğum günü yemeğimi.

Bu düşünce aklımdan geçerken beynimin bir başka köşesinde okuldan eski arkadaşım Freya'nın sinirli sesinin yankılandığını da duyuyorum.

Doğum gününde seni ofiste tutamazlar!

Geçen hafta da onunla bir programımı iptal etmiştim de, komedi filmine gidecektik birlikte. Anlaşma ertesi sabah imzalanacaktı ve başka şansım yoktu.

Freya'nın anlamadığı tek şey, teslim tarihi her şeyden önce gelir, sorgusuz sualsiz. Daha önceden verilmiş sözler geçersizdir, doğum günleri geçersizdir. Tatiller her hafta iptal ediliyor. Masada tam karşımda oturan Clive Sutherland. Bu sabah karısı ikiz doğurdu ve adam ögle yemeğine ofisteydi.

"Tamam millet." Kettermen'in sesi acilen dinlememizi emrediyor.

Kettermen suratı kırmızı olmayan, yorgun, hatta mecalsiz görünmeyen aramızdaki tek insan. Her zamanki halinde, yani makineye bağlanmış; bu sabah işe ilk geldiği anki kadar parlak ve temiz. Sinirlendiği zaman tek bir saç teli bile yerinden oynamaz. Yalnızca sessiz, çeliğimsi bir öfke yayar, o kadar.

"Ara vermeliyiz."

Ne? Kafam yerinden kalkıyor.

Diğer kafalar da yerinden kalkıyor; masanın çevresinde oluşan umudu gözle görebiliyorum. Matematik sınavında birinin sınıfa girdiğini duyan ortaokul çocuklarıyz şu anda, uyarı alırsız diye de kımıldaya-mıyoruz ama.

"Fallons'dan belgeler gelene kadar çalışmaya devam edemeyiz. Hepinizle yarın sabah dokuzda, burada görüşürüz." Dönüp çıkıyor ve kapı arkasından ka panırken nefesimi veriyorum. Fark ettim ki, nefesimi lı ıl muşum.

Clive Sutherland kapıya doğru bir hamle yaptı bile. Odadaki insanlar çoktan telefonlarına sarılmış, filme mi gitsem, yemeğe mi çıksam şeklinde konuşuyor, iptal etikleri buluşmaları yeniden ayarlıyor. Asansörlere doğru neşeli bir

yöneliş var. İçimden birdenbire, "Yaşasın!" diye haykırmak geliyor.

Ama bu hiç de ortaklara yaraşır bir davranış **olmaz**.

Kâğıtlarımı topluyorum, çantama dolduruyorum 11-sandalyemi geriye itiyorum.

"Samantha. Neredeyse unutuyordum." Guy odanın karşı tarafından bana doğru geliyor. "Sana bir şey **receğim**."

İlana sade beyaz bir paket verdiği sırada içimde 11111111 bir sevinç dalgası duyuyorum. Bir doğum gü-m11 hediyesi. Koca şirkette doğum günümü hatırlayan lık insan. Karton zarfı açarken yüzümün parlamasına **ngel** olamıyorum. "Guy, ne gerek vardı!" Dert değil," diyor Guy, yaptığından çok tatmin 11111111 belli.

"Yine de!" Kakhaha atıyorum. "Ben de sanmıştım ki"

Plastik bir dosyanın içinde duran şirket DVD'sini ce birden lafım ağzımda kalıyor. Geçen gün | iptiğimiz Avrupalı Ortaklarımız sunumumuzun bir 1 ı ıpyası, Bende olsun isterdim demiştim de.

1 "V1)'yi elimde evirip çeviriyorum, kafamı kaldırıp 1 1 im bakarken gülümseyişimin solmadığından emin oluyorum. Tabii ki yaş günümü hatırlamadı. Neden hatırlasın ki? Muhtemelen bilmiyordur bile zaten.

"Ah, bu... harika," diyorum en sonunda. "Teşekkürler!"

"Sorum değil." Çantasını eline alıyor. "İyi akşamlar. Herhangi bir planın var mı?"

Ona doğum günüm olduğunu söyleyemem. Şey düşünür... Şey zanneder...

"Sadece... ailevi bir şey işte." Gülümsüyorum. "Yarın görüşürüz."

Her neyse. Önemli olan şu: Kurtuldum. Sonuçta akşam yemeğine çıkıyorum. Ve çok, çok geç kalmamalıyım!

Bindiğim taksi Cheapside trafiğinde sürünürken çantamda yeni makyaj çantamı arıyorum. Hâlâ altı yıl önce üniversiteden mezun olurken satın aldığım rimeli kullandığımı fark edince geçen gün öğle yemeği tatilinde Selfridges'e uğradım. Deneme yapmaya vaktim yoktu, sadece tezgâhtaki kızıdan ihtiyacım olaca ğını düşündüğü her şeyi vermesini rica ettim.

Her bir ürünü teker teker açıkladığı sırada ona ku lak vermedim çünkü o esnada telefonda Ellridge ile Ukraynalıların anlaşmasını konuşmakla meşguldüm Ama aklımda tek bir şey kalmış, o da kızın ısrarla 'Bronzlaştırıcı Pudra' diye bir şeyi kullanmamı söyle yişiydi. Yüzüme hafif bir parlaklık verebilir ve böylece görünüşüm daha az...

Bir saniye durmuştu. "Solgun," dedi en sonund. "Sadece biraz... solgunsunuz."

Kompakt pudrayı ve devasa fırçayı çantamdan çıkıyorum, pudrayı yanaklarıma ve alınıma sürüverir-votum. Sonra da aynaya bakınca gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Yüzüm de bana bakıyor, gülünç **derecede** simli ve parlak. Palyaço gibi oldum.

Yani, bıraksanıza, kimi kandırıyorum ben? İki yıldır tatile çıkmamış bir büyük şehir avukatı yanık teni olmaz ki. Yüzü hafiften bile parlamaz. Saçıma da boncuk takayım da bari, Barbados Adalarından yeni (i'lmışim gibi gezineyim ortalıkta.

Kendime birkaç saniye daha bakıyorum ve ardından bir temizleme mendili çıkarıp yüzüm yeniden bembeyaz olana dek -gri gölgeler de göründü- bronz-ışırıcıyı siliyorum.

Eski halime döndüm. Makyaj m imleri satıcısı kız gözümün altındaki koyu renk hâl-l uları da işaret edip durmuştu sahi.

Yalnız şöyle bir olay var, eğer gözümün altında hftlka *olmazsa*, işten atılabilirim.

Üzerimde siyah bir takım var, e her zamanki gibi. Yit mi beşinci yaş günümde annem bana beş takım hediye etti, ben de o gün bugündür geleneği bozmadım. Üzerimdeki tek renkli şey çantam, o da kırmızı. Mınnı da annem almıştı, iki sene önce.

Aslında bana siyah almıştı. Ama bir nedenden "ıııııı -belki de hava güneşliydi ya da olağanüstü bir ı • ı . M ıya imza atmıştım, bilemeyeceğim- aklıma es-n ol ve gidip çantayı kırmızısıyla değiştirmiştım. An-"ı m lni seçimimden dolayı beni affetti mi, hiçbir za-ııı.in öğrenemeyeceğim.

Saçlarımı kafamdaki tokadan kurtarıyorum, çabu-lı tarıyorum ve tekrar eski haline sokuyorum. Saçım hiçbir zaman benim için bir övünç ya da sevinç kaynağı olmadı. Koyu kahverengi, orta uzunlukta, iri dalgalı. En azından en son baktığımda öyleydi. Çoğu zaman kıvrılmış bir topuzun içinde yaşıyorlar da.

"Güzel bir akşam planınız var galiba?" diyor taksi şoförü, deminden beri aynadan beni izliyor zaten.

"Aslında doğum günüm."

"Mutlu yıllar!" Bana bakıp göz kırıyor. "Partiye gidiyorsunuz öyleyse. Gece sizin." "Eee... sayılır."

Ailem ve çılgın partiler aynı cümlede pek kullanılmaz. Öyle bile olsa, yine de birbirimizi görmek ve kaçırdığımız olayları anlatmak iyi olacak. Çok sık yaşanmaz da, ondan.

Hem birbirimizi görmek istemediğimizden de değil hani. Sadece hepimizin işi çok yoğun. Annem bir avukat ama şu mahkemelerde konuşan ve üst düzey yetkileri olanlardan.

Hatta epey tanınmış bir avukattır. On yıl önce kendi bürosunu açtı ve geçen sene de Hukuk Alanındaki Kadınlar ödülünü kazandı. Bir de abim Da-niel var, o da otuz altı yaşında ve VVhittons'da yatırım departmanı başkanı. Geçen sene şehrin en iyi anlaşma bağlayıcılarından biri olarak anılıyordu.

Bir de diğer erkekkardeşim Peter var ama dediğim gibi, kendisi bir gün sinir krizi geçirdi bir şey. Şu anda Fransa'da yaşıyor, yerel bir okulda İngilizce öğretiyor ve cep telefonu taşımıyor. Ha, bir de babam var tabii ki, o da üçüncü eşiyle birlikte Güney Afrika'da yaşıyor. Üç yaşından beri onu gördüm desem yalan olur. Ama takmıyorum. Annem iki ebeveyn yerine dr geçiyor zaten.

Strand Caddesinde biraz hızlandığımız sırada sa-iimne bakıyorum. Yedi kırk iki. Biraz heyecanlanmaya başlıyorum. Annemi en son ne zaman *gördüm!* I Mır bakayım... Noel'de. Altı ay önce.

Restoranın dışında duruyoruz ve şoföre parasını ödüyorum, dolgun bir bahşış de ekleyerek.

"Güzel bir gece geçir, tatlım!" diyor adam da. "Ve **doğum** günün kutlu olsun!"

"Teşekkürler!"

Koşa koşa restorana girip etrafıma bakmıyorum, ninem ya da Daniel gelmiş mi diye ama ikisinden de |Mr yok.

"Merhaba!" diyorum başgarsona. "Bayan Tenn-"ı ile buluşacaktım." Yani annem. Kocalarının soyadını kullanan kadtn-laul.m hiç haz etmez de kendisi. Ayrıca evde oturan,

inek pişiren, temizlik yapan ya da bilgisayar kul-

.....ıyı öğrenen kadınlardan da hiç haz etmez. Ona

■¹¹ - bütün kadınlar kocalarından daha çok kazanmak

.... udadır çünkü hepsi yaradılış gereği erkeklerden

ılıhla /ekidir.

Başgarson beni köşedeki boş bir masaya götürti-Dl ve ben de süet koltuğa yerleşiyorum.

"Selam!" diyerek gülümsüyorum yaklaşan garso-Hır Buck's Fizz, bir matkap, bir de martini lüt- ma diğerleri gelmeden getirmeyin."

ınıem her zaman matkap kokteyl içer. Daniel bu-llllllı ne ne içiyor hiçbir fikrim yok ama bir martini-• havı demez herhalde.

< im son da kafa sallayıp gözden kayboluyor. Ben
ı ı elemi açıp çevremdeki diğer masalara bakıyorum.
Maxim oldukça havalı bir restoran, parke yerler, metal masalar, loş ışıklandırma falan. Avukatlar arasında çok popüler bir mekândır, işin aslı annemin burada bir borç hesabı bile var. Linklaters'dan iki ortak uzaktaki masalardan birinde oturuyor, barda da Londra'nın en ünlü fikri haklar avukatını görebiliyorum. Sohbet ve çatal bıçak seslen dalgalı bir denizin gümbürtüsü gibi, arada da yüksek bir kahkaha sesi duyulunca tüm kafalar o yöne çevriliyor.

Mönüyü gözlerimle tararken kendimi birden kurt gibi aç hissediyorum. Bir haftadır doğru düzgün yemek yemedim ve listedeki her şey çok iştah açıcıya benziyor. Kaz ciğeri, kayısı jölesiyle. Baharatlı hu mus yatağında kuzu eti. Ve spesiyaller kısmında **çikolatalı** naneli sufle, yanında iki el yapımı sorbeylc birlikte. Umarım annem tatlı yiyecek kadar kalabilir. Huyu kurusun, yemeğe gelir, sonra da ana yemeğin ortasında tabanları yağlar. Akşam yemeğinde geçiri len vaktin yarısının bir insana yeteceğini söylediğim çok duymuşumdur. Asıl dert şu, annem zaten fazla yemek meraklısı değildir. Kendinden zeki olmayan lara da. Yani bu durumda geriye çok az insan kah yor.

Ama Daniel daha uzun oturur. Abim bir şarap aç tı mı, şişenin dibini görmeden bırakmaz.

"Bayan Sweeting?" Kafamı kaldırıncı başgarso nun yaklaştığını görüyorum, elinde bir cep telefon var. "Size bir mesajım var. Anneniz büroda mahsu kalmış."

"Ya." Hayal kınıklığını gizlemeye çalışıyorsun Ama şikâyet etmeye hakkım yok zaten. Ben de < aynıısını defalarca yaptım. "Eee... kaçta gelecekmiş peki'."

Başgarson bana birkaç saniye ağzını açmadan ba-hıııı. Sanırım yüzünden bir acıma ifadesinin geçtiğini görüyorum.

"Kendisi şu an telefonda. Sekreteri bağlayacak-
 ■■■■■. Alo?" diyor ahizeye. "Bayan Tennyson'm kızı
 ,.....ıda."

"Samantha?" Gevrek, kesin bir ses kulağımda çınlattı.

"Hayatım, bu akşam gelemeyeceğim, üzgünüm." "İliç mi gelemeyeceksin?" Tebessümüm titriyor. \ mi sadece... bir içki içmeye de mi?" Annemin hukuk bürosu buraya beş dakikaa uzak-||| tu, kincoln's Inn alanı içinde.

"Yapacak dağ gibi işim var. Elimde çok büyük bir 11. mm dosyası var ve yarın mahkemeye çıkacağım.

I layır, diğer dosyayı getir," diye ekliyor ofisinde-ı İmine. "Böyle şeyler olabiliyor, biliyorsun," diye i Vtım ediyor. Daniel'la iyi bir gece geçirin. Ha bir l'ı ıgım günün kutlu olsun. Banka hesabına üç yüz pıııml yatırdım."

"Ah, tamam," diyorum ben de birkaç saniye dur-luİ tun sonra. "Teşekkürler."

ı İrtaklık konusunda bir haber var mı?" I İrüz yok." Elindeki pilot kalemi telefona vurduğunu duyabiliyorum.

Bu ay kaç saatini doldurdun?" İn... herhalde bir iki yüz olmuştur..." Hu yeterli mi? Samantha, geride kalmak istemez-

■ n A ikandan daha genç avukatlar gelip sana yetişe-l Senin pozisyonunda birisi çabuk eskir."

"İki yüz saat de az değil," diye açıklamaya çalışıyorum. "Diğerlerine kıyasla-"

"Sen diğerlerinden *daha* iyi olmak zorundasın!" Sanki mahkeme salonundaymış gibi sesi benimkini bastırıyor. "Performansının mükemmelin altında kalması gibi bir lüksün olamaz. Şu anda hayati derecede önemli -*O dosya da değil*!" diye ekliyor sabırsızca yanındaki her kimeyse artık. "Bir bekleşene, Samantha-"

"Samantha?"

Afallamış bir şekilde telefonda kafamı kaldırıncı masaya yaklaşan, açık mavi takım elbise giymiş bi kadın görüyorum. Süslü püslü bir hediye sepeti taşıyor ve gevrek gevrek sırtlıyor.

"Ben Lorraine, Daniel'ın özel asistanıyım," diyor hemen tanıdığım çın-çın bir ses tonuyla. "Çok üzgü nüm, bu gece gelemeyecek. Ama sizin için küçük bi şey getirdim -artı, kendisi şu an telefonda, size bi merhaba demek istiyor."

Kız ışıltı yanan bir cep telefonu tutuyor. Tamamen şaşkına dönmüş vaziyette o telefonu da alıp diğer kızı lağıma götürüyorum.

"Selam Samantha." Daniel'ın yavaşak işadımı sisini duyuyorum. "Dinle tatlım. Şu an çok büyük bi anlaşmanın kıyısındayız. Orada olamayacağım."

Yoğun bir keder içimi kesiyor. *Hiçbiri* mi gelemiyor yani?

"Gerçekten çok özür dilerim, canım," diyor Dam el. "Bildğin işler işte. Annemle iyi vakit geçirin, olu mu?"

Birkaç kez yutkunuyorum. Onun da beni ektiini kabullenemiyorum. Burada bir başıma oturuyor oldu ğumu kabullenemiyorum.

"Tamam!" Bir şekilde tasasız bir ses tonuyla konuşmayı başarıyorum. "Sağol!"

"Hesabına havale yaptım. Kendine şık bir şeyler ıhısın. Lorraine'le de güzel çikolatalar yolluyorum," diye ekliyor gururla. "Bizzat kendim seçtim."

I orraine'in bana sunduğu hediye sepetine bakıyo-ıım. İçinde çikolata falan yok, sabun var.

"Çok düşüncelisin, Daniel," diyebiliyorum kendimi toplayıp. "Çok teşekkürler."

"Mutlu Yıllar Sanaa..."

Birden arkamda bir koro bu şarkıyı söylemeye ı' ı' lıyor.

Kafamı çeviriyorum ve garsonun bir kokteyl ı ı indigini görüyorum. Bir tanesinde bir maytap yanı-ı ve çelik tepsie karamelle 'Doğum günün kutlu ••!İlin, Samantha' yazılmış.

Arkada üç garson takip

ıı or, hepsi de bir ağızdan şarkıya eşlik ediyor.

Bir saniye sonra ne yapacağını kestiremeyen Lor-..... de katılıyor. *"Mutlu yıllar saaanaa..."*

< lurson tepsiei tam önümde bırakıyor ve beni Da-■ l m telefonundan kurtarıyor. Telefonu kulağına

..... P bana gülümsüyor. "O da söylüyor!" diyor ka-
ilin, moral verircesine alete işaret ederek.

"Samantha?" diyor annem diğer kulağımda. "Oratili mısın?"

I vct, şey... İyi ki Doğdun şarkısını söylüyor-İrti "

ıı lel'onu masaya koyuyorum. Bir an düşündükten

ıı il l or raine diğer telefonu da dikkatlice yanıma

¹ "ı ııyor.

İlfl ailece kutladığım doğum günüm. İlk cep telefonu.

İnsanların şarkıyı duyup bizi izlediğini fark ediyorum, tek başıma olduğumu görünce gülüşleri donuyor. Garsonların yüzündeki merhameti okuyabiliyorum. Çenemi yukarıda tutmaya çalışıyorum ama utançtan yanaklarım kıpkırmızı ve yanıyor.

Birden daha önce sipariş verdiğim garson masanın yanında beliriyor. Bir tepside üç kokteyl taşıyor ve biraz allak bullak olarak boş masaya bakıyor.

"Martini kimindi?"

"Abim içindi..."

"Nokia olan," diyor Lorraine yardım edercesine cep telefonunu göstererek.

Bir duraklama oluyor -ardından ifadesiz bir yüz ve profesyonel bir edayla garson bardağı telefonun önüne bırakıyor, peçetesini de unutmuyor.

Kahkahalar atmak istiyorum -sadece gözlerimin arkası yanıyor sanki ve gülebileceğimden emin değilim. Diğer kokteylleri de masaya yerleştiriyor, başıyla beni selamlıyor ve çekiliyor. Yine acayip bir ses sızlık oluyor.

"Evet, neyse..." Lorraine, Daniel'im cep telefonu nu masadan çekip çantasına atıveriyor. "Doğum günün kutlu olsun, güzel bir akşam geçir!"

Kız parmak ucunda yürüyerek restoranı terk ederken ben de veda etmek üzere diğer telefonu elime alıyorum ama annem kapatmış bile. Şarkı söyleyen garsonlar da kayboldu. Ben ve bir sepet sabun baş başayım.

"Sipariş vermek ister miydiniz?" Başgarson yemden masamın yan başında bitiyor. "Risotto'yu öner bilirim," diyor kibarca. "Ya da hafif bir salata? nmda da bir kadeh şarap?"

"Aslında," diyorum kendimi gülmeye zorlayarak, lıcn hesabı alayım. Çok teşekkürler."

(»nemli değil.

(ierçek şu ki zaten asla üçümüz bir araya gelip de yi'inek yiyemeyecektik. Fantastik bir fikirdi. Denenirini/, bile hata. Hepimiz çok meşgulüz, hepimizin kırıldı kariyeri var. Benim ailem böyle işte.

Kırtoranm dışında ayakta dikilirken tam önümde lımtı **taksi** duruyor ve el ediyorum. Arka kapı açılıyor, **IOncuklu** bir parmak arası terlik çıkıyor, hemen ar-

....lun da kısa paça kot pantolon, işlemeli bir yelek

vı> lamdık bir sarı kafa...

Burada bekleyin," diye talimat veriyor şoföre. İti"; dakika sürer."

Freyat diyorum gözlerime inanamayarak. O da lı ı anı

dönüyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor. Samantha!

Kaldırımında ne arıyorsun?" Yıl *sen* burada ne arıyorsun?" diye soruya so-ı ' karşılık veriyorum. "Hindistan'a gidiyorsun sa-Mynulım."

• inliyorum zaten, yoldayım! Lord'la havaalanın-ılız buluşacağız..." Kol saatine bakıyor. "On dakika

ııııı l

ıı' İn gibi bakıyor ve elimde olmadan gülmeye lı ı .mum.

Freya'yı yedi yaşında yatılı okula yazıl-ıımden beri tanıyorum. İlk gecemizde bana ai-.....ı ark sanatçıları olduğunu, kendisinin de file

ı ve ip üstünde yürümeyi bildiğini anlatmıştı. ¹ bir

dönem boyunca ona inanmış ve egzotik sirk yaşamı

hakkındaki hikâyelerini dinlemiştim. Ta ki anneleri onu

almaya gelene kadar, meğer Staines'de çalışan iki muhasebeciymişler. O zaman bile hiç inanmamıştı Freya, hâlâ tutmuş *bir zamanlar* sirkte çalışıyorlardı ama diyordu.

Parlak mavi gözlü ve çilli Freya çok seyahat etmekten sürekli yanık tenle gezer. Şu anda da burnu soyuluyor ve kulağının kıkırdağına yeni bir küpe takmış. Hayatımda gördüğüm en beyaz ve düzgün dişlere sahip; kahkaha attığı zaman da dudağının bir kenarı yukarı kıvrılıyor.

"Doğum günü yemeğine uğramak için geldim." Freya kuşkuyla restorana bir bakış atıyor. "Geciktim sandım. Ne oldu?"

"Şey..." Tereddütlüyüm. "Olan şu ki... annem ve Daniel..."

"Erkenden ayrıldı mı?" Bana bakadururken Freya'nın yüzünü bir dehşet kaplıyor. "Hiç mi gelmediler? Aman tanrım ya, serseriler. Bir kereliğine de o s.çtığının işinden önce gelsen olmuyordu, değil mi?" Bir nefeste kuruyor cümleyi. "Affedersin. Biliyorum. Onlar senin ailen. Neyse."

Freya ve annem pek iyi anlaşılamaz da. . "Önemli değil ya," diyorum kederli, bir gülüşle. "Gerçekten. Zaten benim de yapacak bir yığın işim vardı."

"*İ*ş mi?" Freya gözlerini bana diyor. "Şimdi mi? Ciddi misin sen? Hiç bitmeyecek mi bu?"

"Şu sıralar çok yoğunuz," diyorum korumaya geçerek. "Geçici bir durum."

"Zaten her zaman geçici! Her zaman bir kriz! Hei sene eğlenceli şeyleri erteleyip duruyorsun-"

"Bu doğru değil."

"Her sene düzelecek diyorsun. Ama hiçbir şey değişmiyor!" Gözleri endişeyle yanıyor. "Samantha, hayatına ne oldu böyle?"

Ben de birkaç saniye gözlerimi ona dikip bakıyorum, arkamdaki caddede arabalar vızır vızır geçiyor. Ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, hayatımın eskiden nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. "Carter Spink ortaklarından olmak istiyorum," diyorum en sonunda. "İstediğim bu. Bazı fedâkârlıklar yapmak zorundasın."

"Peki ortak olunca ne olacak?" diye üsteliyor Freya. "İş saatlerin rahatlayacak mı?"

Teslimiyet içinde omuz silkiyorum. Gerçek şu ki, ondan sonra ne olacağını hiç düşünmedim. Bu düşünce bende bir rüya gibi. Gökteki parlak bir top gibi.

"Tanrı aşkına, daha yirmi dokuz yaşındasın be kardeşim!" Freya kemikli gümüş yüzüklü parmağını bana doğrultuyor. "Arada bir de önceden planlamadığın bir şeyler yapmalısın. Dünyayı geziyor olman gerekirdi!" Kolumdan yakalıyor. "Samantha, Hindistan'a gel. Hadi!"

"Ne yapayım?" Hayretler içinde kalarak gülüyorum. "*Hindistan'a* gelemem!"

"Bir ay izin al işte. Neden olmasın? Seni kovacak halleri yok ya. Havaalanına gel hadi, sana da bilet alırlar..."

"Freya, sen çıldırmışsın. Cidden." Kolunu sıkıyorum. "Seni seviyorum ama çıldırmışsın."

Freya'nın kolumdaki dokunuşu yavaşça gevşiyor. "Hep aynı şey," diyor. "Seni seviyorum ama çıldırmışsın."

Cep telefonu çalmaya başlıyor ama aldırıyor Freya. Onun yerine üstü işlemeli çantasını karıştırmaya başlıyor. En sonunda içinden ufacak, ince ayrıntılar çalışılmış gümüş bir

parfüm şişesi çıkarıyor, mor bir ipek parçasına sarılmış yalnızca.

"Al." Şişeyi elime atıyor.

"Freya," diyorum elimde incelerken, "harika bir şey bu."

"Seversin diye düşündüm." Cep telefonunu cebinden çıkarıyor. "Alo? Bak Lord, yetişeceğim, tamam mı?"

Freya'nın kocasının tam adı Lord Andrew Ed-gerly. Freya ona şaka olsun diye Lord diyordu, adı öyle kaldı sonra. Beş yıl önce bir kolektif çiftlikte tanışıp Las Vegas'ta evlendiler. Teknik olarak, bu da Freya'yı Leydi Edgerly yapıyor ama kimse bu fikri ağzına alamaz. Edgerly sülalesi bile.

"Geldiğin için teşekkürler. Hediye için de teşekkürler." Ona sarılıyorum. "Hindistan'da muhteşem vakit geçir."

"Geçireceğiz, merak etme." Freya tekrar taksisine oturuyor. "Gelmek istersen haber ver, yeter. Ailevi acil bir durum falan diye uydur... ne olursa işte. Onlara benim numaramı ver. Ben idare ederim. Hikâyen neyse artık."

"Git hadi," diyorum ve onu nazıkçe taksinin içine itiyorum. "Hindistan'a git."

Kapı çarparak kapanıyor ve Freya kafasını camdan dışarı uzatıyor.

"Sam... yarın için iyi şanslar." Elimi sıkıyor,gözlerimin içine bakıyor, birden ciddileşiyor. "Gerçekten istediğin buysa, o zaman dilerim alırsın."

"Hayatta her şeyden daha çok istiyorum bunu." Eski dostuma bakarken tüm o hesaplanmış kayıtsızlığım yok oluveriyor. "Freya -bu işi ne kadar istediğimi sana anlatamam."

"Alacaksın. Biliyorum." Elimi öpüyor ve el sallıyor. "Sakin ofise geri döneyim deme! Söz ver!" diye sesleniyor taksisi trafiğe dalarken.

"Tamam! Söz!" diye bağıyorum ben de ardından. Gözden kaybolana kadar bekliyorum, sonra da taksi çevirmek için elimi kaldırıyorum.

"Carter Spink lütfen," diyorum araba hareket ederken.

Orta parmağımı işaret parmağımın üstüne koymuştum. Elbette ofise dönüyorum.

Eve on birde varıyorum, yorgun ve beynen ölü vaziyetteyim, Ketterman'ın dosyasının ancak yarısını hallededildim. Kahrolası Ketterman, diye geçiriyorum içimden, oturduğum 1930'lardan kalma apartmanın ön kapısını iterken. Kahrolası Ketterman. Kahrolası... kahrolası...

"İyi akşamlar Samantha."

Neredeyse üç metre havaya sıçırıyorum. Ketterman bu. Tam orada, asansörlerin önünde dikiliyor, elinde şişkin bir dosya. Bir saniyeliğine dehşetten taş kesiliyorum. Burada ne arıyor ya?

Acaba kafayı yedim de sanrılar mı görüyorum?

"Biri bana burada oturduğunu söyledi." Gözlüğünün altından gözleri delip geçiyor. "32 numarayı salın aldım, yedek dairem olsun diye. Bu hafta boyunca komşuyuz."

Hayır. Lütfen biri beni çimdiklesin. Burada mı *oturacak*?

"Eee... Binaya hoş geldiniz!" diyorum, elimden geldiğince içten olmaya çalışarak. Asansörün kapısı açılıyor ve birlikte biniyoruz.

32 numara. Yani hemen iki kat üstüm.

Patronum evime taşınmış gibi hissediyorum. Bir daha nasıl rahatlarım artık? Neden *bu* binayı seçmek zorundaydı ki?

Sessizlik içinde çıkarken git gide daha da rahatım kaçıyor. Bir şeyler söylemeli miyim? Ayaküstü, komşu komşuya bir sohbet?

"Bana verdiğiniz dosyada epey yol katettim," diyorum en sonunda.

"Güzel," diyor kısaca ve kafa sallıyor.

Ayaküstü konuşma buraya kadarmış. Büyük konulara geçsem iyi olur.

Yarın ortaklardan biri olacak mıyım?

"Evet... iyi geceler," diyorum biraz tuhaf bir sesle, asansörden iniyorum.

"İyi geceler Samantha."

Asansörün kapısı kapanıyor ve içimden, sessiz bir çığlık atıyorum. Ketterman ile aynı apartmanda yaşayamam. Taşınmak zorundayım.

Tam anahtarımı deliğe sokuyorum ki karşı evin kapısı aralanıyor.

"Samantha?"

İçime bir sıkıntı oturuyor. Sanki bu gece bana yel memiş gibi. Bu Bayan Farley, komşum. Gri saçları üç köpeği ve hayatıma karşı doymak bilmez bir nn rakı var. Ama çok nazik biri ve bana gelen kargoları alıyor, bu yüzden ben de burnunu sokmasına izin veriyorum.

"Sana bir posta daha geldi, canım," diyor. "Bu sefer kuru temizlemeciden. Dur, gidip getireyim."

"Teşekkürler," diyorum minnetle ve kapımı açıyorum. Paspasın üstünde ufak bir zarf yığını var, hepsini ayağımla kenara itiyorum, böylece onlar da koridorda biriken büyük yığına katılıyor. Vaktim olunca ayıklayacağım. Yapılacaklar listemde.

"Yine geç geldin." Bayan Farley yanı başımda, ilinde bir düzine muşamba kaplı gömlek var. "Siz kı/Jar ne kadar meşgulsünüz!" Dilini ısıyor. "Bu halta on birden önce döndüğün olmadı!"

İşte doymak bilmeyen bir merak derken bunu kast | iniştim. Bence bir yerlere not ediyor hepsini.

"Çok teşekkürler." Kuru temizleme paketimi al-...ık için bir hamle yapıyorum ama Bayan Farley be-ı hayretler içinde bırakarak omzuma sürtünüp evime M I yürüyor ve heyecanla, "Ben taşırım canım!" diyor.

'Eee... şey kusura bakmayın biraz... eee... dağı-||| kalmış ortalık..." diyorum kadın duvara dayan-ı-m, ı isimlerin yanından geçerken. "Şunları bir türlü ıplıyamadım... kutuları da kaldıracığım da..."

Bayan Farley'yi koridordaki hazır yemek kutula-ı-ı*ıt11 uzaklaştırıp alelacele mutfaka yönlendiriyo-İtl Sonra da pişman oluyorum. Mutfak tezgâhında ı metal kutular, kavanozlar ve yeni temizlikçimin ııı harflerle yazdığı bir not duruyor:

SEVGİLİ SAMANTHA

1. BÜTÜN YİYECEKLERİN SON KULLANMA TARİHİ GEÇMİŞ, ÇÖPE ATSAM OLUR MU?
2. EVDE HERHANGİ BİR TEMİZLİK MALZEMESİ VAR MI, MESELA ÇAMAŞIR SUYU? BULAMADIM DA.
3. ÇİN YEMEĞİ KUTULARINI ÖZELLİKLE Mİ BİRİKTİRİYORSUN? NE OLUR NE OLMAZ DİYE ATMADIM.

TEMİZLİKÇİN JOANNE

Bayan Farley'nin notu okuduğunu görebiliyorum. Kafasında işleyen saatin tiktaklarını *duyabiliyorum*. Geçen ay bana fırınının çok mu yavaş pişirdiğini sorup bir nutuk çekmişti de, çünkü tek yapmam gereken tavuk ve sebzeleri sabahdan çıkarmakmış, bir havucu dilimlemek beş dakika bile sürmezmiş falan, hakikaten öyle mi?

Hiçbir zaman bilemeyeceğim.

"Eee, evet... çok teşekkür ederim." Kuru temizlemeden gelen giysilerimi çabucak Bayan Farley'nin elinden kapıp ocağın yanına bir yere atıyorum, sonra kadını ön kapıya doğru itekliyorum, sağa sola dönen, sorgulayıcı bakışlarının da farkındayım. "Çok naziksiniz."

"Hiç dert değil." Bana boncuk boncuk bakıyor. "Karışmış gibi olmak istemem hayatım ama biliyorsun, pamuklu bluzlarını evde de *rahatça* yıkayabilirsin, tüm paran cebinde kalır."

Ona boş boş bakıyorum. Eğer bunu yaparsam onları kurutmam gerekir, bir de ütiilemem.

"Bir de bir tanesinin tek düğmesinin eksik geldiğini fark ettim," diye ekliyor. "Pembe beyaz çizgili olan."

"Ah, tamam," diyorum. "Olsun... önemli değil. (ieri gönderirim. Para almazlar."

"Kendin bir düğme de dikiverebilirsin, tatlım!" diyor Bayan Farley, şoka girmiş gibi. "İki dakikanı bile almaz. Dikiş kutunda düğme vardır herhalde?"

Neyimde?

"Dikiş kutum yok benim," diye açıklıyorum elimden geldiğince kibar bir biçimde. "Pek dikiş dikmem de."

"Elbette ki bir düğmeyi dikebilirsin!" diyor heyecanla.

"Hayır," diyorum, yüz ifadesi biraz içime dert oluyor doğrusu. "Ama sorun değil. Kuru temizlemeciye geri gönderirim, olur biter."

Bayan Farley artık iyice dehşete düşmüş halde. "Gerçekten de bir düğme dikemiyor musun? Annen sana hiç öğretmedi mi?"

Annemi düğme dikerken hayal edince kahkahamı bastırıyorum. "Şey, yok. Öğretmedi."

"Bizim zamanımızda," diyor Bayan Farley kafasını iki yana sallayarak, "bütün iyi eğitim almış kızlar düğme dikmeyi, çorap yamamayı ve yaka teyellemeyi öğrenirdi."

Bunların hiçbirisi bana bir şey ifade etmiyor. *Yaka te yellemek*. Abuk sabuk bir laf bence.

"Eh, bizim zamanımızda öğrenilmiyor," diye cevap veriyorum kibarca. "Biz sınavlarımıza çalışıyoruz ve önemli kariyerler yapmamız öğretiliyor. Fikirlerimiz olması öğretiliyor. *Beynimizi* kullanmamız öğretiliyor," diye eklemeyi duramıyorum işte.

Bayan Farley birkaç saniye beni tepeden tırnağa süzüyor.

"Ne utanç verici," diyor en sonunda ve anlayışla kolumu sıvazlıyor.

Sakin durmaya çalışıyorum ama bütün günün gerginliği üstüme çöreklenmeye başlıyor. Saatler, saatlerce çalıştım, olmayan bir doğum günü kutlaması gerçekleştirdim, yorgunluktan kemiklerim sızlıyor ve açım... ve bu yaşlı kadın kalkmış bana *düğme* dik mi diyor yani?

"Utanç değil," diyorum gerilerek.

"Tamam canım," diyor Bayan Farley yatıştırıcı bir ses tonuyla ve apartmanın koridorundan kendi dairesine geçiyor.

Nedense bu beni daha da çok sinir ediyor.

"Neden utanç olsun ki?" diyorum ısrarla, eşğimden dışarı bir adım atıyorum. "Neden yani? Tamam, ben belki bir düğme dikemeyebilirim. Ama bir limitet şirketin finans anlaşmasını yeniden yazabilirim ve müvekkilime otuz milyon pound kazandırabilirim. İşte ben bunu yapabilirim."

Bayan Farley kendi kapı eşliğinden bana alıcı gözüyle bakıyor. Her zamankinden daha da merhamet dolu gözlerle. "Ne utanç," diye yineliyor sanki söyle diklerimi hiç duymuyor gibi. "İyi geceler tatlım." Ka pisini kapatıyor ve ben de bitkinlikle iç geçiriyorum.

"Feminizm diye bir şeyden *haber*in var mı?" diye bağırıyorum kapısına doğru.

Ama cevap gelmiyor.

İyice bozulmuş olarak kendi evime çekiliyorum, kapıyı kapatıyorum ve ahizeyi kaldırıyorum. Hızlı arama tuşundan mahalledeki pizzacıyı arayıp her zamankinden sipariş ediyorum: Capricciosa ve bir paket cips. Dolaptan bir şişe şarap çıkarıp kendime bir kadeh koyuyorum, sonra oturma odasına girip televizyonu açıyorum.

Dikiş kutusuymuş. Başka nelerim olmasını bekliyordu acaba? Örgü falan mı? Hatta dokuma tezgâhı?

Elimde uzaktan kumandayla kanepeye yığılıyorum ve kanalları dolaşmaya başlıyorum, gözlerim yarı açık vaziyette görüntülere bakıyorum. Haberler... bir Fransız filmi... hayvan belgeseli...

Bir dakika. Kanal değiştirmeyi bırakıyorum, uzaktan kumandayı elimden atıp arkama yaslanıyorum.

The Waltons.

Tamamıyla rahat izlenecek bir dizi işte. Tam ihtiyacım olan şey.

Final sahnelerinden biri. Bütün aile masanın etrafında toplanmış; büyükanneden incileri dinliyorlar.

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve çözülmeye başladığımı hissediyorum. *The Waltons* dizisini gizliden gizliye hep sevmişimdir, çocukluğumdan beri. O zamanlar herkes dışarıdayken karanlıkta oturur, ben de sanki Waltons dağı eteklerinde yaşıyormuşum gibi hayaller kurardım.

Ve şu anda da en son sahne gösteriliyor, her zaman beklediğim: Walton ailesi evinin karanlıkta görünüşü. Işıklar yanıp sönüyor, cırcır böcekleri ötüyor. Oğul John dış ses olarak konuşuyor. Bir ev dolusu in-

san. Dizlerimi karnıma çekiyorum ve tanıdık kapanış müziği çalmaya başlarken özlemle ekrana bakıyorum.

"İyi geceler, Elizabeth!"

"İyi geceler, büyükanne," diyorum yüksek sesle. Nasılsa beni kim duyacak. "İyi geceler, Mary Ellen!"

"İyi geceler, John," diyorum ben de Mary Ellen'la aynı anda.

"İyi geceler."

"İyi uykular."

"İyi geceler."

4

Kalbim güm güm atarak uyanıyorum, hemen ayaklanıp bir kalem arıyorum ve kendi kendime konuşuyorum, "Ne var? Ne var?"

Ki çoğu zaman aynen böyle uyanırım. Bence aile genlerimizde falan var. Hepimiz tavşan uykusu uyuruz. Geçen Noel annemin evinde sabaha karşı üçte su içmek için yataktan kalktım, bir de baktım annem ge-celiğiyle oturmuş mahkeme raporu okuyor, Daniel da televizyona bakarak bir Xanax yutuyordu.

Banyoya giriyorum ve solgun yüzüme bakıyorum. İşte bu. Tüm bu iş hayatı, bu kadar yoğun çalışma, gece geç saatlere kadar oturma... hepsi yalnızca bugün için.

Ortak. Ya da değil.

Aman tanrım. Bırak bunları. Düşünme. Mutfağa yollanıp dolabı açıyorum. Kahretsin. Süt bitmiş. Kahve de.

Kendime bir yemek getirme servisi bulmalıyım. Bir de sütçü. Bir pilot kaleme uzanıp 47 yazıyorum.

Yemek getirme servisi/sütçü? diye not ediyorum 'Yapılacaklar' listemin en altına.

'Yapılacaklar' listem duvara iğnelediğim bir kâğıt Parçasına yazılı durur ve yapma niyetim olan şeyleri "Utmmamam için faydalı bir araçtır. Artık kâğıt biraz sarardı gerçi -en üstte yazılanların mürekkebi de iyice kuruduğundan rahat okuyamıyorum. Ama düzenli olmamı sağlıyor.

Eski yazdıklarımın bazılarının üstünü çizsem iyi olacaktı. Yani orijinal liste bu eve ilk taşıdığımdaya yazıldı, tarihi üç yıl öncesine dayanıyor. Şu aya kadar bazılarını yapmışımdır herhalde. Elime bir tükenmez kalem alıp ilk yazılan, soluk maddelere bakıyorum.

1. Sütçü bul.
2. Yemek servisi - organize et?
3. Fırın nasıl yakılıyor?

Ah, tamam.

Şey, şu eve gönderme işini gerçekten de halledeceğim. Bu hafta sonu. Fırının nasıl çalıştığını da çökeceğim. Kullanma kılavuzunu da baştan sona okuyacağım.

Daha yeni maddelere hızlıca bir göz atıyorum.

16. Sütçü seç.
17. Arkadaşlarımı davet et?
18. Kendine bir uğraş edin??

İşin aslı, *cidden* arkadaşlarımı davet etmek istiyorum. Ve bir uğraş edinmeyi de. İşler daha az yoğun olduğu zaman.

Daha da yeni maddelere kayıyor gözlerim -belki bir senelik falan olanlara- yani mürekkebi mavi olanlara.

41. Tatile çık?

42. Akşam yemeği daveti ver?

43. SÜTÇÜ??

Listeye hafif bir hüsrarla bakakalıyorum. Nasıl olur da listesindeki *hiçbir şeyi* yapmam? Tüylerim diken diken olmuş bir halde kalemimi bırakıyorum ve su kaynatıcının düğmesine basıyorum, listeyi parça pinçik etme dürtüsüne direniyorum.

Su kaynıyor ve kendime bir zamanlar bir müvekkilimin verdiği garip bir bitki çayı demliyorum. Meyve kâsesindeki bir elmaya uzanıyorum -tabii ki her yeri küflenmiş. İçim titreyerek hepsini çöpe boca ediyorum ve paketteki birkaç ballı gevreği kuru kuru dışlıyorum.

Gerçek şu ki liste umurumda bile değil. Umurumda olan tek bir şey var.

Ofise vardığımda bugünü özel bir günmüş gibi görmemeye kararlıyım. Başımı önüme eğip işime gömüleceğim.

Ama asansörde yukarı çıkarken üç kişinin bana iyi şanslar mırıldandığını duyuyorum. Sonra tam koridoru geçiyorum ki vergi hukuku avukatlarından biri anlamlı anlamlı kolumu kavırıyor.

"İyi şanslar, Samantha."

Adımı nereden biliyor?

Alalecele ofisime yollanıyorum ve kapıyı kapatıyorum, cam bölmeden insanların koridorda konuşup bana baktığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bugün hiç gelmemeliydim bile. Hayat memat meselesi bir hastalığım varmış gibi numara yapmalıyım.

Her neyse, sorun yok. Ben de biraz işe koyulurum, her gün yaptığım gibi. Ketterman'ın dosyasını açıyorum, kaldığım yeri buluyorum ve beş yıllık bir ortak hesap transferiyle ilgili bir belgeyi okumaya başlıyorum.

"Samantha?"

Kafamı kaldırıp bakıyorum. Guy kapımda duruyor, elinde de iki kahve. Birini masama bırakıyor.

"Selam," diyor. "Nasılsın?"

"İyi," diyorum, işkadım havasıyla önümdeki sayfayı çeviriyorum. "İyiyim. Her zamanki... gibiyim işte. Doğrusu bu kuru gürültünün nedenini de anlayamıyorum."

Guy'm eğlenmişe benzeyen yüz ifadesi beni biraz telaşlandırıyor. Söylediğim şeyi kanıtlamaya çalışır-casma bir sayfa daha çeviriyorum ve bir şekilde koca dosyayı olduğu gibi yere düşmüyorum.

Tanrıya şükür ataç diye bir şey var.

Suratım kıpkırmızı yerden belgeleri topluyorum, bütün kâğıtları içeri tıkıştırıp bir yudum kahve içiyorum.

"Hı hı." Guy büyük bir ciddiyetle kafasını aşağı yukarı sallıyor. "Evet, gergin, telaşlı ya da onun gibi bir şey olmaman harika."

"Evet," diyorum ayağa kalkmadan, "değil mi?"

"Sonra görüşürüz." Kahve fincanını sanki şerefime kadeh kaldırır gibi kaldırıyor ve çıkıyor. Kol saatime bakıyorum.

Daha sekiz elli üç. Buna dayanabileceğimden emin değilim.

Bir şekilde sabahı atlatıyorum. Ketterman'ın dosyasını bitirip raporuma başlıyorum. Tam üçüncü paragrafın ortalarında Guy yeniden kapımda beliri-veriyor.

"Selam," diyorum kafamı kaldırmadan. "İyiyim, tamam mı? Daha hiçbir şey duymadım." Guy yanıt vermiyor.

Sonunda başımı kaldırıyorum. Masamın tam önünde dikiliyor ve hayatımda gördüğüm en garip ifadeyle durmuş bana bakıyor. Bir çeşit sevgi, gurur ve heyecan karışımı bir ifade bu, dümdüz ve ciddi bir suratla birleşmiş.

"Bunu yapmamam gerekiyor," diye mırıldanıyor. Daha da yakınlaşıyor. "Basardın Samantha. Artık bir ortaksın. Bir saat içinde resmen duyurulacak."

Bembeyaz, baş döndürücü bir ısı göğsüme ok gibi saplanıyor. Bir saniye nefes bile alamıyorum.

Başardım. *Başardım.*

"Benden duymadın, tamam mı?" Guy'ın yüzü kı-ı işiyor ve bana gülümsüyor. "Aferin."

"Teşekkürler..." diyebiliyorum ben de ancak.

"Sonra görüşürüz. Seni doğru düzgün tebrik edenin." Arkasını dönüp hızla uzaklaşıyor ve ben de boş HÖzlerle bilgisayarına bakakalıyorum.

56

Sophie Kinsella

Ortak oldum.

Aman $t^{\wedge}_{nm}$. *Aman tanrım.* Aman TANRIM!

Bir el $ay_{nası}$ çıkarıp sevinçten havalara uçmuş yüz ifadeye bakıyorum. Yanaklarım pespembe. İçimden fena halde ayağa fırlayıp 'EVET!' diye haykırmak geliyor. Et_{raft} dans edip çılgınlık atmak istiyorum. Bir saat $n_{asıl}$ dayanırım? Burada sakın sakın nasıl oturabilirim? Ketterman'ın raporuna dikkatimi vermem mümkün değil ki.

Ayağa kalkıp laf olsun diye dosya dolabıma yürüyorum. Öylesine bir iki çekmece açıyorum ve sonra gene kapı-yorum. Sonra etrafta gezinirken masamın halini $far^{\wedge}$ ediyorum,

kâğıtlar ve dosyalar üst üste, bilgisayar mm kasasının üstüne kitaplar yığılmışım.

Ketterman haklı. Biraz yüz karası bir durum. Şirket ortaklarından birinin masasına hiç benzemiyor.

Toplanacağım. İşte bir saati geçirmenin en mükemmel Volu. 12.06 - 13.06: Ofis düzenleme. Bilgisayar raporunda bu iş anlamına gelen bir şifremiz bile var.

Bir yarleri toplamaktan ne kadar nefret ettiğimi ve tiksindiğ^mi unutmmuşum.

Masadın üstündeki karışıklığı eşelerken karşıma her türlü% şey çıkıyor. Şirket mektupları... dosyalar ması gemken anlaşmalar... eski davetiyeler... hain latma nc^tlan... bir Pilates broşürü... üç ay önce alıp da kayt^en iğmj sandığım bir CD... geçen yıl Ar nold'da^ gelen Noel tebrik kartı, üzerinde geyikli hu yün kazak giymiş fotoğrafı var... Görüntüye bakın, a tebessüm ediyorum ve bunu da 'bir yer bulunması gereken şeyler' yığımına ekliyorum.

Hatta mezar taşları bile çıkıyor -büyük bir işin sonunda aldığımız, üzerine yazılar kazınmış pleksiglas parçaları. Ve... aman tanrım, bir türlü yiyip bitiremediğim yarım kalmış bir gofret. Onu da çöpe atıyorum ve iç geçirerek bir diğer tepeleme kâğıda yöneliyorum.

Bize bu kadar büyük masa vermemeliler. Burada ne kadar çok şey olduğuna inanamıyorum.

Ortak! diye bağırtıyor beynim, havai fişekler patlıyor.
ORTAKI

Sus, diyorum kendi kendime sertçe. Elindeki göreve odaklan. *The Lawyer* gazetesinin eski bir sayısını çekerken ve neden saklamışım acaba diye merak ederken zımbalanmış bir belge yere düşüyor. Eğilip alıyorum ve ön sayfayı okuyorum,

aynı anda elim de diğer kâğıda uzanıyor. Arnold'dan bir hatırlatma notu bu.

Third Union Bankasına cevap. Giazebrooks Ltd. 'ye ait borç tablosu bulunsun. Companies House kayıtlarına girilsin lütfen.

Fazla ilgilenmeden öylesine bakıyorum nota. Third Union Bankası, Arnold'ın müvekkili oluyor ve ben onlarla sadece bir kere ilgilenmiştim. Mesele 'lazerbrooks'tan aldıkları elli milyon poundluk borç-ı ve yapmam gereken tek şey yirmi bir gün içinde ompanies House kayıtlarına girmekti, bu kadar. Orıkların sürekli masama kakaladıkları gündelik işlerden biri işte. Ah, artık değil, diye düşünüyorum azimle. Hatta ben de bunu bir başkasına aktaracağım, şu anda. Otomatik olarak tarihe bakıyorum.

Bir daha bakıyorum. 26 Mayıs yazıyor.

Beş hafta önce mi? Olamaz ki.

Allak bullak olmuş vaziyette, kâğıtları karıştırıyorum, yanlış mı yazılmış acaba diye. Kesin yanlış yazıldı- Ama tarih hepsinde aynı. 26 Mayıs.

26 Mayıs mı?

Taş kesiliyorum, belgeye bakakalıyorum. Bu şey beş haftadır benim masamda mı duruyordu yani? Ama... imkânsız. Yani... olamaz. Bu demektir ki-Son tarihi kaçırdım.

Güçlkle yutkunuyorum. Ya yanlış okudum, ya da başka bir şey oldu. Bu kadar basit bir hata yapmış olamam. Son tarihi geçmeden kayıtlara girmeyi unutmuş olamam ki. Ben her zaman son tarihten bile önce girerim.

Gözlerimi kapıyorum, sakinleşmeye çalışıyorum. Yanlış yerden bakıyorum kesin. Ortak olmanın verdiği heyecan işte. Beynim durdu. Tamam. Bir kere daha bakalım, dikkatlice.

Gözlerimi açıp nota bakıyorum -tıpkı az önce söylediklerini söylüyor gene. Kayda gir. 26 Mayıs tarihli. Yani

müvekkilimizi güvencesi olmayan bir borcun altına soktum demektir. Yani bir avukatın yapabileceği en temel hatayı yaptım.

Yüzümün mutlu parlaklığı söndü. Omurgamdan aşağı buzlar atıldı sanki. Arnold bu işle ilgili herhan gi bir şey söylemiş miydi daha önceden diye hatırla maya çalışıyorum çaresizce. Ama zaten, neden söyle sin ki? Basit bir borç anlaşması işte. Gözüm kapalı yaptığım işlerden biri. Talimatlarına uymuşumdur diye düşünmüştür. Bana güvenmiştir. Ah, tanrım ya.

Tekrar sayfalan karıştırıyorum, bu sefer daha hızlı, ümitsizce bir yanlışlık mı var diye arıyorum. İçimden rahat bir oh çekerek, 'Ah, *tabii* ya!' dedirterek bir cümle arıyorum. Ama yok. Belgeyi sımsıkı fularken başım dönüyor. Nasıl olur ya? Notu fark etmiş iniydim daha önce? Bir kenara itip sonra yaparım mı dedim? Hiç hatırlamıyorum. Bir bok *hatırlamıyorum*.

Ne yapacağım ben? Sonuçları hesapladıkça duva-ıa çarpmış gibi oluyorum. Third Union Bankası, Gla-/eibrooks'a elli milyon pound borç vermiş. Eğer **kayıtlara** girilmezse, bu borç -bu milyonlarca poundluk **bor** güvence altına alınmamış olur. Glazerbrooks

\..... iflas etse, Third Union Bankası alacaklılar liste -
i..... en tepesine yerleşir. Ve muhtemelen de beş pa-
1.4 alamaz.

"Samantha!" diyor Maggie kapımda ve yüz metre lı | uya zıplıyorum. İçgüdüsel olarak elimi not kâğıdı-

ı..... si üne koyuyorum, hoş, kızın oraya baktığı da

■ || ya; hem zaten ne kadar önemli olduğunu fark '' lı ■ ek ile değil.

Sı indi duydum!" diyor fısır fısır. "Guy ağzından I I ııdı! Tebrikler!"

III... sağol!" Bir şekilde zoraki de olsa glms-
Vı mın.

Kendime bir fincan çay alıyordum. Sen de ister
mılın?"

¹ "k iyi olur... Teşekkürler."

Maggie gözden yitince kafamı ellerim arasına koyuyorum.
Sakin durmaya çalışıyorum ama içimde devasa bir dehşet
kuyusu kazılıyor. Kabul etmek zorundayım. Bir hata yaptım.

Bir hata yaptım.

Ne yapacağım ya? Bütün bedenim korkudan yay gibi
gerildi, kafamı toplayamıyorum-

Sonra birden Guy'ın dn söylediği sözler kulağımda
ınlıyor ve neredeyse acı veren bir rahatlama hissediyorum.
Dzeltilebildikten sonra bir hata, hata değildir.

Evet. Bu hatayı dzeltebilirim. Yeni bir kayıt ayarlarım.

Müthiş bir azap verecek. Yaptığım şeyi bankaya
anlatacağım -ve Glazerbrooks'a - ve Arnold'a - ve Ketterman'a
da. Yeni belgeler hazırlamam gerek. Ve en kötüsü de ancak bir
stajyerin yapabileceği en aptal, en düşüncesiz hatayı yaptığımı
bütün dünya öğrenecek ve öyle yaşayacağım.

*Ortaklığıma noktayı koyabilir, fikri geçiyor zihnimden ve
bir saniye fenalaşıyorum.*

Fakat başka seçenek yok. Durumu dzeltmeliyim.

abucak Companies House'un internet sitesine giri yorum
ve Glazerbrooks araştırmama başlıyorum. Bu geçen arada
kayıtlara giren başka bir şey olmadığı süre ce, sonuç
değişmeyecek, aynı kapıya çıkıyor nasılsa...

Sayfaya gözlerime inanamayarak bakıyorum.

Yo.

Olamaz.

Geçen hafta BLLC Holding diye bir şirket hesaba 50
milyon pound girmiş. Mvekkilimiz krediyi verinin listesinden
düşmüş.

Beynim lunaparkta gibi, dönüyor, kayıyor, düşünceler zıplıyor. Bu hiç iyi olmadı. Hiç iyi değil. Acilen birileriyle konuşmam gerek. Daha fazla hesap girilmeden bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Mecburum... gidip Arnold'a söylemek zorundayım.

Düşünce bile tüm bedenime inme inmiş gibi oluyorum.

Yapamayacağım. Çıkıp da en kolay, en temel halayı yaptığımı ve müvekkilimize 50 milyon po-mid'ünü tehlikeye attığımı açıklayamayacağım. Ne yapacağımı biliyorum... önce pisliğimi temizleyeceğim, kimseye anlatmadan önce. Hasar kısıtlamasını in öğreneyim. Evet. İlk önce bankayı arayacağım. Ne kadar erken öğrenirlerse, o kadar iyidir.

"Samantha?"

"Ne?" Hakikaten sandalyeden düşüyordum az falsın.

"Bugün ne kadar sinirlisin!" Maggie bir kahkaha ■ Hiyor ve elinde bir fincan kahveyle masama yaklaşı-|DT "Dünyanın tepesinde mi hissediyorsun kendini?" ' •"/ kırıyor.

Kir saniye için cidden neden bahsettiğini anlamı-\ 'Him. Dünyam kendime ve hatama ve şimdi ne ya-i' ■ amma indirgenmiş durumda şu an.

"Ah! Doğru. Evet!" Ona sırtarak karşılık verme-• ' .alışıyorum ve terli elimi çaktırmadan kâğıt men-lılı .iliyorum.

Kafan hâlâ bir dünyadır eminim!" Dosya dola- i ■ i dayanıyor. "Buzdolabında şampanyamız hazır lılt- "

Eee... harika! Aslında Maggie, işime dönsem..."

"Ha." Kırılmış gibi görünüyor. "Evet, tamam. Seni yalnız bırakayım."

Dışarı çıkarken omuzlarını savuruşundan içinde biriken öfkeyi gözle görebiliyorum. Büyük ihtimalle tam bir inek olduğumu düşünüyor. Ancak her saniye benim için büyük bir risk taşıyor. Bankayı aramalıyım. Hemen.

Ataçlanmış belgede Third Union'daki adamın adını ve numarasını buluyorum. Charles Conway.

Aramak zorunda olduğum adam işte bu. Gününü bölmek ve her şeyi batırdığımı söylemek zorunda olduğum adam bu. Titrek ellerle telefonu kavriyorum. Sanki içi sülük dolu iğrenç bir bataklığa dalmak üzere sinirlerimi sınıyor gibiyim.

Birkaç saniye yerimde öylece oturuyorum, tuş takımına gözlerimi dikiyorum. Yapmaya kendimi zorluyorum. En sonunda elimi uzatıp numarayı çeviriyorum. Telefon çalarken kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor.

"Charles Conway."

"Merhaba!" diyorurru, sesimi sağlam tutmaya ça balayarak. "Ben Carter Spink'ten Samantha Sweeting. Sanırım daha önce tanışmadık."

"Merhaba Samantha.." Sesi oldukça dostane. "Na sil yardımcı olabilirim?"

"Şey ben... teknik "bir mesele için aramıştım da Konu..." Söylemeye yitireğim el vermiyor. "Glazer brooks."

"Ah, duydun demek," diyor Charles Conway "Haberler hızlı yayılıyor."

Oda küçülüyor sanlı. Ahizeye daha da sıkı yapıyorum.

"Neyi... duydum?" Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor. "Ben bir şey duymadım."

"Ah! Ben de o yüzden aradın zannettim." Duruyor ve birisine kahrolası şeye Google'dan bakmasını em-i edişini duyuyorum. "Evet, bugün aradılar. Son çabaları da kendilerini kurtarmaya yetmiyor anlaşılan..."

Adam konuşmaya devam ediyor ama artık onu duymıyorum. Beynim yerinden oynuyor sanki. Kara noktacıklar gözlerimin önünde dans ediyor.

Glazerbrooks iflas ediyor. Yeni belgeyi hayatta alamayacaklar. Bir milyon yıl geçse bile.

Borç kayıtlarını değiştirme imkânım yok.

Durum düzeltilemez.

Third Union bankasına elli milyon pound kaybet-lulim.

Sanki halüsinasyon görüyor gibiyim. Panikle zırvalamak istiyorum. Telefonu elimden fırlatıp koşmak İshiyorum, son sürat.

Charles Convvay'ın sesi birden bilincime aksediyor.

"Araman iyi oldu bu arada." Arka fonda bir klavyenin tuşlarına bastığını duyabiliyorum, tamamen umarsız. "Şu borç güvenliğini yeniden kontrol etmek ı ıryebilirsiniz."

Birkaç saniye ağzımı bıçak açmıyor.

"Evet," diyorum en sonunda, sesim çatlak çatlak. Mıı/cyi yerine koyarken her yerim yaprak gibi titri-l "i < laliba kusacağım.

Sıçtım.

<>yle bir sıçtım ki hem de... Hiçbir

şekilde...

Ne yaptığımı bilemez bir halde sandalyemi geri III ."ııııı. Dışarı çıkmalıyım. Uzaklaşmalıyım.

5

tomatik pilota bağlayıp danışmanın önünden geçip gidiyorum. Güneşli sokağa çıkıyorum, kaldırımlarda öğle tatili kalabalığı var, bir adım, bir adım daha, işle yürüyen bir ofis çalışanıyım.

Sadece herkesten farklıyım. Müvekkilime az önce elli milyon pound kaybettirdim.

Elli milyon. Kafamda davullar çalıyor sanki. Nasıl oldu, anlamıyorum. Anlamıyorum. Zihnini her açıdan düşünmeyi sürdürüyor. Tekrar, tekrar; la kıntılı gibi. Nasıl olur da görmem... Nasıl fark etim miş olabilirim...

Belgeyi hayatımda hiç görmedim ki. Bir sam, bile gözüme çarpmadı. Masama bırakılmış olmalı sonra üzerine başka bir şey geldi. Bir dosya, bir !< m kontrat, bir kahve fincanı.

Tek hata. Tek bir yanlış. Hayatımda yaptım yanlış. Yatağımda uyanıp hepsinin kötü bir m ibaret olduğunu keşfetmek istiyorum, bu bir \

bunlar başkasının başına geliyor. Barda dinlediğim bir hikâye bu, içimden çok şükür ben değilim diyorum...

Ama benim işte. Benim. Kariyerim sona erdi. Carin Spink'te buna benzer bir hata yapan son insan Ted **B**stephens'dı,o da 1983'te bir müvekkiline on milyon **pound** kaybettirmişti. O dakika kovuldu. Ve ben bunun beş katını kaybettirdim. Gittikçe daha sık nefes alıyorum, başım iyice döllüyor, sanki biri elleriyle beni boğuyor. Galiba biraz-¹ m panik atak nöbeti geçireceğim. Bir banka oturup ¹ **İhl** iyi hissedene kadar bekliyorum.

I .unam, daha iyi hissettiğim falan yok. İyice kötü-
İHiyorum.

(!ep telefonum cebimde titreyince birden korku-III İklilm patlayarak yerimden sıçıyorum. Çıkarıp İLHYmı numaraya bakıyorum. Guy.

Onunla konuşamam. Hiç kimseyle konuşamam. İIUİn değil.

■ .uiye **sonra** telefonuma bir mesaj bırakılıyor.

¹ Uluğıma götürüyorum ve dinlemek için 1 'e ba-**İflun** İltuntha!" Guy son derece şen bir sesle konuşı-"Ne ıcdesin? Elimizde şampanya şişesiyle ortak-İfl. m mak için seni bekliyoruz!"

ııl . Gözyaşlarına boğulmak istiyorum, ipnmem. Öyle büyük bir haber ki bu. Tele-İlinc sokuşturup ayağa kalkıyorum. Adımları-

....İrarak yürümeye başlıyorum, yayaların

ıı mekik dokuyarak geçiyorum, bana dönen

garip bakışlara hiç aldırmiyorum. Kafam davul gibi zonkliyor ve nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece, duramam.

Sanki saatlerdir yürüyorum, kafam allak bullak, ayaklarım kaldırıma bilinçsizce basıyor. Güneş tepemde, kaldırımlar tozlu ve bir süre sonra beynim uğulduyor. Bir noktada cep telefonum yeniden titreşmeye başlıyor fakat duymazdan geliyorum.

En sonunda artık bacaklarım iyic;e ağrıdıktan sonra yavaşlıyorum ve duruyorum. Ağzım kupkuru; ta mamen susuz kaldım. Biraz su içmem gerek. Nerede yim diye anlamak için etrafıma bakamıyorum. Bir şe kilde, Paddington İstasyonu'na varmışım.

Uyuşmuş vaziyette adımlarımı girişe yöneltiyorum ve içeri yürüyorum. İçerisi gi'n-ültülü ve bir gez gin kalabalığı var. Flüoresan ışıklar-, klima ve yapılan anonslar karşısında bir an irkiliyoru m. Şişe suyu satan bir kitapçıya doğru ilerlerken cep telefonum gene ti! riyor. Çıkarıp numaraya bakıyorum. On beş cevapsız arama ve yine Guy'dan bir sesli m esaj. Yirmi dakika önce bırakmıştı bunu da.

Tereddüt ediyorum, kalbim si-nirli sinirli atıyor sonra Fi tuşlayıp mesajı dinliyorum.

"Tanrı aşkına Samantha, ne *olcsduT'*

Artık sesi hiç de şen değil, son derece stresli fi h yor. Dehşet kabarcıklarının bütün vücudumu sanlı nı hissediyorum.

"Biliyoruz," diyor. "Tamam mı? Third Bankası olayını biliyoruz. Charle s Conway aı

önce. Sonra Kettermann notu masanda buldu. Ofise dönmen gerekiyor. Hemen. Beni ara."

Telefonum çalıyor ama kılımı kıpırdatmıyorum. Korkudan felç oldum.

Biliyorlar. Hepsi biliyor.

Kara noktalar yine gözümün önünde dans ediyor. Mide bulantım yükseliyor. Carter Spink'in bütün per-ınneli batırdığımı öğrendi. İnsanlar birbirini arıyordur. Haberleri korku ve neşeyle karışık, e-posta ad-ıcslerinden gönderiyordur. *Duydunuz mu...*

Orada öyle dikilirken bir şey gözüme çarpıyor. K alabalığım arasından tanıdık bir yüzü seçebiliyorum, ı ifamı çeviriyorum, adama gözlerimi kısarak bakı-• 'inin, nereden tanıdığımı çıkarmaya çalışırken -yeni " korku sarıyor içimi.

< lı eg Parker bu, kıdemli ortaklardan biri. Pahalı ¹ 'i mı elbisesiyle yolcu salonunda volta atıyor, elinde • 'i 'p telefonu. Kaşları çatılmış ve endişeli görünüş-

Nrrcdemiş peki?" Sesi salonda yankılanıyor, l

uyduğum panikten şimşek çarpmışa dönüyorum. İhımı görüş alanından çıkmalıyım. Saklanmalıyım. **İlimini**. Bej rengi giyinmiş geniş bir kadına yanaşıyo-""i ve j'örünmeyeceğim şekilde çömelıyorum. Ama ı ılın yerinde durmayınca ben de onunla birlikte kı-¹ ımık /.orunda kalıyorum. Un şey mi istiyorsun? Dilenci misin?" Birdenbi-¹ inliyor ve bana şüpheli bir bakış atıyor. Mıyıl!" diyorum ben de şok içinde: "Ben...

• d anıza saklanıyorum," diyemem ki.

"Git başımdan öyleyse!" diye azarlıyor beni ve Costa Cafe'ye doğru uzun adımlarla yürüyor. Yüreğim göğsümden fırlayacak. Yolcu salonunun tam ortasında dımdızlak kaldım.

cizgiliforum.com..engine1

Greg Parker da artık volta atmıyor. On beş metre ileride durmuş, hâlâ cep telefonuyla konuşuyor.

Eğer hareket edersem, beni görür. Etmezsem de... yine görür.

Birden elektronik kalkış göstergesinin ışıkları değişiyor. Tabloya bakan bir grup insan pilini pırtısını, gazetelerini topluyor ve dokuzuncu platforma yöneliyor.

Hiç düşünmeden ben de aralarına katılıyorum. Açık bariyerlerden dokuzuncu platforma yürürken arada kaynıyorum. Herkesle beraber ben de trene biniyorum, elimden geldiğince çabuk vagona giriyorum.

Tren istasyondan ayrılırken ben de kendimi bir oturma yerine bırakıyorum, karşımda bir aile var, hepsi de üzerine Londra Hayvanat Bahçesi tişörtlerinden giymiş. Bana gülümsüyorlar ve bir şekilde ben de onlara gülümsemeyi beceriyorum. Kendimi tamamen, her şeyiyle gerçek üstü bir ortamda hissediyorum.

"İçecek?" Küçük bir araba iten yaşlıca bir adam vagona binip aydınlık bir yüzle bana gülümsüyor. "Sıcak ve soğuk sandviç, çay, kahve, meşrubat, alkollü içecek?"

"En sonuncusundan lütfen." Sesim çok çaresi/ çıkmasın diye özen gösteriyorum. "Duble olsun... Ne varsa artık."

Kimse biletimi kontrol etmeye gelmiyor. Kimse beni takmıyor. Tren sanki bir çeşit ekspres tren. Banliyöler gittikçe tarlalara dönüşüyor ve tren hâlâ tıngır mıngır gidiyor. Portakal suyu katılmış üç küçük şişe cin, bir domates suyu, bir tane de çikolatalı yoğurt içeceği içtim. Midemdeki buz kütlesi ılınıyor. Kendimi tuhaf bir biçimde her şeyden uzaklaşmış hissediyorum.

Kariyerimin en büyük hatasını yaptım. Çok büyük olasılıkla işimden oldum. Asla ortak olamayacağım. Tek bir aptalca hata.

Londra Hayvanat Bahçesi ailesi paket paket cipslerini açtı, bana da teklif ettiler ve seyahat scrabble oyunlarına katılmak ister miyim diye sordular. Hatta anne bana iş dolayısıyla mı yoksa zevk olsun diye mi yolculuk ettiğimi bile sordu.

Cevap veremedim.

Nabzım en sonunda kendine geldi ama kafamda berbat bir gerilim bağ ağrısı oluştu. Tek elim bir gölümde oturuyorum, ışığın gelmesini engellemeye çalışıyorum.

"Bayanlar ve baylar..." Hoparlörden kondüktörün •a-si duyuluyor. "Maalesef ... raylar ... başka bir va-fonı aktarılacak..."

Ne dediğini tam anlayamıyorum. Zaten yolculuk Bireye, onu da bilmiyorum. Bir sonraki durağı bekle-ı eğim, trenden inip oradan devam edeceğim.

"Pirinç böyle yazılır," diyor hayvanat bahçesi ai-|| anin annesi çocuklarından birine, o sırada tren ya-.11ıyor. Kafamı kaldırıp bakınca trenin bir istasyona . ulaştığını görüyorum. Aşağı Ebury. Herkes eşyasını topluyor ve ayağa kalkıyor.

Kurulmuş gibi ben de ayağa kalkıyorum. Londra Hayvanata Bahçesi ailesinin peşine takılıyorum, istasyondan çıkıyorum ve çevreme bakıyorum. Ufâcık, kendi halinde bir köyün istasyonundayım, yolun tam karşısında da Zilli diye bir pub var. Yol iki yöne doğru da kıvrılıyor, uzaktaki tarlaları seçebiliyorum. Yolun kenarında bir otobüs duruyor ve trenden inen bütün yolcular içine doluyor.

Londra Hayvanat Bahçesi ailesinin annesi arkasını dönüp bana kaş göz işareti yapıyor. "Bu taraftan gel," diyor

yardımcı olarak. "Gloucester otobüsüne bineceksen? Gara gitmiyor musun?"

Otobüse binme düşüncesi bile inlemek istememe neden oluyor. Hiçbir yere giden bir otobüs falan istemiyorum. Tek istediğim bir ağır kesici. Kafatasım adeta ortadan ikiye bölünüyor.

"Eee... hayır, teşekkürler. Ben burada iyiyim, sa-ğolun." Elimden geldiğince inandırıcı gülümsemeye çalışıyorum ve kadının bir şey demesine fırsat vermeden yola doğru yürümeye başlayarak otobüsten uzaklaşıyorum.

Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Sıfır.

Cebimin içinde birden bir titreşim oluyor. Telefo numu çıkartıyorum. Arayan Guy. Yine. Otuzuncu ara yışı. Her seferinde de mesaj bırakıp onu aramamı söy lüyor, e-postalarını aldım mı diye soruyor.

Hiçbir e-postasını almadım. O kadar kafayı ye mistim ki, BlackBeny'mi masamda unuttum. Cep te lefonum yanımdaki tek şey. Yeniden titriyor ve bu kaç saniye ekranına bakıyorum. Sonra midem büz liip yumruk kadar kalmış bir halde aleti kulağıma gö-lünüyor ve cevap ver tuşuna basıyorum.

"Merhaba." Sesim çatlak. "Ben... benim."

"Samantha?" Kulaklarına inanamayan sesi hattın diğer ucunda gümbür gümbür. "Sen misin? Nerede-

MII?"

"Bilmiyorum. Kaçmam gerekti. Ben... Şok geçirdim..."

"Samantha, mesajlarımı aldın mı bilmiyorum. Ama..." Duraklıyor. "Herkesin haberi var."

"Biliyorum." Eski püskü, dökülen bir duvara yaslanıp gözlerimi yumuyorum, acıyı yok etmeye çalışıyorum. "Biliyorum."

"Nasıl oldu bu böyle?" O da en az benim kadar ..>k olmuş. "Sen nasıl olur da o kadar basit bir hata (Kıparsın? Yani, tanrı aşkına, Samantha-"

"Bilmiyorum," diyorum uyuşmuş gibi. "Sadece... "imedim işte. Bir hataydı."

"Sen hiç hata yapmazsın ki!"

"E şimdi yapıyorum işte!" Gözlerimin dolduğunu hissedince öfkeyle gözlerimi kırıştıyorum. "Ne... **U oldu?"**

"Haberler iyi değil." Guy nefes veriyor. "Ketter-ııııı, Glazerbrooks avukatlarıyla hasar teminatı hakkında konuştu, bankayla konuştu... ve tabii ki sigorta ıl ederiyle konuştu."

Sigortacılar. Şirketin profesyonel tazminat sigor-ı ı ilan. Birden neredeyse nefesimi kesen bir ümitle ılokum. Eğer sigortacılar yaygara koparmadan öde-

ı kabul ederse, belki de durum sandığım kadar ı "in olmayabilir.

Ama işte içim kıpır kıpır olurken bile, sisin arkasında serap gören biçare bir gezgin olduğumun bilincindeyim. Sigortacılar hiçbir zaman sigorta edilen miktarın tümünü sökülmez. Hatta bazen hiçbir şey koklatmazlar. Bazen de zararı karşılarlar ama primleri inanılmaz artar bu sefer de.

"Sigortacılar ne dedi?" Yutkunuyorum. "Acaba..."

"Henüz bir şey söylemediler."

"Tamam." Terden ıslanan yüzümü siliyorum, sıradaki soruyu sorma cesaretine soyunuyorum. "Peki ya... ben?"

Guy sessiz.

Ne demek istediğini algımlarken bayılacak gibi sallanmaya başladığımı hissediyorum. İşte cevabım. Gözümü açınca bana bakan iki bisikletli çocuk görüyorum.

"Her şey bitti, değil mi?" Sakin konuşmaya çalışıyorum ama sesim kontrolden çıkıyor. "Kariyerim sona erdi."

"Şey... Orasını bilmiyorum. Dinle, Samantha, ha tanı görünce çıldırdın. Bu çok doğal. Ama saklana mazsın. Geri dönmek zorundasın."

"Yapamam." Sesim kederle yükseliyor. "Herkesin yüzüne nasıl bakayım."

"Samantha, mantıklı ol!"

"Yapamam! Olmaz! Biraz zamana ihtiyacım var..."

"Saman-" Cep telefonumu pat diye kapatıyorum Bayılacağım. Kafam külçe gibi. Biraz su içmeliyim. Pub açık değil galiba, etrafta dükkân da yok.

Aslan süslemeli bir çift demir kapıya varana kadar yolda ayaklarımı sürüye sürüye yürüyorum. İşte bir ev. Kapıyı çalıp bir ağı kesici ve bir bardak su rica edeceğim. Ve bu yakınlarda bir otel var mı diye soracağım.

Demir kapıyı itiyorum ve ağır, çakıl taşlarına basa basa meşe kapının önüne geliyorum. Oldukça büyük bir evmiş, bal rengi taşla inşa edilmiş, çatıyla duvarı bağlayan taş kısmı oldukça dik bir eğimle yapılmış, uzun bacaları var ve garajda da iki Porsche duruyor. Elimi kaldırıp zile basıyorum.

Çıt çıkmıyor. Orada bir süre dikiliyorum, sanki evin her yeri ölü. Ben tam pes edip geri dönmek üzereyken birden kapı bir hışımla açılıyor.

Tam karşımda omuzlarına varan parlak sarı saçlı ve uzun sallanan küpeli bir kadın duruyor. Badana gibi makyaj yapmış, tuhaf şeftalimsi renk bir ipek pantolon giymiş, bir elinde bir kokteyl bardağı, bir elinde de sigarayla dikiliyor.

"Merhaba." Sigarasından bir nefes çekip bana kuşkuyla gözlerle bakıyor. "Ajanstan mı gönderdiler?"

6

Bu kadının neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Başım o kadar ağrıyor ki, bırakın söylediğini anlamak, yüzüne doğru düzgün bakamıyorum bile.

"İyi misin?" Bana eğiliyor. "Berbat görünüyorsun!"

"Çok fena başım ağrıyor," diyebiliyorum zar zor. "Bir bardak su alabilir miyim acaba?"

"Elbette! İçeri gel!" Sigarasını yüzüme doğru sallıyor ve beni kubbeli tavanı olan, devasa, etkileyici bir antreye sokuyor. "Evi zaten görmek isteyeceksin. *EddieT'* Sesi tiz ve kulak tırmalıyor. "Eddie, biri daha geldi! Ben Trish Geiger," diye ekliyor bana bakarak. "Bana Bayan Geiger diyebilirsin. Bu taraftan..."

Beni lüks bir akçaagaç mutfağa yöneltip rasgele birkaç çekmeceye bakıyor, sonunda, "Hah!" diye bir çığlık atıp plastik bir kutu çıkarıyor. İçinde elli çeşit renkli şişe ve hap tabletleri var. Parlak ojeli tırnaklarıyla kutuyu karıştırmaya başlıyor.

"Aspirin var... parasetamol... ibuprofen... çok düşük
dozda valium..." Canlı kırmızı bir hap tutuyor.

"Bu Amerika'dan geldi," diyor gözü parlayarak. "Bu ülkede yasal değil."

"Hımm... Ne güzel. Bir sürü... ağrı kesiciniz varmış."

"Ah, bu evde ilaçları severiz," diyor ve bana birden içime işlercesine bir bakış atıyor. "Severiz. *Eddi-el*" Bana üç yeşil hap veriyor ve birkaç denemeden sonra bardak dolu bir dolabın yerini buluyor. "Al bakalım. Her türlü baş ağrısına kökten çözüm." Bana dolaptan buzlu su koyuyor. "Şunu da iç."

"Teşekkürler," diyorum, yüzümü buruşturarak hapları yutuyorum. "Size minnettarım. Başım öyle çok ağrıyor ki. Kafamı toparlayamıyorum bile."

"İngilizcen çok iyi." Bana iyice yakından ve takdir ederek bakıyor. "Hakikaten de çok iyi!"

"Ah," diyorum ben de şaşkınlık içinde. "Doğrudur. Eee, İngiliz'im. Belki de... bilirsiniz, belki de ondandır."

"İngiliz misin?" Trish Geiger bu haberi öğrenince elektrik çarpmışa dönüyor. "Ne güzel! Celsene, otur. İlaçlar hemen etki eder. Etmezse, biraz daha veririz."

Beni mutfaktan çıkarıp tekrar koridora getiriyor. "Burası oturma odası," diyor bir kapının yanında durarak. Koluyla geniş, büyük odayı işaret ediyor, kılını de halıya döküyor. "Gördüğün gibi bayağı bir toz birikmiş... silinecek... parlatılacak o kadar çok gümüş var ki..." Bana beklenti dolu gözlerle bakıyor.

"Doğru." Başımla onaylıyorum. Bu kadın bana neden ev işlerini anlatıyor, hiç ama hiç anlamıyorum, yine. de sanki benden bir cevap bekliyor gibi bir hali var.

"Güzel masa," diyorum ben de sonunda, kenardaki parlak maun masayı göstererek.

"Cilalanması gerekiyor." Gözlerini kısıyor. "Düzenli olarak. Gözümden kaçmaz."

"Tabii." İyice sersemlemiş bir halde tekrar kafa sallıyorum.

"Şuraya girelim." Beni bir başka koskocaman, büyük bir odadan geçirerek buram buram zenginlik kokan, tik şezlongların, tüylü narin yapraklı bitkilerin ve üstü gayet dolu bir içki tepsisinin durduğu camlı, havadar kapalı bir bahçeye sokuyor.

"Eddie! Buraya gelsene!" Trish cama vurunca çok iyi biçilmiş ve kısaltılmış çimlerde yürüyen golf pantolonu giymiş bir adam görüyorum. Yanık tenli ve hali vakti yerinde biri, muhtemelen kırklarının sonlarında.

Trish de büyük olasılıkla kırklarının sonlarındadır bence, cama arkasına dönerken karga pençelerine benzeyen ayaklarına bakış atıyorum. Yine de içinden bir ses bana kadının otuz dokuz yaşından bir gün fazla bile olmadığını söylüyor.

"Hoş bir bahçe," diyorum.

"Hı." Gözleri fazla ilgi göstermeden şöyle bir bakıp geçiyor. "Evet, bahçıvanımız iyi. Çok akıllıdır. Şimdi, otur şöyle!" Trish eliyle oturma işareti yapıyor ve ben de kendimi biraz garip hissederek kanepeye yerleşiyorum. O da tam karşımdaki bir sandalyeye kendini bırakıyor ve kokteyli yudumluyor.

"İyi Bloody Mary yapabilir misin?" diye soruyor çabucak.

Neye uğradığımı şaşırılmış bir şekilde ona dik dik bakıyorum.

"Fark etmez." Sigarasından bir nefes çekiyor. "Ben sana öğretirim."

Ne yapabilirmiş, ne yapabilirmiş?

"Başın nasıl oldu?" diye soruyor ama daha cevap vermeme kalmadan konuşmayı sürdürüyor. "Daha iyi ya? Ah, işte Eddie geldi!"

"Tebrikler!" Kapı açılıyor ve Bay Geiger içeri giriyor. Çimlerde yürürken görüldüğü kadar etkileyici bir tipi yok. Gözleri kan çanağı gibi ve üstelik bira göbeği yapmış.

"Eddie Geiger," diyor neşeyi elini uzatarak. "Fvin reisi."

"Eddie bu..." Trish bana hayretle bakıyor. "Adın ne?"

"Samantha," şeklinde karşılık veriyorum. "Sizi de **mhatsız** ettim, kusura bakmayın. Başım çok fena ağlıyordu ama..."

"Samantha'ya şu reçeteli ağrıkesicilerden birkaç **Bine** verdim," diye hiç beklemeden anlatıyor Trish.

"İyi seçim." Eddie bir şişe viski açıp kendine bir tadeh dolduruyor. "Kırmızı hapları denemelisin. Öldürücü!"

"Eee... tabii."

"Gerçek anlamda değil elbette!" Aniden, kısa bir ¹ İhkaha koyuveriyor. "Seni zehirlemeye çalıştığımız yok!"

Eddie!" Trish bol bilezikli koluyla adama bir ta-luplatıyor. "Kızı korkutmasana!" İkisi de incelemek için bana dönüyor. Bir şekilde l'ı ı cevap vermem gerektiğini hissediyorum.

"Size minnettarım, gerçekten." Yamuk yamuk gülümsemeyi başarıyorum. "Çok nazıksınız. Akşamınıza müdahale etmiş oldum."

"İngilizcesi çok iyi, değil mi?" Eddie kaşlarını kaldırarak Trish'e bakıyor.

"O zaten İngiliz!" diyor Trish muzaffer bir edayla, sanki şapkasından tavşan çıkartmış gibi sevinçli. "Söylediğim her şeyi anlıyor!"

Cidden hiçbir şey anlayamıyorum. Yabancıya *benzer* bir halim mi var acaba?

"Ev gezimize devam edelim mi?" Eddie, Trish'e dönüyor.

Kalbim daralıyor. Evlerini gezdirme meraklısı insanlar yok edilmeli. Etrafa bakınmak, her oda hakkında söylenecek farklı farklı şeyler bulmak düşüncesi bile benim için dayanılmaz. Şurada iki dakika oturup ağrı kesicilerin işe yaramasını beklemek istiyorum, o kadar.

"Gerçekten, hiç gerek yok," diye başlıyorum. "Eminim, her yeri çok güzeldir..."

"Tabii ki gerek var!" Trish sigarasını söndürüyor. "Hadi."

Ayağa kalktığım sırada başım dönünce bir avize ağacına tutunmak zorunda kalıyorum. Ağrım hafifledi gibi ama ilaç bende biraz kafa yaptı galiba, kendimi gerçeklikten uzaklaşmış gibi hissediyorum. Sanki her şey bir rüya.

Tamam, bu kadının kendine ait bir hayatı olamaz Aklı fikri sırf ev içinde. Muhteşem odaları dolaşırken sürekli özel bakım gerektiren, hassas toz alınacak şeyleri ve toz alma malzemelerinin yerini gösteriyor. Şimdi de her şey bir yana tutmuş bana çamaşır makinesini gösteriyor.

"Görünüşü... çok... işlevli," diyorum benden bir iltifat beklenirken.

"Her hafta nevresimlerimizin değişmesini isteriz. İyiye ütülenmiş olmaları, tabii." Bana külyutmaz bir bakış atıyor.

"Tabii." Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak kafa sallıyorum. "İyi fikir."

"Şimdi de üst kat!" Bir çırpıda odadan çıkıyor.

Aman tanrım. Dahası da mı var?

"Sen Londralı'sın, değil mi Samantha?" diyor Eddie Geiger hep birlikte yukarı çıkarken.

"Evet."

"Orada da tam günlük bir işin var?"

Sadece nezaketen soruyor ama nedense birkaç saniye cesaretimi toplayıp da yanıt veremiyorum. Bilişim var mı?

"Vardı," diyorum en sonunda. "Dürüst olmak ge-ıekirse, şu anki konumum nedir bilmiyorum."

"Hangi saatler arası çalışıyordun?" Trish arkasını dönüyor, sanki konuşma birdenbire ilgisini çekmiş gibi.

"Her saat." Omuz silkiyorum. "Tüm gün ve gece boyunca çalışırım, alıştım artık. Bazen sabahlarım hatta."

Geiger'lar duydukları bu haber karşısında hayretten donakalmış görünüyor. İnsanlar bir avukatın hayatının nasıl geçtiği hakkında en ufak bir fikre sahip değil.

"Bütün bir gece boyunca da mı çalışırdın?" Trish'in ağzı açık kaldı. "Tek başına?"

"Ben ve diğer personel. Kim gerekiyorsa artık."

"Yani sen o zaman... büyük bir kuruluştaydın?"

"Londra'daki en büyüklerden." Başımla onaylıyorum.

Trish ve Eddie birbirine bakıyor. Cidden, bu ikisi hayatımda gördüğüm en garip insanlar.

"Eh, tahmin edemeyeceğin kadar rahatladık, duyunca çok sevineceksin!" Trish kısa bir kahkaha patlatıyor. "Burası büyük yatak odası... burası ikinci yatak odası..."

Koridor boyunca ilerliyoruz ve Trish her bir kapıyı açıyor, kapıyor, bana ikiz yatakları, el yapımı perdeleri gösteriyor, ta ki başım yeniden dönene kadar. O ilaçların içinde ne vardı bilmiyorum ama her geçen dakika daha da bir tuhaf hissediyorum kendimi.

"Yeşil yatak odası... Anlayacağın gibi, çocuğumuz ve evcil hayvanımız yok... Sigara içeriyor musun?" Trish damdan düşer gibi sorup öğrenmek istiyor, ardından da kendi sigarasından bir nefes çekiyor.

"hı... hayır, teşekkürler."

"Gerçi bizim için fark etmez ya, neyse."

Ufak bir merdivenden iniyorum ve ayakta kalabilmek için duvara tutunuyorum fakat sanki çiçekli de senli duvar kâğıdı elime dolanıp yere yıkılıyor gibi.

"İyi misin?" Yere yapışmak üzereyken Eddie beni yakalıyor.

"Galiba şu ağrı kesiciler bana biraz ağır geldi," di ye mırıldanıyorum.

"E birazcık tehlikelidirler." Trish bana endişeli bir bakış atıyor. "Bugün *alkol* almamıştın, değil mi?"

"Eee... işin aslı, evet, aldım..."

"Aaaaaa." Yüzü asılıyor. "*Sanrılar* görmediğin sürece sorun yok demektir. O zaman doktor çağırmamız gerekebilir. Ve... işte geldik!" diye devam ediyor sözlerine, bir çalım la son kapıyı da açıyor. "Personel odası."

Bu evdeki bütün odalar devasa. Bu oda da neredeyse benim oturduğum apartman dairesi büyüklüğünde; duvarlar açık renk ve penceresi de bahçeye bakıyor. İçinde de bu evde gördüğüm en sade yatak duruyor, koskocaman, kare şeklinde ve beyaz örtülü.

İçimden geçen güçlü dürtülerle savaşıyorum, canım fena halde o yatağa koymak, başımı yaslamak ve şuursuzluğa yelken açmak istiyor.

"Çok hoş," diyorum kibarca. "Müthiş bir oday-nış."

"Güzel!" Eddie ellerini ovuşturuyor. "Evet, Samantha, söylemeliyim ki işe alındın!" Sersem beynimle adama bakıyorum. İş mi? Ne işi ya?

"Eddie!" diye yapıştırıyor Trish. "Öyle hemen pat diye iş verilmez ki! Daha mülakatımız bitmedi!" *Mülakat!*

Arada bir şey mi kaçırdım acaba?

"Daha işin tam tanımını bile yapmadık ki kıza!" Tı ish hâlâ Eddie'ye yüklenmeye devam ediyor. "Hiçbir ayrıntıyı konuşmadık ki!"

"E ayrıntıları anlat o zaman!" şeklinde karşılık veriyor Eddie de. Trish ona öfke dolu bir bakış fırlatıp boğazını temizliyor.

"Evet, Samantha," diyor gayet resmi bir ses tonuyla, "tam zamanlı ev hizmetlisi olarak görevin..."

"Anlamadım?" Kadına boş boş bakıyorum.

Trish sabrı taşmış gibi dilini damağına sürüp cık diye bir ses çıkartıyor. "Tam zamanlı b>ir ev hizmetlisi olarak görevin," diyor daha yavaşça, "temizlik, çamaşır ve yemek pişirme işlerinin tümünü kapsayacak. Üniforma giyeceksin ve saygılı tavırlar sergileyerek..."

Ne olarak görevim dedi-

Bu insanlar evlerinde *temizlikçilik* yapmak için iş başvurusunda bulunduğumu mu sandı ?

Bir saniye dilim tutuluyor ve konu şamıyorum.

"...yatacak yerin de olacak," diyor Trish, "senede dört hafta da izinlisin."

"Maaş ne kadar?" diye soruyor Eddie ilgiyle. "Ona önceki kızdaki daha fazla mı ödeyeceğiz?"

Bir an için Trish adamı oracıkta öl<lürecek zannediyorum.

"Çok affedersin, Samantha!" Ben daha ağzımı açıp konuşana kadar Trish, Eddie'yi ocdadan dışarı sürüklüyor, kapıyı arkasından çarpıyor ve içeride ateşli ama sessiz bir kavga patlak veriyor.

Odada etrafıma bakıyorum, kafamı, toplamaya çalışıyorum.

Beni hizmetçi sandılar. Bir hizmetli! Çok saçma. Onlara anlatmalıyım. Bu yanlış anlaşılmayı giderme liyim.

Yeni bir sersemlik dalgası vuruyor beynimi, yata ğa oturuyorum. Ve sonra kendime hâkim olamadan serin, beyaz örtüye uzanıp gözlerimi kapıyorum. San ki bir bulutun içine gömülüyor gibiyim.

Kalkmak istemiyorum. Bu yataktan çıkmak istemiyorum. Burası bir sığmak.

Çok uzun bir gün geçirdim. Uzun, yorucu, ıstırap dolu bir kabusla benzeyen bir gündü. Artık bitmesini istiyorum.

"Samantha, kusura bakma." Gözlerimi açıyorum ve doğrılmaya çalışıyorum, Trish yeniden içeri giriyor, arkasında da suratı pespembe olmuş Eddie. "Devam etmeden önce, adres değişikliğiyle ilgili herhangi bir sorun var mı?"

Cevaben kadına öylece bakıyorum, beynim bulut-ın üstünde uçuyor gibi.

İşte tam bu an, aslında büyük bir hata olduğunu söylemem gerekiyor. Ben bir ev hizmetlisi değilim. İm avukatım.

Ama ağzımdan kelimeler dökülmüyor.

Buradan gitmek istemiyorum. Bu yatağa yatıp bilincimi kapamak istiyorum.

Burada bir gece kalabilirim, fikri beynimden yıl-çılı ını hızıyla geçiyor. Sadece bir gece. Yanlış anlaşılmayı yarın da giderebilirim.

"İmmm... bu gece başlamam mümkün mü?" dedi-ııııı duyuyorum.

"Neden olmasın ki..." diyor Eddie.

"Kendimizi kaptırmayalım hemen," diye kesiyor hisli cırtlak sesiyle. "Bu görev için oldukça kayda diğer sayıda başvuran oldu, Samantha. Çoğu da epey l'ış döndürücüydü. Hatta bir kızın Fransız aşıcılık dip-ııması bile vardı!"

Bana manalı manalı bakarak sigarasından bir ne-ıı . çekiyor. Ve içimde bir şey kaskatı kesiliyor, adeta düşünmeden yaptığım bir refleks gibi. Elimde değil. Beni

aşılıyor, şu yumuşacık bembeyaz yatağa gömülme arzum beni aşılıyor.

Ne demek istiyor ki yani...

Bu işe *alınamayacağımı* mı ima ediyor?

Trish'i birkaç saniye sessizce süzüyorum. Allak bullak olmuş ve şoka girmiş benliğimin altında bir yerde, en derinlerde eski Samantha'nım döndüğünü hissediyorum. Doyurulmamış hırsımın baş gösterdiğini ve havayı kokladığını duyumsayabiliyorum. Boynunu sağa sola oynatıyor, avuç içlerini ovuşturuyor.

Fransa'nın bir numaralı okullarında aşçılık öğrenmiş bir kızı yenebilirim.

Hayatımda hiçbir mülakatı kaybetmedim.

Şimdi de kaybedecek değilim.

"Evet." Trish listesine bakıyor. "Her türlü çamaşır konusunda deneyimlisin?"

"Okuldayken bir çamaşırcılık ödülü kazanmıştım," diye yanıtlıyorum alçakgönüllü bir selamlayışla. "Kariyerime başlamama neden olan ilk şey buydu."

"Ne güzel!" Trish çok etkilenmişe benziyor. "Ve aşçılık okulunda eğitim aldın?"

"Michel de la Roux de la Blanc benim şefimdi." Ağırbaşlılıkla duruyorum. "Adı bile yeter."

"Kesinlikle!" diyor Trish, emin olmadan Eddi'e ye yandan bakıyor.

Yeniden kapalı bahçeye oturuyoruz. Trish beni bu soru yağmuruna tutuyor. Sorular sanki 'Eve Hizmetçi Nasıl Alınır' el kitabından alınmış gibi. Ben de her birini büyük bir kendine güvenle yanıtlıyorum.

Beynimin derinliklerinde bir sesin çağrısını duya-biliyorum: "Ne yapıyorsun? Samantha, kahretsin, sen ne YAPIYORSUN?"

Ama kulak asmiyorum. Dinlemek istemiyorum. Bir şekilde gerçek hayatı, hatamı, mahvolmuş kariyerimi, bugün yaşadığım kabusu beynimden siliyorum... Dünyamda bu mülakat dışında hiçbir şey yok. Başım hâlâ dönüyor ve her an alabora olabilirim fakat içimde gayet dikkatini toplamış küçük bir azim tohumu var. *Bu işi alacağım.*

"Bize örnek bir münü sayabilir misin?" Trish bir Sıglıra daha yakıyor. "Mesela akşam yemeği için."

Yiyecek... Etkileyici yiyecekler...

Birden Maxim restoranını hatırlıyorum, dün geceyi I kıtır verilen doğum günü mönüsü.

"Notlanma bir bakayım." Çantamın fermuarını açıp çaktırmadan Maxim'in mönüsünü okuyorum. "Resmi bu .akşam yemeği için şöyle bir servis düşünürdüm... ee . kavrulmuş kaz ciğeri, kayısı jölesiyle... baharatlı **humus** yatağında kuzu eti... tatlı olarak da çikolatalı-nınelı sufle, yanında iki çeşit ev yapımı sorbe ile."

Al sana Fransız aşçı kız.

< **üzel!** " Trish'in dili tutuluyor. "İtiraf etmeliyim ki ı ok etkileyiciydi."

Enfes! Eddie'nin ağzını suyu akıyordu sanırım. I >■ mılmış kaz ciğeri! Şimdi iki dakikada yapman ın.....ı mı değil, değil mi?"

ı ı ı ı ona çok bozulmuş gibi bakıyor. "Referansın vuitllı herhalde, Samantha?"

Referans mı?

"Bir referans gereklidir." Trish kaşlarını çatıyor. "Referansım Leydi Freya Edgerly," diyorum ani bir ilhamla.

"Leydi Edgerly?" Trish kaşlarını kaldırıyor ve boynunu pembe bir renk kaplamaya başlıyor.

"Lord ve Leydi Edgerly ile yıllardır bir aradayım." Başımınla onaylıyorum. "Leydi Edgerly benim için seve seve referans olacaktır."

Trish ve Eddie, ikisi birden bana gözlerini dikeyyor, anlatacaklarını sabırsızlıkla bekliyorlar. Belki de ev işiyle ilgili bir iki ayrıntı eklesem fena olmayacak.

"Çok tatlı bir aile," diye ballandırıyorum. "İşim de oldukça ağırdı, malikânelerini temiz tutmak sorumluluğu bendeydi. Bir de... Leydi Edgerly'nin süs tacım parlatıyordum."

Hay aksi. Taç örneği iyice abartı oldu.

Ancak ne şaşırtıcıdır ki, söylediklerimden en ufak bir şüpheye bile düşmüyorlar.

"Onlara yemek de pişiriyordun, değil mi?" diye sorguluyor Eddie. "Kahvaltı ve diğer öğünler?"

"Doğal olarak. Lord Edgerly benim uzmanlık alanım olan Benedict yumurtalarına bayılıyordu mesela." Bir yudum su içiyorum.

Trish'in, kocasına kendince son derece gizemli ifadelerle baktığını görebiliyorum, Eddie de çaktırmadan ona başıyla onay veriyor. Yani alınlarına 'Bu Kızı Alalım!' yazsalar daha iyiydi.

"Son bir şey." Trish sigarasından derin bir nefes çekiyor. "Ben ve Bay Geiger dışarıda olduğumuz za man telefonlara sen bakacaksın. Toplumdaki yerimi

çok önemseriz. Lütfen nasıl yapacağını da gösterebilir misin?" Yakındaki sehpa da duran telefonu işaret ediyor başıyla da.

Ciddi olamazlar. Ki... bence öyleler.

" 'İyi günler, Geiger malikânesi' demen gerekiyor," diye söze giriyor Eddie.

İtaatkâr bir biçimde ayağa kalkıyorum. Sersemlemiş başıma elimden geldiğince aldırmadan yürüyüp ahizeyi elime alıyorum.

"İyi günler," diyorum en etkileyici, okul müdürü 'esimle. "Geiger malikânesi. Kimi aramıştınız?"

Eddie ve Trish sanki bütün Noel hediyeleri onların olmuş gibi görünüyor.

7

Ertesi sabah tepemde hiç tanımadığım, pürüzsüz, beyaz bir tavana bakarak uyanıyorum. Birkaç saniye şaşkınlıkla bakakalıyorum ve sonra kafamı azıcık kal diriyorum. Yerimde kıpırdadıkça çarşaplardan garip bir ses geliyor. Neler oluyor? Benim çarşaplarımdan böyle bir **ses** çıkmaz ki.

Tabii ya. Bunlar Geiger'lerin çarşafı.

Büyük bir rahatlıkla yastığıma gömülüyorum ve yeni bir düşünce kafama dank ediyor.

Geiger'ler de kim?

Hatırlamaya çalışarak suratımı büzüştürüyorum Sanki hem akşamdan kalmayım, hem de hâlâ sarho şum. Dün yaşananların anısı kafamda capcanlı, bir sis perdesinin arkasındalar artık. Hangisi gerçek, hangisi rüya emin olamıyorum. Trene bindim... evet... başım ağrıyordu... Paddington İstasyonu... ofisten çıkışım

Ah, tanrım. Hayır, olamaz, hayır.

Mide bulandırıcı bir fıslama sesiyle tüm kabus niden
beynime doluyor. Sanki biri karnıma yun

.IIIIŞ gibiyim. Not kâğıdı. Third Union Bankası. Elli milyon pound. Guy'a işim hâlâ yerinde mi diye sorulum...

Sessizliği.

Bir süre dümdüz yatıyorum, her şey yeniden zihnime üşüşüyor. Kariyerim mahvoldu. Hiçbir ortaklık ansım yok. Büyük ihtimalle işim de yok. Bildiğim ı **Hlarıyla**, her şey bitti.

En sonunda örtüyü kaldırıp yataktan çıkıyorum, bitkin ve kafam bir ton haldeyim. Dün, sabah ağzıma İttiğim kuru gevrekler dışında hiçbir şey yemediğimi ' nk ediyorum.

Dün sabah bu saatlerde kendi evimin mutfağın-ı ıvdim, işe gitmek için hazırlanıyordum, beni bekle-n gelişmelerden habersiz, neşeli. Başka bir dünya-ı , bu evrene paralel bir evrende- Carter Spink şirke-i laklarından biri olarak uyanacaktım. Dört bir yan-ı m çağrı mesajları akacaktı. Hayatım tamamlanmış utmaktı.

< lözlerimi sımsıkı yumuyorum, zihnimde dolaş-*iyu başlayan düşüncelerden kaçmaya çalışıyorum, i.İr bulandırıcı,

'keşke' düşünceleri. Keşke o not ıı'idını daha önceden görseydim... Keşke masam ııı derli toplu olsaydı... Keşke

Arnold o işi bana bı-■ >I masaydı...

Ama anlamı yok. Zonklayan kafamı göz ardı İPİ ı k pencereye yürüyorum. Olan oldu. Tek yapı-ııı , eğim artık, bununla başa çıkmak. Bahçeye göz-

....dikmiş dururken kendimi tamamen gerçek üs-

hıı mekânda gibi hissediyorum. Bu ana gelinceye ı ıı lum hayatım dakikalara bölünmüştü. Sınavlarım boyunca, tatillerde yaptığım stajlarda, kariyer merdiveninde basamakları tek tek tırmanırken... Tam olarak nereye doğru ilerlediğimi biliyorum zannediyordum.

Şimdiyse kendimi kırsal bir yerin tam göbeğinde, garip bir odada buluyorum. Kariyerimse paramparça.

Artı... bir şey daha var. Bir şey başımın etini yi yor. Yolunu kaybetmiş beynimde yapbozun bir parça sı hâlâ eksik. Bir dakika içinde hatırlayacağım.

Alnımı serin, sağaltıcı cama dayıyorum ve uzak ta ufuk çizgisinde köpeğini dolaştıran bir adamı sey rediyorum. Belki de bir şeyler kurtarılabilir. Belki de her şey hayal ettiğim kadar kötü değildir. Guy'ın ağzından işimi kaybettiğimi bildiren kelimeler açık ça *çık*tı mı ki? Onu arayıp durumun ne kadar kötü ol duğunu öğrenmeliyim. Derin bir nefes alıp elimi karman çorman olmuş saçlarımda gezdiriyorum Tanrım, dün resmen keçileri kaçırdım. Nasıl davran dığımı kafamda enine boyuna düşününce, ofisim kaçışım, bir trene atlayışım... gerçekten de bambaş ka bir gezegendeydim. Geiger'lar bu kadar anlayışlı olmasaydı- Düşünceler silsilem bir anda bir taş a takılmış g ı h ı duruyor. Geiger'lar.

Geiger'larla ilgili bir şey vardı sanki kafamda. 1 la tırlayamadığım bir şey... Sanki alarm zillerini h an kete geçiren bir şey...

Arkamı dönünce gardırobun kulpuna asılı dm mavi elbiseyi fark ediyorum. Bir çeşit üniforma den buraya böyle bir şey koysun-

Alarm zillerinin sesi iyice yükseliyor. Çılgınca çalıyorlar. Berbat bir rüya gibi, sarhoş bir geceden ka-l.uı anılar gibi yavaş yavaş bilincime ulaşıyor.

Hizmetçilik işini kabul ettim mi ben?

Bir saniye kıpırdamıyorum. Ah tanrım. Ben ne s .iptim? Ben ne yaptım!

İçinde bulunduğum durumu ilk kez algılayınca l. 111 > i m
güm güm atıyor. Tamamen sahte bir kimlikle 'un derece garip
bir çiftin evinde kalıyorum. Onların ıağmda uyudum. Trish'in
eski tişörtlerinden biri n/erimde. Hatta bavulumu trende
çaldırdım hikâyemi uydurunca bana yeni bir diş fırçası bile
verdiler. Ka-ı IJ ı vurup uyumadan önce anımsayabildiğim tek
şey ıı e.ITin telefonda boşboğazca övünüşü. "Kız bir İn-
ııı/!" diyordu. "Evet, mükemmel İngilizce konuşucu Harika
kız. Fransız şeflerden ders almış!"

(>ıılara hepsinin bir yalandan ibaret olduğunu an- a n i a k
zorundayım.

Yatak odası kapım hızlıca vuruluyor ve korkudan lıııı
patlayarak yerimden sıçıyorum.

"Samantha? Gelebilir miyim?"

Alı! iri... olur!"

Kapı açılıyor ve Trish boy gösteriyor, üzerinde tadı logoyla
süslü, açık pembe spor giysileri giyiş, ı 'l vaju da tam tekmil
ve nefesimi kesen ağır bir ko-ıı m ünmüş.

Sana çay koydum," diyor ve resmi bir gülümse-ıı bana
kupayı uzatıyor. "Bay Geiger ve ben, evi-ıı kendini rahat
hissetmeni diliyoruz." \d" diyorum gergince yutkunarak.
"Teşekkür-

*Bayan Geiger, size söylemem gereken bir şey var. Ben
aslında bir hizmetçi değilim.*

Nedense sözcükler ağzımdan bir türlü çıkmıyor.

Trish, sanki bu kibar hareketten şimdiden pişman olmuş
gibi gözlerini kısıyor.

"Tabii, her sabah böyle uyandırılacağım da zannetme!
Dün gece pek iyi olmadığın için..." Kol saatine hafifçe
vuruyor. "Şimdi üstünü giyinsen iyi olur. On dakika sonra
seni aşağıda görmeyi bekliyoruz. Kural olarak, hafif bir

kahvaltı etmeyi tercih ederiz. Tost, kahve falan işte. Sonra günün diğer öğünlerine karar veririz."

"Eee... Tamam," diyorum zayıf ve titrek bir sesle.

Trish kapıyı kapıyor ve çayı elimden bırakıyorum. Ha siktir. Ne yapacağım ki? Ne? Ne?

Tamam. Sakin ol. Öncelikleri belirle. Ofisi aramam gerekiyor. Durum ne kadar kötü öğrenmeliyim. Bu farkındalıkla kasılarak çantama uzanıp cep telefo numu arıyorum.

Ekran bomboş. Şarjım bitmiş.

Hüsrarla alete bakıyorum. Dün herhalde o kadar beynim boşaldı ki şarj etmeyi unutmuşum. Şarj alei mi çıkarıyorum, duvardaki prize sokuyorum ve tele fonu takıyorum. Hemen dolmaya başlıyor.

Çekmesini bekliyorum... ama çekmiyor. Kahrol a sı sinyal yok.

Panik kaplıyor içimi. Ofisi nasıl arayacağım şitü di? Nasıl *herhangi* bir şey yapabileceğim? Cep telcin num olmadan yaşayamam ki.

Birdenbire sahanlıkta bir telefonun önünden go ğimi anımsıyorum. Pencerenin önündeki küçük tide bir masanın üzerinde duruyordu. Belki onu kullanabilirim. Yatak odamın kapısını açıyorum, bir sağa bir sola bakıyorum. Görünürde kimse yok. Dikkatlice girintiye gidip ahizeyi kaldırıyorum. Çevir sesini duyunca içim rahatlıyor. Derin bir nefes alıyorum ve sonra Arnold'ın kendi hattını çeviriyorum. Saat daha dokuz olmadı ama gelmiştir nasılsa.

"Arnold Saville'in ofisi," diyor sekreteri Lara'nın şen sesi.

"Lara," diyorum gergince, "ben Samantha. Samantha Sweeting."

"Samantha?" Lara o kadar dumura uğramış konuşuyor ki suratımı ekşitiyorum. "Ah, aman tanrım! Neler oldu? Neredesin? Herkes çok-" Kendini topluyor.

"Ben... Ben şu an Londra'da değilim. Arnold'la konuşabilir miyim?"

"Tabii ki. Hemen yanımda zaten." Önce tiz bir Vivaldi melodisi duyuluyor ve ardından Arnold konuşuyor.

"Samantha." Arkadaşça ve güven verici ses tonu hattın öbür ucundan bana ulaşıyor. "Canım kızım. İl.ışını derde mi soktun."

Sadece Arnold elli milyon dolar kaybettirmeyi ım'ıyla görebilirdi. Her şeye rağmen, incecik yarım bir Blllüş oluşuyor dudaklarımda. Şu anki hali gözümün **Inline** geliyor, ceketi üzerinde, uzun kaşları çatılmış. "Biliyorum," diyorum ben de, onun anlayışlı ko-ı masına uyum sağlamaya çalışarak. "Şey... övünü-'I. bir şey değil."

Dünkü acil çıkışının da işleri yoluna koymaya ı yardımcı olmadığını söylemek zorundayım."

"Biliyorum. Çok üzgünüm. Telaşa kapıldım işte." "Anlaşılr tabii. Yalnız, arkada biraz dağınıklık da bıraktın."

Arnold'ın renkli dış görünüşünün altında alışılmadık bir stres sezebiliyorum. Arnold hiçbir zaman stres olmaz ki. İşler gerçekten berbatlaştı demek ki. Kendimi yerlere atıp ağlamak istiyorum: "Çok özür dilerim." Ama bunun da artık bir şeye faydası yok. Zaten yeterince profesyonelliğe ters düştüm.

"Eee, son durum nedir?" Kendimi toplamış gibi konuşmaya çalışıyorum. "Alacaklıların yapacağı bir şey var mıymış?"

"Pek sanmıyorum. Elleri kolları bağlı diyorlar."

"Doğru." Mideme bir balyoz iniyor. İşte hepsi bu. Elli milyon dolar sonsuza dek yok oldu. "Ya sigortacılar?"

"Bu da bir sonraki adım elbette. Kayıp hemen tazmin edilecektir, eminim. Ama sonuçları da olacak. Sen de takdir edersin ki."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Birkaç saniye hiçbirimiz konuşmuyoruz;. Haberler iyi değil, sıkıcı bir sancı gibi saplanıyor bu algılayış beynime. Gümüş kaplama yok. Sıçtım, nokta.

"Arnold," diyorum sesim titreyerek. "Ben nasıl olur da bu kadar... *aptalca* bir hata yaparım, hiç an lamıyorum. Nasıl oldu, farkında değilim. Masamda o notu gördüğümü hiç hatırlamıyorum..."

"Şu anda neredesin?" diye sorarak sözümü bolü yar Arnold.

"Ben..." Çaresizce camdan dışarı bakıyorum "Dürüst olmak gerekirse ben de tam olarak nerede ol ılığumu bilmiyorum. Ama gelebilirim. Şimdi hemen dönebilirim." Kelimeler ağzımdan dökülüyor. "İlk trene atlayıp... Birkaç saat sürer sadece."

"O kadar iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum." Arnold'ın sesinde beni uyandıran yeni bir tonlama var gibi.

"Yani... yoksa... kovuldum mu?"

"Henüz öyle bir açıklama duyurulmadı." Sanki beni sınar gibi konuşuyor. "Düşünülecek daha zorlayıcı meseleler vardı, Samantha."

"Doğru ya." Yeniden bütün kanın beynime hücum ettiğini hissediyorum. "Özür dilerim. Ben sadece..." (ırtlağın kalınlaşıyor. Gözlerimi kapıyorum, kendime hâkim olmaya çalışıyorum. "Bütün iş hayatım boyunca Carter Spink ile çalıştım. Şimdiye dek tek istediğim, tek istediğim..."

Söyleyemiyorum bile.

"Samantha, çok yetenekli bir avukat olduğunu biliyorum." Arnold iç geçiriyor. "Kimsenin bundan bir şüphesi yok zaten."

"Ama bir hata yaptım işte."

Telefon hattındaki ufacık cızırtıları ve kalbimin atışını duyabiliyorum.

"Samantha, senin için elimden gelen her şeyi yapacağım," diyor Arnold en sonunda. "Hatta şu kada-ını söyleyeyim ki, kaderini tartışmak üzere bu sabah bir toplantı yapılacak."

"Ve sen gelmemem gerektiğini söylüyorsun?" Dudağımlı ısııyorum.

"Şu anda, faydadan çok zarar getirebilir. Olduğun yerde kal. Kalanı bana bırak." Arnold duraksıyor, sesi biraz boğuklaşıyor. "Elimden geleni yapacağım, Samantha. Söz veriyorum."

"Bekliyor olacağım," diyorum çabucak. "Çok teşekkürler." Ama kapattı bile. Ben de telefonu yavaşça yerine koyuyorum.

Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Birden hepsi gözümün önüne geldiler, bir toplantı masasının etrafına dizilmişler, ağırbaşı bir şekilde oturuyorlar. Arnold. Ketterman. Hatta belki de Guy. Beni bir tatile mi yollasalar diye kararlaştıyorlar.

Olumlu düşünmeliyim. Hâlâ bir şansım var. Eğer Arnold benim tarafımı tutarsa, diğerleri de tutacaktır...

"Süper kız."

Trish'in yaklaşan sesini duyunca yerimden sıçıyorum. "Ah, tabii ki referanslarını kontrol edeceğim Gillian ama ben insan sarrafıyım. Kolay kolay kül yutmam..."

Trish kulağında bir cep telefonuyla köşeyi dönüyor ve ben de telefondan uzaklaşıyorum.

"Samantha!" diyor şaşkınlık içinde. "Ne yapıyorsun? Hâlâ giyinmemişsin? Hadi zıpla!" Gözden kayboluyor ve ben de odama kaçıyorum. Kapiyı kapatıp aynadan kendime bakıyorum.

Birden kendimi kötü hissediyorum.

İşin aslı, kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Onlara büyük bir palavracı olduğumu söyleyince Gei ger'lar ne tepki verecek? Hiç de öyle sandıkları gibi eğitim almış bir hizmetçi olmadığımı, sadece bir gecelik yatacak yere ihtiyacım olduğunu söyleyince ıı< yapacaklar?

Birden beni öfkeyle karga tulumba evden attıkları gözümün önüne geliyor. Kendilerini kullanılmış hissedecekler. Hatta belki de polisi bile ararlar. Tutuklanabilirim. Aman tanrım. İşler iyice sarpa sarabilir.

Ama iyi de, sanki bana başka fırsat tamdılar mı ki. Hani kendim böyle bir hikâye uydurmadım ki...

Uydurdum mu yoksa?

Mavi üniformayı elime alıp yokluyorum, zihnim bambaşka yerlerde.

Bana oldukça nazik davrandılar, rahat ettirdiler. Şu anda da yapacak başka bir işim mi var sanki. Gidecek başka yerim mi var. Hatta belki de kafa dağıtmama yardımcı olabilir, birazcık kolay ev işi yapsam...

Çabucak bir karar alıyorum.

Bu sabahlık idare edeceğim. Ne kadar zor olabilir ki hem. Onlara tost yapacağım, süs eşyalarının tozunu alacağım falan filan. Bu da benim onlara küçük teşekkürüm olsun. Sonra Arnold'dan haber alır almaz, onlara inandırıcı bir bahane bulup buradan ayrılacağım. Ve Geiger ailesi benim doğru düzgün bir hiz-metli olmadığımı hiçbir zaman bilmeyecek.

Alelacele, üniformamı giyip saçımı tarıyorum. Sonra da kendimi incelemek için aynanın karşısına pçiyorum.

"Günaydın Bayan Geiger," diyorum yansımana. "Ve...
eee... oturma odasının tozunu ne zaman almamı istersiniz?"

Tamam. Her şey yolunda gidecek.

Ben merdivenleri inerken Geiger çifti de son basa-m.mın
yanında durmuş, beni izliyor. Hayatımda hiç ¹ l adar
inceleniyormuş gibi hissetmemiştim.

Ben bir hizmetliyim. Bir hizmetliye yaraşır biçimde
davranmalıyım.

"Hoş geldin Samantha!" diyor Eddie ben koridora
adımımlı atarken. "Rahat uyudun mu?"

"Evet, çok teşekkür ederim, Bay Geiger," diye cevap
veriyorum çekingence.

"Güzel!" Eddie topuklarının üstünde öne arkaya
sallanıyor. Biraz tuhaf bir hali var. Aslında ikisinin de halinde
bir gariplik var. Tüm o makyaj, yanık ten ve pahalı giysilerin
altında, Geiger'larda bir temkinsizlik seziyorum.

Evdeki bir oturma bankına yürüyüp yastığı düzeltiyorum,
gayet kendimden emin görünmeye çalışıyorum.

"Yeni mutfağını tanımak istersin!" diyor Trish yüzü
aydınlanarak.

"Elbette," diyorum ben de güven verici bir gülümseyişle.
"Sabırsızlanıyorum!"

Hepi topu bir mutfak. Hepi topu tek bir sabah. Bunu
halledebilirim.

Trish devasa, akçağaç mutfaka giden yolu göste riyor ve
ben de bu sefer etrafıma daha bir dikkatli ba kıyorum,
ayrıntılar aklımda tutmaya çalışıyorum. Sol tarafımdaki
granit tezgâha koskocaman, ocağın ya nmda duran aletlere
benzer bir şey yerleştirilmiş. Dıı vara bir sıra fırın monte
edilmiş. Baktığım her yerde prize-takılmış, parlak krom

aletler görüyorum. Yukarı asılmış metal raflar dolusu tencereler, tavalar ve her tür edevat bir paslanmaz çelik yığını içinde tepemi/ den aşağı sallanıyor.

Hiçbir şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir ipi cum bile yok.

"Tabii ki de sen istediğin gibi düzenini kurabilirsin burada," diyor Trish eliyle etrafı işaret ederek. "İstediğin şeyin yerini değiştirmekten çekinme. Düzenle. Profesyonel olan sensin!"

İkisi de beklentilerle bana bakıyor.

"Kesinlikle," diyorum ben de iş kadını havasında. "Açıkçası... mm... benim de kendimce bir sistemim vardır. Mesela, şu orada olmamalı." Rasgele bir aleti gösteriyorum parmağımla. "Yerini değiştirmek zorundayım."

"Gerçekten mi?" Trish çok şaşırmışa benziyor. "Neden ki?"

Bir kalp atışı uzunluğunda bir sessizlik. Eddie bile çok ilgili görünüyor.

"Ergonomik... mutfak... teorisi," diye uyduruyorum. "Evet, kahvaltıda tost mu istemiştiniz?" diye ekliyorum çabucak.

"İkimize de tost," diyor Trish. "Ve kaymaksız sütlü kahve."

"Hemen geliyor." Biraz daha rahatlamış hissederek gülüyorum.

Tost yapabilirim. Önce hangisinin tost makinesi olduğunu bir anlasam.

"Tamam, ben bir dakika sonra yanınıza getiririm," diye ekliyorum ikiliyi başımdan savmaya kalkarak. Salonda mı yemeyi tercih edersiniz?"

Koridordan küçük bir çarpışma sesi geliyor.

"Gazete gelmiştir," diyor Trish. "Evet, kahvaltıyı IBİona servis edebilirsin, Samantha." Trish çıkıp gidi-"ı ama Eddie mutfakta oyalanıyor.

"Şey, ben karar değiştirdim." Bana neşeli neşeli inliyor. "Tostu boşver, Samantha. Ben senin şu ünlü Benedict yumurtalarından yiyeceğim. Dün gece ağzımı sulandırdın!"

Dün gece mi? Ben dün gece ne dedim ki...

Ah tanrım. Benedict yumurtaları. Lord Edgerly uzmanlık alanım olan bu yemeğe bayılıyordu.

Aklımdan *neler* geçiyordu ki?

Eggs Benedict adlı yemeğin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum daha.

"Emin misiniz... bunu mu istiyorsunuz?" diye soruyorum gittikçe kısılan ses tonumla.

"Spesiyalini kaçırarak değilim!" Eddie büyük bir takdirle midesini sıvazlıyor. "En sevdiğim kahvaltı yemeğidir. Hayatımda yediğim en güzel Eggs Bene diet, New York'ta Carlyle'deydi ama bahse girerim, seninkiler ondan bile iyidir!"

"Hiç bilmiyordum!" Bir şekilde canlı bir gülümse meyle karşılık vermeyi beceriyorum.

Ne bok yemeye Benedict usulü yumurta pişirebi leceğimi söyledim ki?

Tamam... sakın ol. Herhalde çok kolaydır. Yıı murta ve... bir şey işte.

Eddie umut dolu bir bakışla tezgâha yaslanıyor İçimden pis bir ses, yemeğe başlamamı beklediğim söylüyor. Tereddüt içinde raftan parıldayan bir tence re alıyorum, tam o sırada Trish elinde gazeteyle içen damlıyor. Büyük bir merakla beni süzüyor.

"Buhar tenceresini ne için kullanacaksın, Şamam ha?"

SıcıŞ-

"Sadece... bir incelemek istedim. Evet." Kısaca I fa sallıyorum. Sanki tencere kuşkularımı gidermiş görünüyorum ve dikkatlice raftaki yerine asıyorum

Kulaklarım ısınıyor. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ki. Yumurtaları kıracak mıyım? Haşlayacak mıyım? Duvara mı fırlatacağım?

"İşte yumurtalar şurada." Eddie tezgâha kocaman bir kutu koyup kapağını kaldırıyor. "Tahminimce yeteri kadar vardır." Sıra sıra dizilmiş kahverengi yumurtalara bakıyorum, gayet afallamış bir vaziyetteyim. Ne yaptığımı zann ediyorum şu an? Ben kahrolası Benedict usulü yumurtaları yapamam ki. Bu insanlara kahvaltı hazır-layamam. Temize çıkarmalıyım adımı. Arkamı dönüp derin bir nefes alıyorum. "Bay Geiger... Bayan Geiger..." *"Yumurta mı?"* Trish'in sesi benimkini bastırıyor. "Eddie, yumurta yiyemezsin! Doktor ne dedi unuttun rnu!" Dönüp bana bakıyor, gözlerini kısmış. "Senden ne istedi, Samantha? Haşlanmış yumurta mı?"

"Eee... Bay Geiger, Benedict usulü yumurta sipariş etmişti. Ama mesele şu ki-"

"Benedict yumurtası falan yok!" Trish, Eddie'ye cırtlak cırtlak bağırıyor. "Çok kolesterolü!"

"Canım ne isterse onu yerim!" diye karşı çıkıyor Eddie ise.

"Doktor ona bir beslenme programı verdi." Trish .nirli sinirli sigarasını içiyor. "Bu sabah zaten bir kâ-.<• gevrek yedi bile!"

"Karnım açtı!" diyor Eddie kendini savunarak. Sen de çikolatalı top kek yedin!"

Trish'in, adam sanki ona bir tokat atmış gibi nefe-ı kesiliyor. Yanaklarında ufacık pembe noktacıklar ı"-liriyor. Birkaç saniye hiçbir şey diyemiyor.

"İkimiz de birer fincan kahve içeceğiz, Samant-ıa," diye duyuruyor en sonunda ağırbaşlı bir ses tonuyla. "Lobiye servis edebilirsin. Pembe porselenleri çullan. Hadi gel, Eddie." Ve ben tek kelime edemeden dönüp gidiyorum.

Boş mutfakta kalakalınca güleyim mi, ağlayayım mı emin olamıyorum. Çok saçma. Bu uydurmasyon yapmacıklık içinde daha fazla devam edemem. Gidip gerçeği söylemeliyim. Şimdi. Son derece kararlı bir şekilde mutfaktan çıkıp koridorda yürüyorum. Sonra birden olduğum yere çakılıyorum. Oturma odasının kapalı kapısı ardından Trish'in incecik, tiz sesinin öf keyle Eddie'yi azarladığını duyuyorum, arada da adamcağızın savunma mırıltıları geliyor.

Çabucak mutfığa koşturup su kaynatıcının düğ meşine basıyorum. Sadece kahveyi yapmak daha ko layıma geliyor.

On dakika sonra pembe kahve demliği, pembe fin canlar, kahve kreması, şeker ve mutfak camının önünde gördüğüm sepetten kopardığım bir iki peni İn çiçeği gümüş bir tepsiye dizmiş bulunuyorum. Kemli kendime itiraf etmem gerekirse, yaptığım işle gı..... duyuyorum.

Oturma odası kapısına yaklaşıyorum, tepsiyi İmi deki masaya bırakıp dikkatlice kapıyı tıklatıyorum

"Gel!" diye sesleniyor Trish.

İçeri girdiğimde kadın pencere kenarında bir 'an dalyeye oturmuş, oldukça yapay bir açıyla elimi kadın dergisi tutuyor. Eddie odanın diğer tarafın da ahşap oymalı bir şeyi inceliyor.

"Teşekkürler Samantha." Ben kahveyi koyarken Trish de başım zarafet dolu bir biçimde hafif öne eğiyor. "Şimdilik bu kadar yeterlidir."

Kendimi sanki yanlışlıkla bir Merchant Ivory kostümlü tiyatrosuna dahil olmuş gibi hissediyorum, sadece kostümler bu sefer pembe yoga takımı ve golf giysileri.

"Eee... pekâlâ, hanımefendi," diyorum ben de rolümü oynayarak. Ve sonra fazla düşünmeden bir reverans yapıyorum.

Şaşkınlıktan dilleri tutulmuş gibi bir sessizlik oluyor. İki Geiger da bana bakakalıyor.

"Samantha, sen az önce... *reverans* mı yaptın?" diyor Trish en sonunda.

Ben de taş kesilerek onlara bakıyorum.

Aklımdan ne geçiyordu ki? Neden reverans yaptım şimdi? Onlarla alay ediyorum zannedecekler. Hizmetliler reverans yapmaz ki. *Gosford Park* filminde miyiz canım.

Hâlâ gözleri üstümde. Bir şey söylemek zorundayım.

"Edgerly'ler yapmamı isterlerdi." Yüzüm kulakla-ıma kadar kızardı. "Alışkanlık işte. Affedersiniz, hanımefendi, bir daha yapmam."

Trish'in kafası daha da eğiliyor, eğiliyor, gözleri yuvalarından fırlayacak. Sanki amacım ne anlamaya ilişir gibi gözlerini kısmış beni süzüyor. 1)olandırıcı olduğumu kesin çıktı, *kesin*. 1 loşuma gitti," diyor en sonunda ve tatminle ka-¹1 ılıyor. "Evet, hoşuma gitti. Burada da yapabilirsiniz "

Ne?

Ne yapabilirim?

Yirmi birinci yüzyıldayız be kardeşim. Ve Trish diye bir kadının önünde saygıyla eğilmem mi bekleniyor yani?

Karşı çıkmak için göğsümü şişirerek şöyle bir nefes alıyorum, sonra bırakıyorum. Fark etmez ya. Nasılsa tüm bunlar gerçek değil. Bir sabahlığına reverans da yaparım oldu olacak.

1

odadan çıkar çıkmaz üst kata koşuyorum, cep telefonuma bakmak için koridoru geçip odama dalıyorum. Sadece şarjın yansı dolmuş ve nereden çekecek, onu **da** bilmiyorum. Trish'inki çekiyorsa, benimki de çekmeli. Acaba hangi şebekeyi kullanıyor... "Samantha?"

Trish'in sesi birinci kattan yükseliyor.

"Samantha?" Kızdı galiba. Şimdi de adımları merdivende.

"Hanımefendi?" Koridora koşuyorum.

"İşte buradasın!" Hafiften kaşlarını çatıyor. "Görev sırasında odana kaybolma, olur mu. Sana bu şekilde sesleniyor olmak istemiyorum."

"Eee... evet, Bayan Geiger," diyorum en sonunda. Koridorda yürürken midem çalkalanıyor. Trish'in arkasında *The Times* gazetesinin durduğunu görüyorum. Ekonomi sayfası açık ve manşet şöyle: GLA-TıRBRÖOKS ALICILARI ARIYOR.

Trish devasa bir Chanel çantayla etrafta dolanma-başlarken gözlerim de metni hızla tarıyor ancak Spink'in adına rastlamıyorum. Tanrıya şükür. alkla ilişkiler departmanı bilgi sızdırmamış anlamışn.

"Anahtarlarım nerede?" Trish'in sesi huysuz çıkı-r. "Neredeler!" Chanel çantasında gittikçe daha da lgmlar gibi eşeleniyor. Simli bir ruj havaya uçup /aklarımın dibine iniyor. "Yahu şu eşyalar neden *lybolur* ki?"

Ruju kaldırıp ona uzatıyorum. "Nerede kaybettiği-izi hatırlıyor musunuz, Bayan Geiger?"

"Ben kaybetmedim ki." Keskin bir nefes alıyor. Çalındılar. Kesin. Bütün kilitleri değiştirmek zorun-a kalacağız. Kimliklerimizi de yürütecekler." Kafamı tutuyor. "Dolandırıcılar aynen böyle yapıyor, bi-lyorsun ki. Gazetede geçende koskoca bir makale bu :onuya ayrılmıştı..."

"Bunlar olabilir mi?" Birden camın pervazında iarlayan bir Tiffany anahtarlık gözüme ilişiyor. nahtar demetini havaya kaldırıp gösteriyorum.

"*Evet!*" Trish hayretler içinde kalıyor. "Evet, işte mlar! Samantha, sen müthişsin! *Nasd* buldun?" "Dert değil." Alçakgönüllülükle omuz silkiyorum. "Çok güzel! Çok etkilendim doğrusu!" Bana ciddiyetle bakıyor. "Bay Geiger'a söyleyeyim."

"Evet hanımefendi," diyorum, sesime de doğru dozda bir şükran tonu katmayı eksik etmiyorum. "Te şekkür ederim."

"Bay Geiger ve ben bir dakika içinde evden çıkı yoruz," diye devam ediyor Trish, küçük bir şişe kol çıkarıp sıkıyor. "Saat birde öğle yemeği için hafif bir sandviç hazırla lütfen ve alt katın temizliğine koyul. Akşam yemeğini daha sonra konuşuruz." Kendi çevresinde dönüyor. "Söylemeden

geçemeyeceğim, kaz ciğeri mönünden ikimiz de çok etkilendik." "Ah... ııı... güzel!"

Sorun yok. Akşam yemeği saatine kadar buradan ayrılmış olacağım.

"*Şimdi.*" Trish saçını son bir kez kabartıyor. "Bir saniyeliğine oturma odasına gel, Samantha."

Kadının peşinden odaya giriyorum ve şöminenin yanma ulaşıyoruz.

"Ben çıkmadan, sen de buranın tozunu almadan önce," diyor, "sana bibloların dizilişini göstermek istedim." Şömine rafının üzerinde yer alan bir sıra porseleni kastediyor. "Hatırlaması zor olabilir. Nedense, temizlik yapanlar bir türlü anlayamıyor da. O yüzden lütfen *iyice dikkatini ver.*"

İtaatkâr bir edayla rafa dönüyorum.

"Şurası çok önemli, Samantha, şu porselen köpeklerin yüzü birbirine dönük olmalı." Trish bir çift Kral Charles spaniel cinsi köpeği gösteriyor. "Görüyor musun? Dışarı doğru bakmıyorlar. *Birbirlerine* bakıyorlar."

"Birbirlerine," diye yineliyorum kafa sallayarak. "Evet. Anladım."

"Ve çoban kızlar da çok hafif dışa dönük duracak. Anladın mı? *Dışarı* doğru."

(,ok yavaş ve tane tane konuşuyor, sanki kalın ka-ı ılı üç yaşında bir çocuğun zekâsına sahipmişim gibi.

Dışarı," diye cevaphıyorum benden beklendiği il/vic.

"Tamam, bakalım doğru anlamış mısın?" Trish)ana derin derin bakıyor. "Şimdi. Porselen köpekler 1e tarafa?" Şömine rafı manzaramı engellemek için :ek kolunu havaya kaldırıyor.

İnanmıyorum. Beni sınıyor.

"Porselen köpekler," diye ısrar ediyor. "Ne yana?"

Aman tanrım. Buna direnemem.

"Eee..." Birkaç saniye çok zor hatırlıyormuş gibi kafa patlatıyorum. "Yüzleri... dışarı dönük?"

"*Birbirlerini*" diye bağıyor Trish sabrı taşmış bir şekilde. "*Birbirlerine* dönük duracaklar!"

"Ah, tamam," diyorum özür dilercesine. "Evet. Affedersiniz. Şimdi anladım."

Trish gözlerini kapadı ve şu anda iki parmağını alnına dayıyor, sanki bu aptala laf anlatmak onun için dayanılması güç bir eyleymiş gibi.

"Boşver gitsin," diyor en sonunda. "Yarın tekrar deneriz."

"Ben kahve tepsisini götürüyüm," diyorum hımbılca. Tepsiyi kaldırırken kol saatime bakıyorum. On otuz. Acaba toplantıya başladılar mı.

Bu sabaha tahammül edemeyeceğim.

Saat on bir otuz olduğunda sinirlerim harap halde. Cep telefonumun şarjı doldu ve sonunda mutfaktan dört sinyal aldığını keşfettim ama kimse aramıyor. Hiç mesaj da yok. Dakika başı kontrol ediyorum.

Bulaşık makinesini yerleştirdim ve elli denemeden sonra çalıştırmayı başardım. Kâğıt havluyla porselen köpeklerin tozunu da aldım. Bunun dışında tek yaptığım mutfakta volta atmaktı.

Öğle yemeği için 'hafif sandviç' hazırlama konusunda neredeyse anında pes ettim. Saatler süren bir zaman süresince iki somun ekmek kestim ve sonuçta elime geçen: On devasa dilim, her birinin şekli birbirinden bozuk ve bir kırıntı yığınının arasında yatıyorlar. Nerede yanlış yaptım artık tanı bilir. Bıçakta bir sorun vardı ama.

Tek söyleyebileceğim, *Sarı Sayfalar* ve yemek şirketleri için tanrıya şükürler olsun. Ve American Express kartı için.

Trish ve Eddie'ye, Cotswold Cate-ring'den 'gurme bir öğle yemeği sandviç m n s ' sunmam bana sadece 45-50 pounda mal oldu. İki katını ödemeye de razıyım. Dürüst olmak gerekirse, on katını bile öderim.

Şu anda yalnızca bir sandalyede oturuyorum, elim cebimdeki telefonu sımsıkı kavramı  vaziyette.

Çaresizce  almasını istiyorum.

Aynı zamanda çalacağı anı deh etle bekliyorum.

Birdenbire artık bu gerilime daha fazla katlanamıyorum. Rahatlatacak bir şeye ihtiya ım var. *Ne olursa*. Geiger'ların devasa buzdolabının kapağını açıp bir  i e beyaz şarap çıkartıyorum. Kendime bir kadeh doldurup ümitsizlik içinde, hayvan gibi bir yudum alıyorum. Tam ikinci yudumumu i ecekken ensemden bir gıdıklanma hissediyorum.

Sanki... birisi beni izliyor.

Kendi etrafımda dönüp arkama bakınca  d m patlıyor. Mutfak kapısında bir adam dikiliyor.

Uzun boylu ve geniş yapılı, yanık tenli, derin ba lı a ı masmavi gözleri var. Dalgalı saçları altın kahve-ı uçlarına doğru iyice rengi açılmış, sapsarı. Eski bir t pantolon, yırtık pırtık bir ti  rt ve hayatımda g rg m en çamurlu botları giymiş.

Gözleri   pheyle on delik deşik, ufalanmı  ekmek limine kayıyor, ardından da şarap kadehime.

"Selam," diyor en sonunda. "Sen yeni, eğitimli a mı ın?"

"Eee... evet! Kesinlikle."  niformama elimle  e-düzen veriyorum. "Ben yeni hizmetli, Samantha. erhaba."

"Ben de Nathaniel." Elini uzatıyor ve bir saniye ırakladıktan sonra elini sıkıyorum. Derisi o kadar ılın ve kuru ki, bir dal parçasıyla tokala ıyorum san-." Ben Geiger'lann

bahçe işlerine bakıyorum. Seb-derle ilgili benimle konuşmak isteyeceğin şeyler irdir."

Ona şüpheye bakıyorum. Onunla sebzeler hakkın-ı ne konuşacağım ki?

Kapının eşiğine yaslanıp kollarını göğsünde bağ-rken üst kollarının ne kadar geniş ve güçlü olduğu r gözümünden kaçmıyor. Daha önce hiç böyle kolları lan bir erkek görmedim. Gerçek hayatta hiç.

"Hemen hemen her şeyi yetiştirebilirim," diye de-am ediyor. "Mevsimi olduğu sürece elbet. Ne istedi-ini söylemen yeter."

"Ah, sebzeler, tabii ya," diyorum birden ne demek ıtdığını çakarak. "Yemek pişirmek için. Eee... evet. »nlardan biraz isteyeceğim. Kesinlikle."

"Michelin-yıldızlı bir şeften eğitim aldığını söyle-iler?" Bana hafif kaşlarını çatarak bakıyor. "Ne tür Lislü püslü şeyler kullanıyorsunuz bilemem ama limden geleni yaparım." Küçükük, çamurlu bir defter ve kalem çıkarıyor. "Hangi tür hardal tohumu kullanmayı tercih ediyorsun?"

Hardal tohumu?

Hardal tohumu da ne?

Öyle bir sebze çeşidi olmalı. Çılgınlar gibi beynimi tarıyorum ancak kafamda canlanan tek görüntü çamaşır konusu içine dahil olan havlular.

"Mönülerime bir bakmam lazım," diyorum en sonunda ışkadmı havasıyla kafa sallayarak. "Sana haber veririm."

"Ama genel anlamda." Kafasını kaldırıyor. "En çok hangisini kullanırsın. Ona göre ekeceğim de."

Aman tanrım. Herhangi bir sebze adı veremem, tamamen yanlış bir şey çıkabilir.

"Ben... aslında her türünü kullanırım." Havalı havalı gülümsüyorum. "Hardal tohumlarını, bilirsin. Bir gün canın bir türünü ister... ertesi gün diğer türünü!"

Ne kadar inandırıcı oldu, bilemiyorum. Nathaniel'in aklı karışmış gibi görünüyor.

"Pırasa sipariş etmek üzereydim," diyor yavaşça. "Hangi çeşidi tercih ediyorsun? Albinstar mı yoksa Bleu de Solaise mi olsun?"

Öylece duruyorum. Yüzüm kızarmaya başlıyor. İki ismi de tam anlayamadım.

"İı... şey, ilk söylediğin," diyorum en sonunda. "Çok tatlı... nitelikleri var."

Nathaniel not defterini bir kenara bırakıp beni iki saniye şöyle bir süzüyor. Dikkati tekrar şarap kadehime kayıyor. Yüz ifadesinden hoşlandığımdan emin değilim.

"Ben de bu şarabı bir sosa koymak üzereydim de," diyorum çabucak. Gayet umarsız bir havayla, raftan bir sos tenceresi seçip ocağın üstüne koyuyorum ve şarabı içine boca ediyorum. Biraz tuz ekip başlıyorum tahta kaşıkla karıştırmaya.

Sonra Nathaniel'a bir bakış atıyorum. Gördüklerine neredeyse inanamayan gözlerle beni izliyor.

"Nerede eğitim aldım demiştin?" diye soruyor.

Hafiften panikliyorum. Bu adam aptal değil.

"Şeyde... Fransız aşçılık okulunda." Yanaklarım da iyiden iyiye kırmızıya döndü. Şaraba biraz daha tuz ekip daha da hızlı karıştırıyorum.

"Ocağı yakmadın," şeklinde gözlemini ortaya koyuyor Nathaniel.

"Bu soğuk bir sos olacak," diye cevap veriyorum kafamı bile kaldırmadan. Bir dakika daha karıştırdıktan sonra tahta

kaşığı elimden bırakıyorum. "Evet. Bundan sonra da... marine olmaya bırakıyorum."

En sonunda kafamı kaldırıyorum. Nathaniel hâlâ eşiğe yaslanmış, sakın sakın beni seyrediyor. Mavi gözlerinde öyle bir bakış var ki, midem hop ediyor.

Biliyor.

Sahtekâr olduğumu fark etti.

Lütfen GeigerTcira anlatma, diye sessiz mesajlarımı yolluyorum ona. *Lütfen. Kısa süre içinde gideceğim.*

"Samantha?" Trish'in kafası kapının kenarından içeri eğiliyor ve ben o gerginlikle yerimden sıçıyorum. "Ah, Nathaniel ile tanıştın demek! Sana sebze bahçesinden bahsetti mi?"

"Eee... evet." Adama bakamıyorum. "Anlattı."

"*Muhteşemi*" Elindeki sigaradan bir nefes çekiyor her zamanki gibi. "Eh, Bay Geiger ve ben artık döndük ve sandviçlerimizi yirmi dakika içinde bekliyoruz."

Şokla sarsılıyorum. Yirmi dakika mı? Ama saat daha on ikiyi on geçiyor. Catering'ciler birden önce gelmeyecek.

"Öncesinde içecek bir şey ister misiniz?" diye soruyorum artık çaresizlikten.

"Hayır, teşekkürler!" diyor Trish de. "Sandviçler kafidir. İkimizin de karnı bayağı acıktı aslında, biraz acele edebilirsen..."

"Tamam." Yutkunuyorum. "Sorun değil!"

Trish gözden kaybolurken otomatik olarak reverans yapıyorum ve Nathaniel'dan homurtuya benzer bir ses çıkıyor.

"Reverans yapıyorsun," diyor.

"Evet, reverans yapıyorum," diyorum kendimi savunurcasına. "Bir sorun mu var ki?"

Nathaniel'ın gözleri yeniden ekmek tahtasında duran şekli bozuk ekmek dilimlerine kayıyor.

"Öğle yemeği o mu?" diyor.

"Hayır, o öğle yemeği falan değil!" diye yapıştırıyorum, sinirim bozularak. "Ve lütfen mutfağımı terk eder misin? Yalnız başıma çalışmalıyım."

Nathaniel kaşlarını kaldırıyor.

"Sonra görüşürüz öyleyse. Sos konusunda başarılar." Başıyla tenceredeki şarabı işaret ediyor.

Mutfak kapısını arkasından kapatırken ben de cep iclefonuma sarılıyorum ve hızlı arama tuşundan cate-ring şirketini arıyorum. Ama telesekreter çıkıyor.

"Merhaba," diyorum nefes nefese bip sesinin ardından. "Daha önce sandviç sipariş etmiştim ya? Evet, onlara *şimdi* ihtiyacım var. Elinizden geldiğin-■çabuk. Teşekkürler."

Telefonu kapatırken bile ne kadar yararsız olduğu-un farkındayım. Yemek şirketi asla vaktinde yetişe-yecek. Geiger'lar da bekliyor.

İçimde bir azim doğuyor.

Tamam. Bunu yapabilirim. Birkaç sandviç hazırryabilirim.

Kestiğim dilimlerden en düzgün ikisini alıyorum, ikmek bıçağını alıp ekmek kabuğunu kesmeye başlı-orum, el kadar kalıyor ama en azından prezantabl. Lenarda bir tereyağı tabağı var, başka bir bıçakla undan biraz alıyorum. İlk dilime yağı sürerken ek-rek ikiye ayrılıyor.

Siktir.

Birleştiririm. Kimse fark etmez.

Dolaplardan birini açıyorum ve kavanozlar arasm-a çılgına dönmüş gibi karıştırıyorum... hardallar... ane sosu... çilek reçeli. Buldum, reçelli sandviç. Bir ngiliz klasigi. Elim

ayağım birbirine dolanarak bir ilim ekmeği reçele buluyorum, diğerine biraz daha ağ sürüyorum ve ikisini birleştiriyorum. Geri çekilip lıcı gözüyle bir bakıyorum.

Tam bir felaket. Reçel aralardan akıyor. Şekli de lâlâ tam bir kare değil.

Bunu Geiger'lara servis edemem, mümkün değil.

Yavaşça yenilgiyi kabullenerek bıçağı elimden bı-akıyorum. İşte bu. Buraya kadarmış. Reçelli harabe¹e bakarken kendimi bir şekilde hayal kırıklığına uğ-atıyorum. Bir sabah geçirebileceğimi düşünmüştüm idden.

Bir tıklatılma sesiyle birlikte hayal alemimden lyanıyorum. Kafamı kaldırmamla birlikte mavi kadife saç banth bir kız görüyorum, camdan içeri bakıyor.

"Selam!" diye sesleniyor. "Yirmi kişilik sandviç siparişi sizin miydi?"

Her şey çok çabuk oluyor. Bir saniye önce durmuş, reçel ve ekmek kırıntısı bulamacıma bakıyordum. Bir sonraki saniyeyse yeşil önlüklü iki kız mutfğa akın ediyor.

Jilet gibi kesilmiş, beyaz, kahve sandviçler, düzgün piramitler halinde yığılmış, otlar ve limon dilim-leriyle süslenmiş. İçinde neler olduğu yazan minik kürdan bayraklar bile var üstlerinde.

Ton balığı, nane ve salatalık. Tütsülenmiş somon, krem peynir ve havyar. Tai tavuk, bol baharat.

"Sayı karışıklığı için çok özür dilerim," diyor saç banth liseli tarzı süslü kız, onları yanıma çağırınca. "Sadece iki kişilik sipariş almadığımız için kesin yirmi kişiliktir sandık..."

"Hiç sorun değil!" diyorum kızı kapıya doğru itekleyerek. "Gerçekten. Boşverin. Kartımdan çekersiniz."

Kapı sonunda kapanıyor ve mutfakta başım dönerek bakmıyorum. Hayatımda hiç bu kadar çok sandviçi bir arada *görmedim*. Her yerde tabaklar dolusu var. Her bir yüzeyde. Hatta bazılarını da fırının içine koydurdum.

"Samantha?" Trish'in yaklaştığını duyabiliyorum.

"Immm... Bir dakika!" Kapıya koşup içeriği görmesini engelliyorum.

"Saat neredeyse biri beş geçiyor," dediğini duyuyorum, sesi hafif tiz. "Senden özellikle..."

Mutfak kapısına varınca sesi uzaklarda boğuluyor 'e tüm yüzü hayretten donakalıyor. Dönüp bakışları-u takip ediyorum; bitmek bilmez sandviç tabaklarını nceliyor.

"Aman tanrım!" Trish en sonunda sesini yeniden suluyor. "Bu... bu... çok etkileyici!"

"Neli istersiniz emin olamadığımdan," diyorum. "Tabii, bir dahaki sefere bu kadar çok yapmam..."

"Güzel!" Trish kendini kaybetti sanki. Küçük baymaklardan birini eline alıyor ve yüksek sesle okuyor. 'Az pişmiş et, yeşillik ve turp.' Hayretler içinde kafasını kaldırıyor. "Haftalardır eve et almıyordum! Nereden buldun?"

"Eee... buzluktan?"

Daha önceden buzluğa bakmıştım. İçine tıkıştırılmış yiyecekler aç bir Afrikalı aileyi bir hafta doyurmaya yetecek kadar doluydu.

"Elbette!" Trish dilini damağına sürüyor. "Ne akıllısın!"

"Bir tabağı sizin için karışık koyayım," diye teklif ediyorum. "Kapalı bahçeye getiririm."

"*Muhteşem*. Nathaniel!" Trish mutfak camına patır patır vuruyor. "İçeri gel de bir sandviç ye!"

Olduğum yere mıhlaniyorum. Yo. Yine mi o.

"Ne de olsa, ziyan etmek istemeyiz." Kaşlarını iyice kaldırıyor. "Tek bir eleştirim varsa, Samantha, o da biraz *fazla* bol kepçe olman. Gerçi *fakir* olduğumuzdan falan değil de," diye de ekliyor ansızın. "*Onunla* alakası bile yok."

"Eee... tabii hanımefendi."

"Para konuşmaktan hoşlanmıyorum, Samantha." Trish sesini azıcık alçaltıyor. "Köylü işi. Ancak..." "Bayan Geiger?"

Nathaniel yeniden mutfak kapısında boy gösteriyor, elinde de çamurlu bir bahçe küreği.

"Gel de Samantha'nın leziz sandviçlerinden bir tane ye!" diyor Trish heyecanla, mutfağı gösteriyor. "Baksana! Ne kadar akıllı, değil mi?"

Nathaniel sonsuz sandviç yığınının göz gezdirirken çıt çıkmıyor. Onun gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum. Yüzümün her bir noktası karıncalanıyor. Şu anda aklımı oynatabilirim. Tanrının unuttuğu bir yerde, bir mutfağın ortasında dikiliyorum. Üzerimde mavi, naylon bir üniforma. Sihirli bir şekilde sandviçler yaratabilen bir hizmetçi kılığına bürünüyorum.

"Olağandışı," diyor Nathaniel en sonunda.

Nihayet ona bakma riskini göze alıyorum. O da gözlerini bana dikmiş, kaşlarını öyle bir çatmış ki, sanki neyin nesi olduğumu algılayamıyor.

"Fazla vaktini almadı," diyor sesinde bir soru işaretiyle.

"İstediğim zaman çok hızlı olabiliyorum." Ona terbiyeli bir kız gibi gülüyorum.

"Samantha bir harika!" diyor Trish de, kıtlıktan çıkmış gibi bir sandviçi ısıyor. "Çok da derli toplu bir çalışan! Şu lekesiz mutfaka bir bakar mısın!"

"Fransız aşçılardan aldığım eğitim," diyorum ben de mütevazı bir tavırla.

"Ah!" Trish ağzına başka bir sandviç attı ve zevklen bayılmak üzere. "Şu Tai usulü tavuk tanrısı!"

Çaktırmadan ben de aradan bir tane alıp dişliyorum.

Ah tanrım, çok güzel. Tabii bunu, kendi kendime söylüyorum.

Saat iki otuzda mutfak bomboş. Trish ve Eddie sandviçlerin yarısını yalayıp yuttu, şimdi de dışarıda-lar. Nathaniel tekrar bahçesine döndü. Bense elimdeki kaşıkla eğlenerek, her otuz saniyede bir saate bakarak volta atıyorum.

Arnold'ın aramasına çok az kaldı. Saatler oldu ya.

Başka hiçbir şey düşünemiyorum. Beynim daralıp tek şeritli bir tünele indi ve tek umursadığım sonunda ne olduğu.

Camdan dışarı toprağı eşeleleyen küçük bir kuşa bakıyorum, sonra dönüp kendimi bir sandalyeye atıyorum, bakışlarımı masaya dikiyorum ve başparmağımın tırnağını obsesif bir şekilde cilalı ahşaba sürtüyorum.

Tek bir hata yaptım. Bir tanecik. İnsanlar hayatta bir kez hata yapabilir. Olur o kadar.

Belki de olmaz. Bilmiyorum.

Birden cebim titreşiyor ve göğsüm acı veren bir korkuyla patlayacak gibi oluyor. Telefonu üniforma mın cebinden hızla çekiyorum, ellerim de bu arada zangır zangır titriyor.

Arayan numarayı okuyorum: Guy. Derin bir nefes çekip cevapla tuşuna basıyorum.

"Selam Guy?" Gayet kendime güvenerek konuşmaya çalışıyorsam da sesim kendi kulağıma bile cılı/ ve korku dolu geliyor.

"Samantha? Sen misin?" Guy bir avazda konuşuyor. "Hangi cehennemdesin yahu? Neden burada değilsin? E-postalarımı almadın mı?"

"BlackBerry'm yanımda değil ki," diyorum ben de çok ama çok şaşırarak. "Neden aramadın?"

"Denedim! Cevap vermedin ki. Sonra da toplantılarım vardı ama sana sabahtan beri posta yolluyorum. .. Samantha, sen cidden neredesin şu an? Burada, ofiste olman gerekirdi! Tanrı aşkına, ne diye saklanıyorsun!"

Bütün bedenim şok içinde sarsılıyor. Saklanmak mı?

"Ama... ama Arnold bana gelme dedi! Böylesi daha iyi dedi! Uzakta kalmamı ve elinden geleni yapacağını söyledi..."

"Dışarıdan bakınca nasıl *göründüğü* hakkında bir fikrin var mı peki?" Guy sözümü bölüyor. "Önce kafayı sıyırıyorsun, sonra da sırı kadem basıyorsun. İnsanlar senin dengesiz olduğunu, sinir krizi geçirdiğini konuşuyor... ülkeden kaçtığın dedikoduları dönüyor..."

Gerçeklerle yüzleşirken alev gibi yakan, boğucu bir panik her yerimi sarıyor. Rolümü ne kadar yanlış oynadığıma inanamıyorum. Ne kadar aptallık ettiğime inanamıyorum. Londra'dan kilometrelerce uzakta **bu** mutfakta hâlâ ne diye oturuyorum ki?

"Söyle onlara hemen geliyorum," diyorum keke-lı **yerek**. "Ketterman'a söyle, en kısa zamanda oradayım... Şimdi bir trene atıyorum..."

"Çok geç olabilir." Guy'm sesi yavaşlıyor, istek-ı. Irşıyor.
"Samantha, hikâyeler aldı yürüdü bile."

"Hikâyeler mi?" Kalbim o kadar ağırlaşıyor ki kelimeyi zor telaffuz ediyorum. "Ne... ne hikâyesi?"

Hepsini birden kaldıramayacağım. Adeta arabam niden yoldan çıktı ve durduramıyorum. Her şey kon-rol altında sanıyordum oysaki. Doğru şeyi yaptığımı lüşünüyordum, burada kalarak, Arnold'ın beni savunmasına izin vererek...

"Görünüşe göre insanlar sana güven olmayacağını löylemiş," diyor Guy en sonunda. "Bu ilk sefer değil-niş. Daha önce de hata yapmışsın."

"Hata mı yapmışım?" Ayağa kalkıyorum, sesim naşımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi cırtlak çı-cıyor. "Kim diyor? Ben hiç hata yapmadım! Neden bahsediyorlar, söylese?"

"Bilmiyorum. Ben toplantıya girmedim. Samantha, çok dikkatli düşün. Daha önce hiç yanlışlık yapmış mıydın?"

Dikkatlice düşün?

Cep telefonuma şok olmuş vaziyette ve kulaklarıma inanamayarak bakıyorum. Guy bana inanmıyor mu yani?

"Hiçbir yanlışlık yapmadım," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışıyor ve başarısız oluyorum. "Hiç. Asla! Bir tane bile. Ben iyi bir avukatım. Ben iyi bir avukatım." Ne üzücüdür ki, gözyaşlarımm süzüldüğünü fark ediyorum. "İstikrarlıyım! Biliyorsun, Guy."

Gergin bir sessizlik oluyor.

Konuşulmayan sözler orada işte, aramızda. Bir yargı gibi. Bir hata yaptım.

"Guy, Glazerbrooks belgesini nasıl görmedim, bilmiyorum." Sözlerim gittikçe daha hızlı dökülmeye

başlıyor. "Nasıl oldu anlamadım. Hiç aklım almıyoy Tamam, masam dağınık ama benim de kendimce im sistemim var, tanrı aşkına. Öyle her şeyimi kaybetmem ki ben. Yapmam yani." "Samantha, sakın ol."

"Nasıl sakın olayım ya?" Neredeyse haykırıyorum. "Bu benim hayatım. *Hayatım*. Bundan başka hiçbir şeyim yok!" Yanaklarımdaki yaşlan elimin tersiyle siliyorum. "Kaybedecek değilim. Oraya geliyorum. Şimdi."

Telefonu kapatıp ayaklanıyorum, her yerim telaştan ve sinirden köpürüyor. Geri dönmeliydim. Burada vakit kaybetmek yerine, doğruca geri dönmeliydim. Trenler kaçta kalkıyor bilmiyorum ama umurumda değil. Buradan çıkmalıyım.

Bir parça kâğıt, bir kalem alıyorum ve hızla çiziktiriyorum:

Sevgili Bayan Geiger,

Çok üzgünüm ki hizmetlilik görevimden istifa etmek zorundayım. Her ne kadar iyi vakit geçirmiş olsam da

Aman ya. Daha fazla yazacak vaktim yok, şimdi hemen buradan ayrılmalıyım. Kâğıdı masaya koyup kapıya yöneliyorum, sonra duruyorum.

Cümlelerin ortasında mektubumu kesemem. Sonra ıııııı gün kafama takılır.

Her ne kadar iyi vakit geçirmiş olsam da, yeni bir başlangıç yapmam gerektiğini hissediyorum.

[Nezaketiniz için çok, çok teşekkürler. Sevgilerimle, Sı ıııııı Sweeting

Kalemi bırakıp sandalyemi gıcırdatarak geriye itiyorum. Tam kapıya ulaşmışken cep telefonum tekrar titreşiyor.

İçimden hemen, Guy, diye düşünüyorum. Elime alıp kapağım açıyorum ki arayan numarayı görüyorum. Guy değil.

Ketterman.

Soğuk bir şey tüm omurgamı kaplıyor. Ekranda adımı okuyunca hayatımda hiç hissetmediğim, gerçek bir korku hissediyorum. Çocukça, karabasan gibi bir korku. Vücudumdaki her bir içgüdü bana açma diyor.

Fakat çok geç. Telefonum açıldı bile. Yavaşça kulağıma götürüyorum.

"Alo."

"Samantha. Ben John Ketterman."

"Evet." Sesim sinirden metalik. "Merhaba." ■ Uzun bir sessizlik. Benim konuşma saniyem olduğunu biliyorum. Ama korkudan inme geldi sanki; gırtlığım ağzına kadar yünle dolu. Hiçbir sözcük yeterli görünmüyor gözüme. Herkes, Ketterman'ın özürlerden, bahanelerden ve yalvarmalardan ne kadar tiksindiğini bilir.

"Samantha, sana Carter Spink ile sözleşmenin dolduğunu bildirmek için aradım."

Yüzümdeki bütün kan çekiliyor.

"Nedenlerin sıralandığı bir mektup evine günde rildi." Ses tonu mesafeli ve resmi. "Büyük bir ihmal karlık ve akabinde sergilediğin profesyonelliğe sığ maz tavrın. Yemek biletlerin artık geçersiz. Seni Cai ter Spink ofislerinde bir daha görmemeyi umu yo rum."

Fazla hızlı gitti. Her şey çok hızlı oluyor.

"Lütfen yapmayın..." Sesim çaresizlikle vıraklı-yor sanki. "Lütfen, bana bir şans daha verin. Bir tane hata yaptım. Bir."

"Carter Spink'teki avukatlar hata yapmaz, Samantha. Hatalarından kaçmazlar da."

"Kaçmak çok yanıltıcı, biliyorum. Biliyorum." Her yanım titriyor. "Ama benim için büyük bir şoktu bu. Doğru düşünemedim..."

"Hem şirketin ününü, hem de kendi ününü lekeledin." Kettermann'ın sesi adeta o da bu durumu çok zor kaldırıyormuş gibi keskinleşiyor. "Kendi ihmalkarlığın yüzünden müvekkillerinin birine elli milyon pound kaybettirdin. Ve hemen ardından da hiçbir açıklama yapmaksızın ortadan kayboldun. Samantha, herhalde sen de başka bir sonuç beklemiyordun bu durumdan."

Uzun bir sessizlik oluyor. Alnım avuç içime dayalı. Nefes alışma odaklanmaya çalışıyorum. Al, ver. Al, ver.

"Hayır," diye fısıldıyorum sonunda. Bitti.

Gerçekten bitti.

Kettermann insan kaynaklarıyla buluşmayla ilgili hazırladığı birkaç cümleyi sarf ediyor ama dinlemiyorum. Oda etrafımda dönmeye başlıyor, ben nefes alına mücadelesi veriyorum.

Bitti. Tüm kariyerim. On iki yaşından beri uğruna 'ılıştığım her şey. Hepsi gitti. Her şey mahvoldu. Yirmi dört saat içinde.

Nihayetinde Kettermann'ın hattı terk ettiğini fark 'dıyorum. Ayağa kalkıp parlak buzdolabına doğru

124

Sophie
Kinsella

sendeliyorum. Yansımasında kendimi yeşil-gri görüyorum. Gözlerimse iki devasa, yangın yeri delik.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Uzunca bir süre yalnızca orada dikiliyorum, kendi yüzüme bakıp duruyorum, ta ki anlamsızlaşana kadar, harlarım bulanıklaşıyor ve yok oluyor.

Kovuldum. Cümle beynimde yankılanıyor. *Kovuldum.* Sadakamı da alırım artık. Bu düşünceyle burumdan sert bir hırıltı çıkıyor. Kendimi *Anadan Doğma* filminden adamlarla beraber hayal ediyorum. İşsizler kuyruğunda dikilmişim, kalçalarımı sağa sola kıvırıyorum.

Ansızın ön kapıda bir anahtar sesi duyuyorum. Gözlerim kendine geliyor ve buzdolabından uzaklaşıyorum.

Kimse beni böyle görmemeli. Hiçbir sorguya, hiçbir şefkate gelemem. Yoksa hıçkırıklara boğulur, bir daha toparlanamam diye korkuyorum.

Dikkatim dağınık bir şekilde oradaki bir beze uzanıyorum ve masayı anlamsızca, daireler çizerek silmeye başlıyorum. Gözüm Trish'e yazdığım nota kayıyor, hâlâ masada. Kapıveriyorum, buruşturup çöpe atıyorum. Sonra. Bunu sonra yaparım. Kendimi, bırakın istifa konuşması yapmayı, herhangi bir şey söyleyecek durumda hissetmiyorum.

"İşte buradasın!" Trish yüksek topuklu ayakkabılarıyla mutfığa dalıyor, elinde üç dolup taşan alışveriş torbası var. "Samantha!" Beni görünce kalıyor. "İyi misin? Yine mi başın tuttu?"

"Şey... iyiyim." Sesim azıcık titriyor. "Teşek kürler."

PASAKLI
TANRIÇA

125

"*Korkunç* görünüyorsun! Aman tanrım! Biraz daha ilaç içsene!" "Gerçekten..."

"Hadi, hadi. Ben de alacağım zaten, neden ki?" diye neşeli neşeli ekliyor. "Şimdi, otur da *sana* bir bardak çay yapayım!"

Torbaları pat diye yere bırakıyor ve su kaynatıcı-nın düğmesine basıyor, sonra da yeşil ağrı kesicileri aramaya koyuluyor.

"Senin sevdiklerin bunlardı, değil mi?"

"Imm, sadece bir aspirin içsem daha iyi," diyorum çabucak. "Bir mahsuru yoksa."

"Emin misin?" Bana bir bardak su doldurup iki aspirin veriyor. "Şimdi, sen oturmana bak. Rahatla. Başka hiçbir şey *düşünme*¹. Akşam yemeği saatine kadar," diye ekliyor bir kez daha düşününce.

"Çok nazıksınız," diyebiliyorum ben de.

Bu sözleri söylerken bir yandan da cidden içimden geldiğini hissediyorum. Trish'in nezaketi belki biraz çarpık ama en azından gerçek.

"Al bakalım." Trish masaya bir fincan çay koyup birkaç saniye beni süzüyor. "Evini mi özledin?" Zafer kazanmış gibi duruyor, sanki gizemi çözmüş. "Önceden burada çalışan Filipinli kız ara ara hüzünlenirdi böyle, ben de ona, Neşelensene Manuela derdim hep!" Trish düşüncelere dalarak duraklıyor. "Meğerse adı Paula'ymış. Ne ilginç."

"Evimi özlemedim," diyorum çayımı yudumlayarak.

Beynim kelebek kanatları gibi çırpıyor. Ne yapacağım?

126

Sophie
Kinsella

Eve gideyim.

Ama o apartmana dönme düşüncesi, iki kat üstümde Kettermann'ın oturduğunu göz önüne almca beni fena yapıyor. Onunla karşılaşmam. Yapmam.

Guy'ı arayayım. Kal diye ısrar eder. Islington'da muazzam bir evleri var, bir sürü de boş odası. Geçen gece orada kalmıştım. Ondan sonra da... evimi satarım. Bir iş bulurum.

Ne işi?

"Bu seni neşelendirir." Trish'in sesi düşüncelerimi bölüyor. Bastırılmış bir sevinçle torbalara vuruyor. "Öğle yemeğinde gösterdiğin *nefes kesen* perfoi manstan sonra... Ben de biraz alışveriş yaptım. Ve senin için bir sürprizim var! Gününü neşelendirecek!"

"Sürpriz mi?" Başım kaldırıp bakıyorum, hayretten donakalmışım ve Trish tek tek torbadakileri çıkarıyor.

"Kaz ciğeri... bezelye... kuzu pirzola..." Masaya kemikli bir et parçası koyuyor ve umut dolu gözlerle bana bakıyor. Sonra da şaşkın ifadem karşısında dilini damağına sürtüyor. "Tüm malzemeler burada! Akşam yemeği mөнnүн! Saat sekizde yiyeceğiz, sana da uyarsa eğer?"

PASAKLI
TANRIÇA

127

Her şey çok güzel olacak.

Eğer kendi kendime yeteri kadar çok söylersem, gerçekleşir.

Guy'ı aramam gerektiğini biliyorum. Yapmak için onlarca kez telefonumu açtım. Ama her seferinde küçük düşme duygusu beni engelledi. Hem de arkadaşım olmasına rağmen; şirkette bana en yakın insan olmasına rağmen. Ne de olsa kovulan benim. Rezil olan da benim. O değil.

Sonunda oturup yanaklarımı ovuşturuyorum, yeniden canlanmaya çalışıyorum. Hadi ama. *Guy* bu. Benden haber almak isteyecektir. Yardımcı olmak isteyecektir. Telefonumun kapağını kaldırıp direk hattını çeviriyorum. Bir saniye sonra koridorun ahşap zemininde takırdayan ayak sesleri duyuyorum.

Trish.

Göstermeden telefonu kapıyorum, cebime atıyorum ve bir avuç brokoliye uzanıyorum.

12

Sophie
Kinsella

"Nasıl gidiyor?" diye selamlıyor Trish'in sesi beni. "İlerleme kaydettin mi?"

Mutfğa girip de beni aynen bıraktığı noktada oturur görünce biraz şaşıyor tabii. "Her şey yolunda mı?"

"Ben sadece... malzemeleri ayırıyordum," şeklinde bilgi veriyorum. "Elimle bir yoklayayım dedim."

Tam o anda kapıda, Trish'in hemen yanında sarışın bir kadın daha beliriyor. Kafasına o büyük güneş gözlüklerinden takmış ve bana büyük bir ilgi içinde bakıyor.

"Ben Petula," diye tanıtıyor kendini. "Nasılsınız."

"Petula az önce sandviçlerinden yedi de," diye araya giriyor Trish. "*Muhteşem* olduğunu söyledi."

"Ve kayısı jöleli kaz ciğerinin de methini duydum!" Petula kaşlarını havaya kaldırıyor. "Çok etkileyici!"

"Samanına her yemeği pişirebiliyor," diye övünüyor Trish, gururdan göğsü kabararak. "Michel de la Roux de la Blanc'ın yanında eğitim almış! Ustanın ta kendisinden!"

"Eee, kaz ciğerini nasıl jöle sosa bulayacaksın, Samantha?" diye soruyor Petula büyük bir ilgiyle.

Mutfakta bir sessizlik. İki kadın da merak ve sabırsızlık karışımı bir hevesle bekliyor.

"Şöyle." Birkaç kez boğazını temizliyorum. "Sanırım şeyi kullanacağım... şey, her zamanki yöntemi. 'Jöle' kelimesi de zaten... eee... şeyin transparan yapısından kaynaklanıyor... sonucunda... kazı tamamlıyor... Yani ciğeri," diye düzeltiyorum. "Kaz ciğeri. Eee... lezzetlerin karışımı."

PASAKLI
TANRIÇA

129

Resmen saçmalıyorum ama ne Trish, ne de Petula fark ediyor. Hatta ikisi de anlattıklarına bayıldı.

"Bu kızı nereden buldun yahu?" diyor Petula, Trish'e, kendince duyulmayacak şekilde konuşuyor. "Bendeki kız *ümitsiz* vaka. Yemek pişiremiyor ve söylediklerimden tek kelime anlamıyor."

"Nereden çıktığı belli değil, başvurdu işte!" diye mırıldanıyor Trish de, zevkten dört köşe hâlâ. "Fransız aşçı okulu mezunu! İngiliz! İnanamıyoruz!"

İkisi de beni sanki kafamdan iki boynuz çıkmış, ender rastlanan bir hayvanmışım gibi süzüyorlar.

Buna daha fazla katlanamayacağını.

"Size çay yapıp kapalı bahçeye getirmemi ister misiniz?" diyorum çaresizce.

"Hayır, biz tırnaklarımızı yaptırmaya gidiyoruz," diyor Trish. "Sonra görüşürüz, Samantha."

Umut dolu bir duraklama. Birden fark ediyorum ki Trish, reverans yapmamı bekliyor. Utançtan her yerim kızarmaya başlıyor. Neden reverans yaptım ki? Of, neden reverans yaptım!

"Pekâlâ, Bayan Geiger." Başımı eğiyorum ve garip bir şekilde onları selamlıyorum. Kafamı kaldırdığımda Petula'nın gözleri yuvalarından fırlamış.

İki kadın çıkarken Petula'nın tısladığını duyabiliyorum: "*Reverans* mı yapıyor? Sana *reverans* mı yapıyor?"

"Saygı göstergesi, şekerim," şeklinde havalı havalı cevap veriyor Trish. "Ama çok etkili. Biliyor musun, Petula, sen de seninkine öğretmeyi denemelisin..."

Ah tanrım. Neyin öncüsü oluyorum böyle?

130

Sophie
Kinsella

Topuk sesleri tamamen kaybolana kadar bekliyorum. Sonra, güvenli tarafta olabilmek için kilere geçerek cep telefonumun kapağını kaldırıyorum ve Guy'ın numarasını tekrar çeviriyorum. Uç çalıştan sonra açıyor.

"Samanına." Savunmaya geçmiş gibi. "Selam. Haberin oldu mu...?"

"Tamam, Guy." Gözlerimi kısa bir an sıkıca kapıyorum. "Ketterman'la konuştum. Biliyorum."

"Ah tanrım, Samantha." Derin bir nefes veriyor. "Böyle olmasına çok üzıldüm. Çok üzıldüm..."

Onun merhametine dayanamam. Eğer tek kelime daha ederse, gözyaşlarına boğulabilirim.

"Sorun değil," diyorum lafını bölerek. "Gerçekten. Bırak da bundan konuşmayalım. Bırak da... ileriye bakalım. Hayatımı yoluna koymalıyım."

"Tanrım, ne kadar kararlısın!" Ses tonunda ufaktan bir hayranlık gizli. "Kimse seni yolundan saptıra-maz, değil mi?"

Saçımı yüzümden geriye itiyorum. Saç tellerim kuru, bakımsız ve uçları kırık dolu.

"Sadece işte... işlerime, devam etmeliyim." Bir şekilde sesimi sabit ve kararlı tutabiliyorum. "Londra'ya geri dönmeliyim. Ama eve gidemem. Ketter-man bizim apartmandan kendine bir daire aldı. Orada oturuyor."

"Evet, duydum." Guy'ın sesindeki iğrenmeyi seziyorum. "Ne talihsizlik."

"Onunla yüz yüze gelemem, Guy." G zyaşlarımın yeniden akmak üzere olduğunu hissediyorum ve kendimi zorlayıp birkaç kez derin nefes alıyorum. "O

PASAKLI
TANRIÇA

13

yüzden de... merak ediyordum da, acaba. Acaba gelip bir süreliğine senin yanında kalabilir miyim? Sadece bir iki günlüğüne?"

Sessizlik. Hiç beklemiyordum.

"Samantha, yardım etmeyi çok isterdim ama," diyor Guy sonunda. "Charlotte'a da bir sormam gerek."

"Elbette," diyorum şaşkınlıkla.

"Bir saniye hatta kal. Onu arıyorum."

Bir saniye sonra beklemeye alındım. Oturup bekliyorum, incecik arp melodileriyle bezeli müziği dinliyorum ve kendimi sıkılğan hissetmemeye

Çalışıyorum. Hemen evet demesini beklemek zaten mantıksızlıktı. Tabii ki kız arkadaşına sorması gerek.

Sonunda Guy hatta geri dönüyor. "Samantha, ma-alesef mümkün görünmüyor."

İnanamıyorum ilk başta. "Doğrudur." Gülümsemeye çalışıyorum, doğal olmaya çalışıyorum, sanki büyütülecek bir şey yokmuş gibi. "Eh, olsun, dert değıl. Önemli değıl."

"Charlotte şu aralar çok yoğun... yatak odalarını yaptırıyoruz bir de... İyi bir zaman değıl yani..."

Duraklıyor, sanki telefonu artık kapamak istiyor. Ve birden kafama dank ediyor. Charlotte ile falan alakası yok. Bu koca bir bahane. Benim yakınımnda bulunmak istemiyor. Sanki rezilliğıim bulaşıcı; sanki onun kariyeri de lekelenebilirmiş gibi.

Düne kadar en yakın arkadaşıldım. Düne kadar, ben ortak olmak üzereyken masamın yanında takılı-yordu, yüzünde gülücükler ve o şakalaşmalar. Bugünse, beni yanında istemiyor.

13

Sophie
Kinsella

Sessiz kalmalıyım, biliyorum, ağırbaşlılığıımı korumalıyım ama kendimi toparlayamıyorum. "Benimle bir arada olmak istemiyorsun, değıl mi?" diye patlıyorum.

"Samantha!" Savunmaya geçiyor. "Saçmalama." "Ben hâlâ aynı *insanım*. Seni arkadaşım sanıyordum, Guy."

"Arkadaşınıam zaten! Ama benden şunu bekleyemezsin ki... Yani Charlotte'a da danışmam gerek... Evimiz o kadar büyük değıl ki... Bak, beni bir iki gün içinde tekrar ara, belki bir yerlerde buluşup bir içki içeriz..."

"Gerçekten, zahmet etme." Sesimi denetlemeye çalışıyorum. "Kusura bakma, rahatsız ettim."

"Bekle!" diye bağıyor. "Kapatma! Ne yapacaksın?"

"Ah, Guy." Neyse ki, ufak bir kahkaha atmayı beceriyorum. "Sanki çok umurunda."

Telefonu kapıyorum; aklım almıyor. Her şey değişti. Ya da belki de Guy değişmedi. Belki de o hep böyleydi ve ben daha önce fark edememiştim.

Başımı öne eğip cep telefonumun ufaklık ekranına bakıyorum, derin derin nefes alarak saniyelerin geçişini izliyorum. Şimdi ne yapsam diye merak ediyorum. Elimde birden titreyince ödüm patlıyor. Ekranda, *Tennyson* yazıyor.

Annem.

İçimde bir şeyleri kavramanın verdiği huzursuzluk. Galiba duydu. Galiba bunun olacağını önceden tahmin etmeliydim. Gidip onun yanında kalabilirim, şimdi aklıma geliyor. Ne tuhaf. Daha önce aklıma gelmemişti. Telefonu açıp derin bir nefes alıyorum.

PASAKLI

133

TANRIÇA

"Merhaba anne."

"Samantha." Sesi kulağımı delip içine işliyor. "Bana bozgununu anlatmadan önce daha kaç gün geçmesini bekleyecektin? Kendi kızımın rezilliğini bir *internet şakasından* öğrenmek zorunda kalıyorum." Kelimeleri tiksintiyle telaffuz ediyor.

"İnternet şakası mı?" diye tekrar ediyorum zayıf bir sesle. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyor muydun? Görünüşe göre bazı hukuk çevreleri arasında elli milyon pound terimi artık 'bir

Samantha' olarak geçiyor. Benden duymuş ol, hiç komik değil."

"Anne, çok üzgünüm..."

"En azından hikâye hukuk dünyası arasında kalmış sadece. Carter Spink'le konuştum ve daha başka yerlere sıçramayacağını güvencesini verdiler. Buna şükretmelisin."

"Şey... evet, galiba."

"Neredesin?" Kekeme kelimelerimi bölerek soruyor. "Şu anda neredesin?"

Bir kilerdeyim, etrafımda da paket paket tahlıl var.

"Birisinin... evindeyim. Londra dışındayım."

"Planların nedir?"

"Bilmiyorum." Yüzümü ovuşturuyorum. "Öncelikle... kendime gelmeliyim. Bir iş bulmalıyım."

"Bir iş," diyor annem kırıncı bir tonla. "Sence artık itibarlı hukuk şirketleri sana el sürer mi bundan sonra?"

Ses tonu beni irkiltiyor. "Şey... bilmiyorum. Anne, kovulduğumu az önce öğrendim. Hemen dakikasına harekete geçemem ki..."

134

Sophie
Kinsella

"Evet, geçebilirsin. Neyse ki, ben senin adına hareket ettim."

Benim adıma mı *hareket* etmiş? "Ne yaptın?"

"Her türlü bağlantımı aradım. Kolay iş değildi. Ama Fortescues'un kıdemli ortaklarından biri yarın sabah onda seni görüşmeye bekliyor."

Kulaklarıma inanamayarak telefona bakıyorum.

"Bana mülakat mı ayarladın?"

"Her şeyin yolunda gideceğini tahmin ederek söyleyebilirim ki, kıdemli çalışan düzeyinde başlayabilirsin." Sesi gevrek ve kuru. "Sana bu şans sırf benim hatırım için verildi. Tahmin edersin ki insanların bazı... şüpheleri de olacaktır. O yüzden ilerlemek istiyorsan, Samantha, kendini göstermelisin. Bu işe, sahip olduğun her saati vermelisin."

"Tamam." Gözlerimi kapıyorum, beynimde düşünceler dönüyor. Bir mülakatını var. Yeni bir başlangıç. Kâbuslarımın çözümü.

Neden kendimi daha rahat hissedemiyorum öyleyse? Ya da daha mutlu?

"Carter Spink'te yaptığının fazlasını yapmak zorundasın," diye devam ediyor annem kulağımın içinde. "Gevşeklik yok. Kayıtsızlık hiç yok. Kendini *çifte* kanıtlamak zorundasın. Anlıyor musun?"

"Evet," diyorum otomatikçe bağlamış gibi.

Daha fazla saat. Daha fazla iş. Daha fazla sabahlanan geceler.

Adeta üzerime yüklenen beton blokları yeniden hissediyorum. Daha da fazlası. Ağırlaştıkça ağırlaşıyor.

"Yani, hayır," dediğimi duyuyorum. "Hayır. İstemiyorum. İstemiyorum. Yapamam... çok fazla..."

PASAKLI
TANRIÇA

135

Sözcükler ağzımdan tamamen kendiliğinden dökülüyor. Hiçbirini planlamamıştım; daha önce düşünmemiştim bile. Ve şimdi bir yerlerden çıktılar ve nedense bana çok... doğru geliyorlar.

"*Anladım?*" Annemin sesi keskin. "Samantha, sen ne diyorsun?"

"Bilmiyorum." Alnımı ovuşturuyorum, kendi kafa karışıklığımdan bir anlam çıkarmaya çalışıyorum. "Düşünüyordum da... Biraz ara verebilirim, belki."

"Ara vermek demek avukatlık kariyerinin sonu demektir." Beni başından savarcasına yapıştırıyor cevabı. "*Sonu.*"

"Başka bir şey yaparım ben de."

"Başka bir şeyde iki dakikadan fazla dayanamazsın ki sen!" Artık kabalaşıyor. "Samantha, sen bir *avukatsın*. Sen *avukatlık* eğitimi aldın."

"Dünyada avukat olmak dışında yapılacak başka şeyler de var!" diye bağıriyorum sinirim bozularak.

Meşum bir sessizlik.

"Samantha, eğer sinir krizi falan geçireceksen..."

"Geçirmeyeceğini!" Öfkeyle sesimi yükseltiyorum. "Sırf hayatımı sorguluyorum diye, sinir krizi geçiriyor değilim! Senden bana başka bir iş bulmanı *isteyen* olmadı! Ne istediğimi bilmiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var, biraz... düşünmeliyim."

"O mülakata gireceksin, Samantha." Annemin sesi kamçı gibi. "Yarın sabah onda orada olacaksın."

"Olmayacağım!"

"Bana nerede olduğunu söyle! Hemen bir araba gönderiyorum."

"Hayır! Beni rahat bırak."

Telefonumu kapıyorum, kilerden çıkıyorum ve

136

Sophie
Kinsella

neredeyse vahşice aleti masaya fırlatıyorum. Yüzüm ısınıyor. Gözlerim akmayan yaşlardan yanıyor. Telefon masada öfkeli öfkeli titriyor ama duymazdan geliyor. Cevap vermeyeceğim. Hiç kimseyle konuş-

mayacağıım. Bir içki içeceğim. Sonra da bu kahrolası yemeği pişireceğim.

Bir kadehe biraz beyaz şarap döküyorum ve yudumluyorum. Sonra masada bekleyen, çiğ malzemelere yöneliyorum.

Yemek pişirebilirim. Bu yemeği pişirebilirim. Hayatımdaki her şey paramparça olsa da, bunu becerebilirim. Beynim var, nasıl yapıldığını çözebilirim.

Hiç vakit kaybetmeden kuzu etinin üstündeki streç filmi yırtıyorum. Bunu fırına atarım. Bir şeyin içine koyup. Basit. Bezelyeler de onun yanında fırına girer. Hepsini ezerim ve al sana humus.

Dolaplardan birini açıp bir yığın parıldayan tabak çanak ve tepsi indiriyorum. Bir pişirme tepsisi seçiyorum ve bezelyeleri içine saçıyorum. Bazıları sıçrayıp yere yuvarlanıyor ama umurumda değil. Tezgâhtan bir şişe yağ alıp hepsinin üstüne döküyorum. Şimdiden kendimi bir aşçı gibi hissediyorum.

Tepsiyi fırına sürüp fırını son şiddet yakıyorum. Sonra kuzu etini oval bir borcama atıp onu da fırına sürüveriyorum.

Şimdilik gayet güzel. Şimdi tek yapmam gereken Trish'in yemek kitaplarını açıp kayısı jöleli kaz ciğeri yemeğinin tarifini bulmak.

Tamam, kayısı jölesi soslu kaz ciğeri yemeği için tek bir tarif bile yok. Bulduğum en yakın tarif kayısı

PASAKLI
TANRIÇA

137

ve ahududulu tart. Ben de bu tarifi kendi yemeğime uyarlarım.

"Kırıntılı bir hamur elde edinceye kadar unu iyice yoğurun," diye okuyorum.

Başlangıç olarak, hiçbir şey ifade etmiyor. Kırıntılı hamur mu? Yağ ve undan mı?

Sayfaya boş gözlerimi dikiyorum, beynim allak bullak. Tek başlangıç seçeneğimi de az önce geri çevirdim. Neden yaptığımı bile bilmiyorum ve de. Ben bir avukatım. Benim işim bu. Başka ne yapabilirim ki? Bana ne oldu böyle?

Aman tanrım. Neden fırından dumanlar yükseliyor?

Saat yedi oldu ve hâlâ yemek pişiriyorum.

En azından ne yaptığımı biliyorum. İki fırın da ateş gibi, gümbür gümbür yanıyor. Ocakta tencereler fokurduyor. Elektrikli mikser son derece meşgul bir şekilde karıştırıyor. Fırından bir şeyleri çıkarırken iki kere sağ elimi yaktım. Mutfağın muhtelif noktalarında sekiz yemek kitabı açık duruyor, birisi yağa batmış vaziyette, bir diğeri de yumurtaya. Alım al, morum mor, terden ölüyorum, iki dakikada bir de elimi soğuk suya tutuyorum.

Tam üç saattir debeleniyorum. Ve yenebilir hiçbir şey de yapamadım. Şu ana kadar içine göçmüş bir çikolata süfle, iki tencere yanık soğan ve bakınca bile midemi bulandıran bir sos tenceresi dolusu kayısı püresi elde ettim.

Nerede yanlış yaptığımı kestiremiyorum. Nerede yanlış yaptığımı kestirecek vaktim de yok. Kapsamlı

138

Sophie
Kinsella

analize yer yok. Her felakette, her şeyi çöpe atıp sıfırdan başlıyorum.

Tabii bu arada mutfakta dönenleri Geiger ailesinin ruhu duymuyor. Salonda serilerini içiyorlar. Her şeyin muhteşem gittiğini sanıyorlar. Trish yarım saat önce mutfağa girmeye çalıştıysa da onu başımdan savdım.

Bir saate kalmaz, o ve Eddie masaya oturmuş, gurme bir mönü bekliyor olacaklar. Büyük umutlarla peçetelerini kucaklarına serecek, bardaklarına soda dolduracaklar.

Çılgın bir histeri biniyor üstüme. Bunu yapamaya-çağımı biliyorum. Ama nedense pes de edemiyorum. Sürekli bir mucize olacak diye düşünüyorum. Her şeyi halledeceğim. Bir şekilde başaracağım-

Ah tanrım, gravy sos taşıyor.

Fırının kapağını pat diye kapıyorum, bir kepçe kapıyorum ve sosu karıştırmaya başlıyorum. Bana baş kaldıran, topak topak olmuş, kahverengi bir sıvıya benziyor. Çılgınlar gibi dolapları karıştırıp içine konacak bir şey arıyorum. Un. Mısır unu. Onun gibi bir şey işte. Bu halleder. Küçük bir kavanoza el atıyorum ve beyaz tozdan bir miktar döküyorum, sonra da alnımdaki teri siliyorum. Tamam. Şimdi sırada?

Birden aklıma yumurta beyazları geliyor, hâlâ mikserde dönüyorlar. Yemek kitabını elime alıyorum, parmağımı sayfada gezdiriyorum. Tathıyı değiştirip pavlova yapmaya karar verdim çünkü kitapta tesadüfen şunu okumuştum: "Beze yapmak çok kolaydır."

PASAKLI
TANRIÇA

139

Buraya kadar her şey gayet güzel. Şimdi sırada ne var? "Sert beze karışımından yağlı kâğıda büyük bir miktar dökün."

Kâseme bakıyorum. *Sert* beze karışımı mı? Ama benimki sıvı.

Doğru olmak zorunda, diye tekrar ediyorum kendi kendime. Olmak zorunda. Tarife uyudum. Belki de görüldüğünden daha kıvamlıdır. Belki de dökmeye başlayınca garip bir fizik kuralı sonucu kendiliğinden katılaşacaktır.

Yavaş yavaş tepsiye dökmeye başlıyorum.

Katılaşmıyor. Bembeyaz vıcık vıcık bir gölcük şeklinde yayılıp kocaman çamursu lekeler şeklinde tepside yere akıyor.

İçimden bir ses bundan sekiz kişilik Beyaz Çikolatalı Pavlova çıkmayacağını söylüyor.

Topaklardan biri ayağıma damlıyor ve hüsrarla bir çığlık atıyorum. Neredeyse ağlayacağım. Niye olmadı ya? Tarifi okudum, her şeyi yaptım. İçimde dar sınırlara hapsolmuş bir öfke yükseliyor: Kendime kızıyorum, kusurlu yumurta balçığıma kızıyorum, yemek kitaplarına, yemek pişirmeye, yemeklere. .. Ve en çok da o 'beze yapmak çok kolaydır' yazan şahsa.

"Hiç de değil!" Kendi kendime bağırıyorum. "Hiç de kolay değil!" Kitabı mutfakta ileriye fırlatıyorum, kapıya çarpıp yere düşüyor.

"Neler oluyo-" diyor şaşkın bir erkek sesi.

Bir saniye sonra da kapı açılıyor ve Nathaniel karışında dikiliyor işte, bacakları kot pantolonunun içinde ağaç gövdesi gibi, saçları akşam güneşinde parıl

Sophie Kinsella

parıl. Omzuna ağır bir sırt çantası asılı; evine gidiyor galiba. "Her şey yolunda mı?"

"Bir şey yok," diyorum bozularak. "Her şey yolunda. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Elimle

onu başımdan savarcasına bir hareket yapıyorum fakat yerinden kıpırdamıyor.

"Duyduğuma göre bu akşam gurme yemekler pişiriyormuşsun," diyor yavaşça ve etraftaki dağınıklığa göz gezdiriyor.

"Evet. Bu doğru. Immm, şu anda... tam da... en karmaşık safhaya gelmiştim..." Ocağa kafamı çevirince istem dışı bir çığlık atıyorum. "Siktir! Gravy sosum!"

Ne oldu bilmiyorum. Gravy sosu pişirdiğim tencereden kahverengi köpükler dışarı yükseliyor, fırını sarıyor ve kenarlardan taşıp yere dökülüyor. Tıpkı sihirli tava hikâyesindeki lapa üretmeyi kesmeyen lapa kâsesi gibi.

"Ateşten indirsene tanrı aşkına!" diyor Nathaniel heyecanla. Tencereyi kapıp ocaktan alıyor. "Ne var bunun içinde?"

"Hiçbir şey!" diyorum. "Her zamanki malzemeler işte..."

Nathaniel tezgâhtaki kavanozu fark ediyor. Eline alıp okuyunca gözlerine inanamıyor. "*Kabartma tozu mu!* Gravy sosa kabartma tozu mu koydun? Sana okulda böyle mi öğret-" Lafını kesip havayı kokluyor. "Dur bir dakika. Bir şey mi yanıyor?"

En alttaki fırını açışını çaresizce izliyorum, Nathaniel el alışkanlığıyla bir fırın eldiveni alıp minicik kara noktalarla kaplı duran bir tepsiyi fırından çıkarıyor.

Bezelyelerim. Onları tamamen unutmuşum.

PASAKLI TANRIÇA

141

"Bunlar ne olacaktı?" diye soruyor hâlâ gözlerine inanamayarak. "Tavşan pisliği mi?"

"Onlar bezelye," diye karşılık veriyorum. Yanaklarım yanıyor ama çenemi yukarıda tutuyorum, ken-

dimce ağırbaşlılığımı korumaya çalışıyorum işte. "Onları zeytinyağına bulayıp fırına koydum ki... erisinler diye."

Nathaniel bana dümdüz bakıyor. "*Erisinler* diye mi?"

"Yumuşasmlar diye yani," diye düzeltiyorum hemen.

Nathaniel tepsiyi bir kenara bırakıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Sen yemek pişirmek hakkında *herhangi* bir şey biliyor musun?" diyor.

Cevap vermeme kalmadan mikrodalgadan kudretli bir BAM sesi duyuluyor.

"Aman tanrım!" Dehşetten avaz avaz bağırıyorum. "Aman tanrım! Bu da neydi böyle?"

Nathaniel cam kapaktan fırının içine bakıyor. "Orada ne vardı öyle?" diye soruyor ısrarla. "Bir şey patladı."

Zihnim çılgınlar gibi fikir üretiyor. O mikrodalgaya hangi naneyi koydum ben ya? Her şey bir sis perdesinin arkasında gibi.

"Yumurtalar!" Birden hatırlıyorum. "Kanepeler için yumurtaları haşlıyordum."

"*Mikrodalgada* mı?" diyor rahatsızlığını dile getirerek.

"Zamandan kazanmak için!" diye bağırarak karşılık veriyorum ben de pratikçe. "Çok etkili bir yöntemdi!"

142

Sophie
Kinsella

Nathaniel mikrodalganın fişini duvardaki prizden çekiyor ve arkasını dönüyor, yüzünde safi bir inanamayış ifadesi. "Yemek yapmanın y'sini bilmiyorsun!"

Bunların tümü blöf! Sen bir hizmetli falan değilsin. Amacın nedir bilmiyorum..."

"Hiçbir amacım yok!" Şok geçirircesine cevap veriyorum.

"Geiger'lar iyi insanlardır." Bana dimdik bakıyor. "Onlardan faydalanmana izin vermeyeceğim."

Birdenbire Nathaniel gerçekten çok agresif görünüyor. Aman tanrım. Ne düşünüyor acaba? İnsanların güvenini su istimal edenlerden biri olduğumu mu?

"Bak... lütfen." Terli yüzümü ovalıyorum. "Kimseyi söğüşlemeye çalıştığım yok. Tamam, yemek pişiremiyorum. Ama burada olmamın tek nedeni... bir yanlış anlaşılma."

"Yanlış anlaşılma mı?" Kuşkuyla kaşlarını çatıyor.

"Evet," diyorum, istediğimden biraz daha keskin çıkıyor tonlamam. Bir sandalyeye çöküp tutulan belime masaj yapıyorum. Ne kadar yorulmuşum meğer. "Ben kaçıyordum, şeyden... bir şeyden işte. Bir gecelik yatacak yere ihtiyacım vardı. Geiger çifti de beni yeni hizmetlileri zannetti. Sonra da ertesi sabah kendimi kötü hissettim. Bir sabahlığına bu işi yapayım bari dedim. Ama kalmak gibi bir niyetim yok. Onlardan para da almayacağım, aklımdan geçen buysa eğer."

Sessizlik. Sonunda kafamı kaldırıyorum. Nathaniel tezgâha dayanmış, devasa kolları göğsünde çapraz duruyor. Yorgun çatık kaşları biraz daha gevşemiş. Sırt çantasına uzanıp bir şişe bira çıkarıp bana uzatı-

PASAKLI
TANRIÇA

14

yor. Başımı iki yana sallıyorum.

"Neden kaçıyordun?" diyor şişeyi açarak.

İçimde acı veren bir burkulma var. Bu dehşet dolu hikâyeyi anlatmayı gözüm yemeyecek.

"Şey, bir... durum işte." Önüme bakıyorum.
Nathaniel biradan bir fırt çekiyor. "Kötü bir ilişki mi?"

Bir saniye çıtım çıkmıyor. Carter Spink'te geçirdiğim yıllarımı düşünüyorum. Onlara verdiğim o saatleri, feda ettiğim her şeyi. Üç dakikalık bir telefon görüşmesiyle sona erdirilen her şeyi.

"Evet," diyorum yavaşça. "Kötü bir ilişki."

"Ne kadar zamandır sürüyordu?"

"Yedi yıl." Dehşetle gözlerimden yaşların siizüldüğünü fark ediyorum. Nereden geldiler bilmiyorum. "Affedersin," diyerek yutkunuyorum. "Oldukça stresli bir gün geçirdim."

Nathaniel arkasındaki duvara yapıştırılmış rulodan kare bir kâğıt havlu koparıyor. Bana uzatıyor.

"Eğer kötü bir ilişkiyse, kurtulduğuna sevinmelisin zaten," diyor sakince. "Kalmanın bir anlamı yok. Geçmiş düşünmenin bir anlamı yok."

"Haklısın." Gözlerimi siliyorum. "Evet. Hayatımla ne yapacağıma karar vermeliyim. Burada kalamam." Naneli çikolatalı sufleye konmak üzere orada bulunan nane likörü şişesine uzanıyorum, bir yumurta ölçeğine doldurup içiyorum.

"Geiger çifti iyi işverendir," diyor Nathaniel ufak bir omuz silkmeye. "Daha kötüsü de olabilir."

"Ya." Yarım ağızla gülüyorum. "Maalesef, ben yemek pişiremiyorum ama."

Nathaniel bira şişesini bırakıp ağzını siliyor. Ellerini ovuşturarak yıkadığı belli ama hâlâ tırnaklarının

arasında ve havadan sertleşmiş derisinde kalan toprak parçacıklarını görebiliyorum.

"Annemle konuşurum. Çok güzel yemek yapar. Sana temel şeyleri öğretebilir."

Hayretler içinde ona bakıyorum, neredeyse kakhaha atacağım "Sence burada *kalmalı* mıyım yani? Ben de kendimi insanların güvenlerini kazanıp onları su istimal etlen dolandırıcılardan sanıyordum." Nane likörü tadım alınca yüzümü buruşturarak kafamı iki yana sallıyorum. "Gitmek zorundayım."

"Ne utanç." Omuz silkiyor Nathaniel. "Etrafta İngilizce konuşabilen birini görmek hoş olacaktı. Ve harika sandviçler yapan," diye de ekliyor.

Ben de gülümsemeden edemiyorum. "Catering şirketi."

Aⁿ-îen de merak ediyordum." Kapı_a hafifçe vurulmasıyla ikimiz de dönüp bakıyoruz.

"Samumha?" Trish'in sesi kısık ve acil durum var gibi. "Beni duyabiliyor musun?"

Eee. -. evet?" diye sesleniyorum ben de. Sesim biraz boğuk çıkıyor.

Endivj_e)_{enm}e, içeri girmeyeceğim. Seni rahatsız etmek istemiyorum! Büyük olasılıkla şu an *çok önemli bir* safhadasındır." "SayU_{ir}..."

Nathaniel ile göz göze geliyorum ve birden histe-rikleşiyorum.

PASAKLI
TANRIÇA

145

"Sadece sormak istedim," diye devam ediyor Irish, "yemek arasında herhangi bir *dondurma* servisi yapacak mısın acaba?"

Nathaniel'a bakıyorum. Sessizce gülerken omuzları titriyor. Ben de ufacık bir homurtu çıkmasına engel olamıyorum. Çaresizce elimi ağzıma bastırıyorum, kendime hâkim olmaya çalışıyorum.

"Samantha?"

"Eee... hayır," diyebiliyorum en sonunda. "Meyveli dondurma servisi olmayacak."

Nathaniel o sırada yanık soğan tencerelerinden birini eline almış. Bir kaşık alıp yiyormuş gibi yapıyor. *Leziz*, diye ağız oynatıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor. Sessiz duracağım diye neredeyse nefessizlikten boğulacağım.

"Tamam! Sonra görüşürüz!"

Trish parmak uçlarına basa basa uzaklaşıyor ve ben artık iyice salıp katıla katıla gülmeye başlıyorum. Hayatımda hiç böyle kakhaha atmadım. Kaburgalarım acıyor, öksürüyorum, neredeyse can vereceğim.

Sonunda bir şekilde sakinleşiyorum, gözlerimi silip akan burnumu da sümkürüyorum. Nathaniel da gülmeyi kesti ve savaş alanı halindeki mutfığa bakıyor.

"Cidden," diyor, "ne yapacaksın? İçeridekiler senden şık bir akşam yemeği bekliyor."

"Biliyorum." Yeni bir histeri dalgası kabarıyor; bastırıyorum. "Beklediklerini biliyorum. Ben şimdi... bir şey düşünmeliyim."

Mutfak sessiz. Nathaniel'm yerdeki beze balçığını meraklı gözlerle süzdüğünü görebiliyorum.

146

Sophie
Kinsella

"Tamam." Hafif içim titreyerek nefes veriyorum ve nemli saçlarımı geri itiyorum. "Şimdi durumu kurtaracağım."

"Durumu kurtaracaksın." Hiç inanmadığı belli.

"İşin aslı, bence bu herkesin sorunlarını çözecek." Ayaklanıyorum ve işe koyulup etraftakileri çöp kutusuna dökmeye başlıyorum. "Önce mutfağı biraz temizlemem gerekecek..."

"Yardım edeyim." Nathaniel da kalkıyor. "Bunu görmeliyim."

Elbirliğiyle, tencereleri, tavaları ve paketleri çöpe boşaltıyoruz. Tüm lekeli yüzeyleri ovuyorum, bu arada Nathaniel da beze kalıntılarını paspaslıyor.

"Burada ne zamandan beri çalışıyorsun?" diye soruyorum Nathaniel yer bezini lavaboda durularken.

"Üç yıldır. Burada Geiger çiftinden önce oturanlar için çalışıyordum, Ellis ailesi. Sonra iki yıl önce Trish ve Eddie taşındılar ve benim işime son vermediler."

Sindire sindire dinliyorum. "Ellis ailesi neden taşındı peki? Burası çok güzel bir ev."

"Geiger çifti onlara reddedemeyecekleri bir teklif sundu." Nathaniel'ın ağzı hafifçe yana kıvrılıyor... Bir şeyle mi *eğleniyor* yoksa bana mı öyle geliyor?

"Ne?" diyorum gizemi öğrenmek istercesine. "Ne oldu?"

"Olay şu..." Nathaniel bezi yere bırakıyor. "Bayağı komikti. Bu ev BBC komedi dizilerinden birinde çıkıyordu. Yayınlanışından iki hafta sonra Trish ve Eddie ellerinde bir çekle kapıda bittiler. Televizyon-

PASAKLI
TANRIÇA

147

da görmüşler, almak istediklerine karar vermişler ve izini sürmüşler."

"Vay anasını." Kakhaha atıyorum. "Yani tahminen fahiş bir şey ödediler."

"Ne ödediklerini tanrı bilir. Ellis çifti kesinlikle söylemiyor."

"Geiger'lar bu kadar parayı nasıl kazanmış, biliyor musun?" Meraklı Melahat gibi davrandığının falandayım ama iki dakikalığına başkasının hayatını kurcalamak hoşuma gidiyor. Kendi hayatımı unutuyorum.

"Çekirdekten başlayıp karayolu nakliyecilik firması kurmuşlar ve tutmuş. Şirket büyüdükçe de kazanmışlar." Son beze parçasını da siliyor.

"Ya sen? Ellis'lerden önce?" Kayısı püresini içim bir hoş olarak parmağımla vurup çöpe gönderiyorum.

"Marchant House'ta çalışıyordum," diye cevap veriyor Nathaniel. "Oxford yakınlarında bir taşra konağı. Ondan önce de, üniversite."

"Üniversite mi?" diyorum kulaklarım kızarak. "Bahçıvanların..."

Derken duruyorum, kıpkırmızı oldum. Tam da, "Bahçıvanların üniversiteye gitmesi gerektiğini bilmiyordum," diyecektim.

"Doğa bilimleri okudum." Nathaniel bana içimi okur gibi bakıyor.

Ağzımı açıp üniversiteyi nerede ve ne zaman okuduğunu soracaktım ki, bir daha düşününce, ağzımı kapıyorum ve çöp dökme işime geri dönüyorum. Ayrıntılara girmek istemiyorum çünkü bir sonraki soru 'Ortak tanıdığımız birileri var mı?' olacak da. Şu an-

dan itibaren, hayatımın bazı detaylarını hatırlamadan da yaşayabilirim.

Nihayet mutfak biraz daha normal görünebiliyor. Yumurta kabını alıyorum, nane likörünün kalanını da dipledikten sonra derin bir nefes alıyorum.

"Tamam. Gösteri zamanı."

"İyi şanslar." Nathaniel kaşlarını kaldırıyor.

Mutfak kapısını açınca Trish ve Eddie'nin ellerinde şeri bardaklarıyla koridorda dolandığını görüyorum.

"Ah, Samantha! Her şey hazır mı?" Trish'in suratı umutla ıslıl ıslıl yanıyor ve birazdan yapmak üzere olduğum şeyden dolayı vicdan azabı saplanıyor yüreğime.

Fakat başka yolu da yok.

Derin bir nefes alıyorum ve en iyi, müvekkile-kötü-haber-veren ifademi takınıyorum. "Bay ve Bayan Geiger," bir yüzden diğerine bakıyorum, dikkatlerini bana verdiklerinden emin olmak istiyorum, "ben bittim."

Gözlerimi kapıyorum ve başımı iki yana sallıyorum.

"Bittin mi?" diye tekrar ediyor Trish gergince.

"Elimden gelenin en iyisini yaptım." Gözlerimi açıyorum. "Ama korkarım ki sizin aletlerinizle çalışamayacağım. Pişirdiğim akşam yemeği, profesyonel standartlarıma uygun değildi. Mutfaktan çıkmasına izin veremezdim. Tüm harcamalarınızın masrafını karşılayacağım ve istifamı vermek istiyorum. Yarın sabah buradan ayrılıyorum."

Tamam. Oldu. Ve hiçbir zayıat yok.

Yan gözle mutfağın eşiğinde dikilen Nathaniel'a bakmadan edemiyorum. Ufak bir gülüşle kafa sallıyor

PASAKLI

149

TANRIÇA

ve başparmağını kaldırıyor.

"*Ayrılmak* mı?" Trish donakalıyor, mavi gözleri yuvalarından fırlıyor. "Ayrılamazsın! Sen şimdiye kadar gördüğümüz en iyi hizmetlisin! Eddie, bir şeyler yapsana!"

"Bayan Geiger, bu geceki performansından sonra bence başka seçeneğim kalmadı," diyorum. "Açıkçası hazırladığım yemek yenilemezdi."

"Senin hatan değil ki!" diyor Trish vahşice. "*Bizim* hatamız! Hemen senin için yeni aletler sipariş ederiz."

"Ama..."

"Sadece ihtiyacın olanların listesini ver, yeter. Hiçbir harcamadan kaçınma! Maaşını da arttırırız!" Ansızın aklında yeni bir düşünce çakıyor. "Ne kadar istiyorsun? Fiyatı sen söyle!"

Bu konuşma gerçekten de hiç planladığım gibi gitmiyor.

"Şey... biz burada hiç fiyat konuşmadık..." Başımı öne eğiyorum, utanıyorum.

"*Eddiel*" Trish çılgıncasına adamın üstüne yürüyor. "Hep *senin* yüzünden! Samantha, sen ona doğru düzgün para ödemiyorsun diye ayrılıyor!"

"Ben öyle bir şey demedim..." diye söz başlıyorum çaresizce.

"Ve de yeni tencere tavaya ihtiyacı varmış. En iyi yerden alınacak." Dirseğiyle Eddie'yi dürtüp mırıldanıyor, "Sen de bir şeyler söylesene!"

"Ah... Samantha." Eddie boğazını temizliyor. "Bizimle kalmayı kabul edersen çok memnun oluruz. Performansın bizi çok mutlu etti ve maaş beklentin

neyse... karşılamaya hazırız." Trish onu tekrar dürtüyor. "Fazlasını verimiz."

"Sağlık sigortası da yaparız," diye ekliyor Trish.

İkisinin de hevesle ve umutla gözü üzerimde.

Nathaniel'a dönüyorum, o da 'Neden olmasın' dercesine başını yana kırıyor.

İçimde çok tuhaf duygular oluşuyor. Üç insan. Üçü de beni etraflarında görmek istediklerini söylüyorlar.

Kalabilirim. İşte bu kadar basit.

Yemek pişiremem, diyor beynimdeki bir ses. Temizlik, yapamam. Ben bir hizmetçi değilim.

Ama öğrenebilirim. Hepsini öğrenebilirim.

Sessizlik gergince büyüyor. Nathaniel bile kapıdan beni dikkatlice izliyor.

"Şey... Tamam." Yüzümün güldüğünü hissediyorum. "Tamam. Eğer beni istiyorsanız... kalırım öyleyse."

O gece geç saatlerde, hazır Çin yemeklerimizi yedikten sonra cep telefonumu çıkarıyorum, annemin ofisini arıyorum ve telesekreter açana kadar bekliyorum.

"Her şey yolunda anne," diyorum. "Herhangi bir iyilik yapmana gerek kalmadı. Bir iş buldum." Ve telefonu elimden bırakıyorum.

Sanki bağlardan biri koptu.

Özgürüm.

PASAKLI
TANRIÇA

15

imdi geriye tek bir şey kalıyor: Gerçekten de bir hizmetli olmalıyım.

Ertesi sabah alarmımı erkene kuruyorum, saat yedi olmadan üniformamla mutfağa iniyorum. Bahçe puslu, hiç ses yok, sadece bir çift saksağan çimlerin üstünde oynaşıyor. Sanki dünyadaki tek uyanık insan benmişim gibi hissediyorum.

Mümkün olduğunca gürültü, yapmadan bulaşık makinesini boşaltıyorum ve her şeyi dolaba yerleştiriyorum. Masanın sandalyelerini düzeltiyorum. Bir fincan kahve yapıyorum. Ve sonra parıldayan granit tezgâhlara şöyle bir bakıyorum. İşte uzmanlık alanım.

Pek de uzmanlık alanıma benzemiyor. Sanki bir başkasına ait korkunç bir mutfak gibi.

Evet... şimdi ne yapacağım? Burada öylece diki-
lirken bir yerlerim seğirir gibi oluyor. Meşgul olmam
gerek. Bakışlarım masanın yanındaki dergi rafında
duran eski bir *Economist* gazetesine takılıyor, elime

152

Sophie

Kinsella

alıyorum. Sayfalara bir göz atıyorum ve bir yandan
kahvemi yudumlarken uluslararası para kontrolüyle
ilgili ilginç bir makaleyi okumaya başlıyorum.

Sonra yukarı kattan bir ses duyunca çabucak gazeteyi yerine bırakıyorum. Hizmetliler uluslararası para kontrolüyle ilgili makaleler okumaz. Etrafta koşuşturuyor olmam gerekirdi, reçel falan yapmalıydım mesela.

Tabii bir dolap dolusu reçel var bu evde. Hem zaten ben de nasıl yapıldığım bilmiyorum.

Başka? Evde çalışanlar *bütün* gün ne yapar? Mutfağı bir kez daha alıcı gözüyle inceleyince bana tertemiz görünüyor. Kahvaltı hazırlayabilirim, şimdi aklıma geldi. Ama önce ne istediklerini bilmem gerek...

Sonra birden dün sabahı hatırlıyorum. Trish bana bir fincan çay koymuştu.

Belki de bu sabah benim *ona* çay demlemem gerekiyordur! Belki de yukarıda sabırsızlıkla bekliyor, parmaklarını bir yere vurarak, "Nerede kahrolası çayımız?" diye söyleniyorlardır.

Çabucak su kaynatıp bir demlik çay yapıyorum. Demliğı iki fincanla birlikte bir tepsiye koyuyorum ve biraz düşündükten sonra yanına birkaç bisküvi ekliyorum. Üst kata çıkıyorum, gözümü karartıp Trish ve Eddie'nin odasına giden sessiz koridoru da geçiyorum ve... kapının önünde duruyorum.

Şimdi ne olacak?

Ya hâlâ uyuyorlarsa ve onları uyandırırsam?

Hafifçe kapıyı tıklatayım, diyorum kendi kendime. Evet. Kısa, kibarca, tam da evde çalışanlara özgü bir tıklatma.

PASAKLI
TANRIÇA

15

Kapıya vurmak için elimi kaldırıyorum ama tepsi tek elle tutamayacağım kadar ağır, her şey yana doğru

kayarken şangır şungur sesler çıkıyor. Dehşet içinde tepsiye yapışıyorum, çaydanlığın düşmesine ramak kalıyor. Ter içinde tepsiyi yere bırakıyorum, tek elimi kaldırıp sessizce kapıyı vuruyorum, ardından tepsiyi yeniden elime alıyorum.

Cevap yok. Şimdi ne yapmalıyım?

Tereddüt içinde bir kez daha tıklatıyorum kapıyı.

"Eddie! Yapmasana!" Trish'in yüksek sesi kapıdan belli belirsiz duyuluyor.

Ah tanrım. Neden beni duymuyorlar?

Her yerim ısındı. Bu tepsi de eşek ölüsü gibi ağır. Hürün sabah kapılarının önünde bir fincan çayla diki-lecek halim yok. Acaba geri mi çekilsem?

Tam arkamı dönüp sinsice kaçmak üzereyim. Falı al azim beni yeniyor. Hayır. Bu kadar kolay pes etme. Çayı yaptım ve onlara vereceğim. Ya da en tandan teklif edeceğim. İstemiyorlarsa git diyebilir-I. ı elbet. Tepsiyi sıkıca kavrayıp köşesiyle kapıya güzelce İmi vuruyorum. Artık bunu duymak zorundalar, liir saniye sonra Trish'in sesi yükseliyor. "İçeri

■11"

I)erin bir oh çekiyorum. Tamam. Beni bekliyorlar. İi'-Uyeceklerini biliyordum. Bir şekilde tepsiyi kö-< ye dayayıp dengede tutarak kapının kolunu çeviri-'nim ve odaya giriyorum.

li ıslı yataktan bana bakıyor, yalnız başına, yastıktı m .ırasına yayılmış bez bebek gibi yatıyor. İpek bir Hirlik giymiş, saçları darmadağınık ve makyajı gö-

154

Sophie
Kinsella

zünün çevresine bulaşmış. Bir an beni gördüğüne çok Şaşırıyor.

"Samantha," diyor, "ne istiyorsun? Her şey yolunda mı?"

İçimden korkunç ve ani bir ses yanlışı bir şey yaptığımı söylüyor. Bakışlarımı onunkinden almıyorum ama yan gözle odadaki bazı ayrıntıları da seçiyorum. Yerde *Duyusal Hazlar* adlı bir kitap duruyor. Bir şişe de misk kokulu masaj yağı. Ve...

Seksin Mutluluğu kitabının yıpranmış bir kopyası. Yatağın hemen yanında. 'Türk Stili' şayiası açık.

Tamam. Demek ki çay beklemiyorlardı.

Yutkunuyorum, duruşumu bozmadan hiçbir şey görmemiş gibi yapıyorum.

"Ben... size bir fincan çay getirmiştim," diyorum gerginlikten sesim çatlayarak. "Hoşunuza gider diye... düşünmüştüm."

Seksin Mutluluğu kitabına bakma. Gözlerini yukarıda tut.

Trish'in suratı bir an gevşiyor.

"Samantha! Pırlantasın sen! Şöyle koy!" Yatağın yanındaki masayı işaret ediyor.

Tam masaya doğru yöneliyorum ki banyonun kapağı açılıyor ve Eddie beliriyor, daracık boksırı dışın da çıplak, kıllı göğsü göze çarpıyor.

Tanrım.

Bir şekilde koca tepsiyi devirmemeyi başarıyorunı.

"Şey... Affedersiniz," diyorum kekeleyerek, gen akıyorum. "Hiç farkında değilim..."

"Saçmalama! İçeri gelsene!" diye sesleniyor Trishi sotı derece neşeli, şu anda yatak odasında olmam k◇

PASAKLI
TANRIÇA

155

nusunda hiçbir sorun yaşamadığı belli. "Bizler *namus* bekçisi değiliz."

Tamam, keşke öyle olsaydınız. Dikkatlice yatağa yanaşıyorum, yanlışlıkla lila rengi dantelli bir sutyene basıyorum. Trish'in komodininde Eddie ile birlikte bir jakuzide şampanya içerken çekilmiş çerçeveli fotoğraflarını bir kenara iterek tepsime yer buluyorum.

Elimden geldiğince çabuk çayı koyuyorum ve her birine birer fincan uzatıyorum. Eddie'nin gözlerine bakamıyorum. İnsan başka hangi işte patronunu çıplak görür ki?

Sadece bir iş daha geliyor aklıma. Ki bu da pek yüreklendirici olmuyor.

"Şey... ben artık gideyim," diye mırıldanıyorum başım yere eğik.

"Acele etme!" Trish keyifle çayını yudumluyor. "Hımm. Madem ki buradasın seninle iki çift laf etmek istiyorum! Bakalım işlerde ne kadar ilerlemişiz."

"Eee... peki." Geceliği kayıyor ve göğüs ucunun kenarını görebiliyorum. Çabucak bakışlarımı kaçırıyorum, bu sefer de *Seksin Mutluluğu* kitabındaki kıvrılıp bükülmüş sakallı adamla göz göze geliyorum.

İster istemez Trish ve Eddie'yi bir anda o pozisyonda hayal ediyorum.

Hayır. Dur.

Utançtan kıpkırmızı olduğumu hissedebiliyorum, lü nasıl sürreal bir acayıpıktır ki bana yabancı olan iki insanın yatak odasında oturmuşum ve ne şekilde ■ıks yaptıkları *gözüme sokuluyor*? Üstelik hiç de umurlarında değil gibi...

15

Sophie
Kinsella

Sonra her şey birden kafama dank ediyor. Tabii ya. Ben personelim. Sayılmam.

cizgiliforum.com..engineel

"Eee, her şey yolunda mı bakalım, Samantha?" Trish fincanını yere koyuyor ve bana boncuk boncuk bakıyor. "Düzenini ayarladın mı? Her şey kontrol altında mı?"

"Kesinlikle." İşini bilen birinin söyleyeceği bir tabir arıyorum. "Hemen her şeye... hâkim sayılırım." Iyyyh. "Yani... her şeye alışıyorum işte."

Iuuyyyhhhh.

"Güzel!" diyor Trish heyecanla. "Biliyordum! Leb demeden leblebiyi anlıyorsun! Bir evde nasıl hareket edeceğini çok iyi biliyorsun!"

"Öyle de denebilir!"

Trish de bana yüzü aydınlanarak bakıyor ve çayını yudumluyor. "Sanırım çamaşır işine bugün girişeceksin."

Çamaşır. Çamaşır yıkayacağım hiç aklıma gelmemişti.

"Sadece yatakları yap arken çarşafaları da değiştirmeni isteyeceğim," diye ekliyor.

Yatakları yapmak mı?

Bu da hiç aklıma gelmemişti.

İçimde hafiften bir ptinik dalgası kabarıyor. 'Her şeye alışmak' bir yana, daha 'her şeyin' ne olduğun dan bile haberim yok.

"Açıkçası, benim de kendime göre bir... eee. kurulu düzenim vardır," diyorum, gayet doğal davranmaya çalışarak. "Ama, yine de bana yapılacak işlerin bir listesini yazarsam x, iyi olur. Bir fikir verim,ı bakımından."

PASAKLI
TANRIÇA

157

"Ah." Trish biraz rahatsız olmuşa benziyor. "Eğer gerçekten ihtiyaın olduğunu düşünüyorsan, tamam."

"Bir de Samantha, sonra bir ara senin şartların ve koşulların hakkında konuşmalız," diyor Eddie. Aynanın önünde ayakta duruyor, elinde bir dambıl var. "Başını ne derde soktuğunu öğrenmelisin." Pişmiş kelle gibi sırtlıyor ve sonra hafif ıkınarak ağırlığı başının üstüne kaldırıyor. Efordan karın kasları yırtılacak sanki. Görüntü hoş değil.

"O zaman... ben de... işe koyulayım artık." Kapiya doğru yürümeye başlıyorum, bakışlarım yere dönük.

"Sonra görüşürüz öyleyse, kahvaltıda." Trish yaktan mutlu mutlu el sallıyor. "av av!"

Trish'in bu ruhsal gelgitleri bana göre değil. İşçi-işveren ilişkimiz birdenbire birlikte-lüks-bir-yolculuğun-tadını-çıkaran-insanlara dönüştü.

"Eee... Hoşçakalın!" diyorum ben de onun şen ses tonunu tutturmaya çalışarak. Reverans yapıyorum, lekrar sutyenine basıyorum ve odadan aceleyle ıkıveriyorum.

Kahvaltı bir kabus. Bir ananasın nasıl ikiye bölündüğünü anlamam için üç başarısız denemede bulunmam gerekti. Üstüne biraz açıklama koysalar hiç fena olmazdı. Etrafına yol gösterici çizgiler çizilse mesela, noktalar koysalar ya da ne bileyim işte. Bu ara-cla kahve için ısınan süt fokurduyor ve kahveyi dem-

ligine koyup metali aşığı itince her yere kahve sıçırıyor. Şansıma Trish ve Eddie o sırada bir sonraki tatilde nereye gideceklerini tartışmakla meşgul olduğundan, mutfakta neler olduğunu fark etmiyorlar. Ya da çığılıklarımı duymuyorlar.

Artı haznesindeyse şu var: Sanırım tost makinesiyle iyi anlaşıyorum.

Her şey hazır olunca kirli bulaşıkları da makineye dizip dün nasıl çalıştırmıştım acaba diye hatırlamaya çalışıyorum, o sırada Trish damlıyor.

"Samantha, Bay Geiger çalışma odasında seninle görüşmek istiyor," diyor. "Ödeme koşullarını ve şartlarını konuşmak için. Onu bekletme!"

"Eee... çok güzel, efendim." Reverans yapıyorum, sonra üniformamı elimle düzeltip koridora çıkıyorum. Eddie'nin çalışma odasının kapısına yaklaşıp iki kez tıkladıyorum.

"İçeri gel!" diye buyuruyor neşeli bir ses. İçeri girdiğimde Eddie bir masada oturuyor: koskocaman maun ve deri karışımı bir masa, üzerinde de pahalı bir dizüstü bilgisayar. Tanrıya şükür tepeden tırnağına giyinmiş, üzerine açık kahverengi pantolon, spor bir tişört geçirmiş ve oda tıraş sonrası losyonu kokuyor.

"Ah Samantha. Küçük toplantımıza hazır mısın?" Eddie yüksek bir ahşap sandalyeyi işaret ediyor, oturuyorum. "İşte burada! Beklediğin doküman!"

Gayet önemli biriymiş tavırları takınarak bana üzerinde HİZMETLİ KONTRATI yazan bir dosya uzatıyor. Dosyayı açınca eski bir tomardan alınmış

PASAKLI
TANRIÇA

159

havası verilmiş krem rengi bir parşömen kâğıdı görüyorum. Süslü bir el yazısı fontuyla yazılmış sözcükleri okuyorum:

*SÖZLEŞME Taraflar:
Samantha Sweeting Ve
Bay ve Bayan Geiger, İki bin dört yılı iki
temmuz günü.*

"Vay canına," diyorum sessizce. "Bunu bir... avukat mı yaptı?"

Ortaçağ-Disney dünyası harfleri kullanarak kontrat yazan bir avukat tanımıyorum gerçi. Sahte parşömene yazmış olduğunu da saymıyorum.

"Avukata ihtiyacım olmadı ki." Eddie bilgiççe kırdıyor. "Ben o oyunda yokum. Bu insanlar iki gıdım Latince terim koydular diye adamın kolunu bacağını söker alır. Bana sorarsan, Samantha, bu işler gayet basit, yarım akıllı olmak yeter." Göz kırıyor.

"Eminim haklısınız," diyorum en sonunda. Başlık sayfasını çeviriyorum ve yazıcıdan çıkmış satırlara göz gezdiriyorum.

Aman tanrım. Bu *zırva* da ne böyle? Oraya buraya serpiştirilmiş tabirleri okurken dudaklarımı ısırıyorum.

...Samantha Seweeting (işbu sözleşmede DAVACI olarak geçecektir)...

Davacı mı? Acaba davacının ne demek olduğunu biliyor mudur?

160

Sophie
Kinsella

...Bu noktaya kadar, mutfak işlerinin tedarik edilmesinde, hafif snack ve içkilerin de dahil tutulacağı bir hizmetle...

Dudaklarımı sıkıyorum. Kahkaha almamalıyım.

Yukarıda adı geçen tüm taraflar yukarıda adı geçen hakları fiilen hiçbir fikri kuşku olmaksızın muhafaza edecektir.

Ne? Ne?

Sayfa baştan sona, tamamen bir laf salatası. Hukuk jargonundan alınmış parçalar anlamsız ve etkileyici tabirlerin arasına sokuşturulmuş. Sayfanın geri kalanını gözümle tarıyorum, ciddi durmaya çalışıyor ve bu arada uygun bir yanıt arıyorum.

"Evet, biliyorum, ürkütücü görünüyor!" diyor Eddie sessizliği yanıltıcı yorumlayarak. "Ama bu uzun kelimeler gözünü korkutmasın. Aslında çok basit, gerçekten! Ödemeye bakabildin mi?"

'Haftalık Maaş' başlığı altında kalın harflerle yazılmış rakama bakıyorum. Avukatken bir saat için aldığı miktardan biraz daha az.

"Son derece cömert," diyorum kısa bir duraklamadan sonra. "Çok teşekkür ederim, efendim."

"Anlamadığın bir şey var mı?" Yüzü parlıyor, sen bir gülüşle duruyor. "Söylemen yeter!"

Nereden başlasam ki?

"Imm... şurası." *Madde 7: İş Saatleri* yazan yeri işaret ediyorum. "Yani bütün hafta sonum tatil mi? Her hafta sonu mu?"

"Elbette." Eddie şaşırma benziyor. "Senden haf ta sonlarını da feda etmeni bekleyemeyiz ya! Tabii

PASAKLI
TANRIÇA

16

özel bir durum olmadıkça, o zaman da sana ekstra...
Madde 9'a bakarsan görürsün..."

Dinlemiyorum ki. Her hafta sonum boş. Bu fikri aklım almıyor. On iki yaşımdan beri tam bir hafta sonu boyunca boş kaldığımı hatırlamıyorum.

"Harika." Kafamı kaldırıyorum, gülümseyişime engel olamıyorum. "Çok teşekkürler!"

"Önceki işverenlerin hafta sonunu boş geçirtmiyor muydu?" Eddie hayretler içinde.

"Şey, hayır," diyorum dürüstçe. "Pek sayılmaz."

"Onlar da köle çalıştırıyormuş! Bizim çok daha makul olduğumuzu göreceksin!" Gülümsüyor. "Şimdi imzalamadan önce anlaşmayı iyice okuman için bir süre seni yalnız bırakacağım."

"Ben yeterince okudum sayılır-" derken duruyorum çünkü Eddie tek elini havaya kaldırıyor.

"Samantha, Samantha, Samantha," diyor bir amca edasıyla ve başını iki yana sallıyor. "Sana ufak bir öğüt, hayatın boyunca kulağına küpe olsun. Hukukla ilgili belgeleri her zaman *çok dikkatli* oku."

Birkaç saniye ona bakakalıyorum, kıpırdamamak için kendimi kasarken burnum seğiriyor.

"Evet, efendim," diyorum en sonunda. "Bunu aklımdan çıkarmayacağım."

Eddie odayı terk ederken ben de gözlerimi devirerek yeniden kontrata eğiliyorum. Bir kalem alıp hiç düşünmeden metni düzeltmeye başlıyorum, tabirleri baştan yazıyorum, kenarlara notlar ve sorular düşüyorum.

Sonra birden kendimi durduruyorum. *Ne yapıyorum yahu?*

Bir silgi alıp çabucak bütün yazdıklarımı siliyorum. Elime bir pilot kalem alıp sayfanın en altını çeviriyorum, avukat cüppesi giymiş bir baykuş karikatürünün altında işaret edilen noktalı yere geliyorum.

İsim: Samantha Sweeting

Durum:

Bir saniye tereddüt ediyorum, sonra 'Ev İşlerinde Yardım' yazıyorum.

Sözcükleri yazıyorum ama bir yandan da içimde olan bitene inanamayan bir yan var. Bunu gerçekten yapıyorum. Bu işi gerçekten alıyorum, her anlamda eski yaşantımdan kilometrelerce uzaktayım. Ve hiç kimsenin ne yaptığımdan haberi yok.

Ansızın annemin yüzü gözümün önüne geliyor, şu anda nerede olduğumu bilse suratının alacağı şekli hayal ediyorum... beni üniformamla bir görseydi... Kafayı yerd. Neredeyse onu arayıp ne yaptığımı anlatacağım.

Ama yok. Ve bunu düşünecek zamanım da yok. Çünkü yıkamam gereken çamaşırlar var.

Bütün çamaşırları çamaşır odasına taşımak için evde iki tur atmam gerekiyor. Tepeleme dolup taşan sepetleri seramik yere boca ediyorum ve ileri tekno loji ürünü çamaşır makinesiyle bakışıyoruz. Herhalde kolay iştir.

Bu alanda pek deneyimim olduğu söylenemez Evde iç çamaşırı hariç her şeyimi kuru temizlemeci\ > gönderirim. Ama bu da, bu işi *yapamıyorum* anlar

PASAKLI
TANRIÇA

16

na gelmez. Tamamen beynini kullanma meselesi. Deney yaparcasına makinenin kapağını açıyorum ve bir anda elektronik bir gösterge yanıp sönüyor. YIKAMA? YIKAMA?

Daha o saniye telaşa kapılıyorum. *Herhalde yıkama yapmanı istiyorum* yani, diye makineye cevap vermek geliyor içimden. Önce izin ver de şu kahrolası çamaşırları bir içeri doldurayım.

Derin bir nefes alıyorum. Sakin ol. Her şey sırayla. Birinci adım: Makineyi doldur. Bir yığın kıyafet alıyorum, sonra duruyorum.

Hayır. İlk adım: Kıyafetleri ayır. Bunu akıl ettiğim için kendimle gurur duyarak kirli giysileri yerde öbek öbek ayırmaya başlıyorum, bu süreç esnasında da makinenin üstündeki etikete başvuruyorum.

Beyazlar 40.

Beyazlar 90.

Tersten yıkayınız.

Renkleri ayrı ayrı yıkayınız.

Narin çamaşırlar.

ÇOK NARİN çamaşırlar.

İlk sepetin sonuna geldiğimde tam anlamıyla şaşkına döndüm. Yerde yirmiye yakın ayn öbek oluşturdum, çoğu da yalnızca bir giysiden oluşuyor. Çok saçma. Yirmi yıkama yapacak halim yok. Bir hafta yetmez.

Ne yapmalıyım? Bu işin içinden nasıl çıkacağım? İçimi hüsrân duygusu kaplamaya başlıyor. Hafiften de panik. On beş dakikadır buradayım ve bir arpa bo-ı yol kat edemedim.

Tamam... hadi aklımızı kullanalım. Dünyanın di ı t bir yanında insanlar her gün çamaşır yıkıyor. Ne

kadar zor olabilir ki. Bir parça karıştır yakıştır işlemi yapacağım, o kadar.

Yerden bir tomar çamaşır alıp makinenin silindirine sokuşturuyorum. Yakınlardaki dolaplardan birini açıp bir dizi deterjana öyle bakıyorum. Hangisi? Kafamda yalnızca televizyon reklamlarından hatırladığım bazı kelimeler çalkalanıyor. *Lekesiz beyazlık. Beyaz ötesi. Makineniz uzun yaşar Calgon'la.*

Bu çamaşır makinesinin ömrü beni hiç ilgilendirmiyor. Şu kör olası çamaşırları yıkasın, yeter.

En sonunda üzerinde bir sürü beyaz tişört resmi olan bir kutuya el atıyorum, makinenin üst kısmında yer alan küçük hazneye biraz toz döküyorum, ne olur ne olmaz diye biraz da silindirin içine döküyorum. Kapağı sertçe kapatıyorum. Şimdi ne olacak bakalım?

YIKAMA? Makine hâlâ yanıp sönerek soruyor. YIKAMA?

"Eee... evet!" diyorum. "Hepsini yıka." Rasgele bir düğmeye basıyorum.

PROGRAM GİRİN? diye cevap veriyor makine.

Ne programı?

Gözlerim bir ipucu bulma ümidiyle orayı burayı dolaşıyor ve bir sprej şişesinin altına sokuşturulmuş kullanma kılavuzunu buluyorum. Elime alıp göz atıyorum.

Az miktarda çamaşır için yarı doldurma seçeneği yalnızca ön yıkama programı A3-E2 ile ya da H4 dı-

şındaki çok durulama programları G2-L7 ile kullanılabilir.

Ne?

PASAKLI
TANRIÇA

165

Hadi ama. Ben Cambridge mezunuyum. Tanrı aşkına, Latince'm bile var. Bunun dilinden anlayabilirim. Başka bir sayfayı açıyorum.

E5 ve F1 programları hızlı dönme...

Uğraşamayacağım. Uluslararası iş hukuku üzerine verdiğim sınav bundan bir milyon kat daha kolaydı. Tamam, kullanma kılavuzunu unutalım. Sadece akli-selime güvenelim. En kendinden emin, başarılı-evhanımı tavrımı takınarak düğmelerden birine basıyorum.

PROGRAM K3? Makine yine soruyor. PROGRAM K3?

K3 programı kulağıma hoş gelmedi. Bir sinsilik var sanki. Bir uçurum ya da gizli devlet planı gibi.

"Hayır," diyorum yüksek sesle, makineyi dürterek. "Başka bir şey istiyorum."

K3 PROGRAMINI SEÇTİNİZ yazısı yanıp sönüyor karşılık olarak.

"Ama K3'ü istemiyorum!" diyorum telaşla. "Başka bir şey olsun!" Bütün düğmelere basıyorum ama alet beni takmıyor. Suyun makineye dolmaya başladığını duyuyorum ve yeşil bir ışık yanıyor.

K3 BAŞLIYOR, diye gösteriyor ekran. DÖŞEMELİK KUMAŞLAR, PERDELER PROGRAMI.

Perde mi? *Döşemelik kumaş mı?*

"Dur," diyorum nefes vererek ve düğmelere sertçe vurmaya başlıyorum. "*Dursanal*" Çaresizce makineyi tekmeliyorum. "Dur dedim!"

"Her şey yolunda mı?" diyen Trish'in sesi geliyor mutfaktan, makineden geri çekilip saçımı başımı düzeltiyorum.

166

Sophie
Kinsella

"Eee... evet! Yolunda!" Trish kapıda belirlediği sırada yüzüme profesyonel bir tebessüm yerleştiriyorum. "Sadece... biraz çamaşır yıkıyordum."

"Aferin." Çizgili bir gömlek tutuşturuyor elime. "Bay Geiger gömleğinin düğmesinin dikilmesini istiyor, zahmet olmazsa..."

"Ne demek!" İçimden yutkunarak gömleği elinden alıyorum.

"Al bakalım, bu da görev listen!" Bana bir parça kâğıt veriyor. "Tam bir liste değil ama *başlangıç* olarak bir bakarsın..."

Bitmek bilmez listeye göz atarken bayılacak gibi oluyorum.

Yatakları yap... ön basamakları süpür ve sil... çiçekleri düzenle... bütün aynaları cilala... dolaplar düzenli dursun... çamaşır... günlük banyo temizliği. ■

"Bu listede sana sorun olacak bir şey yok, değil mi?" diye ekliyor Trish.

"Eee... yok!" Sesim boğazımda takılıyor. "Hayır, her şey çok güzel olacak!"

"Ama ütü işini *baş*a alsan iyi olur," diye devam ediyor Trish. "Epey birikti sanırım, senin de görebileceğin gibi. Günden güne yığılıyor..." Bir nedenden

ötürü Trish yukarı bakıyor. İçime kötü hisler doğarak ben de onun bakışını takip ediyorum. İşte orada, tam tepemizde ahşap bir rafta bir buruşuk gömlek dağı duruyor. En az otuz gömlek.

Gömleklere bakınca içim titriyor. Ben ütü yapı mam. Hayatımda hiç ütüye el sürmedim. Ne yapacağım?

PASAKLI
TANRIÇA

167

"Umarım göz açıp kapayıncaya kadar bitiriverirsin!" diyor neşeli neşeli. "Ütü masası da şurada," diye ekliyor kafa sallayarak.

"İm, teşekkürler!" diyebiliyorum ancak.

Önemli olan inandırıcı görünmek. Ütü masasını çıkaracağım, Trish'in gitmesini bekleyeceğim ve... yeni bir plan yapacağım.

Ütü masasına uzanıyorum, gayet doğal görünmeye çalışıyorum, sanki bunu her gün yapıyordum gibi. Metal bacaklardan birini hafifçe çekiyorum ama yerinden oynamıyor. Ötekini deniyorum ama yok. Daha da sert asılıyorum, uğraşmaktan kıpkırmızı oluyorum ama kahrolası şey açılmıyor. Nasıl açmam gerekiyor ki?

"Mandalı var," diyor Trish beni hayretle izlerken. "Aşağıda."

"Ah. Tabii ya!" Ona gülümsüyorum ve orayı burayı yokluyorum, çaresizce itiyorum, bastırıyorum ve koca şey hiçbir uyarı yapmaksızın birdenbire üçgen bacaklarıyla açılıveriyor. Elimden fırlıyor, yarım metre havaya uçup pat diye yere düşüyor ve gene kapanıyor.

"Tamam!" Telaşla bir kakhaha atıyorum. "Bunu sonra... hallederim öyleyse."

Ütü masasını kaldırıyorum ve bacakları tek tek kaydırmaya çalışıyorum ama gene ayrılmıyorlar. Masayla bitmek bilmez bir savaş verirken, bir o yana bir bu yana çevirirken yanaklarım yanıyor. *Bu şey nasıl çalısır be yahu?*

"İşin aslı, düşündüm de," diyorum gayet doğal bir lavırla, "ben zaten alçak ütü masası severim. Bunu böyle bırakacağım."

Sophie Kinsella

"Ora

atla ütü yapamazsın ki!" diyor Trish şaşkın bir kahkaha atarak «Şu koju çekmen yeterii! Sertçe asıl-m ..^fekiıyor... Dur, sana göstereyim."

hasasını elimden alıyor ve iki harekette tam kıvamına^ jjij yükseklığe ayarlıyor. "Herhalde sen daha farklı bij, moc^le^e alışkınsın," diye ekliyor masayı bilgece çıt di-y_e kapatırken. "Hepsinin bir özelliği var işte."

^e^inlikle!" diyor ve içim rahatlayarak bu bahaneye d<^_rt eJjg sarılıyorum. "Elbette! Ben daha çok şeyle Ç^üsmaYa alışkınsım... şeyle... Nimbus 2000!" h bana ağzı açık kalarak bakıyor. "O Harry Potter^1 *-rı uçan süpürgesinin adı değil mi?"

sik_tir

ferden hatırlıyordum ama. ^et... öyle," diyorum en sonunda yüzüm alev alev. v^y_m zamanda da çok ünlü bir ütü masası mo-delidi v aslında g_aliba,.. eee... süpürge de adını... bu ütüm^j-asından ai_lyor»

^^rçekten mi?" Trish etkilenmişe benziyor. "Hiç bl mly^rdum!" Korktuğum başıma geliyor ve Trish'i hele I6A

Mi içinde kapıya yaslanıp sigarasını yakıyor. ^en ^oana aldırma!" diye ekliyor boğuk bir sesle. "Dev^met!"

^.f vam mı edeyim ?

"ir*"

tü şurada," diye ekliyor bir el hareketiyle. "A1
kanda »

- ee... harika! Sağolun!" Ütüyü alıp fişe takıy" rum"
kaplumbağa yavaşlığında hareket ediyorum

•inse korkudan yerinden fırlayacak gibi. Bunu
P^{ama}m. Bir yol bulmalıyım. Fakat aklıma hiçbn gelmi
y_{Qr} B_ey_ni_m bomboş.

PASAKLI
TANRIÇA

16

"Sanırım ütü yeterince ısındı!" diyor Trish yardımcı
olurcasına.

"Evet!" Hastalıklı bir gülüşle yanıtlıyorum onu.

Başka seçeneğim yok. Ütülemeye başlamak zo-
rundayım. Tepemdeki gömleklerden birine uzanıyorum
ve zaman kazanmak için gömleği ütü masasına abuk
sabuk bir biçimde yayıyorum. Nereden başlayacağımı
bile bilmiyorum.

"Bay Geiger gömleklerinin/az/c; kolalanmasını is-
temez," diye belirtiyor Trish.

Fazla ne yapılmasını? Gözlerim çılgınca etrafı ta-
rıyor ve üzerinde Sprey Kola yazan bir şişeyi buluyor.

"Tamam!" diyerek yutkunuyorum, paniğimi içimde
saklı tutmaya çalışıyorum. "Evet, kolalama işlemini'...
bir dakika sonra... geçiyorum."

Ne yaptığma ben bile inanamadan ütüyü elime
siliyorum. Hayal ettiğimden çok daha ağırmış ve iç-
i'ı'ıç bir buhar bulutu yayıyor. Son derece titizlikle
■ileli pamuklu kumaşa doğru indirmeye başlıyorum,
pömleğiini hangi bölümünü hedef aldığım hakkında
hiçbir fikrim yok. Gözlerim kapalı olsa yeridir.

Birdenbire mutfaktan bir zırlıt geliyor. Telefon. I
mıya şükür... çok şükür... çok şükür...

Ah, *bu* da kim?" diyor Trish kaşlarını çatarak.
Mlcdersin Samantha. Şuna bakmama gerek..." Rica
ederim!" Sesim sevinçten çınlıyor. "Hiç
ulı değil! Ben devam ederim..."

lı ıslı odadan çıkar çıkmaz ütüyü çat diye elimden II
ıl ı yorum ve başımı ellerim arasına alıyorum. İyi -ı
drİndim herhalde. Bu işe yaramayacak. Ben bir ev

..... olmak için yaratılmamışım. Ütü suratıma su-
170

Sophie
Kinsella

ratım^a buhar üflüyor ve korkudan ufak bir çığlık atı-
yorum. Ütüyü kapatıp duvara yaslanıyorum. Saat daha
dokuzu yirmi geçiyor ve şimdiden bir harabeye
döndüm.

gir de kalkmış avukat olmak çok stresli diyorum.

Trish mutfağa geri döndüğü sırada daha bir toparlanmış vaziyetteyim. Bunu yapabilirim. Tabii ki yapabilirim. Kuantum fiziği değil ya. Sadece *ev işi*.

"Samanfha, korkarım bugün seni evde *yalnız* bırakacağız," diyor Trish endişeli görünerek. "Bay Gei-ger golfe gitti ve ben de çok sevdiğim bir arkadaşımın yeni Mercedes'ini görmeye gideceğim. Tek başına idare edebilir misin?"

"Tabii tabii!" diyorum fazla neşeli görünmemeye çalışarak. "Beni merak etmeyin. Gerçekten. Ben işle-iî hallederim..."

"Ütü bitti mi?" Çamaşır odasına etkilenmiş bakış-l.u fırlatıyor.

Bitti mil Beni ne zannediyor acaba, Mucize Kadın 1.1 lan mı?

"Aslında ütüyü şimdilik bırakıp evin geri kala-nıyla uğraşmaya karar verdim," diyorum gayet kendimden emin durmaya çalışarak. "Normal düzenim lındur da."

172

Sophie
Kinsella

"Elbette." Şevkle kafa sallıyor. "Nasıl rahat edersen. Evet, soruların varsa cevap vermek için burada olmayacağım ama Nathaniel burada!" Kafasıyla kapının dışını işaret ediyor. "Nathaniel ile tanıştın, değil mi?"

"Ah," diyorum bahçıvan, yırtık kot pantolon ve dağınık saçlarıyla içeri girerken. "Eee... evet. Tekrar merhaba."

Biraz tuhaf bir durumdayım. Dün geceki acınası halimin ardından bu sabah onu tekrar görmek. Benimle göz göze gelirken dudaklarında mini minnacık bir tebessüm kıvrımı oluşuyor.

"Selam," diyor. "Nasıl gidiyor?"

"Harika!" diyorum umarsızca. "Gerçekten iyi."

"Nathaniel bu evle ilgili bilinmesi gereken her şeyi bilir," diye araya giriyor Trish rujunu sürmeyi bırakıp. "Yani olur da bir şeyin yerini bulamazsan... kapı nasıl kilitletir ya da onun gibi işte... Nathaniel aradığın kişi."

"Bunu aklımda tutarım," diyorum. "Teşekkürler."

"Ama Nathaniel, Samantha'yı *rahatsız* etmeni istemiyorum," diye ekliyor Trish ve ona ciddi bir bakış atıyor. "Belli ki kendine has bir düzeni var."

"Evet, belli," diyor Nathaniel da ağırbaşlılıkla onaylayarak. Trish arkasını dönünceyse bana muzip çe bir bakış atıyor ve betim benzim soluyor.

Bu ne anlama geliyor şimdi? Bir düzenim olmadı ğını nereden biliyor bu adam? Sırf yemek pişiremiyo rum diye *hiçbir* işi beceremiyor değilim.

"Sorun olmayacağına eminsin yani?" Trish el çan tasını alıyor. "Bütün temizleme malzemelerini al din?"

"Eee..." Belli belirsiz etrafıma bakıyorum.

PASAKLI
TANRIÇA

17

"Çamaşır odasında!" Bir saniye gözden kayboluyor, sonrasmdaysa içi temizlik ürünleriyle dolu dev bir mavi kovayı kucaklamış geliyor, kovayı masaya bırakıyor. "Al bakalım! Latekslerini de unutma!" diye ekliyor mutlu mesut.

Nelerimi?

"Lastik eldivenlerini," diyor Nathaniel. Kovadan kocaman pembe bir çift eldiven çekiyor, hafifçe eğilerek bana veriyor.

"Evet, teşekkürler," diyorum ben de ağırbaşlı ve ciddi. "Biliyordum."

Hayatımda hiç lastik eldiven takmadım. İrkilmeye çalışarak yavaşça ellerime geçiriyorum.

Aman tanrım. Hayatımda hiç bu kadar kaşındıran, lastiksi ve... *yerinde durmayan* bir şey hissetmemiştim. Bunları *bütün* bir gün takmam mı gerekiyor?

"Hadi baş-baş!" diye sesleniyor Trish koridordan ve ardından ön kapı kapanıyor.

"Evet!" diyorum. "Şey... ben işe koyulayım."

Nathaniel'in çıkmasını bekliyorum ama o masaya dayanıp şaşkın gözlerle beni seyrediyor. "Bir evin nasıl temizleneceği hakkında bir fikrin var mı?"

Sanki aşığıldığımı hissediyorum. Acaba cv temizleyemeyecek birine benzer bir halim mi var?

"Tabii ki bir evin nasıl temizleneceğini biliyorum." Gözlerimi deviriyorum.

"Anneme dün akşam senden bahsettim." Ansızın gülümsüyor, sanki konuşmayı hatırlamış gibi, bense ona kuşkulu gözlerle bakıyorum. Ne dedi acaba? "Her neyse," diyerek başka tarafa bakıyor Nathaniel,

174

Sophie
Kinsella

"sana yemek pişirmeyi öğretmek istiyor. Bir de herhalde temizlik konusunda da tavsiyeye ihtiyacın olabilir dedim."

"Temizlik konusunda tavsiyeye ihtiyacım yok!" diye karşı çıkıyorum. "Yüz bin kere ev temizlemiş insanım ben. Hatta artık başlamam gerek."

"Sen bana aldırma." Nathaniel omuz silkiyor.

Ona göstereceğim. İş kadını yüzümü takınıp kovadan bir şişe seçiyorum ve tezgâha püskürtüyorum. İşte. Kim demiş ne yaptığımı bilmiyorum diye?

"Eee, demek daha önce yüz bin kere ev temizlemiş insansın," diyor Nathaniel beni izleyerek.

"Evet. Defalarca kez."

Sıktığım sprej katılaşıp küçük gri kristal damlalar halini alıyor. Bir kumaşla çabucak siliyorum ama çıkmıyorlar. Kahretsin.

Şişeye daha yakından bakıyorum. "GRANİT YÜZEYLERDE KULLANMAYINIZ." Siktir.

"Neyse," diyorum, telaşla kumaşı olduğu yere bırakıp damlacıkları örtmeye çalışıyorum. "Yolumu kapıyorsun." Mavi kovadan kuş tüyü bir toz alıcı kapıyorum ve mutfak masasındaki kırıntıları silkelemeyi başlıyorum. "Affedersin..."

"Ben seni yalnız bırakayım öyleyse," diyor Nathaniel, yine ağzı kayıyor. Elimdeki tüylü şeye bakıy>1

"Bu iş için elbezi ya da faraş kullanman gereknilmiydi?"

Emin olamayarak elimdeki toz alma aletine bal ı yorum. Bunun nesi var ki? Her neyse, o da kim oh yor ki zaten, toz polisi mi?

PASAKLI
TANRIÇA

175

"Kendi yöntemim var benim," diyorum çenemi yukarıda tutarak. "Teşekkürler." "Tamam." Sırıttıyor. "Görüştürüz."

Beni afallatmasına göz yummayacağım. Kesinlikle bu evi temizleyebilirim. Yalnızca bir... plana ihtiyacım var. Evet. Zaman çizelgesi, tıpkı işteki gibi.

Nathaniel gider gitmez bir kâğıt kalem kapıp bugünkü işlerin listesini çıkarıyorum. Kendimi hayal ediyorum, bir işten diğerine koşan bir tip olmuşum, bir elimde fırça, bir elimde toz bezi, her şeyi düzene sokuyorum. Tıpkı Mary Poppins gibi.

9.30-9.36 Yatakları yap

9.36-9.42 Çamaşırları makineden çıkarıp kurutucuya at

9.42-10.00 Banyoları temizle

Listeyi tamamlıyorum ve yepyeni bir iyimserlikle baştan sona okuyorum. Böylesi daha iyi. Daha bir havaya girdim. Bu hızda gidersem öğleye kadar işler biler.

9.36 Siktir. Bu yatağı yapamıyorum. Neden çarşaf ■ İn/.gün durmaz ki?

9.42 Neden şilteler bu kadar ağır?

9.54 Tek kelimeyle işkence. Kollarım hayatım bo-, tınca hiç bu kadar ağrımamıştı. Battaniyeler bir ton ini liğinde, çarşaf lar düz durmuyor ve zavallı köşele-i nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile ı ık. Odacı kızlar nasıl yapıyor ki? Nasıl?

176

Sophie

Kinsella

10.30 Nihayet. Bir saat süren yoğun çalışmalardan sonra tamı tamına bir yatağı yapabildim. Şimdiden listede gerideyim. Ama boşver. Devam et. Sıradaki: Çamaşır.

10.36 Yo, lütfen, hayır.

Bakamıyorum bile. Tam bir felaket. Çamaşır ma- kinesindeki her şey pembe olmuş. Her bir şey. Ne *oldu* ki?

Titreyen parmaklarla nemli bir kaşmir hırkaya uzanıyorum. İçeri koyduğumda krem rengiydi. Şu anda soluk şeker pembesi. K3 programının iyi bir fikir olmadığını biliyordum zaten. *Biliyordum-*

Sakin ol. Bir çözüm olmalı, mutlaka olmalı. Göz- lerim raflara tıklmış kutularca ürünü tarıyor. Lekelere Son... Yok eder... Bir çaresi olmalı... Düşünmem gerek...

10.42 Tamam, yanıtı buldum. İşe yaramayabilir ama tek şansım.

11.00 Çamaşır makinesindeki giysilerin hepsini elimden geldiğince aynııyla değiştirebilmek için az önce tam 852 pound harcadım. Harrods'ın kişisel alışveriş departmanı çok yardımcı oldu, tüm giysileri yarın kuryeyle gönderecekler. Tanrıdan tek dileğim Trish ve Eddie'nin gardıroplarının büyü lü bir biçimde değiştiğini fark etmemeleri.

Şimdi bütün pembe giysilerden kurtulmalıyım. Ve listeme kaldığım yerden devam etmeliyim.

11.06 Ve... ah. Ütü. Bu konuda ne yapacağım? 11.12
Tamam. Yerel gazeteye göz attım ve bu so runu da
çözdüm. Köyden bir kız gelip hepsini topladı

PASAKLI
TANRIÇA

177

yacak, gömlek başına üç pounddan bir gecede ütüle-
yecek ve Eddie'nin düğmesini de diyecek.

Şu ana kadar işim bana yaklaşık bin pounda mal
oldu. Ve daha öğlen bile olmadı.

11.42 İyi gidiyorum. İyi gidiyorum. Elektrikli sü-
pürgeyi açtım, gayet güzel işliyor-

Siktir. O neydi öyle? Süpürge'nin tepesinden ne
çıktı? Neden böyle öğütücü gibi ses çıkarıyor?

Kırdım mı yoksa?

11.48 Bir elektrikli süpürge ne kadardır?

12.24 Bacaklarım sızım sızım sızıyor. Sert fa-
yanslara çökmüş banyoyu temizliyorum, sanki saat-
lerdir. Fayansların dizime girdiği yerlerde küçük ya-
ralar oluştu, sıcaktan pişiyorum ve temizleme malze-
meleri boğazıma gıcık yaptı. Tek istediğim dinlenmek.
Bir saniye bile duramam. O kadar gerideyim ki...

12.30 Bu çamaşır suyu şişesinin nesi var böyle? Ne
tarafı gösteriyor şu işaret? Şaşkınlık içinde kapağı
döndürüyorum, plastiğin üstündeki okları inceliyo-
rum... niye tek damla dökülmüyor acaba? Tamam, var
gücümle sıkıyorum, sıkıyorum ve-

Siktir. Gözüme geliyordu.

12.32 Siktir. Saçıma ne yaptı böyle?

Saat üç olduğunda tam anlamıyla pestilim çıktı. İstemde yarıya kadar ilerleyebildim ve sonuna varabi-

17

Sophie
Kinsella

leceğimden şüpheliyim. İnsanlar nasıl ev temizliyor, bilmiyorum. Hayatımda yaptığım en zor, en zor iş.

O ünlü hamarat dadı Mary Poppins gibi sırayla bir işten diğerine geçemiyorum. Kafasız bir tavuk gibi, bitmemiş bir işten bitmemiş bir diğer işe koşturuyorum. Şu anda da bir tabureye çıkmış, salondaki aynaları parlatıyorum. Adeta bir kabus gibi. Ben ovaladık-ça ayna daha da bulanıklaşıyor.

Aynada kendimi görüyorum. Hayatımda bundan daha paçoz görünmemiştim. Darmadağınık saçlarımın kenarında, çamaşır suyunu sıçrattığım yerde yeşilimsi sarı bir tutam gö^e çarpıyor. Suratım kıpkırmızı ve parlıyor, ellerim ovmaktan pembe oldu ve acıyor, gözlerimse kan çanağı gibi.

Neden temizlenmiyor? Neden?

"Temizlensene!" diye bağıriyorum, hüsrarla hıçkırıklara boğuluyorum. "Temizlensene seni kör olası... kör olası..."

"Samantha."

Birden ovmayı bırakmıyorum, Nathaniel kapıda dikilmiş, lekeli aynaya bakıyor. "Sirke denedin mi?"

"Sirke mi?" Kuşkulu bakışlarla karşılık veriyorum.

"Yağlan çözer," diye ekliyor. "Cam yüzeyde çok işe yarar."

"Ha. Tamam." Elimdeki bezi bırakıyorum, sakinleşmeye çalışıyorum. "Fetret, biliyordum."

Nathaniel başını iki yana sallıyor. "Hayır, biliniyordun."

İnatçı yüzüne bakıyorum. Artık numara yapmanın bir anlamı yok. Hayatı anda hiç ev temizlemediğimi biliyor nasılsa.

PASAKLI
TANRIÇA

179

"Haklısın," diye itiraf ediyorum en sonunda. "Bilmiyordum."

Sandalyeden inerken yorgunluktan dizlerimin titrediğini hissediyorum. Bir saniye şömine çerçevesine tutunup toparlanmaya çalışıyorum.

"Biraz ara vermen lazım," diyor Nathaniel kararlı bir şekilde. "Bütün gün çalıştın. Seni gördüm. Yemek yedin mi?"

"Hayır."

Bir sandalyeye yığılıyorum, birdenbire kılımı kıpırdatamayacak kadar bitkin hissediyorum. Vücumdaki her bir kas acıyor, daha önce varlıklarından bile haberdar olmadığım kaslarım da dahil. Sanki bir maraton koşmuş gibiyim. Ya da kanalı yüzerek geçmiş gibi. Ve daha ahşapları cilalamadım ve halıları silkelemedim bile.

"Şey... düşündüğünden daha zormuş," diyorum en sonunda. "Çok daha zor."

"Hı hı." Nathaniel başıyla onaylıyor, bana yakından bakıyor. "Saçma ne oldu?"

"Çamaşır suyu," diyorum kısaca. "Banyoyu temizlerken."

Kahkahasını bastırmaya çalışarak bıyık altından gülüyor ama kafamı kaldırıp bakmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, pek umursayamayacağım.

. "Çalışkan birisin," diyor. "Hakkını yememek gerek. Ve zamanla daha kolay."

"Yapamam." Kelimeler istem dışı ağzımdan dökülüyor. "Bu işi yapamam. Ben... ümitsiz vakayım."

"Elbette yapabilirsin." Sırt çantasını eşeliyor ve bir kutu kola çıkarıyor. "İç şunu. Yakıt almadan çalışmazsın."

180

Sophie
Kinselia

"Teşekkürler," diyerek şükranla kabul ediyorum kolayı. Kutuyu açıp bir yudum içiyorum, hayatımda içtiğim en lezzetli şey. Kıtlıktan çıkmış gibi bir yudum daha yuvarlıyorum, sonra bir tane daha.

"Teklif hâlâ geçerli," diye ekliyor Nathaniel biraz durduktan sonra. "Annem istersen sana ders verebilir."

"Gerçekten mi?" Ağzımı siliyorum, terli saçlarımı arkaya itiyorum ve Nathaniel'a bakıyorum. "Bunu... bunu yapar mı?"

"Annem zor işleri sever." Nathaniel hafifçe sırtıyor. "Sana temel mutfak bilgisi verir. Ve başka öğrenmek istediğin ne varsa." Lekeli aynaya garip garip bakıyor.

Birden içimde aşağılanmanın sancısını duyumsayıp bakışlarımı kaçırıyorum. Yararsız olmak istemiyorum. Derse gereksinim duymak istemiyorum. Ben böyle değilim ki. Her şeyi kendi başıma halletmek istiyorum, kimseden yardım eli istemeden.

Ama gerçekçi olmak zorundayım. Gerçek de ortada, yardıma ihtiyacım var.

Her Şey bir yana, bugünkü gibi devam edersen zaten iki hafta sonra iflas ederim.

Tekrar Nathaniel'a dönüyorum.

" ok iyi olurdu," diyorum alçak gönüllüce. "Gerçekten çok memnun olurum. Sa ol."

Cumartesi sabahı uyanıyorum, kalbim güm güm atarak ayaklanıyorum, beynimde yapmak zorunda olduğum işler peş peşe sıralanıyor...

Ve birden duruyor, frenine basılan bir araba gibi. Bir an için kıpırdayamıyorum. Sonra tereddütle yenisinden yatağa gömülüyorum, hayatımda duyumsadığım en acayip, en sıra dışı duyguya kendimi bırakıyorum.

Yapacak hiçbir işim yok.

Bakılacak kontrat yok, cevap yazılacak e-posta yok, ofiste acil toplantı yok. Hiçbir şey yok.

Kaşlarımı çatıp en son ne zaman yapacak hiçbir işim olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Hatırlayabildiğimden emin değilim. Sanki yedi yaşımdan beri hiç yapacak bir şeyim olmadığı bir an yaşamamışım gibi. Yataktan çıkıyorum, pencereye yürüyorum ve sabahın erken saatlerine, alacakaranlık mavi gökyüzüne bakıyorum, durumumu kafamda evirip çeviriyorum. Tatil günüm. Kimsenin benimle bir işi yok. Kimse

beni arayıp bir yere çağıramaz. Kendime ait İm zaman
dilimi. *Kendime ait.*

Hayatın bu gerçeğini kara kara düşünerek pencere kenarında dikilirken içten içe tuhaf bir hisle dolmaya başlıyorum. Hafif ve gıdıklayıcı, sanki bir uçan balon gibi. Özgürüm. Camdaki yansımamı görünce yüzüme neşe ve coşkunun verdiği gülümseyiş yayılıyor. Hayatımda ilk kez gönlümün dilediğini yapabilirim.

Saate bakıyorum, daha yedi on beş. Önümde bembeyaz bir kâğıt gibi uzanan koca bir gün var. Ne yap-sam ki? Nereden *başlayayım*? İçimde taptaze bir sevinç balonunun yükseldiğini hissediyorum, öyle ki sesli sesli kahkahalar atmak istiyorum.

Kafamda şimdiden bugün için bir plan oluşturuyorum. Altı dakikalık parçaları unut. Aceleyi unut. Artık zamanı saatlerle *ölçeceğim*. Bir saat banyoda oyalanmaya ve giyinmeye ayırıyorum. Bir saat kahvaltı sofrasında takılmaya. Gazeteyi okumaya da bir saat, her sayfaya bakarım, tek tek. Yetişkinlik yaşantım boyunca yaşadığım en tembel, en uyuşuk, en keyifli sabahı yaşayacağım.

Banyoya yürürken her bir kasım acı içinde sizli yor. Hayatım boyunca sahip olduğumun farkına varmadığım kaslarım. Ev temizliğinin, bir beden egzer sizi olarak reklamı yapılsa yeridir bence. Küveti ılık suyla güzelce dolduruyorum, üstüne Trish'in banyo yağlarından birini damlatıyorum, ardından mis koku lu suya giriyorum ve mutlu mutlu uzanıyorum.

Şahane. Burada saatler, saatler, saatler boyu kala çağım.

Gözlerimi kapıyorum, suyu açıp omuzlarıma d<>külmesini hissediyorum, zaman istediği gibi akr

Galiba birkaç dakika uyukladım bile. Hayatımda hiç bu kadar uzun süre banyoda kalmamıştım.

Sonunda gözlerimi açıyorum, havluya uzanıp küvetten çıkıyorum. Kurulanmadan önce sırf meraktan saatime bakıyorum.

Yedi otuz.

Ne?

Topu topu on beş dakika mı sürdü?

Hayretler içindeyim. Nasıl olur da sadece on beş dakika yayılabiliyim? Ayakta duruyorum, her yerimden sular damlıyor ve küvete girip her şeyi en baştan, biraz daha yavaş tekrarlasam mı diye kararsızca bekliyorum.

Ama yok. Biraz acayip kaçır. Ziyarı yok. Biraz çabuk yıkandım işte. Kahvaltıda daha çok vakit geçireceğimden eminim. Gerçekten *tadım* çıkaracağım.

En sonunda giyecek giysim var. Trish dün gece beni birkaç kilometre ilerideki bir alışveriş merkezine götürdü de kendime biraz iç çamaşırı, şort ve yazlık giysi alabildim. Beni rahat bırakacağını söyledi, ondan sonra da her şeye karıştı, hepsini elleriyle seçti... ve ben de bir şekilde tek bir siyah giysi bile almadan ılandım.

Üzerime dikkatlice pembe bir elbise, ayaklarıma DI sandaletlerimi geçiriyorum ve kendime bakıyo-fUm. Hayatımda hiç pembe giymemiştim. Ve hayretti fark ediyorum ki, berbat görünmüyorum! Saçımdayı 1 devasa çamaşır suyu tutamını saymazsak. Bu konu-11 da bir şey yapmalıyım.

Koridorda yürürken Geiger'ların odasından çıt
'ıkınıyor. Sessizce kapının önünden geçiyorum, anısı-
184 Sophie
Kinsella

zın bir garip hissediyorum. Bütün hafta sonu evlerinde
olup da hiçbir iş yapmamak biraz tuhaf olacak benim
için. Bir ara dışarı çıksam iyi olur. Ayak altında
durmayayım.

Mutfak her z^{man}ki kadar sessiz ve ısıll ısıll ama artık
gözüme o k^adar da korkunç görünmüyor. Çaydanlık ve
tost makinesiyle dost oldum, hiç yoktan iyidir, dolapta
envai çeşit reçel de buldum. Kahvaltıda zencefil ve
portakal marmelatlı tost yer, güzel bir fincan kahve
içerin» _ Gazeteyi de baştan sona okuyacağım. Saat on
bire kadar böyle geçiririm, ondan sonra sırda da
yapacak bir şey düşünürüm artık.

Kapının önün <je bir *Times* buluyorum ve tam ek
meklerim kızardı ğ_l sırda mutfağa getiriyorum.

İşte hayat buc[#]ur.

Camın önüne oturuyorum, tembel tembel ekmek
lerimi dişliyorurr-^ kahvemi yudumluyorum ve gaze-
teye bakıyorum. ^_n sonunda üç dilim ekmek, iki kah ve
ve tüm pazar yazılarını mideye indirdikten soma
kollarımı genişçe^ açarak esniyorum ve duvardaki saa
te bakıyorum.

Gözlerime inanamıyorum. Saat daha yedi elli allı

Neyim var y[%]hu? Kahvaltımın *saatler* sürmesi ge-
rekirdi. Bütün sa bah oturmam gerekiyordu. Yirmi da
kıkada her şeyi bitirmem değil.

Tamam... de ,rt değil. Stres olmaya hiç gerek yol
Ben de başka birj- gevşeme yolu bulurum.

Tabak anağımlı makineye yerleştirip ekmek kum ularımı siliyorur-n Sonra tekrar masaya oturup ı-lı.ii bakmıyorum. řii_mdi ne yapsam diye dűřünűř on< Dışarı çıkmak i-_m de çok erken.

PASAKLI
TANRIÇA

18

Bir anda parmak ularımla masaya vurduđumun ayırtına varıyorum. Kendime engel olup parmaklarıma bakıyorum. Çok saçma. On yıldır gelmiř geçmiř ilk boř gűnűmű yaşıyorum. *Rahat* olmam gerek. Hadi ama, yapacak hoř bir řey dűřűnmeliyim, kesinlikle.

İnsanlar tatil gűnlerinde ne yapar? Zihnim televizyonda gűrdűđűm bir dizi gűrűntűyű tarıyor. Bir fincan kahve daha mı yapsam? Ama zaten iki tane içtim. Bir tane daha iemeyeceđim gerçekten de. Gazeteyi bir daha okuyabilirim? Ama fotođraf gibi hafızam var, o yűzden okuduđum řeyi tekrar okumak biraz anlamsız olur.

Bakışlarım bahçeye kayıyor, bir sincap bir kaya parçasına tűnemiř, parlak gűzleriyle çevreye bakıyor. Belki de dışarı ıkarım. Bahçenin, doğal hayatın ve sabah iyinin tadının çıkarırım. İyi fikir.

Sabah iyi gűzel, hoř da, insanın ayakları batıyor. Nemli çimlerde yoluma devam ederken keřke parmakları açık sandalet giymeseydim diyorum. Ya da yűrűyűř için biraz daha bekleseydim.

Bahçe tahminimden daha da bűyűkműř. Sűslű pűslű bir çitin yanından geçip ayır geniřliđindeki yeřillikte yűrűyorum, çitin yanında her řey bitiyor gibi l'orűnűyorum

ama varınca anlıyorum ki sol tarafımda da duvarla çevrili bir bu kadar bahçe daha var.

Nefes kesici bir bahçe. Ben bile bunu görebiliyorum. Çiçekler canlı renkte ama cart değil, bütün duvarlar güzel bir sarmaşık ya da asmayla kaplı. Meyve

186

Sophie
Kinsella

ağaçlarına doğru yürürken ağaçların dallarından sarkan altın rengi armutları seçebiliyorum. Hayatımda daha önce hiçbir armudun ağaçta büyüdüğünü gördüğümü zannetmiyorum.

Meyve ağaçlarının arasından yürüyüp koskocaman, üzerinde tek sıra halinde bitkilerin büyüdüğü, kare şeklinde kahverengi bir toprak parçasına varıyorum. Bunlar da sebzeler herhalde. Bir tanesine dikkatlice adım atıyorum. Bir lahana ya da marul olabilir. Ya da belki de yeraltında büyüyen bir şeyin yaprakları.

Dürüst olmak gerekirse, bir uzaylı bile olabilir. Hiçbir fikrim yok.

Biraz daha dolanıyorum, sonra da yosun tutmuş tahta bir banka oturuyorum ve kenardaki beyaz çiçeklerle dolu bir çalılığa bakıyorum. Hımm. Çok güzel.

Şimdi ne olacak? İnsanlar bahçelerinde ne yapıyorlar ki?

Sanki bir şey okuyor olmam gerektiğini hissediyorum. Ya da birini aramalıyım. Parmaklarım hareketsizlikten kaşınıyor. Kol saatime bakıyorum. Sekiz on beş. Ah tanrım.

Hadi ama. Bu kadar çabuk pes edemem. Buracın bir süre oturup şu huzurun tadını çıkarayım. Arkamı yaslanıyorum, rahatça yayılıyorum ve yakınlarda yavaş yavaş eşiyeleyen bir kuşu biraz seyrederim.

Tekrar saatime bakıyorum. Sekiz on yedi.

Bunu yapamam.

Bütün gün hiçbir şey yapmadan duramam. Kaf11 yiyeceğim. Gidip marketten bir gazete daha alırım tık. Hatta *Savaş ve Barış* varsa, onu da alırım. T

PASAKLI
TANRIÇA

187

ayağa kalkmış, yeniden çimlerde geldiğim tarafa yöneliyorum ki cebimden gelen bir bip sesiyle olduğum yerde kalıyorum.

Cep telefonum. Bir mesaj geldi. Biri bana mesaj attı, cumartesi sabahı erken saatte hem de. Biraz rahatım kaçarak cep telefonumu çıkarıyorum. Bir günden fazla bir zamandır dış dünyayla herhangi bir temasım olmadı.

Telefonumda başka mesajlar da var biliyorum ama hiçbirini okumadım. Telesekreterime mesaj bırakıldı biliyorum ama tek birini bile dinlemedim. Bilmek istemiyorum. Her şeye kendimi kapatıyorum.

Cep telefonumu yokluyorum, içimden bir ses gözüm görmesin diyor. Ama meraklandım bir kere. Bitisi birkaç saniye önce bana mesaj attı. Bir yerlerde birisi telefonunu eline almış, tuşlara basa basa bana mesaj yazıyordu. Gözümün önüne Guy geliyor, iş dili kıyafetleri ve mavi gömleğiyle çalışma masasına Pturmuş, kaşları çatık mesajını yazıyor.

Özür diliyor.

Bana yeni haberler veriyor. Dün tahmin edineye-' ügırrı bir çeşit gelişme yaşanmış-

Dayanamıyorum. Her şeye rağmen içimde ufak bu limit kıvılcımı çıkıyor. Sabahın köründe çayır cininim ortasında dikilirken zihinsel benliğimin bu 1■ ılıçden uçtuğunu, Londra'ya, ofise sürüklendiğini ■i

sediyorum. Orada bensiz koskoca bir gün geçti. | 11 111
dört saatte çok şey olabilir. Bir şeyler değişebi- 'i I lor
şey bir şekilde olumlu bir gidişat olabilir.

Ya da... almayabilir. Beni dava ediyorlar. Bana itıvı
açıyorlar.

188

Sophie
Kinsella

İçimdeki gerilim artıyor. Telefonuma daha sıkı
yapışıyorum. Bilmek zorundayım. Ama iyi, ama kötü.
Telefonun kapağını açıp mesajı buluyorum. Tanı-
madığım bir numaradan gelmiş.

Kim? Hangi tanrının kulu bana mesaj atmış olabilir
ki? .

Biraz midem bulanarak tamam tuşuna basıyorum,
selam samantha, ben nathaniel.

Nathaniel mı?

Nathaniel mil

Öyle bir rahatlıyorum ki yüksek sesle kahkaha atı-
yorum. Tabii ya! Dün annesi arasın diye ona cep tele-
fonu numaramı vermiştim. Mesajın devamını okumak
için ekrana dönüyorum.

istersen annem yemek dersine bugün başlayabi lir.
nat.

Yemek dersi. İçimde bir ferahlama. İşte bu y;|\
Günü doldurmak için mükemmel bir yol. Cevapla tu
şuna basıp çabucak yazıyorum:

çok isterim, teşekkürler, sam.

Yüzümde hafif bir gülücükle mesajı gönderiyi' num. Eğlenceli. Bir ik_i dakika sonra telefonum teki" t» ipliıyor.

ne zaman olsun? T / çok mu erken? nat

PASAKLI

189

TANRIÇA

Kol saatime bakıyorum. On bire daha iki buçuk saat var.

Gazete okumak ve Trish ile Eddie'den kaçmak dışında yapacak bir iş olmadan iki buçuk saat geçirmek. Cevapla tuşuna basıyorum.

10 desek uyar mı? sam

Ona beş kala holdeyim. Nathaniel'ın annesinin evinin yolu biraz karışıkmiş, o yüzden burada buluşuyoruz ve beni o götürüyor. Koridordaki aynada yansı-mama bakınca yüzümü buruşturuyorum. Çamaşır suyu izi eskisinden de belli. Saçımı birkaç kez arkaya, yana atıyorum ama kapanmıyor. Belki de elimi öylesine kafama koyup yürürüm, sanki aklıma bir şey takılmış gibi. Aynaya bakarak birkaç sıradan, düşünen adam duruşu takınıyorum.

"Başın iyi mi?"

Dehşetle arkamı dönüyorum ve Nathaniel üzerinde beyaz bir tişört ve kot pantolonla açık kapının önünde dikiliyor.

"Eee... iyi," diyorum, elim hâlâ kafama yapışık olarak. "Ben sadece..."

Ah, anlamsız. Elimi saçımdan indiriyorum ve Nathaniel rengi açılmış yere bir saniye bakıyor.

"Hoş görünüyor," diyor. "Porsuk gibi."

"Porsuk mu?" diyorum alınarak. "Ben porsuğa benzemiyorum."

Doğrulamak istercesine çabucak yan gözle aynaya bakıyorum. Hayır. Benzemiyorum.

190

Sophie
Kinsellci

"Porsuk güzel yaratıktır," diyor Nathaniel omuz silkerek. "Samura benzemektense porsuğa benzemeyi tercih ederim."

Bir dakika. Samur ya da porsuğa benzemek gibi bir seçeneğim mi vardı yani? Bu konuşmayı nasıl sürdüreceğimi bile bilmiyorum.

"Gitsek iyi olur," diyorum ağırbaşlılıkla. Çantamı alıyorum ve kapıdan çıkmadan evvel aynaya son bir bakış atıyorum.

Tamam. Belki birazcık benziyorumdur.

Dışarıda yaz havası ısınmaya başlamış bile, çakıl taşlı yolda yürürken mis gibi havayı memnuniyetle soluyorum. Kesinlikle tanıdığım çok hoş çiçeksi bir koku var...

"Hanımeli ve yasemin!" diyorum kokuyu tanımanın heyecanıyla. Evde bu kokunun banyo yağı vardı.

"Hanımeli duvarda," Nathaniel eski altın rengi taşları sarmış, salkım saçak dallarda açmış, soluk sarı çiçekleri işaret ediyor. "Bir yıl önce diktim."

Narin çiçeklere merak dolu gözlerle bakıyorum. Demek hanımeli böyle görünüyormuş, ha?

"Ama bu çevrede yasemin yok," diyor Nathaniel. "Kokusunu alabiliyor musun?"

"Eee..." Kollarımı iki yana açıyorum. "Belki ılı yoktur."

Sanırım bu noktada banyo yağımdan söz etmeye ceğim. Ya da işin aslı, herhangi bir noktada da.

Garaj yolundan döndüğümüzde buraya geldi;'im den beri Geiger'ların evinin dışına ilk kez çıktı;

PASAKLI
TANRIÇA

19

fark ediyorum. Trish ile yaptığımız alışveriş gezisi hariç, o sırada Celine Dion CD'siyle etrafımı fark edemeyecek kadar meşguldüm de. Nathaniel sola döndüyor ve gayet doğal bir şekilde yürüyor ama ben kıpırdamıyorum. Ağzım bir kanş açık, önümdeki manzaraya bakıyorum. Bu köy tek kelimeyle *muhteşem*. Hiç fark etmemiştim.

Etrafıma bakıyorum, eski bal rengi taş duvarları seyrediyorum. Dimdik uzanan çatılarıyla eski kulübe-ler. Salkım söğütlerin sıralandığı küçük ırmak. İleride yolun devamında ilk geldiğim gün fark ettiğim bar var, sepetlerle dekore edilmiş. Uzaklardan at nalı seslerini duyabiliyorum. Hiçbir şey kulak tırmalamıyor. Her şey yumuşacık, pürüzsüz ve sanki yüzlerce yıldır buradaymış gibi.

"Samanfha?"

Nathaniel en sonunda olduğum yere mihlandığımı fark etti.

"Affedersin." Ona yetişmek için acele ediyorum. "Ne kadar güzel bir yermiş! Daha önce fark etmemiştim."

"Güzeldir." Sesindeki gururu seziyorum. "Çok turist geliyor ama..." Omuz silkiyor.

"Hiç bilmiyordum!" Sokak boyunca yürümeye devam ederken gözlerim fal taşı gibi açık, etrafımı iz-

lemeden duramıyorum. "Nehre bak! Şu küçük *kiliseye* bak!"

Yeni bir oyuncak keşfeden bir çocuk gibiyim. Hayatımda hiç kırsal yerlere gelmedim diyebilirim. Biz hep Londra'daydık ya da yurtdışına çıkardık. Toskana'ya sayısız kez gittim ve bir keresinde annem geçi-

192

Sophie
Kinsella

ci görevdeyken altı ay New York'ta yaşadım. Ama hayatım boyunca Cotswolds'a hiç gelmedim.

Nehrin üstünde uzanan eski, kemerli taş köprüden yürüyoruz. Köprünün ortasında durup ördekleri ve kuğuları izliyorum.

"Olağanüstü." Nefes veriyorum. "Tek kelimeyle güzel."

"Bunları geldiğin gün görmedin mi?" Nathaniel bana şaşkınlık içinde bakıyor. "Balonun içinde birdenbire mi belirdin sen?"

O panik dolu, kafası karışmış, çaresiz yolculuğu düşünüyorum. Trenden inişimi, beynimin zonklayışını, gözlerimin kararışını.

"Sayılır," diyorum sonunda. "Nereye gittiğime bakmıyordum bile."

İki kuğunun asilce köprünün altına doğru süzülüşünü izliyoruz birlikte. Sonra saatime bakıyorum. Saat onu beş geçmiş.

"Hadi gidelim," diyorum hafif hareketlenerek. "Annen bekliyordun"

"Aceleyle gerek yok," diye sesleniyor Nathaniel ben köprünün diğer tarafına koştururken. "Bütün gün bizim." Köprüyü adımıyor ve bana katılıyor. "Tamam. Yavaşlayabilirsin."

Yolda yürümeye başlıyor, ben de peşinden gidi yor, rahat adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum. Ama bu kadar gevşek bir ritme alışkın değilim. Ben kalabalık caddelerde hızlı hızlı yürümeye, insanları arasında ite kaka yoluma gitmeye alışmışım.

"Burada mı büyüdün?" diye soruyorum, bacakları nı yavaşlatmaya özen gösteriyorum bu arada da

PASAKLI
TANRIÇA

19

"Evet." Nathaniel sallana sallana daracık iri taşlı bir sokağa sapıveriyor. "Babam hastalanınca geldim. Sonra vefat edince işlere el atmam, anneme bakmam gerekti. Zor günler geçirdik. Mali durumumuz karma-karışıktı... her şey karmakarışıktı."

"Çok üzüldüm," diyorum şaşkın gibi. "Aileden başka binleri var mı?"

"Abim Jake var. Bir haftalığına döndü." Nathaniel duraksıyor. "Kendi işini yürütüyor. Çok başarılı."

Sesi her zamanki gibi sakın ama sanki ufaktan bir... bir şey seziyorum. Belki de ailesi hakkında daha fazla sormasam daha iyi.

"Ben burada *yaşayabilirdim*," diyorum coşkuyla.

Nathaniel bana hafif garipseyen bir bakış atıyor. "Zaten burada yaşıyorsun," diye hatırlatıyor.

Öyle bir şaşıyorum ki. Galiba haklı. Teknik olarak, bu köyde yaşıyorum.

Birkaç adım atıyorum, bu yeni düşünceyi içime sindirmeye çalışıyorum. Hayatım boyunca Londra dışında hiçbir yerde yaşamadım, Cambridge'deki üç yılını saymazsak. Her zaman posta kodum NW ile başladı. Telefonum 0207 ile. Ben buyum. Ben... buydum.

Fakat eski benliğim şimdiden uzaklaşmaya başladı bile. Eski halimi düşününce, hatta geçen haftaki halimi düşününce sanki kendime aydınlar kâğıdının II kasından bakıyormuş gibi oluyorum.

Bir zamanlar kıymet verdiğim her şey yıkıldı. Hâla yaralı ve kırgınım. Ama aynı zamanda... kendimi İM zamankinden daha canlı hissediyorum. Köy hava-

19

Sophie
Kinsella

sim ciğerlerime doldururken göğüs kafesim sonuna dek genişliyor ve birden içimi bir iyimserlik kaplıyor, bir mutluluk kaplıyor. İçgüdüsel olarak muazzam bir ağacın önünde durup yemyeşil dallarına bakıyorum.

"Walt Whitman'ın bir meşe ağacına yazdığı harika bir şiir vardır." Elimi kaldırıp serin, pürüzlü gövdeyi yavaşça okşuyorum. " 'Louisiana'da canlı bir meşenin büyüdüğünü gördüm. Yapayalnız duruyordu, dallarında yosunlar yeşeriyordu.' "

Başımı çevirip Nathaniel'a bakıyorum, etkilenmiş görünmesini bekliyorum galiba.

"O bir kayın ağacı," diyor ağaca doğru kafa sallayarak.

Ah. Doğru ya.

Kayınla ilgili bildiğim bir şiir yok.

"İşte geldik." Nathaniel eski demir bir kapıyı itti yor ve taşlık bir yoldan yürümem için bana yol gösteriyor, pencerelerinde mavi perdeler bulunan küçük bir kulübeye doğru yürüyorum. "Gel bakalım, açıcılık öğretenle tanış."

Nathaniel'ın annesi hiç beklediğim gibi değil. Ben kafamda çocuk kitapları klişesi şirin bir Bayan Tig;' ywinkle canlandırmıştım, gri saçları topuzlu ve yanın ay şeklinde gözlük takan. Bunun yerine capcanlı, hoş yüzlü, sıırım gibi bir kadına bakıyorum. Gözleri pai lak mavi, belli belirsiz kalem çekilmiş. Grileşen sa< lan yüzünün iki yanına tutam tutam d üşüyor, kot pan tolonunun üstüne bir mutfak önlüğü takmış, ayağıml¹ espadriller var ve büyük bir kuvvetle; bir çeşit hanım yoğuruyor.

PASAKLI
TANRIÇA

19

"Anne." Nathaniel sırtıyor ve beni mutfğa itiyor. "İşte burada. Bu Samantha. Samantha... annem, iris."

"Samantha. Hoş geldin." iris kafasını kaldırıyor, beni tepeden tırnağa süzüyor, bir yandan da hamur yoğurmaya devam ediyor. "Şunu bir bitireyim de."

Nathaniel bana oturmamı işaret edince ben de dik-katlice tahta bir sandalyeye yerleşiyorum. Mutfak evin arka tarafında ve ışık ve güneş dolu. Toprak saksılarda çiçekler her tarafta. Eski moda bir fırın, aşınmış bir masa ve dışarıya açılan iki kanatlı bir kapı var. Acaba sohbet açsam mı diye merak ederken içeri bir tavuk giriyor ve yeri eşelemeye başlıyor.

"Aaa, tavuk!" diyorum kendime engel olamadan.

"Evet, tavuk." Iris'in bana çok eğlenerek baktığını görüyorum. "Daha önce hiç tavuk görmedin mi?"

Sadece marketteki et reyonunda. Tavuk yeri gaga-layarak parmakları açık sandaletlerimin olduğu yöne doğru gelince ayaklarımı sandalyenin altına sokuyorum ve sanki zaten böyle yapmak üzereymişim gibi görünmeye çalışıyorum.

"Oldu işte." iris hamuru eline alıyor, büyük bir hünerle tepsiye koyup yusuvarlak yapıyor, ağır firm kapağını açıyor ve tepsiyi içeri sürüyor. Unlu ellerini lavaboda yıkayıp bana dönüyor.

"Evet, demek nasıl yemek yapılacağını öğrenmek istiyorsun." Ses tonu dostça ama iş konuşur gibi. İçimden bir ses bu kadının kelimeleri bo a harcama-dığını söylüyor.

"Evet." Gülüyorum. "Lütfen."

"Cordon bleu tarzı," diye  akıyor Nathaniel, ocağı dayanmış duruyor.

196

Sophie
Kinsella

"Daha önce ne kadar yemek deneyimin var?" iris ellerini kırmızılı bir havluyla kuruluyor. "Nathaniel hiç yok dedi. Doğru olamaz." Havluyu katlayıp bana ilk kez gülümsüyor. "Ne yapabiliyorsun? Temel bildiklerin ne?"

Yoğun mavi bakışları beni birazcık gerginle tiriyor. Beynimi zorlayıp yapabildiğim bir şey düşünüyorum.

" ey... ben... ben... m... tost yapabilirim," diyorum. "Tost benim temel yemeğim olabilir."

"Tost?" Afallamış görünüyor. "Sadece tost mu?"

"Ve yengen," diye ekliyorum çabucak. " ay kura-biyesi... yani tost makinesinde yapılabilen her şey as-lında..."

"Tamam da *pi irdiğ n* yemekler neler?" Havluyu ocağın kenarındaki metal çubuğa asıp bana dikkatlice bakıyor. "Mesela... omlet? Herhalde bir omlet pi ire-bilirsin."

Yutkunuyorum. "Pek sayılmaz."

iris'in yüz ifadesi kulaklarına inanmadığını gösteriyor ve yanaklarını ısıtıyor. "Okulda ev ekonomisi dersi almadım hiç," diye açıklıyorum. "Nasıl tencere yemeği pişirildiğini hiç öğrenemedim."

"Ama annen herhalde... ya da büyükannen..." Başımı iki yana sallayınca sözü yarıda kalıyor. "*Herhangi biri?*"

Dudağımı ısıtıyorum. iris sanki durumun vahametini ilk kez kavramış gibi derin bir soluk çekiyor.

"Yani hiçbir şey pişiremiyorsun. Peki GeigerTara, onlara ne pişirme sözü verdin?"

Aman tanrım.

PASAKLI
TANRIÇA

197

"Trish ağır mönüler istedi. O yüzden ben de... u-ı... ona bunun gibi bir şey verdim." Maxim's restoranı mönüsünü utana sıkıla çantamdan çıkarıp Iris'e uzatıyorum.

"Kuzu yahnisi ve arpacık soğanı sosu, fondan patates ile birlikte; keçi peynirli kıtır börek, ıspanak püresi yatağında," diye okuyor kulaklarına inanamayarak.

Bir hırıltı duyuyorum ve bir de bakıyorum Nathaniel kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutuyor.

"Elimdeki buydu!" diye sesimi yükseltiyorum kendimi savunmaya geçerek. "Ne deseydim, balık pane ve patates kızartması mı?"

"Püre yatağı mı, laf salatası bunlar." iris hâlâ elindeki kâğıdı inceliyor. "Bu bildiğimiz, soğan soslu ve üstü kıyma kaplı patates püresi. Bunu sana öğretebiliriz. Ve hafif ateşte üstü kapalı pişmiş bademli alabalık yeterince basit..." Parmağını sayfada aşağılara

gezdiriyor ve en sonunda kafasını kaldırıp bakıyor, alnında bir kırıxıklık oluşmuş şekilde. "Sana bu yiyecekleri öğretebilirim, Samantha. Ama kolay olmayacak. Eğer hayatın boyunca hiç yemek pişirmediyse." Nathaniel'a bakış atıyor. "Emin değilim..."

Yüz ifadesini görünce panikliyorum. Sakın geri çekileyim demesin, lütfen.

"Çok çabuk öğrenirim." Öne eğiliyorum. "Çok çalışırım. Ne gerekiyorsa yaparım. Bunu yapmayı gerçekten, gerçekten istiyorum."

Ona büyük bir ciddiyetle, mesajı aktarmaya çalışarak bakıyorum. *Lütfen. Buna ihtiyacım var.*

19

Sophie
Kinsella

"Tamam," diyor iris en sonunda. "Hadi sana yemek pişirtelim."

Dolaba uzanıp bir dizi ölçü aleti alıyor, ben de fırsattan istifade çantamdan bir not defteri ve kalem çıkarıyorum, iris arkasını dönüp beni öyle görünce şaşırıyor.

"Bu ne için?" Kafasıyla not defterini işaret ediyor.

"Not alabilmem için," diye açıklıyorum. Tarih atıp 'Yemek Pişirme Dersi 1' yazıyorum ve altını çiziyorum, sonra da kafamı kaldırıp bakıyorum, iris ağır ağır başını iki yana sallıyor.

"Samantha, not almayacaksın," diyor. "Yemek pişirmek yazmak demek değildir. Tat almak demektir. Hissetmek. Dokunmak. Koklamak."

"Doğru." Bilmiş bilmiş başımla onaylıyorum.

Aklımda tutmalıyım. Hemen kalemimin kapağını açıp çiziktiriyorum, "Yemek = yalnızca tat, dokunma,

koklama vs." Kalemimi kapayıp kafamı kaldırıyorum, iris bana inanamayarak bakakahyor.

"Tat almaktır," diyor elimden defteri ve kalemi alarak. "Yazmak değildir. Duyularını kullanmalısın. İçgüdülerini."

Nazikçe ocakta dumanı tüten bir tencerenin kapağını kaldırıyor ve içine bir kaşık sokuyor. "Şunu tat."

Çekine çekine kaşığı ağzıma götürüyorum.

"Gravy sos," diyorum hemen. "Çok lezzetli!" diye ekliyorum kibarca.

iris başım iki yana sallıyor. "Bana ne düşündüğü nü söyleme. Ne tadı alıyorsun, onu söyle."

Iris'e bakıyorum, kafam karıştı. Eminim bu da tuzak sorulardan biri.

PASAKLI
TANRIÇA

199

"Neyin tadını alıyorum... gravy sosun." Iris'in yüz ifadesi değişmiyor. Başka bir şey söylememi bekliyor.

"Eee... et?" demeyi göze alıyorum.

"Başka?"

Beynim bomboş. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Yani, gravy bu işte. Gravy hakkında daha ne denebilir ki?

"Tekrar tat." iris yılmıyor. "Daha çok çaba göstermelisin."

Söyleyecek bir söz ararken suratım kıpkırmızı oluyor. Kendimi çarpım tablosunu ezberleyemeyen en arka sıradaki çocuk gibi hissediyorum.

"Et... su'..." Çaresizce gravy sosun içinde daha ne olur diye düşünüyorum. "Un!" diyorum ani bir ilhamla.

"Samantha, tadı parçalara ayırmaya çalışma. Sadece nasıl bir his olduğunu anlat." iris üçüncü kez kaşığı uzatıyor. "Yeniden tat ve bu sefer gözlerini kapa."

cizgiliforum.com..engine1

Gözlerimi mi kapatayım?

"Tamam." Bir ağız dolusu sosu alıyorum ve itaatkâr bir biçimde gözlerimi kapıyorum.

"Şimdi. Ne tadı alıyorsun?" Iris'in sesi kulağımda.
"Tatlara konsantre ol. Başka bir şeye değil."

Gözlerim yumulu, her şeyi aklımdan çıkarıp tüm dikkatimi ağzımın içine veriyorum. Tek farkında olduğum dilimdeki ılık tuzlu sıvı. Tuz. Bu bir tattır. Ve şeker... ve... yutkunurken bir tat daha alıyorum...

Sanki renkler gözümün önüne geliyor gibi. Önce parlak, bariz olanlar ve ardından gözden kaçırabilecek, daha hassas olanlar...

"Tuzlu ve etli..." H_iiyorım yavaşça, sözlerimi aç-
madan. "Ve tatlı...," ve
JLJY. • neredeyse meyvemsi/ Vişne
bi im^rMj" ^^f¹¹*¹ sanki o ortamdan kopmuş gi-
yim, s ana yoğurı bakıyor, beni inceliyor. Arka-
sında Nathaniel'ı farl«- ■• J-
llv ediyorum, o da seyrediyor.
Onu görünce biraz hev 1 i • • i
yycanlanıyorum. Gözleriniz ka-
paflı gravy sos tatmak 1. t u
mış anlaşılan. Birileri» mercekten de mahrem bir sev
den emin değilim. Çın benim izlemesim istediğim
iris anlamışa benz^or
Nathaniel, diyo^ birden, "bütün bu yemekleri
için malzeme ve ihtiyacımız olacak, hoşlu bir iste
karahıyor ve cime tıfı, -iştiruyor. Hadi bir koşıda alı
ver şunları, tatlım."
Nathaniel odadan, "Çıkar, çık■44 İn4 Bidi
nnda hafif bir tebesst, -vüle bakıyor. Bu kez çok dahi
iyiydin.
"Tanrım, hemen c * ^J« kapdım.' diyorum umut dolu
ve iris de kalasını ark-• Vaya atarak gülüyor.
Henüz değil hay^urm, daha yolumuz var. Al. MM
luktak. Elime kırını u • r u- ,r 1
,,,•
I 2i beyaz çizgili bir mutfak dudu
gu veriyor, belime 1 1 A U-İ
kenidimi tuhaf hissed -^Clolayıp arkadan bağliyorum vı
iyorım tabu.
Bana yardımcı Qwı u- -1 ■ n » 1-
^İmanız bıyuk incelik, dı\Mi
tereddüt ederek, iris ■ ,
ise o sırada soğan ve tanım nlı
gım turuncu bir seb>^ , ,
tanım , , ^e çıkarıyor. Gerçekten mum ı
"Zor işleri sever - »>/-.- Gözlen bana çakınl
mak bakıyor. "Sıkılj--
Cvorum. Her ısıml Nathai
yor. Bazen de fazla <^
^^oluyor.

"Ama yine de. Kabul etmeyebilirdiniz de-"

"Kulağıma hoş geldin." iris ağır bir kesme tahtası çıkarıyor ortaya. "Nathaniel bana geçen gece o karmaşadan nasıl sıyrıldığını anlattı. Yürek ister."

"Bir şeyler yapmak zorundaydım." Acıklı acıklı gülümsüyorum.

"Sonuç olarak da maaşına zam yapmışlar. Harika." Gülümserken gözlerinin çevresinde yıldız tozu gibi kırışıklıklar oluşuyor. "Trish Geiger çok aptal bir kadın."

"Trish'i seviyorum," diyorum içimde bir sadakatle.

"Ben de severim." iris kafa sallıyor. "Nathaniel'a çok destek oluyor. Ama beyninin küçücük olduğunu ya da hiç olmadığını fark etmişsindir." O kadar alelade ve gerçekçi konuşuyor ki kıkırdamak istiyorum. < Icağa devasa, parıldayan bir tencere koyusunu izliyorum ve ardından iris bana dönüp kollarını göğsün-ile kavuşturuyor. "Yani onları kandırmayı basardın."

"Evet." Gülümsüyorum. "Kim olduğum hakkında 11 ufak bir fikirleri bile yok."

"Sen kimsin peki?"

Sorusu beni o kadar şaşırtıyor ki.. Ağzımı açıyo-10m ama sözcükler dökülmüyor.

"Adın gerçekten de Samantha mı?" "Kvet!" diyorum şok geçirerek. Itı da biraz fazla oldu, değil mi?" iris farkına İldiğini gösterircesine elini kaldırıyor. "Ne bileyim, r kız yoktan var olup bir köye geliyor ve hiç bilme-l'ı işi kabul ediyor..." Sanki sözcüklerini seçer İhl duraklıyor. "Nathaniel bana kötü bir ilişkiden ye-■ i lığını söyledi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, başım öne eğik. iris'in keskin bakışlarım üzerimde hissediyorum, beni süzüyor.

"Konuşmak istemiyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. İstemiyorum."

Başımı kaldırıp bakınca gözlerinde anlayışlı bakışlar yakalıyorum.

"Benim için bir mahsuru yok." Eline bir bıçak alıyor. "Hadi başlayalım bakalım. Manşetlerini kıvrır, saçını topla ve ellerini yıka. Sana soğan doğramayı öğreteceğim."

Bütün hafta sonunu yemek pişirerek geçirdik.

Soğanı düzgünce kesmeyi, öteki tarafa çevirip küp küp doğramayı öğrendim. Yuvarlak kenarlı bıçakla sebze kesmeyi öğrendim. Eti un ve öğütülmüş zencefile bulayıp kızgın, dökme demir tavaya atmayı öğrendim. Hamur işlerinin açık cam önünde, hızlı ve soğuk ellerle yapılması gerektiğini öğrendim. Ayıklanmış bezelyeleri tereyağında sote etmeden önce kaynar suya atma numarasını öğrendim.

Bir hafta önce daha 'sote' kelimesinin anlamını bile bilmezdim.

Yemek pişirmeye ara verdiğimiz zamanlarda iris ile birlikte arka basamaklarda oturdum, tavukların toprağı eşelemesini izledim, taze kahvemi yudumlar-ken yanında bal kabağı keki ya da ev ekmeğine yapılmış tuzlu, peynirli, marullu sandviç yedim.

"Ye ve keyfine bak," diyordu iris her seferinde, payıma düşeni uzatıyor ve ben yemeye başlar başla

PASAKLI
TANRIÇA

203

maz başını iki yana sallıyordu. "Acele etme. Rahat ol! Yiyeceğin *tadını al*"

Pazar günü öğleden sonra, iris'in soğukkanlı reberliği eşliğinde adaçayı ve soğan soslu rosto tavuk, buharda brokoli, kimyonlu havuç ve haşlanmış patates yaptım. Fokurdayan devasa tepsiyi fırından çıkarırken bir saniye durup tavuk kokulu ılık havanın üzerimden yükselmesini bekledim. Hayatımda bundan daha 'evsel' bir koku almamıştım. Tavuk nar gibi kızardı; gevrek ve daha önceden çektiğim karabiber sayesinde üstü çıtır çıtır oldu; suyu hâlâ tepside cızırıyor.

"Gravy zamanı," diye sesleniyor iris mutfağın bir tarafından. "Tavuğu çıkarıp tabağa koy... ve üstünü kapat. Sıcak tutmamız gerek... Şimdi rosto tenceresini şöyle bir salla. Yüzeyde yüzen yağ parçacıklarını görüyor musun? Kaşıkla hepsini almalısın."

Konuşurken aynı anda erikli kekin üstünü tamamlıyor. Üzerine fındık kadar tereyağları koyduktan sonra fırına veriyor, ardından bir bez alıp tezgâhı siliyor. Bütün gün onu seyrettim, mutfakta hızlı ve kesin hareketlerle ilerliyor, bir şeylerin tadına bakıyor, kontrol ediyor. En ufak bir telaş yok. Her şey olması gerektiği gibi oluyor.

"Doğru." Ben gravy sosu karıştırırken yanımda dikiliyor. "Devam et... bir dakika sonra koyulaşa-cak..."

Gravy yaptığıma inanmıyorum. *Gravy yapıyorum.*

Ve bu mutfaktaki diğer her şey gibi, bu da işe ya-
rıyor. Malzemeler emre uyuyor. Tavuk suyu parçala-

n, kemik suyu ve un bir şekilde pürüzsüz, mis kokulu bir sıvıya dönüşüyor.

"Çok güzel!" diyor iris. "Şimdi hepsini şu güzel kâseye dök... pütürlü kalmasın diye süzgeçten geçir... gördün mü ne kadar kolaymış?"

"Bence sihirli birisin," diyorum saftirikçe. "O yüzden buradaki her şey böyle işliyor. Sen bir yemek cadısısın."

"Yemek cadısı, ha!" iris kikir kikir gülüyor. "Hoşuma gitti. Şimdi gel bakalım. Önlüğünü çıkar. Yaptıklarımızın tadını çıkarma zamanı." Önlüğünü çıkarıyor ve bana elini uzatıyor. "Nathaniel, masanın işini bitirdin mi?"

Nathaniel bütün hafta sonu mutfığa girip girip çıktı ve varlığına alıştım artık. Hatta yemek pişirme ye öylesine kendimi kaptırdım ki etrafta olup olmadı ğnım farkında bile değildim. Şu anda hasır amerikan servisler, eski kemik saplı çatal bıçaklar ve yumuşa cık peçetelerle sofrayı kuruyor.

"Aşçılar için şarap," diyor iris, dolaptan bir şişe çıkarıp açıyor. Bana bir kadeh doldurup masaya geç memizi işaret ediyor. "Otur Samantha. Bir hafta sonu için fazlasıyla çalıştın. Suyun çıkmıştır."

"Ben iyiyim!" diyorum hiç düşünmeden. Ama ya kındaki sandalyeye kendimi bırakırken aslında ne kadar yorgun düştüğümü anlıyorum. Gözlerimi kapıy» rum ve o gün ilk kez gevşiyorum. Bir şeyler doğu

maktan, bir şeyleri karıştırmaktan kollarım, sırtım avrımış. Duyularım yeni kokuların, yeni tatların ve yem duyuların bombardımanına uğramış gibi.

PASAKLI
TANRIÇA

205

"Sakın uy uy akalayım deme!" iris'in sesi beni kendime getiriyor. "Bu bizim ödülümüz! Nathaniel tatlım, Samantha'nın tavuk rostosunu şuraya koy. Sen kesebilirsin."

Gözlerimi açıyorum ve Nathaniel 'in tavuk rostunun durduğu servis tabağını taşıdığını görüyorum. Ktır ktır, nar gibi kızarmış ve sulu halini tekrar görünce gururlanıyorum. İlk tavuk rostom. Utanmasam fotoğrafını çekeceğim.

"Sakın bunu *senin* yaptığını söyleme?" diyor Nathaniel inanmadığını göstererek.

Ah, ha ha. Benim yaptığımı adı gibi biliyor. Yine de gülmeden edemiyorum.

"Sadece önceden fırına attığım bir şey işte..." Umarsızca omuz silkiyorum. "Biz cordon bleu şeflerin yaptığı gibi."

Nathaniel tavuğu ustalığın verdiği rahatlıkla dilimliyor, iris ise sebzeleri servis ediyor. Herkes tabağını doldurunca oturup kadehini kaldırıyor.

"Sana, Samantha. Muhteşem iş çıkardın."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum ve tam şarabımı yudumlayacakken diğer ikisinin kıpırdamadığını fark ediyorum.

"Ve Ben'e," diye ekliyor iris yumuşakça. "Her pazar babamı anarız da," diye açıklıyor Nathaniel.

"Ah." Bir an duraksıyorum, sonra ben de kadeh kaldırıyorum.

"Şimdi." iris'in gözü parlıyor, bardağını masaya koyuyor. "Hakikat anı." Tavuktan bir ısırik alıyor ve

206

Sophie
Kinsella

çiğneyişini izliyorum. Gerginliğimi gizlemeye çalışıyorum.

"Çok güzel." En sonunda başıyla onaylıyor. "Hatta çok. çok güzel."

Ağzımın kulaklarıma varmaması elimde değil. "Gerçekten mi? İyi olmuş mu?"

iris kadehini bana kaldırıyor. "Aman tanrım. Ve işte tavuk rosto yaptı."

Akşam alacakaranlığının parlaklığında oturuyorum, fazla konuşmuyor, yemeğimi yerken diğer ikisinin muhabbetini dinliyorum. Bana Eddie ve Trish hakkında hikâyeler anlatıyorlar. Köyün kilisesini satın alıp misafirhaneye dönüştürmeye çalıştıklarını duyunca ister istemez katıla katıla gülüyorum. Nathaniel, Geiger'ların bahçesiyle ilgili tasarımlarını anlatıyor ve Marchant House'da yarattığı limonluğun krokisini çiziyor. Çizdikçe daha da açılıyor, kalemin ucu hemen köreliyor. iris hayranlıkla izleyişime dikkat ediyor ve duvarda asılı duran köyün gölünün suluboya resmini gösteriyor.

"Ben yaptı." Nathaniel'a bakarak kafa sallıyor. "Babasına çekmiş."

Ortam o kadar rahat ve gevşek ki, kendi evimde yediğim yemeklerden çok farklı hissediyorum. Kim se

telefonla konuşmuyor. Kimsenin başka bir yere ye
tışmek için acelesi yok. Burada bütün gece oturabılı
rim.

Yemek nihayete ererken boğazımı temizliyorum
"iris, sana bir kez daha teşekkür etmek istiyorum i i

PASAKLI 207
TANRIÇA

"Benim için zevkti." iris erikli kekten koca bir çatal
alıyor. "İnsanlara patronluk etmek her zaman hoşuma
gider."

"Gerçekten minnettarım sana. Sen olmasaydın ne
yapardım, bilmiyorum."

"Haftaya da lazanya yapacağız. Ve gnocchi!" iris
bir yudum şarap alıp dudaklarını yalıyor. "İtalyan ye-
mekleri haftası olacak."

"Haftaya mı?" Kadına dimdik bakıyorum. "Fakat-

"Her şeyi öğrendim, bitti sanmadın, değil mi?"
Kahkahalara boğuluyor. "Daha yeni başlıyoruz!"

"Ama... bütün hafta sonlarınızı meşgul edemem..."

"Henüz mezun etmiyorum seni," diyor iris neşeyle.
"O yüzden başka seçeneğin yok. Şimdi, başka hangi
konuda yardıma ihtiyacın var? Temizlik? Çamaşır?"

Kendimi rezil rüsva olmuş gibi hissediyorum. Ke-
linlikle dün ne hallere düştüğümü biliyor.

"Çamaşır makinesini nasıl kullanacağımı kestire-
miyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Bunu da hallederiz." Başıyla onaylıyor. "Onlar
yokken eve uğrar bir bakarım."

"Düğme dikemiyorum..."

"Düğme." Bir kâğıt kalem alıyor ve yazıyor, hâlâ hıltır
hutur bir şeyler çiğniyor. "Teyel atabilir misin?"

"Eee..."

"Teyellemek." Bunu da karalıyor. "Ya ütü?" Ka-ı.r.ıııı
kaldırıyor, birden canlanıyor. "Ütü yapmak urunda
kaldın herhalde. Bu işin nasıl üstesinden
208 Sophie
Kinsella

geldin?"

"Stacey Nicholson'a gönderiyorum," diye günah
çıkartıyorum. "Köyden biri. Gömlek başına üç pound
alıyor."

"Stacey Nicholson mı?" iris kalemını bırakıyor. "O
çenesi düşüğe mi?"

"Gazete ilanında deneyimli bir çamaşırhaneçi ol-
duğu yazıyordu."

"O kız daha on beş yaşında!" iris saçını arkaya atı-
yor, harekete geçmek üzere gibi. "Samantha, ütünü
yapması için Stacey Nicholson'a para ödemeyeceksin.
Kendi başına yapmayı öğreneceksin."

"Ama ben hiç-"

"Ben sana öğretirim. Herkes ütü yapabilir." Ke-
nardaki küçük bir odaya uzanıyor, güllü dallı eski
püskü bir ütü masası çıkarıp açıyor, sonra bana eliyle
gel diyor. "Ne ütölemen gerekiyor?"

"Esas olarak Bay Geiger'ın gömleklerini," diyorum
çekine çekine ve ütü masasına yanaşıyorum.

"Tamam." Ütüyü fişe takıp düğmeye basıyor. "Pa-
muklular için sıcak ütü. Ütünün ısınmasını bekle.
Doğru ısıya gelmeden başlamanın bir anlamı yok.
Şimdi, sana bir gömlek nasıl ütülenir göstereyim..."

Kaşlarını çatıp küçük odadaki temiz çamaşır yığı
nını karıştırıyor. "Gömlek... gömlek... Nathaniel,
gömleğini bir dakikalığına çıkar."

Kasılıyorum. Nathaniel'a bakmamla beraber onun da kasıldığım görüyorum.

"Anne!" Biraz şaşkınca gülüyor.

"Ah, saçmalama hayatım," diyor iris sabırsızlı.;

PASAKLI

209

TANRIÇA

"Bir dakikalığına gömleğini çıkarabilirsin tabii ki. Kimse utanmıyor. Utanmıyorsun, değil mi Samantha?"

"İııııı..." Sesim biraz boğuk çıkıyor. "İmm... yo, tabii ki utanmadım."

"Evet, işte buharın." Ütüde bir düğmeye basıyor ve tabanından buharlar yükseliyor. "Her zaman buhar haznesinde su olduğundan emin ol... Nathaniel! Seni bekliyorum!"

Buharların arasından Nathaniel'ın yavaşça gömleğinin düğmelerini açtığını görebiliyorum. Pürüzsüz yanık tenine bir an gözüm takılıyor ama hemen bakışlarımı kaçırıyorum.

Çocukluk etmeye gerek yok. Ne olmuş yani, gömleğini çıkarıyor işte. Abartmayalım.

Nathaniel gömleğini annesine uzatıyor, iris de elinden çekiyor. Bakışlarım yere sabitlenmiş vaziyette. Ona bakmayacağım.

Ona bakmayacağım.

"Önce yakadan başla..." iris ütü masasında gömleği ütülüyor. "Çok fazla bastırmana gerek yok." Ütü kumaşın üstünde kayarken iris elimi yönlendiriyor. "Hassas dokunmaya çalış..."

Çok gülünç. Ben yetişkin, olgun bir kadını. Gömleksiz bir erkeğe ezilip büzülmeden bakabilirim elbet. Tek yapmam gereken... gayet sıradan bir bakış atmak. Evet. Ve kafamdan çıkarmak.

"Şimdi omuz kısmı." iris gömleği masada evirip çeviriyor, ben de yeniden ütüü bastırıyorum. "Çok güzel... şimdi manşetler..."

Gömleği ters çevirmek için etekten tutup kaldın-

21

Sophie
Kinselia

yorum ve tam bunu yaparken kazara-kasti olarak bakişlarımı kaldırıyorum. Aman tanrım.

Kafamdan-çıkarıp-atmak planı ne kadar işe yarayacak emin değilim.

"Samantha?" iris ütüü elimden kapıyor. "Gömleği yakacaksın!"

"Ah!" diye kendime geliyorum. "Affedersin. Bir an... dikkatim dağıldı."

"Yanakların kıpkırmızı oldu." iris endişeyle elini yanağıma götürüyor. "İyi misin canım?"

"Herhalde... onun... buhardan oldu." Suratım domates gibi, ütüme geri dönüyorum.

iris bana yeniden talimatlar veriyor fakat tek kelimesini bile duymuyorum. Ütüü körü körüne ileri geri kaydırırken kafama takılan ciddi düşünceler var: a) Nathaniel, b) gömleksiz Nathaniel, c) Nathaniel'm kız arkadaşı olup olmadığı sorunsalı.

En sonunda gereken yerlerdeki kat izleriyle birlikte kusursuz ütülenmiş gömleğini şöyle bir silkeliyorum.

"Çok güzel!" diyor iris alkışlayarak. "Biraz pratikten sonra dört dakikada yapabiliyor olacaksın."

"Harika görünüyor," diyerek gülümseyerek elini uzatıyor Nathaniel. "Teşekkürler."

"Bir şey değil!" Tiz bir sesle çığnıyorum ve kalbim güm güm atarak tekrar başka tarafa bakıyorum.

Harika. Aman ne harika. Vücudunu bir saniye gördüm ve sıırıslıklam âşığıım.

Kendimi biraz daha derinliği olan biri zannederdim.

Kız arkadaşı yokmuş.

Bu bilgiyi de dün gece, bütün komşuları soruyormuş gibi yaparak Trish'ten sızdırdım. Gloucester'da bir kız varmış anlaşılan ama aylar öncesinde kalmış. Yolum açık. Sadece bir strateji gerek.

Ertesi sabah duş alıp giyinirken beynim yalnız ve yalnız Nathaniel dolu düşüncelere fikse olmuş vaziyette. On dört yaşında bir yeniyetme tavırlarına gerilediğimin bilincindeyim; bir sonraki hareketim kalp çizip içine 'Samantha, Nathaniel'ı seviyor' -i harflerinin noktasını da kalpten yaparım artık- yazmak olacak. Ama umurumda değil. Sanki olgun, mesafeli bir profesyonel olmak çok işime yaradı da.

Saçımı tarıyorum, puslu yeşillğe bakıyorum, içim tarif edilemez bir hafiflikle dolu. Bu kadar mutlu olmak için hiçbir nedenim yok. Kâğıt üstünde her şey hâlâ felaketliğini sürdürüyor. Yüksek uçan kariyerim sona

erdi. Ailem nerede olduğumu bilmiyor. Başka insanların kirli çamaşırlarını yerden toplamaktan iba-

ret olan bir iş için bir zamanlar kazandığının tırnağı kadar para kazanıyorum.

Buna rağmen yatağımı toplarken şarkılar mırıldanmadan duramıyorum.

Hayatım değişti, ben de onunla birlikte değişiyorum. Sanki eski, geleneksel, tekdüze Samantha bir bez bebeğe dönüştü. Onu suya fırlattım ve eriyip yok oluyor. Yerine yepyeni bir ben geldi. Yeni umutları olan ben.

Hayatımda hiçbir erkeğin peşine düşmedim. İyi de düne kadar tavuk rosto da pişirmemiştım zaten. Eğer bunu yapabildiysem, bir erkeğe çıkma teklifi de ede bilirim, doğru mu? Eski Samantha olsa arkasına yaslanır, kendisine yaklaşılmmasını beklerdi. Yeni Samantha, kesinlikle bunu yapmayacak. Televizyonda çöpçatanlık programlarını izlemiştim, kuralları biliyorum. Her şey dış görünüş, vücut dili ve flörtöz sofi betlerden geçiyor.

Aynanın karşısına geçiyorum ve buraya geldiğim den beri ilk kez dış görünüşümü dürüst ve yılmaz bil tavırla inceliyorum.

Bir anda süngüm düşüyor. Cehaleti yeğlerim.

Başlangıç olarak, bir insan mavi naylon üniforma nın iç inde nasıl hoş görünebilir ki? Kemerime uzam yorum, belime bağlayıp üniformayı yukarı çekiye rum, «böylece eteğim beş altı santim kısalıyor, tıpkı ortaokulda yaptığımız gibi.

"Selam," diyorum aynadaki yansımama, saçımı havalı havalı arkaya itiyorum. "Selam Nathaniel. N>lam NTat."

Ar-tık tek ihtiyacım olan iğrenç sürülmüş k.u

PASAKLI

213

TANRIÇA

rimel ve ondan sonra tepeden tırnağa on dört yaşındaki halime dönebilirim.

Makyaj çantama uzanıyorum ve on dakika boyunca rimelimi bir sürüyorum, bir siliyorum, en sonunda doğal ve çok hafif, yine de biraz belli bir görünüme ulaşıyorum. Aksi takdirde on dakikam boşa gitti demektir. Bilemiyorum.

Beden diline gelince. Alnımı kırıştırarak televizyonda gördüğüm kuralları hatırlamaya çalışıyorum, lığer bir kadın bir erkekten hoşlanıyorsa göz bebekleri buyurmuş. Ayrıca bilinçsiz bir şekilde öne eğilir, adamın şakalarına güler ve dirseklerini ve avuç içlerini gösterirmiş.

Bir denemek için aynadaki yansımama doğru eğilip avuçlarımı açıyorum.

Tam İsa'ya benzedim.

Şuh bir kakhaha da eklemeye çalışıyorum. "Ha ha ha!" diye sesli sesli gülüyorum. "Beni kopardın!"

Şimdi de neşeli bir İsa oldum.

Tüm bunların bana bir yardımı dokunacağından gerçekten de pek emin değilim.

Alt kata iniyorum, perdeleri açıyorum, parlak salalı güneşi içeri giriyor, kapı eşiğinden gelen postala-11 topluyorum. Tam buralarda bir ev ne kadardır diye

tiulamak için *Cotswold Emlak* dergisine göz atarken /ıl
çalıyor. Kâğıt kalem tutan, üniformalı bir adam I Bpıda
dikiliyor, arkasında da garaj yoluna girmiş bir ı
mıyonet. "Profesyonel Şef Malzemeleri'nden kar-"iüz
var," diyor. "Kutuları nereye bırakayım?"

214

Sophie
Kinsella

"Ah, doğru ya," diyorum hatırlayarak. "Mutfağa
getirin, lütfen. Teşekkür ederim."

Profesyonel Şef Malzemeleri. Herhalde benim
içindir, Profesyonel Şefim ya. Birkaç gün daha gelmez
diye ümit ediyordum.

"O kamyonet neymiş, Samantha?" diye sesleniyor
Trish, gecelik ve yüksek topuklu tüylü terlikleriyle ta-
kur tukur merdivenlerden iniyor. "Çiçek mi gelmiş?"

"Benim için sipariş verdiğiniz pişirme aletleri!" Bir
şekilde çok sevinmiş gibi bir sesle konuşmayı be-
ceriyorum.

"Ah, *iyi* Sonunda!" Trish bana sırtıyor. "Artık bizi
yemeklerinle hayrete düşürebilirsin! Bu gece jül-yen
sebzeli rosto deniz mahsulleri vardı, değil mi?"

"Eee... evet!" Yutkunuyorum. "Sanırım öyleydi."

"Arkanıza dikkat edin!"

İki taşımacı adam elleri kolları kolilerle dolu yanı
mızdan geçerken seslenince yerimizden sıçırıyoruz.
Adamların peşinden mutfağa gidiyorum ve gittikçe
büyüyen koli yığınının inanamayarak bakıyorum. Gei
ger'lar neler sipariş etti acaba?

"Evet, sana *her şeyden* aldık," diyor Trish aklımı
okurcasına. "Hadi bakalım! Açabilirsin! Eminim sa
bırsızlanıyordursundur!"

Bir bıçak alıp ilk kutuyu açmaya başlıyorum, hu
arada Trish de çakıyla bir başka kutuyu deliyor. Kö pük

ve hava kabarcıklı plastiklerin altından parılda yan, paslanmaz çelik bir... bir... şey çıkarıyorum. Hu ne ki böyle? Çaktırmadan kutunun yanındaki etikei bakıyorum. *Yuvarlak Kek Kalıbı*.

"Bir yuvarlak kek kalıbı!" diye bağın yorum Inv canla. "Ne kadar müthiş. Tam istediğim şey."

PASAKLI
TANRIÇA

215

"Bunlardan sadece *sekiz* tane aldık," diyor Trish endişeyle. "Yeterli midir?"

"Eee..." Çaresizce alete bakıyorum. "Epey almışsınız."

"Şimdi de sos tencereleri." Trish parlayan alüminyum tencerelerle dolu bir kutunun kapağını yırtıyor ve birini havaya kaldırıp beklentiyle bana bakıyor. "Bunların *en iyi* kalite olduğu söylendi. Katılıyor musun? Eğitilmiş bir şef olarak?"

Tencereye bakıyorum. Yeni ve parlak. Tek söyleyebileceğim bu.

"Bir bakayım," diyorum profesyonel ses tonu takınarak. Sos tencerisini incelemek üzere tartıyorum, havaya kaldırıyorum, tabanını inceliyorum, parmağımla kenarına dokunuyorum ve iyice abartıp tırnağımla metaline hafifçe vuruyorum. "Evet, bu kaliteli bir tencere," diyorum sonunda. "İyi seçmişsiniz."

"Ah, güzel!" diye seviniyor Trish ve bir başka kutuya dalıyor. "*Şuna* bir bak!" Üstündeki köpüğü kaldırıncaya altından garip şekilli, tahta tutacaklı bir alet çıkıyor. "Bunlardan hiç *görmemiştim*! Nedir bu, Samantha?"

Sessizlik içinde alete bakıyorum. Tanrı aşkına ne bu böyle? Elek, rende ve çırpıcının bir karışımına

benziyor. Tüyo almak için çaktırmadan kutuya bakıyorum ama etiket yırtılmış."

"Nedir bu?" diyor Trish tekrar.

Hadi. Ben eğitimli bir şefim. Ne olduğunu tabii ki biliyorum.

"Bu çok yüksek bir pişirme tekniği için kullanılıyor," diyorum en sonunda. "Çok özel bir teknik için."

216

Sophie
Kinsella

"Ne işe yarıyor?" Trish kafası karışmış bir şekilde bakıyor. "Göstersen!" Tutacağı bana uzatıyor.

"Peki." Şeyi elinden alıyorum. "Bu bir çeşit... karıştırıcı... dairesel hareketlerle... bileği hafif tutacaksınız..." Birkaç kez havayı dövüyorum. "Bunun gibi bir şey işte. Tabii bunu böyle göstermek zor, uımm... sorbe yok ya."

Sorbe mi? Bu nereden çıktı ya?

"Bir dahaki kullanışimde size de haber veririm," diye ekleyip aleti el çabukluğuyla tezgâha bırakıyorum.

"Ah lütfen!" Trish zevkten dört köşe. "Adı nedir peki?"

"Bize her zaman için... sorbe dövücüsü diye öğrettiler," diyorum sonunda. "Ama bir başka adı da olabilir. Bir fincan kahve yapayım mı, ne dersiniz?" diye ekliyorum peşinden. "Diğer paketleri sonra açar, yerleştiririm."

Su kaynatıcının düğmesine basıyorum, kahvedenliğe uzanıyorum ve camdan dışarı bakıyorum. Nathaniel çimenlikte yürüyor.

Aman tanrım. Kara sevda alarmı. Kapkara, yüzde yüz, eski moda, yeniyetme sevdası.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Güneş ışınları karışık saçlarının uçlarına vuruyor, üzerinde yüzyıllık, rengi soluk bir kot var. Onu seyrediyorum, koca bir paket bir şeyi kaldırıyor, rahatça döndürüyor ve bir başka yığının üzerine fırlatıyor.

Aklıma birdenbire beni de öyle havaya kaldırdığı geliyor. Beni o büyük, güçlü kollarında döndürüyor. Yani, herhalde bir çuval patatesten daha ağır olacak halim yok-

PASAKLI
TANRIÇA

217

"Eee, hafta sonun nasıldı, Samantha?" diyen Trish'in sesi düşüncelerimi bölüyor. "Yüzünü bile görmedik. Şehre mi gittin?"

"Nathaniel'in evindeydim," diye cevap veriyorum hiç düşünmeden.

"Nathaniel?" Trish şaşırıyor. "*Bahçıvan* olan? Neden ki?"

Koca bir hata ettiğimi hemen anlıyorum. Tutup da, "Yemek kursu için," diyemem herhalde. Birkaç saniye kadının suratına bön bön bakıyorum, ani ve ikna edici bir yanıt oluşturmaya çalışıyorum.

"Sadece... bir merhaba demek için uğradım..." diyorum en sonunda, kekeleyişimin de bilincindeyim. Ayrıca yanaklarım da kızarıyor.

Trish'in suratı birden farklı bir anlayışa geçiyor, gözleri fal taşı gibi koskocaman açılıyor.

"Ah, *anladım*," diyor. "Ne kadar *hoş!*"

"Hayır!" diyorum çabucak. "Düşündüğünüz gibi değil... Doğrusu..."

"Endişe etme!" Trish empati dolu bir sesle sözümü kesiyor. "Tek kelime etmem. *Ketum* insanımdır."

Parmağını dudaklarına götürüyor. "Bana güvenebilirsin."

Ben başka bir şey söyleyemeden kahvesini alıp mutfağı terk ediyor. Bütün mutfak aletlerinin ortasına oturup kutuları açıyorum ve sorbe dövücüsünü kurcalıyorum.

Tuhaf bir andı. Ama bence bir sakıncası yok. Yeter ki Nathaniel'a uygunsuz lakırdılar etmesin.

Sonra aptalca davrandığının farkına varıyorum. *Tabii ki* Nathaniel'a uygunsuz lakırdılar edecek. Faz-

218

Sophie

«insella

lasıyla anlaşılmaz imalarda bulunacak. Ve sonra kim bilir çocuk ne düşünecek. Bu gerçekten de utanç verici olabilir. Her şeyi mahvedebilir.

Gidip durumu netleştirmeliyim. Trish'in beni yanlış anladığımı, ona âşık falan olmadığını anlatmalıyım.

Tabii bu şekilde de her şeyi iyice bariz yapmış olayım.

Kendimi Trish ve Eddie'ye kahvaltı hazırlama işini bitirinceye kadar beklemeye zorluyorum, yeni mutfak malzemelerini topluyorum, zeytin yağı ve limon suyunu karıştırıyorum ve Iris'in öğrettiği gibi, bu akşam pişireceğim alabalıkları terbiyeye yatırıyorum.

Sonra üniformamı bir parçacık yukarı çektikten sonra şans getirsin diye birazcık rimel sürüp bahçeye yollanıyorum, elimde de kilerde bulduğum bir sepet. Eğer Trish ne yaptığımı bilmek isterse, bahçeye sebze toplamaya gidiyorum.

Bahçede ufak bir tur attıktan sonra Nathaniel'ı eski duvarın arkasındaki meyve bahçesinde buluyorum, merdivene çıkmış, bir ağaca ip bağlamaya çalışıyor. Ona doğru ilerlerken ansızın gülünç derecede gergin hissediyorum kendimi. Ağzım kuruyor ve o da ne -az önce dizlerim mi *titredi*?

Tanrım, bir de beni duruşu sağlam sanırsınız. Ye di yıl avukatlık yapmak beni biraz hazırlamıştır dersi niz. İçimdeki heyecana elimden geldiğince aldırma yarak basamakları çıkıyorum, saçımı arkaya atıp ona gülümsüyorum, güneşe bakarken suratımı buruşun mamaya da dikkat ediyorum.

PASAKLI
TANRIÇA

219

"Selam!"

"Selam." Nathaniel da aşağı bakarak gülümsüyor.
"Nasıl gidiyor?"

"İyidir, sağol! Çok daha iyi. Şimdiye kadar bir felaket olmadı..."

Bir sessizlik oluyor. O anda ipi sıkkan ellerine biraz fazla dikkatli baktığımı fark ediyorum. "Ben biraz... bi-beriye arıyordum." Sepetimi işaret ediyorum. "Var mı?"

"Tabii. Dur sana biraz keseyim." Merdivenden aşağı atlıyor ve ot bahçesine doğru yürümeye başlıyoruz.

Tek bir ses bile yok, burada, evden uzakta, yalnızca garip vızıldayan bir sinek ve çakıl taşlarının kıtırtısı duyuluyor. Ayaküstü konuşacak bir konu ya da söyleyecek bir şeyler arıyorum ama beynim bomboş.

"Çok sıcak," diyebiliyorum nihayet.

Harika.

"Hı hı." Nathaniel başıyla onaylıyor. Taş duvara basıp ot bahçesine giriyor. Ben de rahat adımlarla takip etmeye çalışırken duvara takılıyorum. Ah.

"İyi misin?" Nathaniel arkasını dönüyor.

"İyiyim, iyiyim!" diyerek sırtıyorum, halbuki ayağım acıdan zonkluyor. "Imm... ne güzel otlar!" Safi bir hayranlık sergileyerek bahçeyi gösteriyorum. Altıgen şeklinde ekilmiş ve bölümler arasından daracık yollar geçiyor. "Bunların hepsi senin eserin mi? litkileyici."

"Teşekkürler. Hoşuma gidiyor." Nathaniel gülüyor. "Her neyse. Biberiyelerin."

Eski, meşin bir tabanca kılıfına benzeyen bir şeyin içinden bir bahçıvan makası çıkarıyor ve koyu yeşil, diken diken bir çalılığı kesmeye başlıyor.

220

Sophie
Kinsella

Kalbim güm güm atmaya başlıyor. Söylemeye geldiğim şeyi söylemek zorundayım.

"Eee... şey... garip bir durum," diye söze başlıyorum mümkün olduğunca rahat, çalılık bir bitkinin yapraklarını okşayarak. "Trish bizim hakkımızda yanlış fikirle kapıldı galiba! Bizi şey sanıyor... Anlarsın ya."

"Ah." Nathaniel kafa sallıyor, suratı başka tarafa dönük.

"Ki bu da çok... saçma!" diye ekliyor kahkaha atarak.

"Imm-hımmm." Birkaç dal biberiye daha kesiyor ve bana uzatıyor. "Yeterli mi?"

Im-hım mı? Bu mu yani? Bu konuda edeceği tek söz bu mu?

"Aslında biraz daha istiyorum," diyorum ve o da yeniden çalıllığa dönüyor. "Eee... sence de saçma değil mi?" diye ekliyorum çaresizce, ondan doğru dürüst bir cevap koparmaya çalışıyorum.

"Evet, tabii." En sonunda Nathaniel bana doğrudan bakıyor, yanık alını kırışıyor. "Bir süre yeni bir şeye başlamak istemezsin. Kötü biten ilişkiden sonra bu kadar çabuk değil."

Ona boş boş bakıyorum. Bu da nereden çık-
Ah evet. Kötü ilişkim.

"Doğru," diyorum bir iki saniye sonra. "Evet, o da var."

Kahretsin.

Neden kötü ilişki hikâyesini uydurdum ki? Aklımdan ne *geçiyordu*?

"İşte biberiyen." Nathaniel kokulu bir demeti eli me tutuşturuyor. "Başka bir şey?"

PASAKLI
TANRIÇA

22

"Imm... evet!" diyorum çabucak. "Biraz nane de alabilir miyim?"

Dizi dizi otların arasından geçip nanelerin yetiştiği büyük taş havuzlara yürüyüşünü seyrediyorum.

"Aslında..." Gayet tasasız konuşmaya kendimi zorluyorum. "Aslında ilişkim *o kadar* da kötü değildi. Hatta artık atlattığımı düşünüyorum."

Nathaniel başını kaldırıp bakıyor, elini gözlerine siper ediyor.

"Yedi yıllık bir ilişkinin acısını bir haftada atlattın mı?"

Şimdi böyle söyleyince de, duygusuz durumuna düştüm işte. Çabucak bir yanıt arıyorum.

"Esnekliğim sağlamdır," diyorum en sonunda.
"Ben... lastik gibiyim."

"Lastik," diye tekrar ediyor, suratı ifadesiz.

Acaba lastik kelimesi yanlış seçim miydi? Hayır.
Hadi ama, lastik kelimesi seksidir.

Nathaniel kollarımdaki biberiyeye nane ekliyor.
Beni çözmeye çalışır gibi bakıyor.

"Annem dedi ki..." Duruyor, garip görünüyor.

"Ne?" diyorum nefesim kesilerek. Benim hakkımda
mı konuşmuşlar yani?

"Annem acaba... kötü muamele mi görmüşsün diye
merak etti." Bakışlarını kaçırıyor. "Çok gergin ve
sinirlisin."

"Gergin ve sinirli değilim!" diye yapıştırıyorum
cevabı anında.

Belki de biraz gergin ve sinirli bir tepki oklu.

"Yapım gereği gerginim," diye açıklıyorum. "Ama
kötü muamele falan görmedim. Sadece hep... kendimi
hep... kapana kısılmış hissederdim."

222

Sophie
Kinsella

Kelime ağzımdan döküldüğünde ben bile şaşırıyo-
rum.

Carter Spink'teki hayatım gözlerimin önüne geli-
yor. Bazı haftalar resmen ofiste yaşıyışım. Eve tomar
tomar iş getirişim. Her dakika e-postalara cevap yazı
şım. Belki de biraz kapana kısılmış hissediyordum.

"Ama şu an iyiyim." Saçımı geriye atıyorum.
"Hayatıma devam etmeye hazırım... yeni bir ilişkiye
başlamaya da... ya da daha sıradan bir şeye... neyse
işte..."

Bir gecelik ilişki de olur...

Nathaniel'a bakıyorum, elimden geldiğince göz bebeklerimi büyötmeye çalışıyorum ve ne olur ne olmaz diye elimi gayet sıradan kulaklarıma götürüyorum. Durağan, gergin bir sessizlik oluyor, yalnızca sineklerin vızıltısı duyuluyor.

"Bence yeni bir şey için bu kadar acele etmesen daha iyi," diyor Nathaniel. Benimle göz göze gelmeden yoluna devam ediyor ve bir çalının yapraklarını incelemeye başlıyor.

Sırtında bir gariplik var. Her şey kafama dank ederken kan yüzüme hücum ediyor. Beni kibarca red ediyor. Benimle çıkmak istemiyor.

Ağğh. İğrenç. Buradayım, kısalttığım eteğim, u mellerim ve tüm bildiğim vücut dilimle durmuş kendimi ona *sunuyorum*... Ve Nathaniel ise bana ilgilenmediğini söylemeye çalışıyor.

Rezil oldum. Buradan kaçmalıyım. Ondan kaçmalıyım.

"Haklısın," diyorum bocalayarak. "Yani... bövl bir şeyi düşünmek için henüz çok erken. İşin aslı.!

PASAKLI
TANRIÇA

223

bat bir fikir. Sadece yeni işime odaklanacağım. Yemek pişirmek ve... ve... vesaire. Devam etmeliyim. Otlar için sağol."

"Ne zaman istersen," diyor Nathaniel.

"Evet. Tamam. Görüşürüz."

Sepetin sapını daha da sıkı tutup topuğumun üstünde dönüyorum, duvarı aşıyorum, bu sefer tökezle-memeye dikkat ediyorum ve ardından çakıl taşlı yoldan eve dönüyorum.

Rezillikten de öteyim. Yeni Samantha'lık buraya kadarmış.

Alın işte, hayatımda son kez bir erkeğin peşine düşüyorum. Kibarca bekleme, görmezden gelinme ve sonra başka birinden hoşlanma stratejim bundan milyon kat daha iyidir.

Neyse, bana ne. Böylesi daha iyi zaten, gerçekten. Çünkü *hakikaten* işime odaklanmam gerek. Eve döner dönmez ütü masasını kuruyorum, ütüyü fişe takıyorum, radyoyu açıyorum ve kendime sert bir kahve yapıyorum. Bundan böyle tek odak noktam bu olacak. Günlük işlerimi bitirmek. Bahçivana asılmak değil. Burada bana bir iş yapmam için para ödeniyor ve yapacağım da.

Daha öğlen olmadan on gömlek ütüledim, bir posta çamaşır yıkadım ve kış bahçesini elektrikli süpürgeyle aldım. Öğle yemeği saati geldiğinde alt kattaki bütün odaların tozunu aldım ve elektrikli süpürgeyle temizledim, bütün aynaları sirkeyle parlattım. Çay saati geldiğinde bir posta daha çamaşır attım, otlarımı

224

Sophie
Kinsella

ayıkladım, haşlanacak pirinci ölçtüm ve meyveli tartım için, Iris'in öğrettiği gibi dört ayrı hamur hazırladım.

Saat yedi olduğunda bir tepsi hamuru yaktım, dört tane daha yaptım, çilekle süsledim ve ısıtılmış kayısı reçeliyle son rötuşları attım. Otları zeytinyağı ve sarımsakta kavurdum, yumuşattım. Bezelyelerimi haşladım. Alabalığı fırına verdim. Ayrıca henüz başlanmamış couli'ler için ayrılmış vermuttan da birkaç yudum yuvarladım.

Suratım kıpkırmızı, kalbim küt küt atıyor ve mutfakta hızlı çekimde hareket ediyorum... yine de iyiyim. Hatta neredeyse daha da canlandım. İşte buradayım, tek başıma bir öğünlük yemek pişiriyorum... ve bitirmek üzereyim! Mantar fiyaskosunu saymazsak. Ama onlar da zaten çöpte.

Akşam yemeği sofrasını bulabildiğim en iyi por-selen takımla kurdum ve gümüş şamdanlara mumlar yakıtım. Buzdolabında bir şişe İtalyan köpüklü şarabı Prosecco duruyor ve tabakları fırında ısıttım, teybe Trish'in Enrique Iglesias'ın aşk şarkıları CD'sini bile koydum. Sanki gelmiş geçmiş ilk akşam yemeği partimi veriyor gibiyim.

Midemde mutlu bir heyecan kasılmasıyla birlikte önlüğümü düzeltiyorum, mutfak kapısını açıp sesleniyorum: "Bayan Geiger? Bay Geiger?"

Tek ihtiyacım bir gong sesi.

"Bayan Geiger?" diye yeniden şansımı deniyorum.

Kesinlikle yanıt yok. Şu saate kadar çoktan mutfağın önüne damlamış olmaları gerekirdi zaten. Yeni-

PASAKLI
TANRIÇA

225

den mutfağa dönüyorum, bir bardak ve çatal kapıyorum, yüksek sesle ortalığı çınlatıyorum. Hiç ses yok. Neredeler?

Zemin kattaki odaları tek tek arıyorum, hepsi de bomboş. Temkinlice merdivenlere yöneliyorum.

Belki de bir *Seksin Mutluluğu* anı yaşıyorlar. Belki de geri çekilmeliyim.

"Eee... Bayan Geiger?" diye sesleniyorum tereddütle. "Akşam yemeği hazır."

Birkaç adım daha atınca koridorun sonundan sesler duyuyorum. "Bayan Geiger?"

Ansızın kapının biri bir hışımla açılıyor.

"Para *ne için* var öyleyse?" diyen Trish'in sesi ortalığı inletiyor. "Söylesene!"

"Paranın ne için olduğunu söylememe gerek yok!" diye bağıyor Eddie de. "Hiç de olmadı!"

"Eğer bir şeyden *çınılıyorsan*-"

"Anlıyorum ben!" Eddie'nin ses tonu barut gibi. "Bir şeyden anlamadığımı söyleme sakın!"

Tamaaaaaam. Belki de *Seksin Zevki* anlarından biri değil. Parmak ucuma basarak sessizce geri geri gidiyorum -ama artık çok geç.

"Ya *Portekiz!*" diye çığırıyor Trish. "Hatırlıyor musun?" Bir pembelik bulutu içinde odadan fırlıyor ve beni görünce olduğu yerde kalıyor.

"İl... akşam yemeği hazır," diye mırıldanıyorum, bakışlarımsa haliya sabitlenmiş. "Efendim."

"Eğer *kahrolası* Portekiz'den bir kez daha *kahrolası* bir söz edecek olursan-" Eddie odadan çıkıp yürüyor.

"Eddie!" diye sesini kesiyor Trish çılgınca, sonra bana bakarak kısaca kafa sallıyor. "Pas devant."

226

Sophie
Kinsella

"Ne?" diyor Eddie havlar gibi.

"Pas devant les... les..." Ellerini havada sallayarak eksik olan kelimeyi bulmaya çalışıyor. •

"Domestiques?" diyorum şaşkınca.

Trish bana delici bir bakış fırlatıyor, ardından ağırbaşlılığını takmıyor. "Ben odamda olacağım."

"Orası benim de odam!" diyor Eddie öfkeyle ama kapı çoktan çarpıldı bile.

"İmm... akşam yemeği hazırladım..." diye ortaya atıyorum fakat Eddie beni görmezden gelerek merdivenlere doğru seğirtiyor.

Hüsrana uğradım. Eğer alabalıklar kısa süre içinde yenmezse hepsi taş gibi olacak.

"Bayan Geiger?" diyerek kapıyı tıkladıyorum. "Akşam yemeğinin bozulmasından korkuyor-"

"Ne olmuş yani?" şeklinde boğuk bir cevap geliyor. "Canım yemek istemiyor işte."

Kapıya inanamayarak bakakalıyorum. Koca günümü onlara yemek pişirerek geçirdim. Her şey hazır. Mumlar yakıldı, tabaklar fırında. Yememeleri mümkün değil.

"Yemek *zorundasınız*^ diye bağıryorum ve merdivenlerin yarısına varmış olan Eddie duruyor. Yatak odasının kapısı açılıyor ve Trish hayretler içinde dışarı bakıyor.

"Ne?" diye soruyor.

Tamam. Burada adımlara dikkat.

"Herkes bir şeyler yemek zorundadır," diyorum.

"İnsani bir ihtiyaç bu. O yüzden neden sorunlarınızı sofrada tartışmıyorsunuz? Ya da askıya alın! Bir kadeh şarap içip gevşeyin -ve eee... Portekiz'den bahset meme konusunda anlaşın."

PASAKLI

227

TANRIÇA

Son cümlemlerle birlikte tüylerin kabardığını hissedebiliyorum.

"Bundan söz açan ben değilim zaten," diye homurdanıyor Eddie. "Ben konunun kapandığını sanıyordum."

"Ben de sen fazla *anlayışsız* olduğun için sözünü ettim..." Trish'in sesi yükseliyor ve gözünde aniden

beliren yaşı siliyor. "Sence ben kendimi senin ödölün ve eşin olarak nasıl hissediyorum...?"

Ödöl mü?

Gülmemeliyim.

"Trish." Tüm şaşkınlığımı karşısında Eddie kalbinin el verdiği derecede hızla merdivenleri koşarak çıkıyor. "Böyle deme lütfen." Karısını omuzlarından kavrayıp gözlerinin içine bakıyor. "Biz her zaman hayat arkadaşınız. Bunu biliyorsunuz. Sydenham'den beri."

Önce Portekiz, şimdi de Sydenham. Günün birinde Trish'i bir şişe şampanyayla birlikte karşıma alıp hayat hikâyesini anlatırmam gerekebilir.

"Biliyorum," diye fısıldıyor Trish de.

Eddie'ye sanki dünyada o ikisinden başka kimse yokmuş gibi bakıyor ve o an içimde bir sancı duyuyorum. Gerçekten birbirlerine âşık. Aradaki düşmanlığın yavaş yavaş eridiğini görebiliyorum. Adeta test tüplerinde kimyasal bir tepkimeye tanıklık etmek gibi bir şey bu.

"Hadi gidip yemeğimizi yiyelim," diyor Eddie sonunda. "Samantha haklı. Birlikte hoş bir akşam yemeği yiyelim. Oturup karşılıklı konuşalım."

Adam bana bakınca ben de mutlu mutlu sırıtıyorum. Tanrıya bin kere şükürler olsun. Alabalıklar ge-

228

Sophie
Kinsella

ne de idare edecek... Sadece sosu bir tabağa alayım, tamamdır...

"Peki o zaman, hadi." Trish burnunu çekiyor. "Samantha, bu akşam yemeği dışarıda yiyeceğiz."

Sırıttım suratımda donuyor. Ne?

"Bize yemek pişirmeyi dert etme," diyor Eddie de, şefkatle omzumu sıvazlıyor. "Bu gece boşsun!"

Nel

"Ama... ben zaten yemeği hazırladım!" diyorum çabucak. "Bitti bile!"

"Ah. Olsun, boşver." Trish elini havada sallıyor. "Kendin yersin."

Hayır. Hayır. Bunu bana yapamazlar.

"Ama alt kata sofrayı kurdum bile! Fırında balık... ve jülyen kesilmiş sebzeler..."

"Nereye gidelim?" diyor Trish, Eddie'ye, söylediğim tek kelimeye bile kulak asmayarak. "Mili Hou-se'a mı baksak?"

Ben nutkum tutulmuş vaziyette oracıkta dikiledururken Trish yatak odasında gözden kayboluyor, Eddie de arkasından. Kapı kapanıyor, bense kalakaldım.

Akşam yemeği partim mahvoldu.

Eddie'nin Porsche'siyle garaj yolunda esip geçmelerinin ardından salona gidiyorum ve yavaşça her şeyi topluyorum. Kristal kadehleri kaldırıyorum, peçeteleri katlıyorum, mumları üflüyorum. Yeniden mutfığa dönüp bir an yaptığım tüm yiyeceklere bakıyorum, harekete geçmeye hazırlanıyorum. Sosum hâlâ ocağın üstünde fokurduyor. Limon dilimli garnitür lerim. Her şeyle o kadar gurur duyuyordum ki.

PASAKLI

229

TANRIÇA

Neyse artık, elimden bir şey gelmez.

Alabalıklarım kendi adına son derece üzgün görünüyor; birini tabağa alıyorum ve kendime bir kadeh şarap koyuyorum. Masaya oturuyorum, bir dilim kesip

ağızma götürüyorum. Ve sonra tadına bile bakmadan çatal bıçağımlı bırakıyorum. Aç değilim.

Boşı geçen bir gün. Yarın hepsini sil baştan yapmak zorundayım. Başımı kollarımın arasına gömüp bir daha oradan hiç çıkarmamak istiyorum.

Burada ne işim var?

Yani, gerçekten. Ne yapıyorum? Neden şu saniyede buradan kaçıp Londra trenine atlamıyorum?

Masada çökmüş otururken kapıda zayıf bir tıklama duyuyorum. Kafamı kaldırdığımda Nathaniel sırt çantasıyla eşige dayanmış duruyor. Bu sabahki konuşmamızı anımsayınca utanıyorum. İstemeden ve farkında olmadan sandalyemi çevirip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Selam," diyorum 'Eğer senden hoşlandığımı düşünüyorsan *fena* halde yanılıyorsun' anlamında ufak bir omuz silkişle.

"Yardıma ihtiyacın var mı diye bir bakayım dedim." Gözleri mutfağı süzüyor, dokunulmamış yemek tabaklarına bakıyor. "Ne oldu?"

"Yemediler. Akşam yemeğine çıktılar."

Nathaniel bana bir saniye bakıyor, sonra gözlerini kapayıp başım iki yana sallıyor. "Sen bütün günü onlara yemek pişirerek geçirdikten sonra mı?"

"Onların yemeğı. Onların evi. İstediklerini yapmakta özgürler."

Umarsız ve gerçekçi olmaya çalışıyorum. Yine de içimdeki ağır düş kırıklığını duyumsayabiliyorum.

230

Sophie
Kinsella

Nathaniel sırt çantasını yere bırakıyor, fırına yanaşıp alabalıkları inceliyor. "Güzel görünüyor."

"Kavrulmuş, fazla pişmiş balığa benziyor," diye düzeltiyorum.

"En sevdiğim." Sırtıyor ama ben pek gülme havamda değilim.

"Biraz ye o zaman." Elimle işaret ediyorum. "Kimse yemeyecek zaten."

"Ziyan etmek yazık olur." Kendi kendine servis yapıyor, tabağını gülünç bir biçimde tepeleme dolduruyor, bir kadeh şarap koyuyor ve masada karşıma geçiyor.

Bir saniye kimse konuşmuyor. Hatta ona bakmıyorum bile.

"Sana." Nathaniel kadehini kaldırıyor. "Tebrikler."

"Ya tabii."

"Ciddiyim Samantha." Bakışlarımı yerden kaldırıra kadar sabırla bekliyor. "Onlar yese de yemese de, bu gerçek bir başarı. Hakikaten." Dudakları muzipçe kıvrılıyor. "Bu mutfakta pişirdiğin son akşam yemeğini hatırlıyor musun?"

İsteksizce gülümsüyorum. "Kuzunun kaderi demek istedin galiba."

"*Bezelye taneleri.* Onları asla unutmayacağım." Balıktan bir lokma tadıyor, inanamayarak başını iki yana sallıyor. "Bu arada bu çok iyi olmuş."

Gözümün önüne o minik yanık taneler geliyor; ben mutfakta çılgınlar gibi koşturuyorum; mering kreması yere damlıyor... ve her şeye rağmen kıkırda mak istiyorum. O günden bugüne çok şey öğrendim

PASAKLI
TANRIÇA

23

"Aslında o gece başımın çaresine bakabilirdim," diyorum densizce, "sen bana yardım etmeye kalkış-

masaydın. Sen yoluma çıkana kadar her şey kontrol altındaydı."

Nathaniel ağzındaki çiğnemeye devam ederken çatalını bırakıyor. Birkaç saniye bana dümdüz bakıyor sadece, mavi gözlerinin etrafı kırışıyor -eğlendiğinden midir, nedir. Yanaklarımdaki pariz kızarmayı hissedebiliyorum, bakışlarımı önüme indirdiğimdey-se ellerimin masada durduğunu fark ediyorum, avuç içlerimse açık.

Ve öne doğru eğilmişim, aniden dehşete düşüyorum. Muhtemelen gözbebeklerim de bir buçuk katı büyümüştür. Alnıma 'sana hastayım' yazsam kendimi bu kadar ele vermiş olmazdım.

Ellerimi çabucak kucağıma çekiyorum ve kaya gibi sert bir ifade takınıyorum. Bu sabahki mahcubiyetimi atlatamadım ki daha. İşin aslı, fırsattan istifade iki çift laf etmeliyim.

Tam, "Eee-" diyorum ki aynı anda Nathaniel da konuşmaya başlıyor.

"Sen söyle." Eliyle hadi dercesine bir hareket yapıp balığından bir lokma alıyor. "Önce sen."

"Tamam." Boğazımı temizliyorum. "Bu sabahki.. . konuşmamızdan sonra düşürldüm de, sen haklıydın. Yeni bir şeylere hazır olmadığım çok açık. Hatta ilgimi bile çekmiyor. Hiç."

İşte. Söyledim. Ne kadar ikna edici oldu bilemem ama en azından gururumu biraz toplamış oldum.

"Sen ne soracaktın?" diyorum kadehine şarap dolurarak.

"Sana benimle çıkar mısın diye soracaktım?" diyor Nathaniel ve neredeyse bütün masayı şaraba boğuyorum.

Ne soracakırış?

Vücut dilim işe yaradı demek?

"Ama önemli değil." Şarabından bir yudum içiyor. "Seni anlıyorum."

Geri çekilme. Çabucak geri çekilmeliyim. Ama geri çekildiğimi anlamayacağı kadar kurnazca yapmalıyım bunu...

Aman boş versene, tutarsız davranırım, gider. Ben bir kadını ya, tutarsız olabilirim.

"Nathaniel," diyorum kendimi sakın olmaya zorlayarak, "seninle çıkmayı çok isterdim."

"Güzel." İstifini bozmuyor. "Cuma akşamı uyar mı?"

"Mükemmel."

Sırıtarak karşılık verirken karnımın aç olduğunu fark ediyorum. Alabalık tabağı mı kendime çekiyorum, çatal bıçağı mı alıp yemeğe koyuluyorum.

Cuma sabahına büyük felaketler yaşamadan varmayı başarıyorum. En azından Geigerlar'ın bildiği bir felaket yaşamadan.

Salı günü ufak bir sebzeli risotto felaketi yaşadıkla da Tanrıya şükür son saniyede yemek şirketinden yeni bir yiyecek sipariş edebildim. Sonra yavruağzı bir kaşkorse vardı, ki sonradan düşününce daha düşük ısıda ütölemeliydim dedim kendi kendime. Elektrikli süpürgenin ince başlarından biriyle tozunu almaya çalışırken kırdığım bir Dartington vazo vardı. Henüz, kimse yokluğunu fark etmişe benzemiyor. Yenisi de yarm gelecek zaten.

Şu ana kadar bu haftanın bana maliyeti 200 pound oldu, geçen haftaya göre büyük bir ilerleme kaydetmişim yani. Kısa süre sonra kâra bile geçerim artık.

Çamaşır odasında gözlerimi kaçını kaçıra Eddi-e'nin nemli iç çamaşırını askıya asıyorum, Trish bana sesleniyor.

"Samantha! Neredesin?" Sesi hoşnut gelmiyor, midem çalkalanmaya başlıyor. Ne fark etti acaba? "Artık evde bu şekilde dolaşamazsın." Trish çamaşır odasının kapısında beliriyor, başını var gücüyle iki yana sallıyor.

"Anlamadım?" deyip ona dönüyorum.

"*Saçların.*" Yüzünü buruşturuyor.

"Ah, doğru ya." Suratımı ekşiterek rengi açılan yere dokunuyorum. "Hafta sonu yaptıracaktım da..."

".Şimdi yaptıracaksın," diyerek sözümü bölüyor. "*Süper* kuaförüm şu anda burada."

"Şimdi mi?" Bakakalıyorum. "Ama... toz almam gerek."

"Ortalıkta bir ucube gibi daha fazla dolaşamazsın. Kaybettiğin saatleri sonra telafi edersin. Parasını maaşından keseriz. Hadi gel. Annabel bekliyor!"

Sanırım başka seçeneğim yok. Eddie'nin donlarını askıya atıp Trish'in peşinden gidiyorum.

"Bu arada, sana ne zamandır kaşmir hırkamı sora-cağım," diye ekliyor Trish üst kata vardığımızda. "Krem rengi olan?"

Siktir. Siktir. Değiştirdiğimi çaktı. Tabii ki çaktı. O kadar aptal olmayacağını tahmin etmeliydim-

"Ne yaptın bilmiyorum." Trish bir duman bulutu üfleyip yatak odasının kapısını açıyor. "Ama *muhteşem* görünüyor. Kıvrım kenarındaki minik mürekkep lekesi bile yok olmuş! Yepyeni gibi!"

"Evet." Rahat bir oh çekiyorum. "Eh... müessese-mizin hizmeti."

Trish'in ardından yatak odasına giriyorum, kabarık sarı saçlı, beyaz kot ve altın rengi kemerli, incecik bir kadın odanın tam ortasına bir sandalye yerleştiriyor.

PASAKLI
TANRIÇA

235

"Merhaba!" Bana dönüyor, elinde sigara; altmış yaşında vardır herhalde. "Samantha! Methini çok duydum."

Sesi çatlak, dudaklarının çevresinde sigara dumanı çekmekten kırışıklıklar oluşmuş ve makyajı cildine nakşedilmiş gibi. Trish'in on beş yıl sonraki hali. Öne atılıyor, saçımı inceleyip yüzünü ekşitiyor.

"Bunlar da ne böyle? Meçli görünümü denemeye mi kalktın?" Kendi şakasına kaba saba bir kahkaha patlatıyor.

"Aslında bir... çamaşır suyu kazası oldu."

"Kaza!" Parmaklarını saçımda gezdiriyor. "Bu renk kalması imkânsız. Doğru düzgün bir sarıya bo-yayalım bari. Sarışın olmanın bir mahsuru yok, değil mi hayatım?"

Sarışın?

"Hayatımda hiç sarışın olmadım," diyorum panikleyerek. "Emin değilim zaten-"

"Renk seçenekleri var." Saçımı taramaya başlıyor.

"Şey, sapsarı olmadığı sürece," diyorum aceleyle. "Yani... o sahte, çiğ, platin sarısı değil de..."

Derken duruyorum çünkü iki kadının saç da sahte, çiğ ve platin sarısı.

"Ya da... immm..." Yutkunuyorum, onlara bakmaya cesaretim yok. "Siz ne uygun görürseniz. Gerçekten."

Sandalyeye oturuyorum, omuzlarıma havluyu sarıyorum ve Annabel kimyasal kokulu bir macunu ka-

fama sıvarken ve alüminyum folyo gibi bir şeyle kafamı
kat kat sarmalarken öğürmemeye çalışıyorum,

Sarışın. Sarı saç. Barbie bebekler.

236

Sophie
Kinsella

Aman tanrım. Ben ne *yapıyorum*?

"Bence bu bir hataydı," diyorum sandalyemden
sıçramaya çalışarak. "Bence sarı bana hiç yakışmaz-"

"Rahatla!" Annabel omuzlarımı bastırıyor, beni
zorla yerime oturtuyor ve elime bir dergi tutuşturuyor.
Arkamda Trish bir şişe şampanya açıyor. "Çok hoş
görünüyorsun. Senin gibi güzel bir kız saçına bir şeyler
yapmalı. Hadi bize burcumuzu oku."

"Burçlarınızı mı?" diyorum şaşkınlık içinde.

"Horoskop!" Annabel cık aklıyor. "Jeton biraz
köşeli galiba?" diye çaktırmadan ekliyor Trish'e.

"Biraz ağır anlıyor," diye mırıldanıyor Trish de.
"Ama çamaşır konusunda *muhteşem*."

Demek tembel hanımların hayatı böyle oluyor.
Katanda alüminyum folyolarla oturup Öküzgözü şarap
içmek ve parlak dergiler okumak. On üç yaşımdan beri
The Lawyer dışında bir dergi okumamıştım. Ben daima
kuaför randevularımı e-posta yazarak ya da kontrat
okuyarak geçiririm.

Fakat gevşeyip keyfime bakamıyorum. 'Bikini zın
Çok Küçük Olduğunu Fark Etmenin On Yolu'nu
okurken gittikçe daha da müşkülpesent oluyorum.
'Yaşanmış Romantik Hikâyeler' sayfasına ulaştığım da
ve Annabel saçımı kuruturken bütün vücudum kaskatı
kesildi.

Ben sarışın olamam. Ben öyle değilim.

"İşte oldu!" Annabel saçımı son kez bir yokluyor ve kurutma makinesini kapatıyor. Sessizlik. Gözlen mi açamıyorum.

PASAKLI
TANRIÇA

237

"Çok daha iyi," diye takdir ediyor Trish. Yavaşça tek gözümü açıyorum. Sonra diğerini. Saçım sarı değil.

Karamel rengi. Aralarda bal rengi ve açık sarı gölgeleri olan ılık karamel rengi. Başımı sağa sola çevirince saçlarım ısıldıyor.

Birkaç kez yutkunuyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum. Neredeyse ağlayacağım.

"Bana inanmıyordun, değil mi?" Annabel aynadan bana kaşlarını kaldırıyor, dudaklarında tatminkâr bir gülüş. "Ne yaptığımı bilmiyorum sandın, değil mi?"

Resmen beynimi okuyor, yerin dibine girdim.

"Harika olmuş," diyorum, "inim... çok sağol."

Aynadaki yansımam karşısında dilim tutuluyor adeta. Gözlerimi yeni, parıldayan, karamel rengi saçlarımdan alamıyorum. Canlı görünüyorum be. *Renkli* görünüyorum.

Bir daha asla eski halime geri dönmeyeceğim. Asla.

Hoşnutluğum bir an sönmüyor. Tekrar alt kata indiğimde ve elektrikli süpürgeyi taşıırken bile. Aklım yalnızca yeni saçımda. Ne zaman parlak bir yüzeyin önünden geçsem bir saniye durup kendime hayran oluyorum, saçımı arkaya atıp karamel yağmuru şeklinde yeniden omuzlanma dökülüştünü seyrediyorum.

Halının altını süpür. *Tamamdır*. Sehpanın altını süpür. *Tamamdır*.

Saçımı boyamak daha önce hiç aklıma gelmemişti.
Acaba başka neler kaçırdım?
238 Sophie
Kinsella

"Ah Samantha." Eddie'nin odaya girdiğini görüyorum, ceket ve kravat giymiş.

"Salonda bir toplantım olacak. Kahve yapıp bize getirmeni isteyeceğim."

"Tamam efendim." Reverans yapıyorum. "Kaç kişi olacaksınız?"

"Toplam dört. Biraz da bisküvi. Atıştırmalık bir şeyler. Ne olursa işte."

"Elbette."

Heyecanlı görünüyor, suratı da kırmızı. Toplantı neyle ilgili acaba? Mutfağa geçerken meraklı gözlerle ön camdan dışarı bakıyorum, sevimsiz bir Mercedes'in üstü açılan bir BMW'nin yanına park ettiğini görüyorum.

Hımm. Anlaşılan görüşme rahip ile değil.

Kahveyi hazırlıyorum, yanına bir tabak bisküvi ve çaya aldığım ufak keklerden ekliyorum. Salona yollanıp kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel!"

Kapıyı açtığımda Eddie'yi salon masasında takım elbiseli üç adamla birlikte oturur buluyorum, önlerinde kağıtlar.

"Kahveniz," diye mırıldanıyorum yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler Samantha." Eddie'nin yanakları parlıyor. "Servis edebilir misin?"

Tepsiyi kenara koyup fincanları dağıtıyorum. Bunu yaparken de kâğıtlara bir göz atmadan edemiyorum ve kontrat olduklarını o saniye anlıyorum.

"Eee... sütlü mü, sade mi?" diyorum ilk adama.
"Sütlü lütfen." Kafasını kaldırmıyor bile. Kahveyi
koyarken şöyle bir kez daha bakıyorum. Bir çeşit

PASAKLI
TANRIÇA

239

mülk yatırım anlaşmasına benziyor. Eddie parasını bir
şeye mi yatırıyor acaba?

"Bisküvi alır mıydınız?" diye teklif ediyorum.

"Yeterince tatlı yedim." Adam sırtarak dişlerini
gösteriyor, ben de kibarca ona gülümsüyorum. Tam bir
dangalak.

"Evet, Eddie. O noktayı da anladın mı?" Mor kra-
vatlı bir adam yumuşak, ilgili bir sesle konuşuyor.
"Jargonu atladın mı, her şey oldukça net."

Adamın sözleri bana bir yerden tanıdık geliyor.
Yüzünü tanıdığımdan değil ama böyle insanları bilirim.
Onlarla yedi yıl çalıştım. Ve bu adamın Eddi-e'nin bir
şey anlayıp anlamadığını sallamadığından da eminim.

"Evet!" Eddie şen bir kahkaha atıyor. "Evet, eminim
öyledir." Emin olamadan kontrata eğiliyor, sonra kâğıdı
kenara koyuyor.

"Biz de güvenlik konusunda sizin kadar endişeli-
yiz," diyor mor kravatlı adam gülerek.

"Mesele para olunca kim endişelenmez ki?" diyor
ilk adam.

Tamam. Burada tam olarak neler dönüyor bakayım?

Diğer adama geçip kahvesini koyarken kontrat gö-
zümün önüne geliyor ve ben de ustalıkla hızla okuyu-
veriyorum. Mal geliştirme ortaklığı sözleşmesi bu. İki
taraf da ortaya bir miktar para koyuyor... taşınmaz
mülkün gelişmesi... buraya kadar standart şeyler...

Sonra okuduğum bir cümleyle olduğum yere mıhlıyorum. Sayfanın tam altında, zararsız görünen, küçücük bir tabir. Sözleşmede, herhangi bir terslik ol-

240
Sophie
Kinsella

duğunda yatırımcı olarak Eddie'niri atandığı yazıyor. Gördüğüm kadarıyla karşılığını alacağına dair bir söz de yok.

Yani eğer işler kötü giderse faturayı Eddie ödeyecek. Kendisi bunun farkında mı peki?

Tek kelimeyle afallıyorum. Kontrata uzanıp paramparça etme dürtüm neredeyse beni ele geçirecek. Eğer Carter Spink'te olsaydık bu herifler iki saat barınamazdı. Yalnız kontratlarım kafalarına atmakla kalmaz, müvekkilime de şunu önerirdim-

"Samantha?" Yerimden sıçrayıp gerçek dünyaya dönüyorum, Eddie başıyla bisküvi tabağını işaret ediyor.

Carter Spink'te değilim. Bir hizmetçi üniforması içindeyim ve servis etmem gereken içecekler var.

"Çikolatalı bisküvi?" Koyu renk saçlı adama tabağı uzatırken nasıl olduysa kibar bir ses tonu kullanmayı başarıyorum. "Ya da kek?"

Adam varlığımın bile farkında olmadan bir bisküvi kapıyor, bense Eddie'ye doğru ilerlerken hızlı düşünüyorum. Bir şekilde onu uyarmalıyım.

"Evet. Bu kadar konuşma yeter. Macera başlasın." Mor kravatlı adam şık, ince uçlu bir dolma kalemin kapağını döndürerek açıyor. "Önce siz." Kalem Eddie'ye uzatıyor.

İmzalamak üzere mi? Şu anda mı?

Yo. Yo. Bu sözleşmeye imza atamaz.

"Rahat ol," diye ekliyor kusursuz dişleriyle gülümseyen adam. "Eğer yeni baştan okumak istersen..."

Birdenbire bu adamlara karşı, o parlak arabaları na, mor kravatlarına ve pürüzsüz seslerine karşı içim

PASAKLI
TANRIÇA

24

de ani bir öfke kabarıyor. Patronumu tavuk gibi yola-mayacaklar. Buna izin vermeyeceğim. Eddie'nin kalemi sayfaya değdiği an öne eğiliyorum.

"Bay Geiger," diyorum telaşla. "Bir dakika görü-şebilir miyiz lütfen? Özel olarak?"

Eddie rahatsız olmuş gibi bana bakıyor.

"Samantha," diyor kızmış gibi. "Burada çok önemli bir işin tam ortasındayım. En azından benim için çok önemli!" Masadakilere bakıyor ve üç adam da dalkavukça gülüyorlar.

"Çok acil," diyorum. "Uzun sürmez."

"Samantha-"

"Lütfen Bay Geiger, sizinle konuşmam *gerek*."

Eddie en sonunda sabırsızca iç geçirip kalemi elinden bırakıyor.

"Tamam." Ayağa kalkıyor, beni odadan çıkarıyor ve ısrarla soruyor, "Ne var?"

Ona bön bön bakıyorum. Onu odadan çıkardım çı-karmasına ama konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum. Ne diyebilirim ki?

Bay Geiger, size 14. maddeye en baştan göz atma-nızı emer ir im.

Bay Geiger, yükümlülükleriniz yeterince güvenlik altına alınmamış.

İmkânsız. Hiçbir şey söyleyemem. Kim hizmetçi-sinden yasal tavsiye alır ki?

Eddie'nin eli kapının kolunda. Bu son şansım.
"Şeker alır mısınız?" sorusu çıkıyor ağzımdan.
"Ne?" Eddie kulaklarına inanamıyor.
"Hatırlayamadım da," diye mırıldanıyorum. "Herkesin içinde şeker tüketiminize dikkat çekmek istemedim."

242

Sophie
Kinsella

"Evet, bir tane alırım," diyor Eddie. "Hepsi bu mu yani?"

"Şey... bir şey daha var. Galiba bir belge imzalıyorsunuz."

"Doğru." Eddie kaşlarını çatıyor. "Özel belgeler."

"Elbette!" Yutkunuyorum. "Avukatınız var mı diye merak ettim. Sadece... imm... aklıma geldi işte. Bana belgeler hakkında her zaman, dikkatli olmamı önermiştiniz ya hani?"

Gözlerine bakıyorum, mesajın alınmasını diliyorum. *Bir avukata danış, seni gerzek.*

Eddie şen bir kahkaha atıyor.

"Çok düşüncelisin, Samantha. Ama endişelenmene gerek yok. Aptal değilim." Kapıyı açıp yeniden içeri dalıyor. "Nerede kalmıştık, beyler?"

Kalemi yeniden eline alışıma hüsrarla izliyorum. Onu durduramam. Beyinsiz adam soyulup soğana çevrilecek.

Tabii onu durdurmazsam.

"Kahveniz, Bay Geiger..." diye mırıldanıyorum odaya alalecele girip. Kahvedenliği elime alıyorum, kahveyi koymaya başlıyorum ve yanlışlıkla-bilerek hepsini masaya döküyorum.

"Aaağğh!"

"Tanrım!"

Kahve, kahverengi bir göl şeklinde masaya yayı
lirken tam bir keşmekeş oluyor, kâğıtlar ıslanıyor,
yerlere sular damlıyor.

"Sözleşmeler!" diye bağıyor mor kravatlı adam.
epey rahatı kaçtı. "Seni aptal kadın!"

"Çok özür dilerim," diyorum en heyecanlanılır,
sesimle. "Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm. Kain.

PASAKLI
TANRIÇA

243

denlik elimden... kayıverdi bir anda." Kahveyi peçe-
teyle silmeye başlıyorum, geriye kalan bütün kâğıtlara
yaymaya da özen gösteriyorum bu arada.

Adamlardan biri, "Başka bir kopyası var mıydı?"
diye sorunca donakalıyorum.

"Hepsi kahrolası masadaydı," diyor koyu renk saçlı
adam sabrı taşmış vaziyette. "Yeniden yazdırmamız
gerekecek."

"Aslında bir daha çıkartacaksınız benim için de bir
tane bastırmanızı rica edeceğim, bir sakıncası yoksa."
Eddie boğazını temizliyor. "Sanırım bir bakması için
avukatıma göndereceğim. Ne olur ne olmaz."

Adamlar birbirine bakıyor. Gerilimin arttığını his-
sediyorum.

"Elbette," diyor mor kravatlı adam uzun bir ses-
sizliğin ardından. "Hiç sorun değil."

Ha. İçimden bir ses bu anlaşmanın olmayacağını
söylüyor.

"Ceketiniz efendim?" diyorum gülümseyerek.
"Tekrar çok, çok özür dilerim."

Hukuk eğitiminin en güzel yanı da insana *hakikaten*
yalan söylemeyi öğretmesi.

Aynı zamanda patronunuzun size bağırmasına katlanmayı da öğretiyor. Ki bu da çok işe yarıyor çünkü Trish ne yaptığımı duyar duymaz mutfakta etrafımda döne döne beni azarlarken yirmi dakika ayakta dikilmek zorunda kalıyorum.

"Bay Geiger çok önemli bir iş anlaşması imzalıyor!" Öfkeyle sigarasından bir nefes çekiyor, yeni

244

Sophie
Kinsello

boyalı saçları omuzlarında dalgalanıyor. "O toplantı hayati öneme sahipti!"

"Çok üzgünüm, efendim," diyorum gözlerim yere dönük.

"Bu tür şeylere aklının ermediğini biliyorum, Samantha." Gözleri bana dönüyor. "Ama bir yığın para tehlikede! Hayal edemeyeceğin kadar çok para."

Sakin ol. Alçakgönüllü ol.

"Çok para," diye yineliyor Trish etkileyici bir sesle.

Bana miktarını söylemek için içi içini *yiıyor*. Gösteriş yapma ve saklı tutma dürtüsü arasındaki çekişmeyi yüzünden okuyabiliyorum.

"*Yedi milyon*" diyor en sonunda.

"Vay canına." Nutkum tutulmuş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Sana çok iyi davrandık, Samantha. *Her* türlü çabayı gösterdik." Sesi öfkeden çatallandı. "Senden de bunun karşılığında her türlü çabayı göstermeni bekliyoruz."

"Çok üzgünüm," diyorum bir milyonuncu kez.

Trish bana tatmin olmadığını gösteren bir bakış atıyor. "Bu gece daha özenli olmanı umuyorum."

"Bu gece mi?" diye tekrar ediyorum ağızım açık kalarak.

"Akşam yemeğinde." Trish gözlerini havaya dikiyor.

"Ama bu akşamım boş," diyorum telaşla. "Sorun olmaz demiştiniz, soğuk yemek bırakmam yeterli ılı mistiniz..."

Anlaşılan Trish konuşmamızı tamamen imr.!:

PASAKLI
TANRIÇA

245

"Eh," diyor kavgacı bir tonlamayla, "o misafirlerimizin üstüne kahve *dökmenden* önceydi. O bütün sabah oturup saçım boyatmandan önceydi."

Ne? Bu haksızlık karşısında verecek cevap dahi bulamıyorum.

"Açıkçası Samantha, senden daha iyisini ümit ediyordum. Bu gece evde kalıp akşam yemeği servisi yapacaksın." Bana sert bir bakış fırlatıyor, bir dergi kapıp mutfağı terk ediyor.

Arkasından bakakalıyorum, tanıdık, ağır bir pişmanlık çöküyor içime. Bu o kadar çok başıma geldi ki alışkınım. Nathaniel ile randevumu iptal etmek zorundayım. Bir başka randevu... bir başka iptal...

Fakat sonra düşüncelerim yarı yolda kesiliyor. Artık Carter Spink'te değilim ki. Buna katlanmak zorunda değilim.

Alelacele mutfaktan çıkıp Trish'i buluyorum.

"Bayan Geiger," diyorum mümkün olduğunca kendimi zorlayarak. "Kahve için özür dilerim, daha iyi olmak için elimden gelen her türlü çabayı göstereceğim. Ama bu gecemin boş olması gerek. Önceden

plan yapmıştım ve planıma sadık kalacağım. Saat yedide çıkıyorum."

Cümlemi bitirdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor. Hayatımda hiç bu şekilde hakkımı aramamıştım. Carter Spink'te böyle konuşmaya kalksam çoktan helvam yenmişti.

Trish bir an öfkeden morarmış görünüyor. Sonra beni hayrete uğratarak diliyle damağını aklattıyor ve derginin sayfasını çeviriyor.

"Ah tamam. Eğer *bu* kadar önemliyse-"

246

Sophie
Kinsella

"Evet." Yutkunuyorum. "Önemli. Kişisel yaşamım önemli."

Sözcükler ağızımdan dökülürken içim kaynıyor. Trish'e daha fazla şey söylemek istiyorum. Öncelikler hakkında, denge hakkında...

Ama Trish çoktan 'Kırmızı Şarap Diyeti -Nasıl İşe Yarar' makalesine daldı bile. Rahatsız edilmekten hoşlanacağını sanmıyorum.

O akşam saat yediyi gösterirken Trish'in ruh hali gözle görülür derecede değişmişti. Ya da belki de o kadar da gözle görülür değil. Alt katın koridoruna indiğimde onu elinde bir kokteyl bardağı, gözler kıpkırmızı ve surat rengarenk oturma odasından çıkarken görüyorum.

"Evet!" diyor iyi kalpli bir edayla. "Demek bu akşam Nathaniel ile çıkıyorsun."

"Öyle." Aynada kendime bakıyorum. Gayet rahat bir giysi giydim. Kot pantolon, hoş sade bir bluz ve sandalet. Yeni parlak saçlar. *Şahane*.

"Çok çekici bir delikanlı." Kadehinin üstünden beni tepeden tırnağa bir süzüyor. "Çok *kaslı*."

"Eee... evet. Öyle galiba."

"Bunları mı giyeceksin?" Bakışları kıyafetimde şöyle bir geziniyor. "Fazla *süslü* olmamış galiba? Dur sana benden bir şeyler ödünç vereyim."

"Gerçekten sorun değil," diye söze başlıyorum •una nafiye, Trish zaten merdivenleri yarılamış bile.

On saniye sonra elinde bir mücevher kutusuyla yanı başımda belirliyor.

"İşte geldim. İhtiyacın olan biraz *parıltı*." Deniz atı şeklinde taşlı bir toka çıkarıyor. "Bunu Monte Carlo'dan almıştım!"

"Eee... çok hoş!" diyorum takıya dehşetle bakarak. Onu durdurumama vakit kalmadan saçımı bir yana itip tokayı kafama tutturuyor. "Yok... Bence daha *büyük* bir şeye ihtiyacın var. Al." Kocaman taşlı bir böcek çıkarıp saçıma takıyor. "*Şimdi* oldu. Zümrüt, gözlerinin rengini nasıl da ortaya çıkardı, görüyor musun?"

Kendime dilim tutularak bakıyorum. Kafamda ışıltılı bir böcek sokağa çıkamam.

"Bu da çok şık!" Şimdiyse bileğime yaldızlı bir zincir doluyor. "Dur da taşlarımı asayım..."

Taşları mı?

"Bayan Geiger..." diye başlıyorum, ağzım açık kalmış vaziyetteyim, tam o sırada Eddie çalışma odasından çıkıyor.

"Banyo için fiyat aldım da," diyor Trish'e.

"Bu şıkırtılı fil *muhteşem* değil de ne?" diyor Trish ve fili zincire asıyor. "Bir de kurbağa!"

"Lütfen," diyorum çaresizce. "File ihtiyacım oldu ğunu sanmıyorum-"

"Yedi bin." Eddie sözümü kesiyor. "Kulağa ma kul geliyor. Artı KDV."

"Peki KDV ile birlikte ne kadar oluyor?" diyor Trish de kutusunu karıştırarak. "Maymun nereye fil miş ya?"

Kendimi bir Noel ağacı gibi hissediyorum. / re daha da çok parlak hayvan asıyor, kafamdaki

\

PASAKLI
TANRIÇA

249

ği de saymıyorum hani. Nathaniel her an gelebilir...
eğer beni böyle *görürse*...

"Bilmem!" diye cevap veriyor Eddie sabırsızca.
"Yedi binin yüzde on yedi buçuğu kaç ediyor?"

"Bin iki yüz yirmi beş," diye cevaplıyorum dalgınlıkla.

Afallamanın verdiği sessizlik yaşanıyor. Siktir. Bu bir hataydı.

Trish ve Eddie'nin fal taşı gibi açık gözlerle bana baktığını görüyorum.

"Ya da... öyle bir şey işte." Dikkat dağıtmak için gülüyorum. "Attım kafadan. Eee... başka süsün var mı?"

İkisi de bana hiç mi hiç aldırıyor. Eddie'nin gözleri elindeki kâğıda sabitlenmiş. Ağır ağır kafasını kaldırıyor, dudakları garip bir şekilde kımlıyor.

"Doğru söyledi," diyor boğuk bir sesle. "Dosdoğru hem de. Cevabı doğrudu." Elindeki kâğıdı parmağıyla bastırıyor. "Burada yazıyor!"

"*Doğru* mu söyledi?" Trish keskin bir nefes alıyor. "Ama nasıl..."

"Sen de gördün." Buna inanamayan Eddie'nin sesi tizleşiyor. "Kafadan hesapladı!"

İkisi de tekrar bana bakmak için dönüyor.

"Otistik mi acaba?" diyor Trish kendinden geçmiş gibi.

Ah tanrım. *Yağmur Adam* filminin cevaplaması gereken bir sürü şey var bana sorarsanız.

"Otistik değilim!" diyorum. "Sadece... sayılara karşı bir yeteneğim var. Abartılacak bir şey değil..."

Çalan kapının sesiyle derin bir oh çekiyorum ve bakmaya gidiyorum. Nathaniel kapıda dikiliyor, her

250

Sophie

«insella

zamankinden daha bakımlı görünüyor, kahverengi kot ve yeşil gömlek giymiş.

"Selam," diyorum aceleyle. "Hadi gidelim."

"Bekle!" Eddie yolumu kapıyor. "Genç bayan, tahmininden çok daha zeki olabilirsin."

Oh yo.

"Neler oluyor?" diye soruyor Nathaniel.

"Bu kız bir matematik dehası!" diyor Trish çılgınlar gibi heyecanla. "Ve biz onu keşfettik! Sıra dışı bir durum!"

Nathaniel'a acı dolu bir 'saçmalıyor' bakışı atıyorum.

"Daha önce ne tür bir eğitim aldın, Samantha?" diye öğrenmek istiyor Eddie. "Yemek pişirme dışında."

Aman tanrım. Mülakatta ne demiştim acaba? Hattırlayamıyorum doğrusu.

"Ben... ııı... orada burada işte." Ellerimi iki yana açıp sallıyorum. "Bilirsiniz işte..."

"Bugünkü okullar." Trish sigarasından derin bir nefes çekiyor. "Tony Blair'ın *vurulması* gerek."

"Samantha," diyor Eddie son derece kendinden emin, "senin eğitimini üstleneceğim. Eğer çok çalışmaya da hazırsan, ama gerçekten çalışacaksan, sana bir uzmanlık kazandırabiliriz de."

Hayır. İşler iyice sarpa sarıyor.

"Ben herhangi bir uzmanlık istemiyorum, efendim," diye mırıldanıyorum yere bakarak. "Böyle mui luyum. Teşekkürler."

"Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum!" diye ırar ediyor Eddie.

PASAKLI
TANRIÇA

25

"Daha yüksekleri hedefle, Samantha!" diyor Trish de beklenmedik bir tutkuyla ve kolumu yakalıyor. "Hayatta kendine bir şans tanı! Yıldızlara eriş!"

Bir ona, bir diğerine bakarken istemeden de olsa etkileniyorum. Benim için en iyisini istiyorlar.

"Immm... belki... olabilir." Çaktırmadan da kendimi mücevher hayvanlardan kurtarıp takıları kutuya atıyorum. Sonra da sabırla kapıda bekleyen Nathaniel'a bakıyorum. "Gidelim mi?"

"Eee, bu neydi böyle bakalım?" diye soruyor Nathaniel köy yolunda yürümeye başlar başlamaz. Hava ılık ve yumuşak, yeni saçlarım hafif hafif dalgalanıyor, attığım her adımda Trish'in yeni pembe ojesine boyanmış ayak tırnaklarımı görüyorum. "Matematik dehası mısın?"

"Hayır." Elimden olmadan kahkaha atıyorum. "Tabii ki değilim!"

"O halde alt yapın nedir?"

"Ah... bilmek istemezsin." Geçıştirmek için gülüyorum. "Çok sıkıcı."

"Buna bir an bile inanmam." Ses tonu hafif ama ısrarcı. "Buraya gelmeden önce bir kariyerin var mıydı?"

Tek kelime etmeden birkaç adım atıyorum, gözlerim yere dönük, ne desem diye düşünüyorum. Nathaniel' in bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama kafamı çevirip bakışlarından uzaklaşıyorum.

"Konuşmak istemiyorsun," diyor en sonunda.

"Biraz... zor, zor."

252

Sophie
Kinsella

Nathaniel keskin bir nefes çekiyor. "Kötü zamanlar mı geçirdin?"

Ah tanrım, beni hâlâ itilmiş bir eş zannediyor.

"Hayır! Mesele bu değil." Elimi saçımda gezdiriyorum. "Sadece... uzun hikâye."

Nathaniel omuz silkiyor. "Bütün akşam bizim."

Kararlı bakışıyla karşılaşıyorum ve içimde ani bir çekilme hissediyorum. Sanki içimde bir olta varmış gibi. Ona anlatmak istiyorum. Her şeyi dökmek istiyorum. Kim olduğumu, neler yaşadığımı, ne kadar zor geçtiğini. Tüm bu insanlar arasında bir tek ona güvenebilirim. Kimseye anlatmaz. Beni anlar. Sır tutar.

"Evet." Sokağın ortasında duruyor, başparmakları ceplerinde. "Bana kim olduğunu anlatacak mısın?"

"Olabilir," diyorum en sonunda ve gülümsüyorum. Nathaniel da gülüyor, gözlerinin çevresi ağır ağır, hoşça kırışıyor.

"Ama şu anda değil." Altın rengi köy sokağına bakıyorum. "O kadar güzel bir akşam ki, felaket ve acı öyküsüyle bozarsak yazık olur. Sonra anlatırım."

Yürümeye devam ediyoruz, eski taş bir duvarın yanından geçiyoruz, sarmaşık glleriyle kaplı. Lezzetli kokuyu iime çekerken birden hafiflemiş hissediyorum; neredeyse uçacağım. Sokağa yumuşacak akşam ışığı yayılıyor ve güneşin son ışınlan omuzlarımı ısıtıyor.

"Saçların güzel olmuş bu arada," diyor Nathaniel

"Ah, sağol." Umarsızca gülümsüyorum. "nemli bir şey değil canım." *şahane*.

Köprüyü geçerken durup nehri izliyoruz. Su kılları yosun bulmak için dalıyor, güneş ışınları suyun üstünde kehribar gölcükler gibi. İki turist birbirlei

PASAKLI
TANRIÇA

253

fotoğrafını çekiyor ve bense gururlanıyorum. Ben burayı ziyarete gelmedim der gibiyim onlara. Ben burada yaşıyorum.

"Eee, nereye gidiyoruz?" diyorum yeniden yürümeye başladığımızda.

"Bara," diyor Nathaniel. "Sana da uyarısa?"

"Mkemmell!"

The Bell'e yaklaşınca dışarıda küçük bir kalabalık görüyorum; kimisi kapının yanında dikiliyor; diğerleri aħřap masalara çöreklenmiş.

"Ne yapıyor bu insanlar?" diyorum şaşkınca.

"Bekliyorlar," diyor Nathaniel. "Bar sahibi gecikmiş."

"Ah," diyorum. Etrafıma bakmıyorum ama bütün masalar kapılmış. "Neyse, boşver. Biz de burada otururuz."

Eski bir varile tünüyorum ama Nathaniel barın kapisına doğru yöneldi bile.

Ve... çok tuhaf. Herkes kenara çekilip ona yol açıyor. NathanielPm cebinden koca bir tomar anahtar çıkarışını ve ardından beni bulmak için arkasına dönüşünü ağzım açık seyrediyorum.

"Gelsene," diye çağırıyor sırtta sırta. "Barın açılma saati."

Nathaniel *pub* sahibi mi?

"Sen *pub* sahibi misin?" diyorum akşam ilk gelen kalabalık dağıldıktan sonra.

On beş dakika boyunca ağzım açık vaziyette Nathaniel'in içki dolduruşunu, müşterilerle sohbet edi-

254

Sophie
Kinsella

şini, bar çalışanlarına talimatlar verişini ve herkesin mutlu olmasını sağlamaya çalışışını izledim. Şimdi baştaki koşturmaca sona erdi ve Nathaniel elimde şarap kadehimle tünediğim bar taburesinin yanına geldi.

"Üç pub," diye düzeltiyor beni. "Sadece benim değil. Aileden gelen işimiz bu. The Bell, Bingley'de-ki The Swan ve The Two Foxes."

"Vay. Ama... çok iş yapıyorsunuz!" Barda çevreme bakmıyorum. Bütün yerler dolu görünüyor, insanlar içeri sığmayıp minik bahçeye ve ön avluya taşmış. Sohbet gürültüsü muazzam. "Nasıl oluyor da hem bu işi yürütüp hem de bahçıvanlık yapıyorsunuz?"

"Tamam, her şeyi anlatacağım." Nathaniel ellerini yukarı kaldırıyor. "Ben çoğu zaman servise bakmam. Ama bu gece eğlenceli olur diye düşündüm."

"Yani gerçekte bahçıvan değilsin!"

"Gerçekten de bahçıvanım." Kısa bir an yere bakıyor, bardaki amerikan servisi eliyle düzeltiyor. "Burası yalnızca... iş."

Sesinde yine o önceki ses tonu. Sanki hassas bir dokuya basmışım gibi. Bakışlarımı kaçırıyorum, o sırada gözüm duvardaki orta yaşlı bir adamın resmine takılıyor. Nathaniel'in güçlü çenesine, mavi gözlerine ve gülünce göz çevresinde çıkan aynı kırışıklıklara sahip.

"Baban mı?" diye soruyorum çekine çekine. "Harika görünüyor."

"O hayat ve ruhtu." Nathaniel'in bakışları yumuşuyor. "Buradaki herkes onu çok severdi." Birasından kallavi bir yudum alıyor, bardağı bara koyuyor. "Am

PASAKLI
TANRIÇA

255

dinle. Burada kalmak zorunda değiliz. Başka bir yere gitmek istersen, daha sık, hoş bir yere..."

Hareketli bara şöyle bir bakıyorum. Gürültü ve kahkaha sesleri arasında müzik çalıyor. Buranın müdavimi bir grup insan barda neşeyle şakalaşarak birbirini selamlıyor. Kızıl saçlı, çakır gözlü bir barmen Stratford tişörtü giymiş, bir çift yaşlıca Amerikalı turistle ilgileniyor. Salonun karşı tarafında bir dart turnuvası başladı. En son ne zaman bu kadar rahat ve dostane bir ortamda bulunduğumu hatırlıyorum.

"Kalalım bence. Yardım ederim!" Bar taburemden inip barın arka tarafına yollanıyorum.

"Daha önce bira doldurdun mu hiç?" Nathaniel gayet hoşuna giderek peşimden geliyor.

"Hayır," diyorum ve bir bira bardağı alıp bira musluklarından birinin altına koyuyorum. "Ama öğrenebilirim."

"Tamam." Nathaniel da barın çevresinden dolanıyor. "Bardağı şöyle eğ... şimdi çek."

Musluğun çubuğunu çekiyorum ve köpükler fışkırıyor. "Kahretsın!"

"Yavaşça..." Nathaniel kollarını etrafımdan doluyor ve ellerimi yönlendiriyor. "Böyle daha iyi..."

Mmm, çok hoşuma gitti. Bana bir şeyler söylüyor ama dinleyemeyeceğim doğrusu.

Keyifli, mutlu bir baş dönmesi yaşıyorum, güçlü kollarına sarınmışım. Belki de şu çubuğu çekmeyi öğrenemiyormuş gibi yaparım. Belki bütün gece bu şekilde kalırız.

"Biliyorsun," diye söze başlıyorum yüzümü ona çevirip. Sonra gözlerimin bir şeye odaklanmasıyla ol-
256

Sophie

«insella

duğum yerde kalıyorum. Duvarda eski püskü bir uyarı levhası var, şöyle yazıyor: 'Lütfen Çamurlu Botla Girmeyiniz' ve 'İş Kıyafetiyle Girilmez'. Bunların altına bir başka uyan daha asılmış. Sararmış kâğıda rengi solmuş tükenmez kalemle yazılmış: AVUKATLAR GİREMEZ.

Soğuk duş etkisi yaşayarak uyarıya bakakal ıy-
orum. Avukatlar giremez mi?

Doğru mu okuyorum?

"İşte oldu." Nathaniel parlak amber rengi sıvıyla dolu bardağı havaya kaldırıyor. "İlk doldurduğun bira."

"Eee... harika!" diyorum. Doğal bir duraklama olmuş gibi yapmak için kendimi zorluyorum, sonra gayet sıradan bir biçimde o uyarıyı işaret ediyorum. "Bu ne?"

"Avukatlara servis yapmıyoruz," diye cevap veriyor hiç duraksamadan.

"Nathaniel! Hemen buraya gel!" diye sesleniyor birisi barın diğer ucundan ve Nathaniel rahatsız olduğunu gösteren bir surat yapıyor.

"Hemen dönerim." Elime dokunup çekiliyor. Bense anında koca bir yudum şarap içiyorum. Avukatlara servis yapmıyor. Neden avukatlara servis yapmıyor ki?

Tamam... sakinleş, diye kendi kendime telkin yapıyorum. Bu bir *şaka*. Muhtemelen şaka. Herkes avukatlardan nefret eder, tıpkı herkesin emlakçılardan ve vergi memurlarından nefret ettiği gibi. Bu da hayatın kabul edilmiş bir gerçeğidir.

Ama kimse barına böyle bir uyarı asmaz, değil mi?

PASAKLI

257

TANRIÇA

Ben orada tek başıma dururken kızıl saçlı barmen yanıma geliyor ve depodan biraz buz alıyor.

"Selam," diyor elini uzatarak. "Ben Eamonn."

"Samantha." Gülerek tokalaşıyoruz. "Nathaniel ile birlikteyim."

"Söyledi." Gözü parlıyor. "Aşağı Ebury'ye hoş geldin."

Barmenin servis yapışını seyrederken birden aklıma geliyor, bu çocuk şu uyarı hakkında bir şeyler biliyordur.

Yeniden yanıma gelince umarsız bir tavır takınıp, "Şu avukat uyarısı ne iş? Şaka mı yani?" diyorum.

"Pek sayılmaz," diye cevaplıyor Eamonn neşeyle.
"Nathaniel avukatlara katlanamaz."

"Herhalde!" Her nasılsa gülümseyişimi muhafaza ediyorum. "Imm... neden acaba?"

"Babası öldüğünden beri." Eamonn bir kasa portakal mikserini barın üstüne kaldırıyor ve ben de onu düzgün görebilmek için taburemde kıpırdanıyorum.

"Niye? Ne oldu ki?"

"Onunla belediye meclisi arasında bir dava vardı." Eamonn yaptığı işi bırakıyor. "Nathaniel böyle bir şeyin kesinlikle başlamayacağını ama avukatların Ben'in aklına girdiğini söyler hep. Zaten sağlığı o kadar iyi değildi, dava da başlayınca her günü daha stresli geçti, başka şey düşünemez oldu. Sonra da kalp krizi geçirdi."

"Tanrım, ne kadar fena," diyorum dehşet içinde.
"Ve Nathaniel da avukatları suçladı?"

"Ona göre dava hiç açılmamalıydı." Eamonn tekrar mikserleri boşaltma işine geri dönüyor. "En kötü-

258

Sophie
«insella

sü de, Ben öldükten sonra barlardan birini satmak zorunda kalmalarıydı. Hukuk bürosu faturasını ödeyebilmek için."

Dilim tutuldu resmen. Barın diğer tarafında birini dinleyen Nathaniel'a bakıyorum, kaşları çatık, alını kırışmış.

"Bu bara en son gelen avukat..." Eamonn gizli bilgi verir gibi bana eğiliyor, "Nathaniel onu yumrukladı."

"Yumrukladı mı?" Sesim dehşetle çınlayarak çıkıyor.

"Babasının cenazesinin olduğu gündü." Eamonn sesini alçaltıyor. "Babasının avukatlarından biri buraya geldi ve Nathaniel onu yere yapıştırdı. Bugün bile dalgasını geçiriz."

Barmen birine servis yapmak için arkasını dönüyor ve sinirden kalbi yerinden çıkacak gibi atan ben de şarabımı yuvarlamaya devam ediyorum.

Kafayı yemeye gerek yok ama. Avukatları sevmiyor, olabilir. Buna *ben* de dahilim demek değildir. Tabii ki değilim. Ona karşı yine de dürüst olabilirim. Yine de ona geçmişimi anlatabilirim. Bana karşı kullanmaz. Eminim.

Ama ya kullanırsa?

Ya bana da bir yumruk çakarsa?

"Affedersin." Nathaniel ansızın tam karşımda beliriyor, suratı sıcak ve arkadaşça. "İyi misin?"

"İyiyim!" diyorum aşırı bir mutlulukla. "Çok hoş vakit geçiriyorum!"

"Hey Nathaniel," diyor Eamonn, elinde bir bardak kuruluyor. Bana da göz kırpmıyor. "Okyanusun dibin deki beş bin avukata ne denir?"

PASAKLI

259

TANRIÇA

"Başlangıç!" Kelimeler kendimi tutmaya kalmadan ağzımdan dökülüveriyor. "Hepsi... çürüsün. Gitsin. Cehenneme!"

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oluyor. Eamonn ve Nathaniel'in kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktığını görüyorum.

Tamam. Konuyu değiştir. Hemen.

"Evet! Eee..." Çabucak barın yanında dikilen bir gruba dönüyorum. "Servis yapmamı ister misiniz?"

Gecenin sonunda kırk bardak doldurdum. Bir tabak balık ve patates kızartması ve yarım porsiyon da karamelli puding yedim -ayrıca seyreden insanların tezahüratları ve ışıkları eşliğinde Nathaniel'ı dartta yendim.

Kazananı belirleyen son sekiz puanlık atışımı da yaptıktan sonra, "Daha önce hiç oynamadım demiştin!" diyor Nathaniel.

"Oynamadım," diyorum masumca. Okulda beş sene okçuluk yaptığımı söylememe bence hiç gerek yok.

En sonunda Nathaniel son siparişleri de alıyor, kasa-yı kapattığını duyuruyor ve bundan bir saat sonra son müşteriler de kapının yolunu buluyor, her biri de çıkmadan önce durup iyi geceler diliyor.

"Güle güle."

"Hoşçakal Nathaniel."

Herkesin pub'dan çıkışını izliyorum ve turistler dışında hepsi Nathaniel'a veda etti. Adam köydeki her insanı tanıyor olmalı.

260

Sophie

«insella

Nathaniel bardakları beşer beşer toplamaya başla-yınca, "Biz temizleriz," diyor Eamonn sertçe. "Onları bana ver. Siz gecenize devam edin."

"Eee... peki." Nathaniel çocuğun omzuna hafifçe vuruyor. "Sağol Eamonn." Bana bakıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Neredeyse istemeye istemeye bar taburemden ka-yarak iniyorum. "Nefes kesici bir akşamdı," diyorum Eamonn'a. "Tanıştığımıza çok sevindim."

"Ben de." Sırıttıyor. "Bize faturayı yollarsın."

Ben de ona gülüyorum, hâlâ ortamın etkisiyle; darta kazandığım için; akşamı gerçek bir şey *yaparak* geçirmenin verdiği tatminle mutluyum. Hayatımda hiç böyle bir akşam geçirmemiştim.

Londra'da hiçbir erkek, çıktığımız akşam bırakın barın diğer tarafını, beni bir pub'a bile götürmedi. Jacob'la ilk çıktığımız gece beni Covent Garden'da *Les Sylphides*'e götürdü, sonra hükümetten biri aradığı için yirmi dakika sonra çıktı ve bir daha da dönmedi. Ertesi gün ticari bir kontrata daldığını ve orada oklu ğumu unuttuğunu söyledi.

Ve en kötüsü de herife, "Seni piç!" demek yerine ben tutmuş kontratın neresine takıldığını sormuştum

Barın biralı ılıklığından sonra yaz gecesi serin ve taze geldi. Yolda yürümeye başladığımızda önümü/deki bar müdavimlerinin zayıf kahkahalarını ve uzaklarda bir yerde çalışan bir arabanın sesini duyabiliy<rum. Sokak lambası diye bir şey yok; dışarıdaki lı i ışık kocaman dolunaydan ve evlerin camlarından zan ışık.

PASAKLI

26

TANRIÇA

"Eğlendin mi?" Nathaniel biraz endişeli görünüyor. "Bütün gece orada kalmak zorunda değildik..."

"Gerçekten, gerçekten bayıldım," diyorum büyük bir coşkuyla. "Harika bir pub. Ne kadar da dostça bir ortamdı. Herkes seni tanıyor! Ve köy ruhu da unutulmaz. Herkes birbirini düşünüyor. Belli oluyor."

"Nereden belli?" Nathaniel yine benimle eğleni-yora benziyor.

"Herkesin birbirinin sırtını sıvazlamasından," diye açıklıyorum. "Sanki birinin başına bir dert gelse herkes candan bir şekilde etrafında pervane olacak. Bunu görebiliyorsun."

Nathaniel'in kahkahasını bastırıldığını fark ediyorum. "Geçen yıl En Candan Köy ödülünü kazandık," diyor.

"İstedğin kadar gül," diye karşı çıkıyorum. "Ama Londra'da kimse candan değildir. Sokağın ortasında düşüp ölsen seni kanalizasyona itip geçerler. Cüzdanını boşaltıp kimliğini çaldıktan sonra tabii. Burada böyle bir şey olmaz, değil mi?"

"Yok, hayır," diyor Nathaniel. Düşünceli duruyor. "Eğer burada ölürsen bütün köy halkı yatağının çevresine toplanıp ağıt okur."

Dudağımın bir tarafı kıvrılıyor. "Biliyordum. Çiçek yaprakları da mı dökerler?"

"Doğal olarak." Nathaniel başıyla onaylıyor. "Ve seremoni için mısır püskülünden bebekler yaparlar."

Birkaç saniye sessizce yürüyoruz. Küçük bir hayvan yolda karşıdan karşıya koşarken durup iki sarı gözle bize bakıyor, ardından çitlerin arasına doğru seğirtiyor.

262

Sophie
Kinsella

"Ağıt nasıl bir şey o zaman?" diye soruyorum.

"Şöyle bir şey." Nathaniel boğazını temizliyor, ardından alçak ve yavaş bir tonla söylüyor. "Ah olamaz. Adamcağız gitti."

Patlamamak için kendimi zor tutuyorum, her nalsılsa kahkaha isteğimi gizliyorum.

"Peki ya ölen erkek değilse?"

"Güzel noktaya değindin. O zaman da farklı bir ağıt yakarız." Derin bir nefes alıp yeniden söylüyor, yine aynı notadan: "Ah yo. Kadıncağız gitti."

Gülmemek için kendimi sıkmaktan midem kasılıyor.

"Londra'da ağıtlar yoktur," diyorum. "Yolumuza devam ederiz. Londralılar hayatına devam etme ustasıdır. Hep ileride olmalılardır."

"Londralıları bilirim." Nathaniel ifadesiz duruyor. "Ben de bir süre Londra'da yaşadım."

Ay ışığı altında ona hayretten donakalarak bakıyorum. Nathaniel Londra'da mı yaşadı? Kendimi ne kadar zorlasam da onu metroda ayakta dikilmiş tutunarak gazete okurken hayal edemiyorum.

"Ciddi misin?" diyorum en sonunda ve başıyla onaylıyor.

"Nefret ettim. Cidden."

"Ama ne -neden..."

"Üniversiteden önceki boş geçen bir yılmda garsondum. Oturduğum daire yirmi dört saat açık bir marketin tam karşısındaydı. Bütün gece o parlak floresan ışıkları yanar dururdu. Ve gürültü de..." Yüzü nü buruşturuyor. "Orada oturduğum on ay boyunca bir saniye bile tam bir karanlık ya da sükunet anı

PASAKLI
TANRIÇA

263

şamadım. Bir kere bile kuş cıvıltısı duymadım. Bir kere bile yıldızları görmedim."

İçgüdüsel olarak başımı arkaya atıp açık gökyüzünü seyrediyorum. Yavaş yavaş, gözlerim karanlığa alıştıkça her yerde minik noktalar oluşuyor, şifresini çözemediğim yollar ve şekiller meydana getiriyorlar.

Nathaniel haklı. Londra'da yıldızları da hiç görmedim ben.

"Ya sen?" Sesi beni yeniden bu dünyaya döndürüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana hikâyeni anlatacaktın," diyor. "Buraya seni hangi rüzgârın attığını."

"Ah." Midem kasılıyor. "Evet, doğru ya. Anlatacaktım." Beni karanlıkta doğru düzgün göremiyor olsa da yine de bakışlarımı kaçırıyorum, beynim üç kadeh şaraptan sonra mümkün olduğunca hızlı çalışıyor.

Bir şeyler söylemek zorundayım. Belki de asgari bir seviyede tutarım. Gerçeği avukat olduğum kısmını atlayarak anlatırım.

"Şey," diyorum en sonunda. "Londra'daydım. Bu şeyde... şeyde..."

"İlişki," diye düzeltiyor.

"Eee... evet." Yutkunuyorum. "Eh. İşler kötü gitti. Bir trene atladım... ve buraya vardım."

Beklenti dolu bir sessizlik. "Bu kadar," diye ekliyorum.

"*Bu* kadar mı?" Nathaniel kulaklarına inanamamış gibi.

"Uzun hikâye dediğin bu muydu?" Tanrım.

"Bak." Ay ışığında yüzüne bakmak için dönüyorum, kalbim gülm gülm atıyor. "Biliyorum, sana daha

264

Sophie
Kinsella

çok şey anlatacaktım. Ama ayrıntılar o kadar önemli mi? eskiden ne olduğum ya da ne yaptığım fark eder mi? Önemli olan, burada olmam. Ve az önce hayatımın en güzel gecesini geçirdim. En güzel."

Nathaniel'in ısrar etmek istediğini görebiliyorum; hatta konuşmak için ağzını da açıyor. Fakat sonra ifadesi yok oluyor ve aklına gelen neyse söylemeden kafasını başka tarafa çeviriyor.

İçimi bir çaresizlik kaplıyor. Belki de az önce her şeyi berbat ettim. Belki de gerçeği anlatmalıyım. Ya da iğrenç bir erkek arkadaşla ilgili bir yalan uydurmalıyım.

Gecenin içinde konuşmadan yürümeye devam ediyoruz. Nathaniel'in omzu benimkine sürtünüyor. Sonra elini hissediyorum. İlk başta parmakları benimkilere gayet doğal bir şekilde değiyor, kazara olmuş gibi, sonra yavaş yavaş parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Bütün bedenim bu uyarıya cevap verirken kıvrıldığımı hissediyorum ama nefessiz kalmamak için kendimi zorluyorum. İkimiz de ağzımızı açmıyoruz. Yoldaki adımlarımızdan ve uzaklarda öten bir baykuştan başka hiç ses yok. Nathaniel'in eli elimin üstünde kendinden emin ve sıkı. Cildindeki sertleşmiş nasırları hissedebiliyorum; başparmağı benimkini okşuyor.

İkimiz de hâlâ konuşmuyoruz. Şu an konuşabileceğimden emin değilim zaten.

Geiger'ların garaj yolunun önüne gelince duruyoruz. Nathaniel bana sessizce bakıyor, yüz ifadesi çok ciddi. Nefesimin ağırlaştığını hissediyorum; her sani

PASAKLI
TANRIÇA

265

ye atan nabzımı duyuyorum. Onu istediğim barizse bariz, umurumda bile değil.

Ben zaten kurallar konusunda hiçbir zaman uzman olmadım.

Elimi bırakıp iki eliyle belime sarılıyor. Şimdi beni yavaşça kendine çekiyor. Gözlerimi kapıyorum, kendimi bırakmaya hazırım.

"Tanrı aşkına!" diyen sesi kesinlikle tanıyoruz. "Onu öpmeyecek misin?"

Yerimden sıçrayıp gözlerimi açıyorum. Nathaniel da eşit derecede şok olmuş görünüyor ve hiç düşünmeden bir adım geri gidiyor. Arkamı dönüyorum, bir de ne göreyim, Trish üst kattaki camlardan birinden eğilmiş, elinde sigarasıyla bizi seyrediyor.

"Ben *namus bekçisi* değilim, biliyorsunuz ki," diyor. "Öpüşmek serbest!"

Ona öfkeli bakışlar fırlatıyorum. Hayatında hiç 'mahremiyet' diye bir kelime duymamış mı bu kadın?

"Hadi, devam edin!" Sigarasını sallayınca ateşi karanlıkta parlıyor. "Bana aldırma!"

Ona aldırma mı? Özür dilerim ama Trish gibi bir seyircinin önünde bunu yapmayacağım. Soru soran gözlerle Nathaniel'a bakıyorum, o da benim kadar rahatı kaçmış görünüyor.

"Acaba-" derken duruyorum, ne önereceğimden emin değilim.

"Ne hoş bir yaz gecesi, değil mi?" diye ekliyor Trish muhabbeti ilerleterek.

"Hoş," diye sesleniyor Nathaniel da kibarca.

Göz göze geliyoruz ve içimden gülme krizi geliyor. Felaket bu. Az önceki an bozuldu.

"Immm... Bu güzel akşam için teşekkür ederim," diyorum kendimi tutmaya çalışarak. "Çok hoş vakit geçirdim."

"Ben de öyle." Nathaniel'ın gözleri gölgelerin arasında neredeyse çivit rengi; dudakları gülecek gibi yamulmuş. "Eee. Bayan Geiger'a istediği şeyi verecek miyiz? Yoksa onu dayanılmaz hüsrarla baş başa mı bırakacağız?"

İkimiz de kafamızı kaldırıp hâlâ pencereden canla başla sarkan Trish'e bakıyoruz. Sanki yerdeki göstericileriz de her an Nathaniel'a kucak dansı yapacakmışım gibi bir izleyişi var.

"Ah... bence kesinlikle dayanılmaz hüsrarla baş başa kalmayı hak ediyor," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

"O halde yarın görüşürüz?"

"Sabah onda annendeyim."

"Görüşürüz."

Elini uzatıyor ve arkasını dönüp yürürken parmaklarımız belli belirsiz birbirine sürtünüyor. Karanlıkta gözden yitişini izliyorum, ardından arkamı dönüp eve yürüyorum; bütün bedenim hâlâ zonkluyor.

Her şey çok güzel, Trish'i de alt ettik. Peki ya *benim* yaşadığım dayanılmaz hüsrar ne olacak?

Ertesi sabah Trish'in kapıma vurmasıyla uyanıyorum.

"Samantha! Seninle konuşmalıyım! Hemen!"

Cumartesi sabahı saat daha sekiz bile olmamış. Yangın mı var?

"Tamam!" diye bağıyorum uyku sersemi. "Bir dakika!"

Kör topal yataktan kalkıyorum, kafamda dün gecenin enfes anıları... Nathaniel'in eli elimde... Nathaniel' in kolları belimde...

"Evet Bayan Geiger?" Kapıyı bir açıyorum ki Trish geceliğiyle birlikte ayakta dikiliyor, suratı kızarmış, gözler kan çanağına dönmüş. Eliyle kulağın-daki telsizin konuşma yerini kapatıyor.

"Samantha." Gözleri her zamankinden de kısık ve sesinde de garip bir zafer tonu var. "Bana küçük bir yalan söyledin, değil mi?"

Başımdan aşağı kaynar sular dökölüyor ve midem adeta ayaklarıma düşüyor. Nasıl oldu da... Nereden öğrendi...

"Öyle değil mi?" Trish'in bakışları içime işliyor.
"Eminim neden söz ettiğimi biliyordur."

Zihnim motor hızıyla Trish'e 'Ben bir hizmetçiyim' dediğim andan şu ana kadar attığım yalanların hepsinin hesabını çıkarıyor. Söz ettiği, her şey olabilir. Küçük ve önemsiz bir şey de olabilir. Ya da çok daha fazlasını sezmiş olabilir.

"Neden bahsettiğinizi bilemiyorum," diyorum boğuk bir sesle. "Efendim."

"Tamam." Trish bana doğru yürüyor, ipek geceliği bacaklarına sürtünüyor. "Senin de tahmin edeceğin gibi İspanyol büyükelçisine paella pişirdiğini benden gizlemen beni haliyle çok üzdü."

Ağzım açık kalıyor. İspanyol nesine?

"Sana daha geçen gün önemli şahsiyetler için yemek pişirdin mi diye sordum." Trish kanıt bulmuşçasına tek kaşını havaya kaldırıyor. "Mansion House'daki üç yüz kişilik ziyafetten de hiç söz etmedin."

Neden söz etmemişim? Aklını mı kaçırdı yahu?

Tamam, belki de çift kişilikli? Bu birçok şeyi açıklardı aslında.

"Bayan Geiger," diyorum hafif gergince. "Şöyle oturmak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," diyerek kestirip atıyor. "Hâlâ telefonda Leydi Edgerly ile konuşuyorum."

Sanki akımdaki zemin sallanıyor. *Freya şu an hatta mı ?*

"Leydi Edgerly..." Trish telefonu kulağına götürüyor. "Bence de haklısınız, fazlasıyla düşüncesiz bir davranış..." Kafasını kaldırıp bana bakıyor. "Leydi Edgerly'nin sana bir çift sözü varmış."

PASAKLI
TANRIÇA

269

Trish telefonu bana uzatıyor ve rüya gördüğümü düşünerek elime alıyorum. "Alo?"

"Samantha?" Freya'nın o tanıdık gevrek sesi bir dizi cızırtıyla birlikte kulağımda patlıyor. "İyi misin? Ne *bok* oluyor orada?"

"Ben... iyiyim!" Yan gözle Trish'e bakıyorum, hemen hemen iki metre ötemde duruyor. "Şey... biraz daha şu tarafa gideyim de..."

Trish'in lazer gözlerine aldırmaksızın yatak odama çekilip kapıyı kapatıyorum. Sonra telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"İyiyim!" Yeniden Freya'yla konuşuyor olduğum için içimi bir sevinç kaplıyor. "Sesini duymak ne güzel!"

"Neler oluyor tanrı aşkına?" diye ısrar ediyor. "Mesajını aklım ama hiçbir anlam veremedim! Sen *hizmetçi* mi oldun? Bunların hepsi bir dolap mı yoksa?"

"Hayır." Kapıya bakıyorum, sonra banyoya girip havalandırmayı sonuna kadar açıyorum. "Tam zamanlı *hizmetçilik* yapıyorum," diyorum kısık sesle. "Carter Spink'teki işimi bıraktım."

"*Bıraktın mı?*" diyor kulaklarına inanamayan Freya. "Öylesine?"

"Bırakmadım aslında. Şey... atıldım. Bir hata yaptım ve beni işten kovdular."

Söylemesi hâlâ zor. Ya da düşünmesi bile.

"Tek bir *hata* yüzünden işten mi atıldın yani?" Freya çılgına dönüyor. "Aman tanrım ya, bu insanlar-"

"Basit bir *hata* değildi," diye sözünü bölüyorum bir anda. "Gerçekten de büyük, önemli bir hataydı.

270

Sophie
Kinsella

Her neyse, durum bu. Ben de değişik bir şey yapmaya karar verdim. Bir süre evde çalışıyorum işte."

"Sen hizmetçi olmaya karar verdin," diye yavaş yavaş tekrar ediyor Freya. "Samantha, sen aklım peynir ekmekle mi yedin?"

"Neden olmasın ki?" diyorum savunmaya geçerek. "Ara vermeme gerektiğini sen söylememiş miydin?"

"Ama *hizmetçilik*? Sen yemek yapamazsın ki!"

"Evet, biliyorum."

"Yani, sen *gerçekten* pişiremezsin ama!" Kıkırdamaya başlıyor. "Yemek pişirliğini gördüm. Ve olmayan temizliğini de."

"Biliyorum!" Birden histerikleşiyorum. "İlk başta tam bir kabus yaşıyordum, evet. Ama şu aralar... öğreniyorum. Görsen şaşarsın."

"Önlük de giyiyor musun?"

"İğrenç, naylon bir üniformam var..." Kahkahalara boğuluyorum. "Onlara efendim diye hitap ediyorum... ve... reverans yapıyorum..."

"Samantha, sen kafayı yemişsin," diyor Freya da kahkahaları arasından. "Kesin yemişsin hem de. Orada kalamazsın. Gelip seni kurtaracağım. Yarın uçakla dönüyorum..."

"Hayır!" diyorum istediğimden de daha büyük bir ciddiyetle. "Hayır! Ben burada... iyi vakit geçiriyorum. İyiyim."

Hattın öbür ucunda şüpheli bir sükunet. Kahretsin. Freya benim ciğerimi biliyor.

"Bir erkekle mi?" diyen alaycı sesi duyuluyor so nunda.

PASAKLI
TANRIÇA

27

"Olabilir." İstem dışı pişmiş kelle gibi sırtıyorum. "Evet."

"Ayrıntıları alayım?"

"Henüz ilk günler. Ama o... anlarsın işte. Hoş." Banyo aynasında kendimi görüyorum, ağzım kulaklarım varıyor.

"Eh, öyle bile olsa. Biliyorsun, sadece bir telefon uzaktayım. Bizim evde kalabilirsin..."

"Sağol Freya." İçim ona karşı sevgiyle doluyor.

"Sorun değil. Samantha?"

"Evet?" Uzun bir sessizlik oluyor, tam hat mı ke-sildi diye merak ederken:

"Avukatlık ne olacak?" diyor Freya nihayetinde. "Ya ortaklık? Bu konuda başını ağrıttım, biliyorum. Ama hayalindi. Onu da mı terk edeceksin?"

İçimde derin ve saklı bir ıstırap hissediyorum.

"O hayal sona erdi," diyorum yalnızca. "Ortaklar elli milyon poundluk hata yapmaz."

"Elli milyon mu?"

"Hı hı."

"Tanrım," diyerek nefes veriyor, şok oldu galiba. "Hiç bilmiyordum. Bununla nasıl başa çıktın hayal edemiyorum-"

"Geçti," diye sözünü bölüyorum. "Üstesinden geldim. Gerçekten."

Freya iç geçiriyor. "Biliyor musun, bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Sana Carter Spink'in sayfasından e-posta atmaya çalıştım ama adresin gitmişti."

"Gerçekten mi?" İçimde eski bir şeylerin kıpranışını duyuyorum.

272

Sophie
Kinsella

"Ve sonra düşündüm ki-" Susuyor, arka planda bir karışıklık, bir gürültü oluyor. "Ah aman ya. Servisimiz geldi. Dinle, seni yakında arayacağım-"

"Bekle!" diyorum telaşla. "Freya kapatmadan önce söylesene, tanrı aşkına Trish'e İspanyol büyükelçisi ve Mansion House hakkında ne anlattın?"

"Ha, şu mesele." Kıkır kıkır gülüyor. "Sorular sorup duruyordu, ben de kafadan bir şeyler sallayayım dedim. Peçeteleri Kuğu Gölü balesinden bir sahne şeklinde katlayabildiğim söyledim... ve buzdan heykeller yapabildiğini... sonra David Linleymin senden peynir çubuğu tarifini istediğini falan..."

"Freya..." Gözlerimi kapıyorum.

"Aslında bayağı bir sallamışım. Hepsini de yuttu! Kapatmalıyım şekerim. Sevgilerle."

"Sana da sevgiler."

Hat kesildikten sonra bir saniye kıpırdayamadan olduğum yerde kalıyorum, Freya'nın Hindistan keş-

mekeşi üstünden gelen cıvıvı sesi susunca banyo fazla sessizleşiyor.

Kol saatime bakıyorum. Dokuz kırk beş. Tam şöyle bir göz atmaya yetecek vaktim var.

Üç dakika sonra Eddie'nin çalışma masasında oturuyorum, çalışmak için internetin bağlanmasını beklerken parmaklarımla masaya vuruyorum. Trish'ten Leydi Edgerly'ye bir e-posta atabilir miyim diye söyledim. Çalışma odasını açmaya ve sandalyemin yanın da takılmaya dünden razı olunca ondan dışarı çıkma sın ı rica ettim.

PASAKLI
TANRIÇA

273

Eddie'nin açılış sayfası çıkar çıkmaz www.carterspink.com adresini tuşluyorum.

Tanıdık mor logo ekranda belirirken ve ekranda 360 derece açıyla dönerken içimde bütün o eski gerilimin gölün dibindeki yapraklar gibi yükseldiğini hissediyorum. Derin bir nefes alarak Tanıtım sayfasını çabucak geçiyorum, doğruca Ortaklar kısmına geliyorum. Liste geliyor ve Freya haklı. İsimler Snell'den Taylor'a geçiyor. Sweeting yok.

Nefesimi bırakıyorum, kendi kendime mantıklı ol diyorum. Elbette adımı çıkarırlar. Kovuldum ya, ne bekliyordum ki? O eski hayatımdı ve artık beni hiç ilgilendirmiyor. Bilgisayarı kapayıp iris'in evine gitmeli ve her şeyi unutmalıyım. Yapmam gereken bu.

Ama bunun yerine fareye uzanıp ara kutusuna 'Samantha Sweeting' yazıyorum. 'Sonuç bulunamadı'

cümlesi bir saniye sonra karşımda. Öylece kalakalıyorum, ekrana bakıyorum.

Sonuç bulunamadı mı? Koca *sitede* hiçbir yerde yok muyum? Fakat... ya medya bölümünde? Ya da Haber Arşivi'nde?

Çabucak, Yapılmış Anlaşmalar kutusuna tıklıyorum ve 'Avru-Sal ve DanCo birleşmesi' yazıyorum. Bu geçen sene yapılan çok büyük bir anlaşmaydı ve finansından ben sorumluydum. Rapor ekrana geliyor, manşette 'Carter Spink £ 20 milyonluk ortaklık öneriyor' yazıyor. Gözlerim tanıdık metni tarıyor. 'Carter Spink ekibinin başında Arnold Saville yer alıyordu, ekip arkadaşları da Guy Ashby ve Jane Smilington.'

274

Sophie
Kinsella

Gördüklerime inanamayarak duruyorum ve metni daha dikkatli okuyup eksik kelimeleri arıyorum; 've Samantha Sweeting,' yazması gerekiyordu. Ama sözcükler orada değil. Ben orada değilim. Çabucak bir başka anlaşmayı tıklıyorum, Conlon anlaşmasını. Bu raporda olduğumu *biliyorum*. Tanrı aşkına raporu kendi gözlerimle okudum ya. Ekipte yer alıyordum, kanıtlamak için mezar taşım bile var neredeyse.

Fakat burada da adım geçmiyor.

Üst üste anlaşmaları tıklarken kalbim güm güm atıyor, bir yıl geriye gidiyorum. İki yıl geriye. Beş yıl. Beni silmişler. Biri üşenmemiş, bütün siteyi dolaşıp adımı kaldırmış. İçinde bulunduğum her anlaşmadan silinmişim. Sanki hiç var olmamışım gibi.

Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes çekiyorum. Fakat fkem kabarıyor, sıcak ve gl bir öfke bu. Ne cüretle tarihi değiştirirler? Ne cüretle beni silerler? Onlara *hayatımın* yedi yılını verdim be. Beni bir kenara atamazlar; orada hiç bulunmamışım gibi yapamazlar...

Sonra yeni bir fikir kafama dank ediyor. Neden bunu yapma zahmetine katlandılar ki? şirketten ayrılan başka insanlar da oldu ama kimsenin ismi tarihten silinmedi. Ben neden böylesi bir utanç kaynağıyım? Birkaç saniye sessizce ekrana bakıyorum. Sonra yavaşça www.google.com adresine girip arama kutusuna 'Samantha Sweeting' yazıyorum. Ne olur, ne olmaz diye 'avukat' da yazıyorum ve tikli yorum.

PASAKLI
TANRIÇA

275

Bir saniye sonra ekran metinlerle doluyor. Girilen yazdan taradıka beynimden vurulmuşa dönüyorum.

...Samantha Sweeting bozgunu...

...keşfedildi, Samantha Sweeting resmen dururmadan çekip gitti, meslektaşlarına kalan iş de...

...Samantha Sweeting'i duydum...

...Samantha Sweeting şakaları. Hangi avukata...

...Carter Spink'teki işine son verilen Samantha Sweeting...

Birbiri ardına sıralanmış. Avukatların kişisel sitelerinden, hukuk haber servislerine, hukuk ğrencilerinin mesaj tahtalarına kadar. Sanki bütün hukuk dünyası bunca zamandır arkamdan konuşuyormuş gibi. Bir hışımla bir sonraki sayfayı açıyorum -devamı geliyor. Bir sonraki sayfada da, bir sonrakinde de.

Adeta yıkılmış bir köprüyü inceler gibiyim. Hasara bakıyorum; ilk kez yıkımın büyüklüğünü fark ediyorum.

Asla geri dönemem.

Biliyordum.

Ama sanırım *gerçekten* bilmiyormuşum. Ta derinlerde bir yerde değil. Hani önemli olan yerde.

Yanağımda bir ıslaklık hissederek yerimden sıçıyorum, bütün siteleri kapatıyorum; Eddie meraklanır da bakar diye son girilen sayfaları da temizliyorum. Bilgisayarı kapatıp sessiz odada etrafıma bakıyorum.

276

Sophie

Kinsella

İşte buradayım. Orada değilim. Hayatımın o kısmı sona erdi.

Nefes nefese ön kapıya vardığımda iris'in kulübesi her zamanki kadar muhteşem görünüyor. Hatta şu an daha da muhteşem çünkü bir kaz, yavrularını peşine takmış, ortalıkta dolaşıyor.

"Merhaba." Elinde bir bardak çayıyla oturduğu yerden bana gülümsüyor. "Acele etmiş gibisin."

"Zamanında yetişmek istedim de." Bahçeye bakıyorum ama Nathaniel'dan eser yok.

"Nathaniel'ın bir işi çıktı, pub'da musluklardan biri sızdırıyormuş da," diyor iris de zihnimi okuyarak. "Ama sonra dönecek. Bu arada, biz de ekmek yapıyor olacağız."

"Harika!" diyorum. Birlikte mutfağa giriyoruz ve geçen seferki çizgili mutfak önlüğünü takıyorum.

"Ben şimdiden bir giriş yaptım bile," diyor iris ve masada duran eski model kocaman bir karıştırma kabının yanına gidiyor. "Maya, ılık su, erimiş tereyağı ve un. Hepsini karıştır ve al sana hamur. Şimdi, sen yoğuracaksın."

"Tamam," diyorum tekrar hamura boş boş bakarak. iris bana meraklı bir bakış atıyor. "İyi misin, Samantha? Biraz... havanda değil gibisin sanki..."

"İyiyim, iyiyim." Gülmeye çalışıyorum. "Affeder sin."

Haklı. Havamda değilim. Hadi. Dikkatini topla.

"İnsanların bunu makinelere yaptırdığını biliye rum," diyor iris hamuru kaldırıp masaya koyarken

PASAKLI

277

TANRIÇA

"Ama biz eski usulde böyle yaparız. Daha iyisini tadamazsın."

Bir iki kez şöyle bir döndürüyor hamuru. "Görüyor musun? İkiye katla ve çeyrek döndür. Biraz enerji gerekiyor."

Temkinlice ellerimi yumuşak hamura batırıyorum ve Iris'in yaptığı şeyi taklit etmeye çalışıyorum.

"İşte bu," diyor iris dikkatle izleyerek. "Bir ritim tuttur ve gerçekten çalış. Hamur yoğurmak strese de çok iyi gelir," diye ekliyor. "En kötü düşmanlarını ezdiğini düşün."

"Öyle yapacağım!" diyorum neşeli bir tonlamayla.

Ama göğsümde bir yumru var ve yoğurdukça dağılmıyor. Hatta hamuru katlayıp döndürdükçe sanki daha da kötülüyor. Beynimin o internet sitesine kaymasını engelleyemiyorum. İçim yanıyor, bu adaletsizliği sindiremiyorum.

O şirket için iyi şeyler yaptım. Onlara müvekkil kazandırdım. Anlaşmalar bağladım. Ben bir hiç değildim.

Ben bir hiç *değildim*.

"Hamuru ne kadar yoğurursan ekmek de o kadar iyi olur," diyor iris gülümseyerek yanıma gelip. "Hamurun ellerinde ısınıp esnediğini hissedebiliyor musun?"

Parmaklarımdaki hamura bakıyorum ama bir şey hissetmiyorum. Iris'in sözleri bir anlam ifade etmiyor. Duyularım açılmıyor. Beynim buz üstünde kayan bir kuş gibi.

Yeniden yoğurmaya başlıyorum, öncekinden de sert yoğuruyorum, püf noktasını kapmaya çalışıyo-

278

Sophie

Kinsella

rum. Buraya son gelişimde yaşadığım saadeti yakalamak istiyorum; o basitlik ve doğallığı. Ama sürekli ritmi bozuyorum; parmaklarım hamurun arasında, içimden küfürler yağıdırıyorum. Üst kol kaslarım ağrıyor, yüzüm terliyor. Ve içimdeki kaos daha da kötüye gidiyor.

Ne hakla beni silerler? İyi bir avukattım.

Kahretsin ya, ben iyi bir avukattım.

"Dinlenmek ister misin?" iris yanıma gelip omzuma dokunuyor. "Alışkın olmayan için bayağı yorucu bir iş."

"Ne anlamı var ki?" Ağzımdan çıkanlara hâkim olmuyorum. "Yani, tüm bunların ne anlamı var? Ekmek yapıyoruz. Ekmek yapıp yiyoruz. Sonra yok oluyor."

Hemen kesiyorum, bana ne oldu bilmiyorum. Kesik kesik soluyorum. Hiç kendimde değilim.

iris bana dikkatlice bakıyor. "Bütün yiyecekler için aynı şey geçerli," diyor iris nazıkçe. "Ya da hayatın kendisi için."

"Kesinlikle." Önlüğümle alnımı siliyorum. "Kesinlikle."

Ne dediğimi ben ele bilmiyorum. Neden Iris'le tartışıyorum ki? Sakinleşmeliyim. Ama içimdeki ıstırabın mayalandığını hissedebiliyorum.

"Bence bu kadar hamur yoğurmak yeter," diyor iris, hamuru benden alıp eliyle vura vura yusuvarlak şekil veriyor.

"Şimdi ne yapacağız?" diyorum biraz daha duygusuz konuşmaya çalışarak. "Fırına koyayım mı?"

"Henüz değil." iris hamuru kâseye sokup ocağın üstüne koyuyor. "Şırrıdı bekleyeceğiz."

PASAKLI
TANRIÇA

279

"Bekleyecek miyiz?" Duruyorum. "Ne demek bekleyeceğiz?"

"Bekleyeceğiz." Kâsenin üstüne bir kurulama bezi örtüyor. "Yarım saat yeter. Ben bir fincan çay koyayım."

"Tamam da... *neyi* bekliyoruz?"

"Mayanın şişmesini ve sihrini hamur üstünde göstermesini." Tebessüm ediyor. "O havlunun altında küçük bir mucize yaşanıyor."

Kâseye bakıp mucizeleri düşünmeye çalışıyorum. Yok, işe yaramıyor. Ne sakınım, ne de dingin. Bedenim öyle bir gerildi ki her bir sinirim titriyor. Eskiden zamanımın her dakikasına hâkimdim. Her saniyesine. Ve şimdi durup önlüğümün içinde bir *mantarı* mı beklemem gerekiyor?

"Affedersin," diyorum. "Yapamayacağım." Kapıya yönelip bahçeye çıkıyorum.

"Ne oldu?" iris ellerini önlüğüne silerek peşimden geliyor. "Hayatım, ne oldu?"

"Bunu yapamam!" Arkama dönüyorum. "Burada böyle... sabırla oturup bir *maya* parçasının işini halletmesini bekleyemem."

"Neden?"

"Çünkü çok büyük bir vakit kaybı!" Hüsrarla başımı ellerimin arasına alıyorum. "Büyük bir vakit kaybı! Her şey öyle!"

"Peki sence bunun yerine ne yapıyor olmalıydık?" diye soruyor ilgiyle.

"Şey... *önemli* bir şey. Tamam mı?" Elma ağacına yürüyüp geri dönüyorum, yerimde duramıyorum. "Yapıcı bir şey."

280

Sophie
Kinsella

Iris'e bakıyorum ama hiç alınmıyor. Tam aksine hoşuna gidiyor.

"Ekmek yapmaktan daha yapıcı ne olabilir ki?"

Tanrım. Haykırmak istiyorum. Ona göre hava hoş, tavukları, mutfak önlüğü ve internette mahvolmamış kariyeriyle tuzu kuru.

"Hiçbir şey anlamıyorsun," diyorum gözlerim dolarak. "Kusura bakma ama öyle. Bak... ben gideyim."

"Gitme." Iris'in sesi şaşırtıcı derecede katı. Bir sonraki saniye de yanıma gelip iki elini omuzlarıma koyuyor, irdeleyen mavî gözleriyle bana eğiliyor.

"Samantha, sen bir travma yaşadın," diyor nazik bir sesle. "Ve bu seni çok derinden etkiledi."

"Ne travması be!" Silkinip elinden kurtuluyorum. "Ben sadece... bunu yapamam, iris. Böyleymiş gibi davranamam. Ben ekmek yoğuran biri değilim, tamam mı? Ben hamarat bir tanrıça *değilim*." Sanki bir ipucu arar gibi çaresizce bahçeye bakıyorum. "Artık kim olduğumu bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok."

Tek bir damla yaş yanağımdan süzülüyor, sertçe silip atıyorum. Iris'in önünde ağlayacak değilim.

"Kim olduğumu bilmiyorum." Derin bir nefes veriyorum. "Ya da hedefimin ne olduğunu... ya da hayatta nereye gittiğimi de. Hiçbir şey bilmiyorum."

Tüm enerjim bitti, kuru çimenlere yığılıyorum Bir iki saniye sonra iris yanıma gelip çömeliyor.

"Önemli değil," diyor yumuşacık sesiyle. "Bütün cevapları bilmediğin için kendini cezalandırma. Kim olduğunu bilmek zorunda değilsin. Resmin tamamını görmek ya da nereye gittiğini bilmek durumunda de ğilsin. Bazen yalnızca bir sonraki adımın ne olacağı m bilmek de yeterlidir."

PASAKLI
TANRIÇA

28

Bir süre konuşmuyorum. Sözcüklerinin, baş ağrısına iyi gelen soğuk sular gibi kafama dank etmesini bekliyorum.

"Peki bir sonraki yapacağım şey ne?" diyorum sonunda ümitsizce omuz silkerek.

"Öğle yemeği için bezelyeleri ayıklamama yardım edeceksin." O kadar gerçekçi konuşuyor ki gülümsemeden edemiyorum.

Iris'i itaatkâr bir şekilde takip ediyorum, büyük bir kâse bezelyeyi önüme çekip bana gösterdiği şekilde

kabuklarını ayıklıyorum. Kabuklar yerdeki sepete. Taneler leğene. Tekrar, tekrar, tekrar.

Kendimi görevime kaptırdıkça sakinleşiyorum. Bezelye tanelerinin böyle kabukların içinden çıktığını hiç bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bezelyelerle ilgili bütün deneyimim poşetlenmiş bezelyeleri market rafından almak, buzdolabıma koymak ve bir hafta sonra son kullanma tarihi geçtiğinde çöpe atmaktan ibaretti.

Ama gerçek işte burada. Toprakтан alınır alınmazla halleri, neye benzedikleri işte burada. Ya da... çalidan toplanmış halleri. Her neyse işte.

Her kabuğu açışında içinde soluk renkli bir dizi mücevher buluyorum sanki. Bir tanesini ağzıma atıyorum ve tıpkı-

Ah, tamam. Önce pişmeleri gerek.

Iyh.

Bezelye ayıklamayı bitirince tekrar hamur yoğuyoruz. Ekmek somunu şekline getirip teneke kapla-

282

Sophie
Kinsella

ra koyuyoruz ve tekrar kabarmaları için bir yarım saat daha bekliyoruz. Ama nedense bu sefer umurumda değil. Iris'le masada oturuyorum, çileklerin yeşilini koparıp radyo dinliyoruz ve teneke kapları fırına verme zamanı geliyor. Sonra iris bir tepsiye peynir, bezelye salatası, bisküvi ve çilek dolduruyor, tepsiyi dışarıda bir ağaç gölgesine konmuş masaya taşıyoruz.

"İşte," diyor ve hava kabarcıklı camdan yapılmış bir sürahidен buzlu çay koyuyor. "Daha iyi misin?"

"Evet. Teşekkürler," diyorum utana sıkıla. "Önceki halim için özür dilerim. Ben..."

"Samantha, önemli değil." Peynir dilimlerken arada bana kısa bir bakış atıyor. "Özür dilemek zorunda değilsin."

"Evet öyleyim." Derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten minnettarım, iris. Bana çok kibar davrandım., ve Nathaniel da..."

"Seni pub'a götürmüş, duydum."

"Harikaydı-!" diyorum arılık bir coşkuyla. "Öyle bir barın olduğu için gurur duyuyor olmalısın."

iris başıyla onaylıyor. "O pub'lar nesiller boyu Blevvett'ler tarafından işletildi." Yerine oturup ikimi ze de zeytinyağlı ve çeşitli otlarla süslenmiş bezelye salatası servis ediyor. Bir ağız dolusu çiğniyorum, ke sinlikle çok lezzetli.

"Kocan öldüğü zaman zor günler geçirmiş olmalısın," diyorum biraz cesaret alarak.

"Her şey alabora olmuştu." iris gerçekçi konuşuyor. Tavuğun teki masaya yanaşiyor ve iris ayağıyla hayvanı korkutuyor. "Mali sıkıntı yaşadık. Benim sağlığım iyi değildi. Eğer Nathaniel olmasasdı

PASAKLI
TANRIÇA

283

pub'larımızı yitirebilirdik. Her şeyi rayına oturttu. Babasının anısına." Gözleri dolar gibi olunca çatalı ağzına götürmüş vaziyette duruyor. "Hayat neler getirecek bilemezsin, istediğin kadar planla. Ama bunu insan hep biliyor zaten."

"Ben her zaman hayatımın belli bir şekilde devam edeceğini düşünürdüm," diyorum başım önümde tabağıma bakarak. "Harita gibi çizdim bütün yollarımı."

"Ama öyle olmadı mı?"

Birkaç saniye onu yanıtlamıyorum. Ortak olduğumu öğrendiğim anı hatırlamaya çalışıyorum. O anlık katışıksız, baş döndürücü sevinç. Hayatım en sonunda hedefine ulaştı; her şey kusursuz diye düşündüğüm o an.

"Hayır," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Öyle olmadı."

iris beni öylesine berrak, şefkat dolu gözlerle seyreliyor ki neredeyse zihnimi okuyabildiğine inanacağım.

"Kendine karşı bu kadar zalim olma şekerim," diyor. "Herkes zaman zaman bocalar."

Iris'in herhangi bir konuda bocalayıp çırpındığını hayal edemiyorum. O kadar sakin ve düzenli görünüyor ki.

"Ah, evet ben de bocaladım," diyor yüz ifadem doğru yorumlayarak. "Benjamin'i kaybettikten sonra. Çok anıydı. Sahip olduğumu düşündüğüm her şey, bir p.ecede elimden kayıp gitti."

"Peki... sen ne..." Merakla ellerimi iki yana açıyorum.

284

Sophie
Kinsella

"Yeni bir yol buldum," diyor. "Ama zaman aldı." Bir saniye göz göze kalıyoruz, sonra iris saatine bakıyor. "Yeri gelmişken, ben bir kahve yapayım. Ve bakalım ekmeğimiz ne alemde."

Peşinden ben de ayağa kalkıyorum ama beni sandalyeme bastırıyor.

"Otur. Rahat ol. Dinlen."

Parça parça vuran güneş ışığının altında oturuyorum, buzlu çayımı yudumluyor, gevşemeye çalışıyorum. Burada, bu güzel bahçede oturmanın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Fakat duygularım hâlâ huzursuz balıklar gibi içimde çırpınmaya devam ediyor.

Yeni bir yol.

İyi de ben başka bir yol bilmiyorum ki. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok; resmin tamamını göremiyorum. Sanki bütün ışıklar söndü ve adımlarımı yavaş yavaş atarak el yordamıyla yönümü buluyorum. Tek bildiğimse eskiden olduğum şeye geri döne-meyecek olmam.

Gözlerimi yumuyorum, zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. O internet sitesine hiç girmemeliydim. O yorumlan hiç okumamalıyım. Orası artık farklı bir dünya benim için.

"Kollarını uzat, Samanfa." iris'in sesi ansızın en semde. "Gözlerini açma sakın. Devam et."

Ne yaptığı konusunda bir fikrim yok ama gözle i mi kapayıp kollarımı uzatıyorum. Bir saniye sonra kollarıma ılık bir şeyin konduğunu duyumsuyonmı Mayalı bir koku yükseliyor. Gözlerimi açıyorum ' kollarımda bir somun ekmek.

PASAKLI
TANRIÇA

285

Gözlerime inanamayarak ekmeğe bakıyorum. Gerçek bir ekmeğe benziyor. Gerçek, doğru düzgün bir ekmek, bir fırının vitrininde gördüğünüz türden. Kabarık, şişko ve altın sarısı, üstünde belli belirsiz bir çizgi ve gevrek bir kabuk. Öyle enfes kokuyor ki ağzım sulanıyor.

"Bunun da bir hiç olduğunu söyleme," diyor iris kolumu sıkarak. "Bunu sen yaptın, hayatım. Kendinle gurur duymalısın."

Yanıt veremiyorum. Ilık ekmeği sıkı sıkı tutarken ılık bir şey boğazımı tıkıyor. Bu ekmeği ben yaptım. Ben yaptım. Ben, Samantha Sweeting, bir paket çorbayı mikrodalgada ısıtamayan ben. Sıfıra sıfır sona ermek için, varlığı şilinsin diye hayatının yedi yılını veren ben. Artık kim olduğunu bilemeyen ben.

Ben bir somun ekmek yaptım. Şu anda hayatta tutunmam gereken tek şeyin bu olduğunu hissediyorum.

Yanağımdan süzülen bir damla yaş karşısında dehşete düşüyorum, ardından bir damla daha geliyor. Çok saçma. Kendimi tutmalıyım.

"Güzel görünüyor," diyor Nathaniel'in rahat sesi ve büyük bir şaşkınlıkla arkamı dönüyorum. Iris'in yanında dikiliyor ve saçları güneş ışığı altında altın rengi parlıyor.

"Selam," diyorum heyecanlanarak. "Senin musluk lamir ettiğini sanıyordum."

"Ediyorum." Başıyla onaylıyor. "Geçerken bir uğradım."

"Ben gidip diğer ekmekleri de çıkarayım," diyor Iris ve omzumu sıvazlıyor, çimlerin arasından geçip evin içinde gözden kayboluyor.

286

Sophie
Kinselia

Ayağa kalkıp ekmeğin üstünden Nathaniel'a bakıyorum. Onu yalnızca görmek bile mikserde diğer bütün duyguları katıyor: Bedenimde çırpman balıkların sayısı iyice artıyor.

Gerçi durup düşününce aslında hepsi de aynı tür balık.

"İyi misin?" diyor gözyaşlarına bakarak.

"İyiyim. Yalnızca biraz garip bir gün geçiriyorum," diyorum utanç içinde yaşlarımı elimle silerek. "Çoğunlukla ekmek karşısında bu kadar... duygusal olmam."

"Annem biraz hayal kırıklığı yaşadığını söyledi." Nathaniel kaşlarını kaldırıyor. "Hamur yoğurduğun için mi?"

"Kabarması." Hüzünle gülümsüyorum. "Beklemek zorunda olmak. Bekleme konusunda fazla iyi değilimdir de."

"Hı hı." Nathaniel'in kararlı masmavi gözleri gözlerime değiyor.

"Her konuda." Nasıl oldu emin değilim, bir şekilde ona daha da sokuluyorum. "Bazı şeyleri *hemen* istiyorum."

"Hı hı."

Artık aramızda santimler var. Derin nefes alarak ona baktığımda son iki haftanın tüm hüsranı ve şoku içimden süzülüyor. Kocaman bir baskı büyüyor içimde, dayanamıyorum. Boşaltmalıyım. Kendime hâkim olamıyorum ve uzanıp Nathaniel'in suratını kendiminkine çekiyorum.

Yeniyetmelik günlerimden beri böyle öpüşmemiştim. Kollarımız birbirine dolanmış; dünyada olan bi

PASAKLI

287

TANRIÇA

ten her şeyden uzağız. Tamamen kayboldum. Şurada Trish elinde bir kamerayla dikiliyor olsa kaç yazar, farkına bile varmam.

Sanki saatler sonra gözlerimi açıyorum ve ayrılıyoruz. Dudaklarım şişmiş; bacaklarım tutmuyor. Nathaniel da eşit derecede komaya girmiş. Gözleri buğulanmış ve kesik kesik soluyor.

Birden ekmeğin aramızda pide olduğunu fark ediyorum. Elimden geldiğince düzeltmeye çalışıyorum ve nefesimi yavaşlatmaya çalışırken zavallı hamuru da seramik sergisinde ezik büzük bir eser gibi masaya bırakıyorum.

"Fazla zamanım yok," diyor Nathaniel. "Bara dönmem gerek." Eli yumuşakça sırtımda geziniyor ve tüm bedenimin onunkine doğru kıvrıldığını hissediyorum.

"Fazla vakit almam," diyorum ben de şuh bir sesle.

Ben ne zaman bu kadar şuh bir kadın oldum canım?

"Gerçekten hiç vaktim yok." Nathaniel saatine bakıyor. "Altı dakika kadar."

"Sadece altı dakikanı alırım," diye mırıldanıyorum heyecanla ve Nathaniel da şaka yaptığımı zannederek gülerek karşılık veriyor.

"Ciddiyim," diyorum alçak gönüllüğü ama seksi konuşmaya çalışarak. "Hızlıyımdır. Altı dakika yeter."

Birkaç saniye sessizlik yaşanıyor. Nathaniel'in yüzünde inanmadığını gösteren bir ifade belirliyor. Nedense beklediğim kadar etkilenmiyor sözlerimden.

288

Sophie
Kinsella

"Şey... biz burada biraz daha ağırdan alırız," diyor sonunda.

"Doğru," diyorum fazla yıkılmış görünmemeye çalışarak. Ne demeye çalışıyor ki? Bir sorunu falan mı var? "Eee... tabii... Eminim..." Geri çekiliyorum.

Bu cümleye hiç başlamamalıyım.

Nathaniel tekrar saatine bakıyor. "Kaçmam gerek. Bu gece Gloucester'a gideceğim."

İş adamı gibi konuşması içime oturuyor. Artık bana bakmıyor bile. Hayal kırıklığı içinde, keşke zamanlamadan hiç söz etmeseydim diyorum kendi kendime. Bir erkekle seks esnasında herhangi bir sayısal ölçüm konuşulmaması gerektiğini herkes bilir. En temel kuraldır. Bir bu, bir de televizyonun sesinin kısık olduğundan emin olmadan uzaktan kumandaya uzanmamak.

"O halde... görüşürüz," diyorum doğal davranmaya çalışarak ama yine de onu teşvik ederek. "Yarın ne yapıyorsun?"

"Emin değilim." Yorumsuzca omuz silkiyor. "Buralarda mısın?"

"Galiba. Olabilir."

"Tamam... görüşürüz belki."

Bunu diyor ve yeniden çimenlere doğru seğirtiyor, bense elimde şekli bozuk bir ekmek ve tam bir afallamışlıkla olduğum yerde kalıyorum.

Dediğim gibi, farklı bir sistem olmalı. Yanlış anlaşıl-maya yer bırakmayan evrensel bir düzenleme yapıl-malı. Belki de e! kol işaretlerini devreye sokmalıyım. Ya da yakama farklı mesajlar için farklı renkler taşı-yan, küçük, gizli çıkartmalar takın alıyım:

Müsait I Müsait değil.

İlişkisi var I İlişkisi bitti.

Seksin eli kulağında. I Seks iptal edildi. I Seks az önce ertelendi.

İnsan başka türlü neler olduğunu nereden bilebilir? Nasıl anlar?

Ertesi sabah olduğunda uzun uzun düşünmüş ve bir yere varamamıştım. Ya a) Nathaniel seks gönder-melerimden rahatsız oldu ve artık benimle ilgilenmi-yor, ya b) hiçbir şey, her şey yolunda, yalnızca bir er-kek gibi davranıp fazla söze gerek duymadı ve ben de laplantılarımı bir kenara atmalıyım.

cizgiliforum.com..engine1

Ya da ikisinin ortasında bir yerde.

Ya da henüz aklıma gelmeyen başka bir seçenek.
Ya da...

Aslında herhalde bu kadar olsa gerek. Yine de işte.
Sırf düşüncesi bile kafamı allak bullak ediyor.

Geceliğimi çıkarmadan ağır aksak alt kata iniyorum, Eddie ve Trish koridorda grantuvalet bekliyor. Eddie parlak, altın rengi düğmeli bir blazer ceket giymiş, Trish'inse üstünde beyaz, ipek bir takım elbise var, hayatımda gördüğüm en büyük yapma gülleri takırtmış. Bir de ceketinin düğmelerini ilikleyeme mek gibi ufak bir sorunla karşı karşıya sanırım. Niha yet sonuncuyu da delikten geçiriyor ve hafif nefes ne fese, dik durup aynada kendine bakıyor.

Şu anda kollarını kıpırdatamıyor gibi görünüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diyor Eddie'ye.

"Evet, çok hoş," diyor kaşlarını çatmış *1994 İngilizce Yol Haritası*na bakarak. "A347 miydi? Yoksa A367 mi?"

"Immm... bence ceketin düğmeleri açıkken daha iyi oluyor," diyorum. "Daha bir... rahat."

Trish bana kısıp gözlerle bakıyor, sanki dış görünüşünü bilerek baltaladığımdan şüpheleniyormuş gibi.

"Evet," diyor en sonunda. "Haklı olabilirsin."

Düğmelerini açmaya yelteniyor fakat ceket o kadar dar ki ellerini iliklere yaklaştıramıyor. Eddie de çalı ma odasına girdi.

"Yapayım mı..." diye öneriyorum.

"Evet." Trish'in boynu kıpkırmızı. "Zahmet ol mazsa."

Öne çıkıp mümkün olduğunca nazik, düğmelen açıyorum, kumaş da semsertmiş. İsim bitince Tu¹

PASAKLI
TANRIÇA

29

bir adım geri atıp kendine alıcı gözüyle bakıyor, memnuniyetsiz bir şekilde ipekli gömleğimsi şeyini çekiştiriyor.

"Söylesene Samantha," diyor gayet sıradan, "beni şu anda ilk kez görüyor olsaydın, hangi *kelimeyle* tarif ederdin?"

Ah, kahretsin. Bunun iş tanımımda yer almadığından eminim. Alelacele aklıma gelecek en pohpohlayıcı sözcüğü arıyorum.

"Imm... imm... şık," diyorum en sonunda ve sözlerimi inandırıcı kılmak adına tekrarlıyorum. "Şık olduğunuzu düşündüm."

"Şık mı?" Gözleriyle beni süzüyor. İçimden bir ses yanlış seçim diyor.

"Yani, ince!" diye düzeltiyorum aniden hatamı fark ederek.

İnce kelimesini nasıl da düşünemedim?

"İnce." Trish birkaç saniye aynada kendine bakıyor, bir sağa bir sola dönüyor. "İnce."

Tamamen mutlu görünmüyor. İnce ve şık olmanın nesi kötü tanrı aşkına ya?

Zaten her ikisi de değil ya, doğruya doğru.

"Peki ya..." Saçını geriye savuruyor, bilerek göz göze gelmiyor benimle. "Peki ya... 'genç' der misin?"

Bir saniye cevap veremeyecek kadar afalliyorum. (ienç mi?

Neye göre genç ama?

"Eee... kesinlikle," diyorum en sonunda. "Onu

■öylemeye gerek bile yok..."

Lütfen, sakın sence ben kaç yaşındayım deme-

292

Sophie

Kinsella

"Sence ben kaç yaşındayım, Samantha?"

Başını sağa sola çeviriyor, ceketindeki tozları itiyor, sanki cevap hiç umurunda değil. Fakat kulaklarının, en ufak bir sesi bile duymaya ayarlanmış devasa mikrofonlar gibi dört açıldığını biliyorum.

Yüzüm seğiriyor. Ne diyeceğim şimdi? Otuz beş diyeyim. Yok, yok. Saçmalama. *O kadar* da kendini kandıracağını sanmıyorum. Kırk? Hayır, kırk da diyemem, gerçeğe çok yakın.

Gözümü karartıp, "Acaba... otuz yedi civarında falan mısınız?" diyorum en sonunda. Trish arkasını dönüyor ve yüzündeki kibirli hoşnut ifadeden turnayı gözünden vurduğumu anlıyorum.

"Tam otuz dokuz yaşındayım!" diyor yanakları kızara kızara.

"İnanmam!" diye bağınıyorum. "Muhteşem!"

Koca yalancı. Geçen şubat kırk altı yaşındaydı. Ve eğer insanların, yaşını öğrenmesini istemiyorsa pasaportunu tuvalet masasının üstünde bırakmasın o zaman.

"Şimdi!" diyor bariz neşelenerek. "*Bütün* gün dişandayız, kızkardeşimin partisine gidiyoruz. Nathan i el bahçeye bakmaya gelecek ama sen zaten biliyor sundur..."

"Nathaniel?" Elektrik verilmişe dönüyorum. "Bu raya mı geliyor?"

"Bu sabah aradı. Tatlı bezelyelerin... bağlanması mı, budanması mı ne gerekiyormuş?" Trish dudak kılcığını çıkarıp zaten çekilmiş konturunun üstündü u geçiyor.

"Tamam. Bilmiyordum." Sakin durmaya çalışsan da içten içe ufak heyecan dalgalan yükseliyor. "^\ ni... Pazar günü de mi çalışıyor?"

PASAKLI
TANRIÇA

293

"Evet, çoğunlukla çalışır. İşine *çok* bağlı." Trish aynada kendine bakmak için geri çekiliyor ve dudaklarına biraz daha ruj sürüyor. "Seni küçük pub'ma götüdüğünü duydum?"

Küçük pub mı? Bu nasıl kadın böyle?

"Eee... evet. Götürdü."

"Buna çok sevindim gerçekten." Çantasından rimecini çıkarıp zaten kat kat bulanmış kirpiklerine biraz daha boya sürüyor. "Neredeyse yeni bir bahçıvan aramak zorunda kalacaktık, *düşünebiliyor musun*. Tabii onun adına da çok yazık oldu. Tüm planlarından sonra."

Kılımlı kırırdatmadan Trish'e bakıyorum. Birkaç şey kaçırdım galiba. Neden söz ediyor?

"Neye yazık oldu?" diyorum.

"Nathaniel. Fidancılık planları. Bahçeciliği." Aynada yansımasını inceleyip gözünün altına rimelle hafifçe dokunuyor. "Organik bilmem ne. Bize iş teklifini gösterdi. Hatta onu vazgeçirmeyi bile düşünüyorduk. Biz çalışanlarımızı *destekleyen* patronlarız, Samantha." Gözlerini bana diyor, sanki yiyorsa ona meydan okumamı bekliyor.

"Elbette!"

"Hazır mısın?" Eddie başında bir şapkayla çalışına odasından çıkıyor. "Hava boğucu olacak, biliyor-
-nın ki."

"Eddie, başlama," diye yapııştırıyor Trish rimelini lıpatarak. "O partiye gidiyoruz, nokta. Hediye aldın mı?"

"Sonra ne oldu?" diye soruyorum, konuşmamızı ı ildiği yerden devam ettirmeye çalışarak. "Nathani-l'in planlarına?"

294

Sophie
«insella

Trish aynada kendine bakarak hafif ve mutsuzca surat yapıyor.

"Babası ansızın vefat etti, barlardaki işler bozuldu. Nathaniel da fikrini değıştirdi. O araziyi satın almadı." Trish kendine memnuniyetsizce bakıyor. "Acaba pembe takımımı mı giysem?"

"Hayır" diyoruz Eddie ve ben aynı anda. Eddi-e'nin sabrı taşmış yüzünü görünce gülmemi bastırıyorum.

"Çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Geiger," diyorum. "Gerçekten."

Bir şekilde Eddie ve ben, Trish'i aramıza alıp ay-nadan uzaklaştırıyoruz ve kapıya itmeyi başarıyoruz, kapıdan çıkarıp Eddie'nin Porsche'sine sokuyoruz. Eddie haklı, bugün sıcaktan pişeceğiz. Gökyüzü şim-diden son derece açık ve güneş de epey yakıyor.

Arabaya binerlerken, "Ne zaman dönersiniz?" diye soruyorum.

"Geceye kadar dönmeyiz," diyor Trish. "Eddie, hediye nerede? Ah, Nathaniel, demek buradasın."

Arabanın tepesinden onaylayarak bakıyorum. İşte burada, garaj yolundan bize doğru yürüyor, kot pan tolon, espadril ve gri bir tişört giymiş, sırtında sıı çantası. Bense buradayım geceliğim üstümde, saçını başım darmadağınık.

Ve hâlâ aramızda ne olduğundan emin değilim.

Gerçi bedenimin belli başlı kısımları Nathaniel'ın varlığına yanıt veriyor. Onların kafası hiç karışık değil . "Selam," diyorum yaklaşınca.

"Selam." Nathaniel'ın gözleri dostça kırışık ama beni öpmeye yeltenmiyor ya da bana gülü

PASAKLI
TANRIÇA

295

miyor. Bunun yerine durup bana bakıyor yalnızca. Yoğun, kasti bakışında bacaklarımı titreten bir şey var.

Ya her şey dünkü öpüşmenin bıraktığı yerde kaldı ya da onu seksi bulmak ve yaydığı titreşimlerden etkilenmek benim kaderimde var.

"Evet." Gözlerimi kaçırıp çakıl taşlı yola çeviriyorum. "Bugün... çalışacaksın demek."

"Biraz yardım alabilirim," diyor gayet sıradan. "Eğer müsaitsen."

İçimde baş döndürücü bir keyif duyunca öksüre-rek gizlemeye çalışıyorum.

"Tamam." Hafifçe omuz silkiyorum, neredeyse kaşlarımı bile çattım. "Şey... olabilir."

"Harika." Geiger'ları başıyla selamlayıp uzun adımlarla bahçeye doğru ilerliyor.

Trish bu konuşmayı yükselen bir hoşnutsuzlukla izliyor.

"Birbirinize karşı fazla *sevgi gösterisinde* bulunmuyorsunuz, değil mi?" diyor. "Biliyor musun, deneyimlerime dayanarak-"

"Çocukları rahat bırak, tanrı aşkına!" diye çıkışıyor Eddie motoru çalıştırarak. "Şu işi bitirip kurtulalım bir an önce."

"Eddie Geiger!" diye çığırıyor Trish ve koltuğunda diğer tarafa dönüyor. "Bahsettiğin şey benim kız-kardeşimin partisi! Farkında mısın-"

Eddie motoru bağırarak Trish'in sesini boğuyor VC Porsche taşlan fırlatarak garaj yolundan çıkıp beni arak, sessiz güneş ışığının altında yalnız bırakıyor.

Tamam.

296

Sophie
Kinsella

Bu durumda... Nathaniel ve ben yalnızız. Baş hasayız. Bu akşam saat sekize kadar. Temel senaryo bu.

Derinlerde bir yerlerim atmaya başlıyor. Ritmi başlatan bir orkestra şefinin şarkıya giriş yapması gibi.

Bilerek kayıtsız davranıp garaj yolunda dönüp eve geri yürüyorum. Bir çiçek tarhından geçerken durup bir saniye herhangi bir çiçeği inceliyorum, yeşil yapraklarını parmağımla okşuyorum.

Sanırım aşağı yürüyüp ona yardım teklif edebilirim. Kibar bir davranış olur.

Acele etmemek için kendimi zor tutuyorum. Bir duş alıp giyiniyorum, yarım fincan çay ve bir elmadan oluşan kahvaltımı ediyorum. Sonra yukarı çıkıp biraz makyaj yapıyorum. Çok değil. Yeterli derecede.

Sade giyindim. Bir tişört, pamuklu bir etek ve parmak arası terlik. Aynaya bakarken umuttan titriyorum neredeyse. Fakat bunun dışında beynim bomboş. Sanki bütün düşünce süreçlerimi yitirmiş gibiyim. Ki bu da muhtemelen iyi bir şey.

Serin evden çıkınca bahçe hamam gibi geliyor; hava durgun ve çok parlak. Yandaki patikadan aşağı yürürken gölgeden gidiyorum, Nathaniel'in nerede çalıştığını, dolayısıyla nereye gittiğini bilmiyorum. Ve sonra onu görüyorum, bir sıra lavanta ve lila ren gi bitkinin tam ortasında, uzun bir sicimle düğüm atarken alnı kırışıyor.

"Selam," diyorum.

"Merhaba." Başını kaldırıp alnını siliyor. İçten içi elindeki işi bırakıp yanıma gelmesini ve beni öpme

PASAKLI
TANRIÇA

297

ni bekliyorum. Ama yapmıyor. Düğüm atmaya devam ediyor, sonra da sicimi bıçakla kesiyor.

"Yardıma geldim," diyorum kısa bir duraklamanın ardından. "Ne yapıyoruz?"

"Tatlı bezelyeleri bağlıyoruz." Eliyle Kızılderili çadırı gibi büyümüş bitkileri gösteriyor. "Destek gerekiyor, yoksa kırılırlar." Bana bir top sicim fırlatıyor. "Al bakalım. Nazikçe bağla."

Dalga geçmiyor. *Hakikaten* bahçe işine yardım ediyorum. Dikkat ede ede bir parça sicim salıp Nathaniel'in yaptığını yapıyorum. Çalışırken yumuşak yapraklar ve çiçekler elimi gıdıklıyor ve hava tatlı bir kokuyla doluyor.

"Nasıl olmuş?"

"Bakalım." Nathaniel bakmak için yanıma geliyor. "Tamam. Biraz daha sıkı bağlayabilirsin." Diğer yana dönerken eli hafifçe elime sürtünüyor. "Diğerini de yap bakalım."

Eli değince elime bir titreşim yayılıyor. Bilerek mi yaptı? Emin olamayarak yandaki bitkiyi de bağlıyorum, öncekinden daha sıkı düğüm atıyorum.

"Evet, bu daha iyi." Birdenbire Nathaniel'in sesi tam arkamda, parmaklarını enseme hissediyorum, kulak mememi okşuyor. "Bütün sırayı yapmak zorundasın."

Kesinlikle bilerek yapıyor. Şüphesiz. Karşılık vermek isteyerek arkamı dönüyorum ama çoktan kendi sırasının ucuna gitmiş bile, hiçbir şey olmamış gibi tatlı bezelye bitkisine eğilmiş.

Oyun oynuyor, birden çıkıyorum.

Tamam, şu anda resmen tahrik oldum.

298

Sophie
Kinsella

Bir bitkiden diğerine geçerken içimdeki zonklama iyice artıyor. Yaprak hışırtıları ve ipi kestiğim zaman çıkan alçak ses dışında ortalık sessiz. Üç bitki daha bağlıyorum ve sıranın sonuna ulaşıyorum.

"Bitti," diyorum arkamı dönmeden.

"Harika, bakalım." Nathaniel düğümlerimi incelemek için yanıma yaklaşıyor, diğer elinin basenimde gezindiğini, eteğimi yukarı sıyırıldığını hissediyorum, parmakları etime dokunuyor. Kıpırdamıyorum. Olduğum yere çakıldım. Sonra birden uzaklaşıyor, yenden iş adamı sesini takınıp bir çift sepet kapıyor.

"Ne..." Düzgün bir cümle bile kuramıyorum.

Dudaklarıma kısa ve sert bir öpücük konduruyor.
"Devam edelim. Ahududuların toplanması gerek."

Ahududu kafesleri bahçenin aşağı kısmında, yeşil ağdan odacıklar şeklinde, kuru toprak zeminde dizi dizi ahududular yer alıyor. İçeride sinek vızıltısı ve Nathaniel'in kurtaracağı, tuzağa düşmüş bir kuşun kanat çırpışı dışında hiç ses yok.

İlk sırayı hiç konuşmadan hallediyoruz, titizlikle bitkinin meyvelerini topluyoruz. Sıranın sonuna geldiğimizde ağzımda meyvelerin mayhoş tadı; ellerim çizik içinde ve sürekli koparmaktan acıyor, her yerim su gibi terlemiş durumda. Sıcaklık sanki bu ahududu kafesinin içinde diğer her yerden daha fazla gibi.

Sıranın sonunda karşılaşıyoruz ve Nathaniel suratının kenarından ter damlaları aka aka bir iki saniye bana bakıyor.

PASAKLI
TANRIÇA

299

"Terleten bir iş," diyor. Sepetini yere bırakıp tişörtünü çıkarıyor.

"Evet." Aramızda bir ritim var. Sonra, neredeyse meydan okurcasına ben de onun yaptığını yapıyorum. Sutyenimle kalıyorum, Nathaniel'dan santimler uzak-tayım ve cildim onunkinin yanında süt gibi beyaz.

"Yeterince yaptık mı?" Sepeti gösteriyorum ama Nathaniel bakışlarını aşağı çevirmiyor.

"Henüz değil."

Yüz ifadesinde bir şey dizlerimin arkasını terletiyor. Göz göze geliyoruz, sanki gerçek mi, cesaret mi oyunundayız.

"Şunlara erişemedim." Ulaşılması olanaksız bir küme meyveyi işaret ediyorum.

"Yardım edeyim." Üzerime eğiliyor, derilerimiz üst üste, Nathaniel meyveyi koparırken nefesini kulağımda hissediyorum. Bütün bedenim uyarılıyor. Dayanamayacağım; artık bitmeli bu işkence. Ama bir yandan da bitmemeli.

Ve devam ediyor. Asilce dans eden bir çift gibi sıra sıra meyveleri dolaşıyoruz. Dışarıdan bakınca hareketlerimize odaklanmışız, oysaki birbirimizden başka hiçbir şey düşünmüyoruz. Her sıranın sonuna gelindiğinde dudaklarıyla ya da parmaklarıyla bir yetime değerek geçiyor. Bana ahududu yediriyor ve parmaklarını yalıyorum. Üstüne atlamak istiyorum, ellerimle her yerine dokunmak istiyorum ama her seferinde ileri gidemeden Nathaniel arkasını dönüyor.

Her yerim arzuyla titremeye başlıyor. İki sıra önce sutyenimi açtı. Külotumdan da kurtuldum. Nathaniel kemerini açtı. Ve hâlâ, *hâlâ* ahududu topluyoruz.

300

Sophie
Kinsella

Sepetler doldu, ağırlaştı, kollarım ağrıyor ama farkında bile değilim. Tek farkında olduğum bütün kaslarımdan atıyor olması; nabzım zonklamaya dönüştü; fazla dayanamayacağım. Son sıranın da sonuna vardığımda sepeti yere bırakıp Nathaniel'in yüzüne bakıyorum, ne kadar çaresiz olduğumu artık gizleyemiyorum.

"Bitti mi?"

Nefesim kısa, sıcak patlamalar şeklinde çıkıyor. Ona sahip olmalıyım. Fark etmek zorunda. Daha fazla ne yapabilirim, bilmiyorum.

"Epey kolayladık." Bakışları diğer meyve kafesine çevriliyor. "Birazcık daha kaldı..."

"Hayır," diyorum dayanamayıp. "Daha fazla yok."

Sıcağın altında, toz toprak içinde duruyorum, soluk soluğayım ve her yerim ağrıyor. Ve tam patlayacağımı düşünürken Nathaniel eğilip dudaklarını göğüs ucuma götürüyor ve neredeyse zevkten bayılacağım. Bu kez uzaklaşmıyor. Bu seferki gerçek. Elleri vücudumda geziyor, eteğim yere düşüyor, Nathaniel' in kotu aşağı kayıyor. Ardından titriyorum, onu sıkıyorum, çılgılık atıyorum. Ve ahududular unutuluyor, yere saçılıyor, çiğneniyor, altımızda eziliyorlar.

Ardından saatlerce uzanıyoruz. Kendimden geçmişim, her yerim uyuşmuş. Sırtıma, dizlerime, ellerime ufacak taşlar girmiş, her yerim toz olmuş, bütün cildimde ahududu izleri var. Umurumda bile değil. Elimi uzatıp karnımda yürüyen ve gıcıklayan küçük karıncayı almaya bile mecalim yok.

PASAKLI
TANRIÇA

30

Başım Nathaniel'in omzunda, kalp atışları sanki derin, rahatlatıcı bir saat tiktakları gibi. Güneş cildimi yakıyor. Saatin kaç olduğundan haberim yok. Saatin kaç olduğu umurumda değil. Bütün dakika ve saat kavramımı yitirdim.

En sonunda Nathaniel başını hafifçe kaldırıyor. Omzumu öpüp gülümsüyor. "Ahududu kokuyorsun."

"Az önceki..." Duruyorum, herhangi mantıklı bir sözcük bulamayacak kadar nutkum tutulmuş haldeyim. "Biliyorsun... ben aslında..." Birden ağızım yırtılana

kadar esnemeye başlıyorum, elimle ağzımı kapıyorum.
Şu anda uyumak ve günlerce uyanmamak istiyorum.

Nathaniel eliyle sırtımda ağır ağır çizgiler çiziyor.

"Altı dakika seks değildir," dediğini duyuyorum
gözlerim kapanmadan önce. "Altı dakika haşlanmış
yumurtadır."

Uyandığımda ahududu kafeslerine gölgeler vuruyor.
Nathaniel altımdan gitmiş ve bana buruşmuş, ahududu
lekeli eteğimden oluşan bir yastık vermiş, kot
pantolonunu giymiş ve Geigerlar'ın dolabından bira
getirmiş. Doğruluyorum, kafam hâlâ kazan gibi,
Nathaniel ağaca dayanmış şişeyi kafasına dikeyyor.

"Seni yalancı," diyorum. "Geigerlar da seni tatlı
bezelye için geldin zannediyor."

Bana dönüyor, yüzünde hoşuna gittiğini gösteren bir
gülüş. "İyi uyudun mu?"

"Ne kadar uyudum?" Elimi yüzüme götürüp küçük
bir taşı çekiyorum. Tam anlamıyla dağılmış vaziyetteyim.

302

Sophie
Kinsella

"İki saat. İster misin?" Şişeyi gösteriyor. "Soğuk."

Ayaklanıyorum, üstümdeki tozları silkeleyip eteğimi giyiyorum, sutyenimi takıyorum ve Nathaniel'in yanına geliyorum. Bir şişe bira veriyor, küçük bir yudum alıyorum. Hayatımda hiç bira içmedim. Ama bunun gibi şişeden alman soğuk ve köpüklü bir yudum, hayatımda tattığım en serinletici içecek.

Ağacın gövdesine dayanıyorum, çıplak ayaklarımı soğuk çimenlerde.

"Tanrım, kendimi çok..." Elimi kaldırıyorum ve ardından hızla aşağı düşürüyorum.

"Eskisi kadar ürkek değildin," diyor Nathaniel. "Önceden seninle ne zaman konuşsam bir kilometre uzağa sıçrardın."

"Hayır, hiç de değil!"

"Hı hı, öyle." Başıyla onaylıyor. "Tavşan gibi."

"Ben de kendimi porsuk sanıyordum."

"Sen kırma bir tavşan-porsuksun. Çok nadir bulunan cinsten." Sırıtıp biradan bir fırt çekiyor. Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Gökyüzünde ince, beyaz bir iz bırakarak tepemizden geçen ufak bir uçağı seyrederiyorum.

"Annem de senin değiştiğini söylüyor." Nathaniel kaçamak, sorgulayıcı bir bakış atıyor. "Kaçtığın kişinin... ya da şeyin... senin üstündeki etkisini kaybettiğini düşünüyor."

Soru orada, Nathaniel'in sesinde gizli fakat yanıtlamıyorum. Iris'i ve dünü düşünüyorum. Bütün hayal kırıklığımı ona yüklememe ses çıkarmayışını. Kendi si de zor günleri kolay atlattığından değil ya.

"Annen eşsiz bir insan," diyorum sonunda.

PASAKLI

303

TANRIÇA

"Evet."

Şişeyi yere koyup çimenlere yuvarlanıyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Başımın altındaki toprağın kokusunu alabiliyorum, çimler kulaklarıma geliyor, yakınlarda öten bir çekirgenin sesini duyuyorum.

Değiştim. Bunu içimde hissedebiliyorum. Kendimi daha... dingin hissediyorum.

"Sen kim olurdun?" diyorum, bir ot parçasını parmağımda bükerek. "Eğer kaçıp gidebilseydin. Farklı bir insan olsaydın."

Nathaniel bir saniye sessizleşiyor, bahçeye bakıyor.

En sonunda omuz silkerek, "Ben olurdum," diyor. "Ben bu halimle mutluyum. Yaşadığım yeri seviyorum. Yaptığım işi seviyorum."

Yuvarlanıp önüme dönüyorum ve kafamı kaldırıp Nathaniel'a bakıyorum, güneş ışığı gözlerimi kamaştırıyor. "Yapmak istediğin başka bir şey vardır muhakkak. Bir hayalin."

Gülümseyerek başını iki yana sallıyor. "Yapmak istediğin şeyi yapıyorum ben."

Ansızın Trish ile yaptığım konuşma aklıma geliyor ve çimlerde dimdik oturuyorum.

"Peki ya kuracağın sera?"

Nathaniel'm suratı şaşkınlıkla şekil değiştiriyor. "Sen nereden-"

"Trish bu sabah anlattı. İş planların varmış. Sonra ne oldu?"

Nathaniel bir saniye suskun kalıyor, bakışları ¹ den uzak. İçinde neler döndüğünü anlava¹ "Sadece bir tasni 1

304

Sophie
Kinsella

"Annen için vazgeçtin. Pub'lan işletmek için."

"Olabilir." Alçaktaki bir dala uzanıp yaprakları soymaya başlıyor. "Her şey değişti artık."

"Peki barları işletmeyi gerçekten istiyor musun?" Çimende öne doğru eğiliyorum, bakışını yakalamaya uğraşıyorum. "Kendin söyledin, sen toprak sahibi değilsin. Bahçıvansın."

"Burada mesele *istemek* değil." Nathaniel'in sesinde beklenmedik bir hayal kırıklığı seziyorum. "Aileden kalma iş bu. Birinin işletmesi gerekiyor."

"Neden sen?" diye diretiyorum. "Neden kardeşin değil?"

"O... farklı. Kendi işini yapıyor."

"Sen de kendi işini yapabilirsin!"

"Yükümlülüklerim var." Çatık kaşları derinleşiyor. "Annem-"

"Annen senin istediğin şeyi yapmanı ister," diye ısrar ediyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Hayatında mutlu olmanı ister, onun için hayatından vazgeçmeni değil."

"Mutluyum zaten. Aksini söylemek saçma-" "İyi de *daha mutlu* olamaz mıydın yani?" Bahçe süketinde. Nathaniel başka yöne bakıyor, sanki konuyu kapatmak ister gibi omuzları düşüyor.

"Hiç yükümlülüklerinden kurtulmak istediğin olmaz mı?" Kollarımı iki yana atarak açıyorum. "Sadece... dış dünyaya çıkıp neler olacağını görmek?"

"Sen öyle mi yaptın?" diye bilmek istiyor, ansızın arkasını dönüp ve sesinde bir ıstırap var.

Ona emin olamayarak bakıyorum.

PASAKLI

305

TANRIÇA

"Ben... şu an benden söz etmiyoruz," diyorum nihayet. "Senden bahsediyoruz."

"Samantha." Nefes verip alnım ovuşturuyor. "Geçmişin hakkında konuşmak istemediğini biliyorum. Ama bana tek bir şeyi söylemeni istiyorum. Ve dürüst ol."

İçimde sirenler çalıyor. Acaba ne soracak?

"Denerim," diyorum. "Neymiş o?"

Nathaniel doğrudan gözlerime bakıyor ve derin bir nefes alıyor. "Çocukların mı var?"

Öyle bir şaşıyorum ki birkaç saniye ağzımı açamıyorum. *Çocuklarım* olduğunu mu düşünmüş? Rahatlayınca kahkahayı basıyorum.

"Hayır, çocuklarım yok! Ne sandın, arkamda beş açlıktan ölen evlat bırakacağımı mı?"

"Bilmem." Kaşlarını çatıyor, sersemlemiş ama savunmaya geçmiş görünüyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü... yani... sence benim beş çocuk doğurmuş gibi bir *halim* mi var?" Dalga geçmeden duramıyorum ve Nathaniel da kahkaha atmaya başlıyor.

"Beş değilse de..."

"Bu da ne demek şimdi?" Tam gömleğiyle ona vurmak üzereyken bir kadın sesi havayı delip geçiyor.

"Samantha?"

Trish. Sesi evden geliyor. *Eve* mi döndüler?

Kulaklarıma inanamayarak Nathaniel'a bakıyorum.

"Samantha?" diye şakıyor yeniden. "Dışarıda mısın?"

Siktir. Bakışlarım çılgınca ¹yor.

Etek ve sutyü

306

Sophie
Kinsella

za ve ahududuya bulanmış vaziyette. Nathaniel da pek farklı değil, kot pantolonu dışında.

"Çabuk! Kıyafetlerim!" diye tıslıyorum ayağa sıçrayarak.

"Neredeler?" diyor Nathaniel etrafına bakınarak.

"*Bilmiyorum*" Nathaniel'a bakınca gülmeme engel olamıyorum. "Basılmak üzereyiz."

"Samanfıflı?" Kış bahçesi kapısının açıldığını duyuyorum.

"Kahretsin!" diye ciyaklıyorum. "Geliyor!"

"Bir şey olmaz," diyor Nathaniel tişörtünü ahududu kafesinden alarak. Kafasından geçirmesiyle birlikte bir anda her zamanki haline bürünüyor. "Ben onları oyalayacağım. Sen kenardan kaç, çalıların arkasından yürü, mutfak kapısına git, üst kata çıkıp üstünü değiştir. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum nefes nefese. "Hikâyemiz ne?"

"Hikâyemiz..." Düşünür gibi bekliyor. "Bahçede işi pişirmedik ve dolaptan bira aşırmadık."

"Anladım." Kikirdiyorum. "İyi plan."

"Çabuk git Kahverengi Tavşan." Beni öpüyor, bense çimlerde karşı tarafa koşup devasa bir rododendron çalısının ardına gizleniyorum.

Saklana saklana bahçenin yan tarafını aşıyorum, çalılardan hiç uzaklaşmıyorum ve koşmamaya özen gösteriyorum. Çıplak ayaklarım gölgedeki nemli toprakta üşüyor; keskin bir taşın üstüne basınca sessizce dişimi sıkıyorum. On yaşıma dönmüş gibiyim, sak lambaç oynuyorum, göğsümde çarpan yine aynı zevk ve heyecan karışımı.

PASAKLI
TANRIÇA

307

Eve beş metre kadar yaklaşmışken bir çalının arkasına çömelip bekliyorum. Bir iki dakika sonra Nathaniel'in, Geigerlar'ı doğruca nergisli gölcüğe doğru yönelttiğini görüyorum.

"Sanırım şurada bir küf mantarı oluşmuş," diyor. "Kendi gözlerinizle görmek istersiniz diye düşündüm."

Üçü iyice uzaklaşana kadar duruyorum, sonra parmak ucuma basarak kış bahçesine süzülüyorum, eve geçip merdivenleri çıkıyorum. Odama girip kapıyı da kapadıktan sonra yatağa çöküyorum, rahatlıktan, tüm bu komik maceraya ve *aptallığa* katıla katıla gülmek istiyorum. Sonra ayağa kalkıp camdan bakıyorum. Hepsi gölün çevresinde. Nathaniel sopayla bir şeyi işaret ediyor.

Alelacele banyoya giriyorum, duş başlığını sonuna kadar açıp otuz saniye altında dikiliyorum. Sonra temiz iç çamaşırı, kot pantolon ve ağırbaşlı uzun yaka bir üst giyiyorum. Hatta rujumu bile tazeliyorum. Ayağıma espadrillerimi geçirip aşağı iniyorum ve bahçeye çıkıyorum.

Nathaniel ve Geigerlar şu anda eve geri dönüyorlar. Trish'in topukları çimenlere gömülüyor ve hem o, hem de Eddie sıcaktan pişmiş ve sıkılmış görünüyorlar.

Yaklaşırlarken, "Selam," diyorum gayet sıradan.

"*Demek* buradasın," diyor Nathaniel. "Seni sabahlan beri görmedim."

"Bazı yemek tariflerine bakıyordum da." ben de masumca ve l'ı isle 'yorum. "Partidi

308

Sophie
Kinsella

Nathaniel'in o sıra arkalarından parmağını boğazının altından geçirerek yaptığı hareketi görüyorum ama çok geç.

"Sorduğun için teşekkür ederim, Samantha." Trish derin bir nefes alıyor. "Ama parti hakkında konuşmak istemiyorum, kalsın."

Eddie sinirden kendi kendine homurdanıyor. "Asla pes etmeyeceksin, değil mi? Tek söylediğim-"

"Söyleyiş *tarzın* beni kırdı!" diye ciyaklıyor Trish. "Bazen şu hayattaki *yegane* işlevinin beni rezil etmek olduğuna inanıyorum!"

Eddie öfkeyle oflayıp pufluyor ve uzun adımlarla eve yürüyor, şapkası da yamulmuş.

Ah-ha. Kaşlarımı kaldırarak Nathaniel'a bakıyorum, ki kendisi Trish'in yapılı saçlarının arkasında bana sırtıyor.

"Güzel bir fincan çay ister misiniz, Bayan Gei-ger?" diyorum teskin edercesine. "Ya da bir... Blo-ody Mary?"

"Teşekkürler Samantha," diye cevap veriyor, ağırbaşlılıkla çenesini yukarıda tutuyor. "Bir Bloody Mary çok iyi olurdu."

Kış bahçesine yürürken Trish biraz daha sakinleşmişe benziyor. Hatta bana emirler yağdırmaktansa kendi Bloody Mary'sini kendi karıştırıyor, artı bana ve Nathaniel'a da birer tane yapıyor.

"*Şimdi*" diyor hepimiz içkimizden birer yudum alıp tüylü yapraklı bitkilerin arasında oturduktan sonra, "sana söylemem gereken bir şey, Samantha. Eve misafir geliyor."

PASAKLI
TANRIÇA

309

"Ah, evet," diyorum gülmemeye çalışarak. Nathaniel tam yanımda oturuyor ve sehpanın altında ayağıyla espadrilimi ittiriyor.

"Yarın yeğenim bir hafta kalmaya geliyor. Şehirden kaçıp kafa dinlemek istiyor. Yapması gereken işleri var

ve rahatsız edilmemesi *çok* önemli, o yüzden de Bay Geiger ve ben onu bize kalmaya davet ettik. Boş odayı onun için hazırlamanı istiyorum."

"Çok güzel." Görev bilinciyle kafa sallıyorum.

"Yatağının yapılması lazım ve bir de çalışma masası gerek... sanırım dizüstü bilgisayarını yanında getiriyor."

"Evet Bayan Geiger."

"Çok akıllı bir kızdır Melissa." Trish, Tiffany çakmağıyla sigarasını yakıyor. "*Son* derece güçlü. Şu Büyükşehir kızlarından biri."

"Tamam, anladım," diyorum içimdeki kıkırdamayı bastırarak çünkü Nathaniel sonunda ayağıyla espadrilimi çıkarmayı başardı. "Ne iş yapıyor?"

"Avukat," diyor Trish ve ben nutkum tutularak bakıyorum. Avukat mı?

Bu eve kalmaya bir avukat mı geliyor?

Nathaniel ayağımın altını gıdıklıyor fakat zayıf bir gülüşle karşılık verebiliyorum ancak. Bu çok kötü. Hatta, bu bir felaket olabilir.

Ya bu avukatı *tanyorsam*?

Trish kendine bir Bloody Mary daha hazırlarken ben de bu arada çılginca zihnimi tarıyorum. *Melissa*. Freshwater'dan Melissa Davis olabilir. Clark Forrester'dan Melissa Christie olabilir. DeltaCo aidatlarında sırada yer alan Melissa Tavlm nlahtn atlerimiz geçni

310

Sophie
Kinsella

"Eee... sizin taraftan yeğeniniz mi oluyor, Bayan Geiger?" diye soruyorum gayet sıradan. "Onun da mı soyadı Geiger?"

"Hayır, onunki Hurst."

Melissa Hurst. Hiç tanıdık gelmiyor.

"Nerede çalışıyor?" *Lütfen yurtdışında bir yer olsun. ..*

"Ha, Londra'da çok güçlü yerlerden birinde." Trish kadehiyle havaya elini sallayarak gelişigüzel bir hareket yapıyor.

Tamam, kadını tanımıyorum. Yine de durum hiç hoş görünmüyor. Yüksek mevkili, Londra'lı bir avukat. Eğer büyük firmalardan birindeyse adımı kesin duymuştur. Şirketine elli milyon pound kaybettirip sonra da kaçıp giden Carter Spink avukatını kesin duymuştur. Utancımın her türlü aşağılayıcı ayrıntısını biliyor olacaktır.

Düşüncesiyle içim ürperiyor. Tek yapması gereken adımı tanımak, noktaları birleştirmek... ve bütün hikâye su üstüne çıkacaktır. Burada da Londra'daki kadar küçük düşeceğim. Herkes geçmişimi öğrenecek. Herkes yalanlarımı duyacak. Nathaniel'a bakıyorum ve dehşetim büyüyor.

Her şeyin berbat olmasına göz yumamam. Şu anda değil.

Nathaniel bana göz kırıyor, bense içkimden koca bir yudum yuvarlıyorum. Cevap basit. Sırrımı gizli tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

u avukatın suratımı tanıması için hiçbir sebep yok. Yine de ne olur, ne olmaz diyerek küçük bir kılık değişimine gidiyorum. Ertesi gün öğleden sonra misafir odasını hazırladıktan sonra kendi odama koşup saçımı, havalı bukleler yüzüme düşüp suratımı saklayacak şekilde kafamın tepesine tutturuyorum. Üstüne bir de yatak odasındaki masada bulduğum modası geçmiş bir gözlük takıyorum. 1980'lerden kalma ve yüzümü saklayan kalın, yeşil çerçeveli. Aynı zamanda beni Elton John gibi gösterdi ama katlanacağım artık, ne yapalım. Önemli olan, eski halime hiç benzemeyişim. Aşağı indiğimde Nathaniel tam o sırada mutfakta! ■ çıkıyor, bir şeye kızmış gibi, beni görünce şaşkınlık tan olduğu yerde kalakalıyor. "Samantha... ne yaptın öyle?" "Ha, saçıma mı?" gayet doğal bir havayla saçın dokunuyorum. "Değişiklik olsun dedim."

"O gözlük *senin* mi"" Hana ■(•.'<••
namayarak bakı\

"Biraz başım ağrıdı da. Eee, senden ne haber?" diye ekliyorum çabucak konuyu değiştirerek.

"Trish." Suratını asıyor. "Gürültü nutku çekiyor deminden beri. Saat onla iki arası çimleri biçemeyecekmişim. Önceden haber vermeden makası kullanamayacakmışım. Çakıl yoldan geçerken de lütfen parmak ucumda yürür müymüşüm. *Parmak ucunda.*"

"Niye ki?"

"Şu misafir yüzünden. Hepimizin kızın etrafında pervane olmamız gerekiyor. Kahrolası bir *avukatın*." Buna inanamayarak başını iki yana sallıyor. "*Onun* işi önemli. *Benim* işim de önemli!"

"Geliyor!" Trish'in sesi ansızın mutfaktan cırtlıyor ve koşa koşa çıkıyor. "Hepimiz hazır mıyız?" Ön kapıyı bir çalımla açıyor, garajda da bir araba kapısının açıldığını duyuyorum.

Kalbim güm güm atıyor. İşte bu kadar. Yüzüme birkaç tutam saç çekiştiriyorum ve ellerimi iki yanımda yumruk yapıp sıkıyorum. Eğer bu kadını tanırsam bakışlarımı yerden kaldırmayacağım, mırıl mırıl konuşacağım ve rolümü oynayacağım. Ben bir hizmetçiyim. Hayatım boyunca hep hizmetçiydim.

Trish'in, "Ah, burada *istediğin* huzuru bulacaksın, Melissa," değişini duyabiliyorum. "*Sana fazlasıyla* özel muamele edilmesi için personele talimatları verdim..."

Nathaniel ile bakışıyoruz, gözlerini deviriyor.

"İşte geldik! Dur sana kapıyı açayım..."

Nefesimi tutuyorum. Bir saniye sonra Trish eve giriyor, arkasından da kot pantolon, daracık beyaz bu bluz giymiş bir kız bavulunu sürüye sürüye geliyor

Bu mu mevkili, güçlü avukat?

PASAKLI

313

TANRIÇA

Kıza hayretler içinde bakıyorum. Uzun kahverengi saçlı, güzel yüzlü bir kız ve ergenlik çağını daha yeni atlatıyor olmalı.

"Melissa, bu *harikulade* hizmetlimiz, Samantha-" ilerken Trish şaşkınlıkla susuyor. "Samantha, ne giyilin öyle sen? Elton John'a benzemişsin!"

Harika. Şimdi bütün dikkatleri üzerime çektim.

"Merhaba," diyorum kekeleyerek, gözlüğü çıkarıyorum ama başım öne eğik. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Burada olmak *muhteşem*." Melissa yatılı okul kipi aksanına ve buna uyan bir saç kesimine sahip. Londra beni *o kadar* boğuyordu ki."

"Bayan Geiger senin Londra'da büyük bir... yer-İt avukatlık yaptığını söyledi'?"

"Ya." Bana kibirli kibirli gülüyor. "Chelsea Hukuk Fakültesinde okuyorum." *WNe?*

Daha kalifiye bir avukat bile değil. Hukuk öğrenil], O daha *bebek*. Ağır ağır kafamı kaldırıp kızın fcözlerine bakıyorum ama beni tanıdığını gösteren en ulak bir mimik yok. Ah, tanrı aşkına. Bu kızdan kor-ı ı ak hiçbir şeyim yok. Katıla katıla gülmek istiyoinin şu an.

"Bu kim peki?" Melissa rimelli kirpikleriyle Nat-ı İniel'a göz süzünce diğerinin yüzündeki ifade ağır-lıiyor.

"Bu Nathaniel, bahçıvanımız," diyor Trish. "Ama mi işe etme, seni rahatsız etmemek üzere .sıkı talim; II aldı. Çalışman için tam bit" sükunete Illjunu ona anlattı

314

Sophie
Kinsella

"Yapılacak *yığınla* işim var." Melissa dünyadan bezmişçesine iç geçirip elini saçında gezdiriyor. "Ne kadar iş yığdıklarına inanamazsın, Trish Teyze. *O ka-dar* gerildim ki."

"Nasıl yapıyorsun, bilemiyorum!" Trish kolunu kızın omzuna koyup sıkıyor. "Şimdi, ilk olarak ne yapmak istersin? *Hepimiz* emrine amadeyiz."

"Eşyayı boşaltır mısın?" diyor bana dönerek. "Buruşmuşlardır, o yüzden hepsinin ütülenmesi gerekecek."

Soğuk duş etkisi yaşıyorum. Ne yani, kendi eşyasını kendi boşaltmayacak mı? Şimdi de bu kızın özel *uşağı* mı oldum?

"Kitaplarımı bahçeye çıkarabilirim," diye ekliyor havalı havalı. "Belki bahçıvan gölgelik bir yere bana bir masa hazırlayabilir?"

Trish katıksız bir hayranlıkla kızın sırt çantasında-ki kitapları karıştırışını izliyor.

"Şu kitaplara bak, Samantha!" diye bağırıyor, Melissa *Uluslararası Hukuka Giriş* kitabını çıkarırken. "Şu uzun kelimelere baksana!"

"Eee... vay canına," diyorum kibarca.

Trish, "Neden önce hepimize birer kahve yapmıyorsun?" diyerek bana dönüyor. "Terasta içeriz. Bisküvi de getiriver."

"Emredersiniz Bayan Geiger," diyorum otomatik olarak reverans yapıp.

"Benimkini yarı kafeinli, yarı kafeinsiz kahve den yapabilir misin?" diye ekliyor Melissa omzunun üstünden seslenerek. "Çok kafein almak istemiyo rum da."

PASAKLI
TANRIÇA

315

Hayır ölsem yapmam, seni yapmacık küçük inek seni.

"Elbette." Dişlerimi sıkıp gülümsüyorum. "Memnuniyetle."

İçimden bir ses bu kızla hiç iyi anlaşılamayacağımı-zı söylüyor.

Beş dakika sonra kahveleri terasa taşıyorum, Trish ve Melissa, Eddie ile birlikte bir tentenin altındaki masanın etrafına yerleşmiş.

"Melissa ile tanıştın, değil mi?" diyor Eddie ben tepsiyi süslemeli demir ayaklı masaya koyarken. "Ailemizin küçük yıldızı? Hukuk şahinimiz?"

"Evet, tanıştım. Kahveniz," diye ekliyorum fincanı Melissa'ya uzatarak. "İstedığınız gibi."

"Melissa büyük bir baskı altında," diyor Eddie. "Onun için hayatı kolaylaştırmak bizim görevimiz."

"Gerilimin nasıl bir şey olduğunu *hayal bile edemezsiniz*," diyor Melissa büyük bir ciddiyetle. "Her gece çalışıyorum. Sosyal hayatım resmen pencereden uçup gitti." Kahvesinden bir yudum içiyor, sonra bana dönüyor. "Bu arada söylemeyi unuttum..." Kaşlarını çatıyor. "Adın neydi?"

"Samantha."

"Evet, Samantha. Kırınızı boncuklu bluzuma çok dikkat et, olur mu?" Saçını arkaya savuruyor ve kahveden bir yudum daha içiyor.

"Elimden geleni yaparım," diye yanıtlıyorum ki bar bir tonla. "Hepsi bu kadar mı. Bayan Cîeiger"

"Bekle!" Eddie fincanını bırakıyor vereceğim. Gı\

'i

31 6

Sophie Kinsella

ma!" Sandalyesinin altında uzanıyor ve kahverengi bir kâğıt torba çıkarıyor. İçinden birkaç parlak ciltli kitabın taşığını görebiliyorum. "Evet, bundan paçayı kurtaramayacaksın, Samantha. Bu bizim küçük projemiz olacak!"

Öngörüm iyice keskinleşiyor. Ah yo. Lütfen düşündüğüm şey olmasın.

"Bay Geiger," diye başlıyorum çabucak, "çok naziksınız gerçekten ama-"

"Tek kelime daha duymak istemiyorum!" diyerek elini kaldırıp kestirip atıyor. "Günün birinde bana teşekkür edeceksin!"

"Neden bahsediyorsun?" Melissa merakla burnunun ucunu kırıştırıyor.

"Samantha sertifika alacak!" Eddie bir çalımla torbadan iki çalışma kitabı çıkarıyor. İkisi de parlak renkli, fosforlu harflerle ve görsellerle süslü kitaplar. Kapaktaki kelimeleri okuyorum, 'Matematik', 'Engi lizce' ve 'Yetişkinler İçin Eğitim.'

İçlerinden birini açıyor, cafcacflı bir inek resmi çı kıyor karşıma. Konuşma balonunun içinde şöyle ya zıyor: "Zamir nedir?"

Söyleyecek söz bulamadan kitaba bakakalıyorunu.

"Görüyor musun?" diyor Eddie gururla. "Bunlarla çok eğleneceksin! İlerleme kaydettiğin zaman yapıştırdığın altın rengi yapıştırmalar da var!"

"Anlamadığın bir şey olursa eminim Melissa memnuniyetle sana yardım eder," diye atılıyor Txisli "Değil mi, hayatım?"

"Elbette," diyor Melissa da ukala bir gülCişk "Aferin sana Samantha! Hiçbir zaman geç değildi"

PASAKLI
TANRIÇA

317

Dolu kahve fincanım bana uzatıyor. "Bir tane daha yapar mısın? Bu çok hafif olmuş."

Yeniden eve girip çalışma kitaplarını mutfak masasına fırlatıyorum. Su kaynatıcıyı bir daha doldurup kahve fincanını pat diye lavaboya bırakıyorum.

"İyi misin?" Nathaniel mutfak kapısından bana çok eğlenerek bakıyor. "Kız nasıl bir şey?"

"İğrenç!" diye patlamadan duramıyorum. "Hiç terbiye almamış. Bana bu evde beslemeymişim gibi davranıyor. Eşyasını boşaltmam ve... bu aptal kafeinsiz karışımı yapmam gerekiyor..."

"Yapman gereken çok basit," diyor Nathaniel. "Kahvesinin içine tükür."

"İııyyhh!" Suratımı buruşturuyorum. "O kadar da değil." Kahvedenliğe bir kaşık kahve, bir kaşık da kafeinsiz kahve atıyorum. Bu kızın aptal alışkanlıklarına hizmet ettiğime inanamıyorum.

"Seni sinir etmesine izin verme." Nathaniel arkamdan gelip kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor. "Değmez."

"Biliyorum." Kahveyi döküp gülümseyerek Nathaniel'in kollarından kurtuluyorum, biraz daha rahatım. "Miran. Seni özledim."

Ona yarısından fazlasını içmediği elli fincan kah ve yaptım. Buzlu su getirdim. Sandviçler hazırladım. Bavulundan çıkan bütün kirli çamaşırlarını tek tek \ 1 kadım. Akşam giymesi için beyaz gömleğini ütledim. Ne zaman her zamanki işlerimden birine başla maya kalkışsam Melissa'nın beni çağıran cırtlak sini duyuyorum.

PASAKLI
TANRIÇA

319

Bu arada Trish de ara ara parmak ucunda bahçeye süzülüyor, sanki evde T. S. Eliot'ı ağırlıyoruz da son destansı şiirini yazıyormuş gibi. Oturma odasının tozunu alırken Trish de camdan Melissa'nın çimlerin ortasına hazırlanan masada oturduğu yere bakıyor.

"Çok fazla çalışıyor." Sigarasından derin bir nefes çekiyor. "Çok *akıllı* kız şu Melissa."

"Hımm," diye mırıldanıyorum yorum yapmadan.

"Biliyorsun, hukuk fakültesine girmek hiç kolay değildir, Samantha. Özellikle de en iyisine!" Bana ehemmiyet dolu bir bakış atıyor. "Melissa yüzlerce insanı arkasında bıraktı, sırf oraya girebilmek için!"

"Müthiş." Toz bezini televizyonda şöyle bir gezdiriyorum. "Harika."

En iyi hukuk okulunda değil bu arada. Söyleyeyim de.

"Ne kadar süre kalacak?" diye sorarken doğal davranmaya çalışıyorum.

"Değişir." Trish sigarasından bir duman bulutu çıkarıyor. "Sınavları birkaç hafta içinde başlıyor, istediği kadar kalabileceğini söyledim!"

Birkaç *hafta* mı? Daha yalnızca bir gün oldu ama beni şimdiden deli ediyor.

Öğleden sonrayı mutfakta geçirdim ve yarı sağır numarası yaptım. Ne zaman Melissa seslense bcnı der'ı ya da radyoyu açtım veya tepsileri şangırdattım liğır beni istiyorsa gelip kendi bulabilir.

En sonunda mutfak kapısında belirivovı. sm yanakları al al olmuş.

"Samantha

320

Sophie
Kinsella

"Gerçekten mi?" Hamur yoğurmak için doğradığım tereyağını bırakıp masum masum ona bakıyorum. "Duymadım."

"Bir zil sistemine ihtiyacımız var." Sabırsızlıkla nefes veriyor. "Benim yaptığım işi bırakmam çok saçma."

"Ne istemiştiniz?"

"Sürahim boşaldı. Bir de atıştırma bir şeylere ihtiyacım var. Enerjim düşmesin diye."

"Sürahini gelirken getirseydin," diye öneriyorum mülayimce. "Ya da kendine atıştırma bir şey hazırlasaydın."

"Bak, benim bir şeyler hazırlamaya falan vaktim yok, tamam mı?" diye yapıştiriyor cevabı. "Şu anda vaktim çok kısıtlı. Yığınla işim var, sınavlarım yaklaşıyor. .. Hayatımın nasıl olduğu hakkında en ufak bir *fikrin* bile olamaz."

Ona sessizce bakmakla yetiniyorum, derin nefes alıp öfkemi denetlemeye çalışıyorum.

"Sana bir sandviç getireyim," diyorum sonunda.

"Teşekkürler" diyor iğneleyici bir sesle, ardından kollarını göğsünde kavuşturup bir şey bekler gibi duruyor.

"Ne?" diyorum.

"Hadi." Başıyla işaret ediyor. "Reverans yap."

"Ne?" Ciddi olamaz. "*Sana reverans yapacak değilim!*" diyorum neredeyse gülerek.

"Teyzeme yapıyorsun. Enişteme de."

"Onlar benim patronum," diye karşılık veriyorum gerilerek. "O farklı." *Ve inan bana eğer zamanı geri alabilseydim, reverans yapmak hiçbirimizin hayatında asla yer etmeyecekti.*

PASAKLI
TANRIÇA

32

"Ben de bu evde yaşıyorum." Saçını arkaya atıyor. "Yani ben de senin patronun sayılırım. Bana da aynı saygıyı göstermelisin."

Bu kıza bir *tokat* yaptırmak istiyorum. Eğer Carter Spink'te asistanım olsaydı... onu boğardım.

"Tamam." Bıçağımı bırakıyorum. "Gidip Bayan Geiger'a soracağım, tamam mı?" Cevap vermesine kalmadan hızla mutfaktan çıkıyorum. Buna katlanamam. Eğer Trish de onun tarafını tutarsa bu iş biter. Buradan giderim.

Trish'i hiçbir yerde bulamayınca kalbim küt küt ata ata üst kata çıkıyorum. Odasının önüne varıp kapıyı tıklıyorum. "Bayan Geiger? Size bir şey sormalıyım."

Birkaç saniye sonra Trish kapıyı bir gıdım aralayıp kafasını uzatıyor, saç başı biraz dağınık.

"Samantha! Ne istiyorsun?"

"Şu anki durumdan memnun değilim," diyorum sakın ve uygar bir ses tonuyla. "Karşılıklı konuşmak istiyorum lütfen."

"Ne durumu?" Kaşlarını çatıyor.

"Melissa ile olan durum. O ve... bitmeyen istekleri. Her zamanki işlerimden alıkonuyorum. Eğer ona hizmet etmeye devam edersem evin bütün işleri kalacak."

Trish tek kelime bile anlamamışa benziyor.

"Ah, Samantha... şimdi olmaz." Dikkati dağınık ve başından savarcasına elini havada sallıyor. "Sor konuşuruz."

Eddie'nin içeride bir şeyler mırıldandı*.' yorum.

Harika N' " aklı şu anda I

322

Sophie
Kinsella

"Tamam." Hüsrânımı yenmeye çalışıyorum. "O halde ben... devam edeyim, değil mi?"

"Bekle." Trish'in ilgisi birden bana odaklanıyor. "Samantha, yarım saat sonra... imm... bazı arkadaşlarla terasta şampanya içeceğiz. Üniformandan başka bir şey giymeni rica edeceğim." Beğenmediğini gösteren bakışlarla elbisemi süzüyor. "Sahip olduğun en *beğenilen* kıyafetin bu olmasa gerek."

Sen seçtin ya kahrolası! diye bağırmak istiyorum suratına. Fakat onun yerine reverans yapıp arkamı dönüyorum ve burnumdan soluyarak odama giriyorum.

Kahrolası Trish. Kahrolası Melissa. Eğer sandviç istiyorsa biraz beklesin bakalım.

Kapıyı kapatıyorum, yatağıma çöküp Melissa'nın narin giysilerini yıkamaktan kıpkırmızı olmuş ellerime bakıyorum.

Burada ne yapıyorum?

Hayal kırıklığı ve kendini kandırma hislerinin içime iyiden iyiye yayıldığını hissediyorum. Belki de fazla iyimserdim ama Trish ve Eddie'nin bana saygı duyduğunu gerçekten düşünüyordum. Yalnızca evde çalışan biri olarak değil, bir insan olarak. Ama Trish'in az önceki tavrı... onlar için yalnızca 'perso nel' olduğum belli. Kullanışlı nesnelerden biri gibi yim adeta, elektrikli süpürge gibi mesela. Utanmasam pilimi pırtımı toplayıp gideceğim.

Kendimi bir anda alt kata koşup kapıyı açarken ve Melissa'nın yanından geçerken, "Bu arada ben de hu kuk mezunuyum. Üstelik seninkinden *daha iyi* bu okuldan diplomam var," derken hayal ediyorum.

Ama böylesi hırçınlık olurdu. Yo, daha da kötü Zavallica olurdu.

PASAKLI
TANRIÇA

323

Şakaklarımı ovuyorum, kalp atışlarımın yavaşladığını hissediyorum, her şeyi yavaş yavaş zihnimde yerli yerine oturtuyorum.

Bunu yapmayı kendim seçtim. Kimse beni zorlamadı ki. Evet, belki de dünyada attığım en mantıklı adım değildi, belki burada sonsuza dek kalmayacağım. Ama madem ki buradayım, vaktimi en iyi şekilde geçirmek bana kalmış. Profesyonel olmak bana kalmış.

Ya da en azından... elimden geldiği kadar profesyonel olmak diyeyim, sonuçta yuvarlak kek kalıbının ne olduğunu hâlâ bilmediğimi unutmamalıyım.

Sonunda biraz enerjimi toplayıp yataktan kalkıyorum. Üniformamı çıkarıp üstüme bir elbise geçiriyorum ve saçımı tarıyorum. Ne olur, ne olmaz diye ruj da

sürüyorum. Sonra cep telefonuma uzanıp Nathani-el'a mesaj atıyorum:

sim! orda mısın? sam

Cevap bekliyorum ama gelmiyor. Birdenbire NathanieFın bütün öğlen ortalıkta görünmediğini fark ediyorum. Ve hâlâ dün neden söz ettiğini bilmiyorum. Sırlarımdan biri mi 'döküldü'? Ne sim? Aynada kendi gözlerimle karşı karşıya gelince içimde ufacık huzursuzluk kıpırtıları duyuyorum. Öğrenmiş olamaz-

Yani, öğrenmiş olamaz-

Hayır. Nasıl öğrensın ki? İmkânsız. Bir açıklama sı vardır. Pler zaman olur.

Merdivenleri inip koridoı ve
sakin. l

324

Sophie
Kinsella

miyorum ama henüz ortalıkta görünmüyorlar. Belki de hamur işimi çabucak bitirmeye vaktim vardır. Hatta arada sebzeleri bile soyabilirim.

Tam mutfağa koştururken Nathaniel görünüyor.

"İşte buradasın." Kollarını dolayıp öpüyor ve beni merdivenlerin altına çekiyor, yeni keşfimiz, oldukça uygun ve gizli bir mekân. "Mmm. Seni özledim."

"Nathaniel-" diye karşı geliyorum ama beni daha da sıkıyor. Birkaç saniye sonra serbest kalmayı başarıyorum.

"Nathaniel, hamur yoğurmam gerek. Zaten işlerimde gerideyim ve bir de birilerine içki servisi yapacakmışım."

"Bekle." Nathaniel beni arkamdan çekiştiriyor ve kol saatine bakıyor. "Bir dakika daha. Ondan sonra gidebiliriz."

Şaşkın şaşkın suratına bakıyorum, içimde tatsız bir şeyler olacağına dair zayıf bir his.

"Nathaniel... neden bahsediyorsun?"

"Hâlâ bilmezden geliyorsun." Neşeyle kafasını iki yana sallıyor. "Gerçekten de bizi kandırabileceğini mi sandın, Samantha? Hayatım, biz aptal değiliz. *Biliyo ruz*"

İyice kurtlanıyorum. Biliyorlar. Neyi biliyorlar *Neyi keşfettiler tanrı aşkına ya ?*

Yutkunuyorum. Ağzım birden kupkuru oluyoy "Tam olarak neyi-"

"Hayır, hayır, hayır." Nathaniel parmağını dudağına götürüyor. "Çok geç. Sürprizini alacaksın, isli sen de, istemesen de."

"Sürpriz mi?" diye kekeliyorum.

PASAKLI

325

TANRIÇA

"Şimdi çıkabilirsin. Seni bekliyorlar. Gözlerini kap..." Bir kolunu belime doluyor, diğer eliyle de gözlerimi kapıyor. "Bu taraftan... Ben seni götürürüm..."

Yalnızca Nathaniel'in koluna tutunarak karanlıkta ileri yürürken korkudan midem bulanıyor. Beynim çılgınlar gibi düşünce üretiyor, arkamdan neler döndüğünü tahmin etmeye çalışıyorum. Dışarıda beni kim bekliyor acaba?

Lütfen, lütfen, sakın hayatımı düzeltmeye falan kalkışmış olmasınlar. Lütfen, sakın bir çeşit yeniden bir araya gelme toplantısı ayarlamış falan olmasınlar. Ketterman'ı düşünüyorum, metal çerçeveli gözlüğüyle çimlerin ortasında dikiliyor. Ya da Arnold. Ya da annem.

"İşte geldi!" Nathaniel beni camlı kapılardan geçilip basamaklardan indiriyor ve bahçeye varıyoruz, (lüneşin yüzüme vurduğunu hissedebiliyorum ve bir dalgalanma sesi var... müzik mi ne? "Tamam! Gözlerini aç!")

Gözlerimi açamıyorum. Sürpriz neyse, bilmek islemiyorum.

"Tamam!" diyor Nathaniel gülerek. "Kimse seni yemeyecek! Açsana!"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atarak gözlerimi açıyorum. Birkaç kez kırışıtırıyorum çünkü acaba rüyada mıyım diye merak ediyorum.

Ne... neler oluyor?

İki ağacın arasına bağlanmış kocaman bir bezin üstünde "İyi ki Doğdun Samandın!" va/.nn

Demek dalgalanma

■.e masasın

326

Sophie
Kinsello

şampanyalar konmuş. Bir demet uçan balon sandalyelere bağlanmış ve yan yana bakınca 'Samantha' harfleri okunuyor. Bir CD'den caz ezgileri yayılıyor. Eddie ve Trish çimlerde duruyor, yanında da iris, Ea-monn ve Melissa, hepsi de bana gülerek bakıyor, Melisa dışında, kendisi somurtmayı uygun görmüş.

Sanki bir başka evrene düşmüş gibiyim.

"Sürpriz!" diye bağıryorlar hep bir ağızdan. "Mutlu yıllar!"

Ağzımı açıyorum ama tek kelime bile çıkmıyor. Kelimenin tam anlamıyla dilim tutuldu. Geigerlar bugünün doğum günüm olduğunu nereden çıkardı?

"Şuna bakın!" diyor Trish. "Donakaldı! Değil mi Samantha?"

"İmm... evet," diyorum kekeleyerek.

"Hiç aklına gelmedi," diye onaylıyor Nathaniel sırtarak.

"Doğum günün kutlu olsun, tatlım." iris yanıma gelip bana sıkıca sarılıyor ve yanağımı öpüyor.

"Eddie, şampanyayı açsana!" Trish arkamda sabırsızca bağıra çağıra konuşuyor. "Hadisene!"

Tam bir hayretteyim. Ne yapmalıyım? Ne söylemeliyim? İnsan kendisine sürpriz doğum günü partisi hazırlayanlara nasıl o günün... doğum günü olmadığını söyler ki?

Neden doğum günüm olduğunu sandılar hem sonra? Acaba mülakatta onlara yalan bir doğum tarihi mi söyledim? Böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum-

"Doğum günü kızma şampanya!" Eddie şişeyi patlatarak açıyor ve köpükleri şampanya kadehine döküyor.

PASAKLI
TANRIÇA

327

"Mutluluklar dilerim!" diyen Eamonn ağzı kulaklarında yanıma yaklaşıyor. "Şu anki yüzünü görmemi isterdim!"

"Paha biçilemez!" diye katılıyor Trish de. "Şimdi, hadi kadeh kaldıralım!"

Bunun daha fazla devam etmesine izin veremem.

"Immm... Bay ve Bayan Geiger... millet... bu çok hoş, çok etkilendim." Güçlkle yutkunuyorum, kendimi hazırlıyorum. "Ama... bugün benim doğum günüm değil."

Bunu duyan herkes kopuyor.

"Bunun olacağını söylemiştim!" diyor Trish zevkten dört köşe. "İnkâr edeceğini *söylemişti*"

"Bir yıl yaşlanmak *o kadar* da kötü değildir," diyor Nathaniel alaycı bir gülüşle. "Tamam, kabullen artık, biliyoruz. Şampanyanı iç ve eğlenmene bak."

İyice allak bullak oluyorum. "Kim inkâr edeceğimi söyledi?"

"Leydi Edgerly tabii ki!" diyor Trish sırtarak. "Küçük sırrını ifşa eden de oydu!"

Freya? Tüm bunların arkasında Freya mı var?

"Ne... tam olarak ne dedi?" diyorum doğal konuşmaya çalışarak. "Leydi Edgerly."

"Bana doğum gününün yaklaştığını söyledi," diyor Trish neşeyle. "Ve senin bunu gizli tutmaya çalışacağını konusunda beni uyardı. Yaramaz, yaramaz şey!"

Freya'ya inanamıyorum, *inanmıyorum*.

"Bana aynı zamanda..." Trish anlayışla sesini a çaltıyor, "son doğum mmünün *çal L'«*, anlattı. San.

328

Sophie
Kinsella

söyledi. Hatta bu büyük sürpriz fikrini aklımıza koyan da ta kendisiydi!" Trish kadeh kaldırıyor. "İşte şerefine Samantha! Mutlu yıllar!"

Diğerleri de tekrar edip, "Mutlu yıllar!" diyerek kadeh kaldırıyor.

Güleyim mi, ağlayayım mı bilemiyorum. Yoksa her ikisi birden mi. Bezdeki yazıya ve gümüş rengi

balonlara bakıyorum; şampanya şişeleri, herkesin gülen yüzü... Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Kendimi bırakmalıyım.

"Şey... teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Kusura bakma bu öğleden sonra seninle pek *ilgi-lenemedim*," diyor Trish neşeyle bir yudum daha içerek. "O sırada *uçan* balonlarla boğuşuyorduk. Bir demetini kaybettik de." Eddie'ye sinirli bir bakış atıyor.

"Sen hiç uçan balonları arabanın bagajına sokmayı denedin mi?" diye karşılık veriyor Eddie de hararetle. "Bunu yapmanı görmek isterdim! Üç elim yok, biliyorsun ki."

Eddie'nin kucak dolusu parlak balonla debelenmesini ve Porshe'sine sokmaya çalışmasını hayal edince alt dudağını ısırıyorum.

"Balonlara *yaşım* yazmadık, Samantha," diye ekliyor Trish fısıldar gibi. "Bunu hemcinsinden bir jest olarak alırsın diye düşündüm." Kadehini kaldırıp bana göz kırpmıyor.

Capcanlı, aşırı makyajlı yüzünden Eddie'nin kanlı canlı pembe yüzüne geçiyorum ve birden o kadar etkileniyorum ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Sabah tan beri bununla uğraşıyorlarmış. Beze yazı yazmış lar. Balon sipariş etmişler.

PASAKLI TANRIÇA

329

"Bay Geiger, Bayan Geiger, ben... çok mutlu oldum..."

"Henüz bitmedi!" diyor Trish.

"Mutlu yıllar sana..." Arkamda biri şarkı söylüyor ve diğerleri de anında ona katılıyor. Dönüp bakınca iris'in çimlerde bana doğru yürüdüğünü görüyorum, hayatımda gördüğüm en devasa, iki katlı doğum günü

pastasını taşıyor. Her tarafı uçuk pembe krema kaplı, şekerden güller ve ahududularla süslenmiş, ortasında tek bir zarif beyaz mum yanıyor ve simli harflerle *Doğum Günün Kutlu Olsun Sevgili Samantha* yazıyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey bu. Bakakalıyorum, boğazıma bir yumru oturuyor, konuşamıyorum. Daha önce hiç kimse bana pasta yapmamıştı.

"Mumunu üfle!" diye bağırıyor Eamonn şarkı sona erince.

Bir şekilde mumu titreteceğim ve herkes al-kışlıyor.

"Beğendin mi?" iris gülümsüyor.

"Muhteşem bir şey," diyerek yutkunuyorum. "Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim."

"Doğum günün kutlu olsun, tavuk." Elime hafifçe vuruyor. "Bunu herkesten çok hak ediyorsun."

iris pastayı masaya koyup dilimlemeye koyulurken Eddie tükenmez kalem kapağıyla kadehini çınlatıyor.

"Bir saniye dinler misiniz..." Terasa doğru bir adım atıp boğazını temizliyor. "Samantha, ailemi/c katıldığın için hepimiz çok mutluyuz. Mülhi-nyorsın ve seni çok takdir ediyoruz " t bana

330

Sophie
Kinsello

"Teşekkürler Bay Geiger," diye geveliyorum. Çevremdeki dost yüzlere bir bir bakıyorum, mavi gökyüzü parlıyor, bütün suratlar al al olmuş. "Ben... ben de buraya geldiğim için çok mutluyum. Hepiniz bana çok konuksever ve nazik davrandınız." Ah tanrım, gözlerim doluyor. "Daha iyi işverenler hayal edemezdim..."

"Ah, yapma!" Trish ellerini ovuşturuyor ve peçeteyle gözlerine dokunuyor.

"Çünkü sen çok hoş, tatlı bir ahbapsın," diye şarkı söylemeye başlıyor Eddie boğuk bir sesle. "Çünkü sen çok hoş, tatlı bir ahbapsın."

"*Eddiel* Samantha senin aptal şarkını dinlemek istemiyor!" diye kesiyor Trish avaz avaz çığırarak. Gözlerine bir kez daha dokunup, "Bir şampanya daha aç tanrının aşkına!" diyor.

Yılın en sıcak akşamlarından biri. Güneş gökte yavaşça alçalırken çimlerde takılıyor, şampanyamızı içip sohbet ediyoruz. Eamonn bana Gloucester'da bir otelde çalışan kız arkadaşı Anna'yı anlatıyor, iris tavuklu ve otlu minik tartlar getiriyor. Nathaniel ağaca astığı peri şeklindeki ışıkları yakıyor. Melissa defalarca oturamayacağını, çalışmaya dönmesi gerektiğini duyurup duruyor ama sonra bir kadeh şampanyaya daha olur diyor.

Gökyüzü engin bir maviye bürünüyor, havada ha nımeli kokusu. Arka planda müzik yumuşakça mırıl diyor ve Nathaniel'in eli bacaklarımın üstünde dinleniyor. Hayatımda daha mutlu bir anım olmadı.

PASAKLI
TANRIÇA

33

"Hediyeler!" diyor Trish birdenbire. "Hediyeleri vermedik!"

Herkesten daha çok şampanya içtiğine eminim. Sallanarak masaya uzanıyor ve çantasından bir zarf çıkarıyor. "Bu küçük bir *bonus*, Samantha," diyor zarfı uzatarak. "Kendini biraz şımartman için."

"Teşekkürler," diyorum şaşkınlık içinde. "Çok, çok nazıksınız!"

"Maaşını *arttırmıyoruz ha,*" diyor hafif güvensizlikle beni süzerek. "Bunun bir *zam* falan olmadığını anlamanı isterim. Sadece tek seferlik."

"Anladım," diyorum gülmemek için kendimi tutarak. "Çok cömertsiniz, Bayan Geiger."

"Ben de bir şey aldım," diyor iris. Sepetine uzanıp kahverengi kâğıda sarılmış bir paket çıkarıyor. İçinde dört teneke ekmek kalıbı ve gül desenli bir mutfak önlüğü buluyorum. Iris'e bakıp kahkahalar atıyorum.

"Sağol," diyorum. "Çok işime yarayacaklar."

Trish teneke ekmek kalıplarına pek tatmin olmayarak bakıyor. "Ama... eminim Samantha'nın zaten bir sürü ekmek kalıbı vardır?" diyor manikürlü parmaklarıyla birini inceleyerek. "Ve önlüğü?"

"Şansımı deneyeyim dedim," diyor iris ve bana göz kırpmıyor.

"Al bakalım Samantha." Melissa bana, geldiğim günden beri Trish'in banyosunda saklı durduğunu adım gibi bildiğim Body Shop'tan alınmış bir şampuan seti veriyor.

"Sağol," diyorum kibarca. "Ne gerek vardı."

"Ve Melissa." diye çınlıyor Trish . bir
and

332

Sophie
«insella

durma! Bütün vaktini senin peşinde koşarak geçiremez!
Onu kaybetmeyi göze alamayız biliyorsun ki!"

Melissa'nın yüzündeki şoku görebiliyorum. Sanki Trish'ten tokat yedi.

"Bu da benden," diyor Nathaniel çabucak araya girip. Elime beyaz kâğıda sarılmış, küçücük bir paket verince herkes ne okluğunu görmek için dönüyor.

Paketi bir açıyorum, çok güzel gümüş bir bilezik elime düşüyor. Üzerinde tek bir sallantı var: Küçücük tahta bir kepe. Bir kez daha patlıyorum. Önce mutfak önlüğü, şimdi de kepe.

"Bana ilk tanıştığımız anı anımsattı," diyor Nathaniel dudakları gülmek için yamularak.

"Çok... güzelmış." Boynuna sarılıp öpüyorum onu. "Çok teşekkür ederim," diye fısıldıyorum kulağına.

Birbirimizden ayrılırken Trish aç gözlerle bizi izliyor.

"Eh, *seni* Samantha'ya neyin çektiği çok açık," diyor Nathaniel'a. "Yemek pişirmesi, değil mi?"

"En çok da bezelyeleri," diye onaylıyor Nathaniel büyük bir ciddiyetle.

Eamonn bir süredir terastaydı. Basamakları inip bana bir şişe şarap veriyor. "Bu da benden," diyor. "Fazla bir şey değil ama-"

"Ah, bayıldım!" diyorum duygulanarak. "Sağol Eamonn."

"Bir de bir şey soracaktım, garsonluk yapmak hoşuna gider miydi?"

"Pub'da mı?" diyorum şaşırarak ama hayır anlamında kafa sallıyor.

PASAKLI
TANRIÇA

333

"Özel görevler için. Köyde küçük bir adetimiz vardır da. Gerçek bir iş sayılmaz. Daha çok arkadaşlara görev dağıtımı gibi bir şey. Ekstra para kazanmak için, öyle bir şey işte."

Arkadaşlara görev dağıtımı. İçim ısınıyor.

"Çok isterim." Gülümsüyorum. "Beni düşündüğün için sağol."

Eamonn da bana sırtıtıyor. "Ve eğer gelmek istersen barın arka tarafında seni bekleyen bir iki kadeh içki de var?"

"Şey... eee..." Trish'e bakıyorum. "Belki sonra..."

"Git hadi!" diyor Trish elini havada sallayıp. "Eğ-lenmenize bakın! İşleri *düşünmel* Kirli bardakları mutfağa götürürüz biz," diye ekliyor, "sen de yarın halledersin işte."

"Teşekkürler Bayan Geiger." Yüz ifademi sabit tutmaya çalışıyorum. "Çok iyisiniz."

"Ben de kalkayım," diyor iris ayaklanarak. "İyi geceler, her şey için teşekkürler."

"Seni pub'a gelmen için kandıramayız, değil mi iris?" diyor Eamonn.

"Bu gece olmaz." Gülümsüyor, suratı yanıp sönen peri lambalarının ışığıyla aydınlanıyor. "İyi geceler Samantha. İyi geceler Nathaniel."

"İyi geceler anne."

"İyi geceler Eamonn."

"İyi geceler iris."

"İyi geceler büyükbaba," diyorum.

Ağ/ımdan dökülüverivir nidih'in" > lıp

elit:

334

Sophie
Kinsella

se çıkmamıştır diyorum. Ama Nathaniel yavaş yavaş yaklaşıyor, suratında aynı muzip ifade. *Kesin* duydu.

"İyi geceler Mary Ellen." Kaşlarını kaldırıyor.

"İyi geceler Jim Bob," diye karşılık veriyorum ben de kayıtsızca.

"Ben kendimi daha çok John Boy olarak görürüm aslında."

"Hıram." Onu tepeden tırnağa süzüyorum. "Tamam, John Boy olabilirsiniz."

Çocukken ben de John Boy'a âşıktım zaten. Tabii bunu Nathaniel'a söyleyecek değilim.

"Hadi." Nathaniel kolunu uzatıyor. "İke'ın Ye-ri'ne gidelim."

"İke'ın *dükkânı* var." Gözlerimi deviriyorum. "Dünyadan haberin yok?"

Eve yürürken terasta Melissa ve Eddie'nin yanından geçiyoruz, masada oturmuşlar ve önlerinde bir sürü broşür ve kâğıt duruyor.

"*O kadar* zor ki," diyor Melissa. "Yani bu seçim bütün hayatımı etkileyecek. İnsan yaşamadan nasıl bilebilir ki?"

"Bay Geiger?" diye lafa giriyorum utana sıkıla. "Bu akşam için size çok teşekkür etmek istedim. Tek kelimeyle inanılmazdı."

"Çok eğlenceliydi!" diyor Eddie de.

"İyi akşamlar," diyor Melissa da derinden bir iç geçirerek. "Benim hâlâ çalışmam gerek."

"Buna değecek, tatlım." Eddie güven veren bir edayla kızın eline hafifçe vuruyor. "Şeye girdiğin zaman..." Masadan bir broşür kapıp okuma gözlüğünün ardından eğilerek okuyor. "Carter Spink'e."

PASAKLI
TANRIÇA

335

Birkaç saniye kıpırdamıyorum.

Melissa, Carter Spink'te işe mi başlıyor?

"Orası..." Doğal bir sesle konuşmaya çalışıyorum. "Orası başvurduğun şirket mi?"

"Ah, bilmiyorum," diyor Melissa suratını asarak. "En iyisi orası. Ama *inanılmaz* bir rekabet ortamı. Neredeyse kimse alınmıyor."

"Zorlu görünüyor!" diyor Eddie, kuşe kâğıttan sayfaları çeviriyor, her sayfada fotoğraflar var. "Şu ofislere baksana!"

Sayfaları çeviredururken bir anda taş kesiliyorum. Lobinin resmi. Çalıştığım katın bir resmi. Gözlerimi resimlerden ayıramıyorum, aynı zamanda bakmak da istemiyorum. İşte eski hayatım. Buraya ait değil. Ve sonra birden Eddie yeni bir sayfaya geçiyor ve gözlerime inanamıyorum.

Benim resmim. Benim.

Siyah takım elbisemi giymişim, saçım tepeden toplanmış, toplantı masasında Ketterman, David Elridge ve Amerika dışından bir adamla oturuyorum. Bu resmin çekildiği anı şimdi hatırlıyorum. Ketterman rahatsız edildiği için çok sinir olmuştu.

Ne kadar *solgun* görünüyorum. Ne kadar *ciddiyim*.

"Üstelik bir de... ben bütün vaktimi vermek *istiyor* muyum ki?" Melissa sayfayı elliyor. "Bu insanlar her gece çalışıyor! Sosyal hayat ne olacak?"

Yüzüm dımdızlak ortada. İçlerinden birinin kaşlarını çatıp, "Bir dakika ya..." demesini bekliyorum

Ama kimse elemiyor. Melissa brosi

336

Sophie
Kinsella

onaylıyor. Nathaniel ise sıkıntıdan patlayarak yukarı doğru bakıyor.

"Gerçi biliyorsun, parası çok iyi..." Melissa derin bir nefes alıp sayfayı çeviriyor.

Resim gitti. Ben gittim.

"Çıkalım mı?" Nathaniel'in sıcak eli benimkini dürtüyor ve elini sıkı sıkı kavırıyorum.

"Evet." Ona bakıp gülümsüyorum. "Hadi."

C arter Spink broşürünü bir daha iki hafta boyunca görmüyorum, ta ki öğle yemeği hazırlamak için mutfığa girinceye kadar.

Zamana ne oldu, bilmiyorum. Artık neredeyse hiç farkında değilim. Dakikalar ve saatler katı öbekler şeklinde kayıp gitmiyor, dalgalar gibi vurup çekiliyorlar ya da çevremde dönüyorlar. Artık saat bile takmıyorum. Dün bütün öğleden sonramı Nathaniel ile saman tarlasında uzanarak geçirdim, etrafta uçuşan karahindiba tohumlarını seyrettim ve gelen tek tik sesi cırcır böceklerinden kaynaklanıyordu.

Artık kendimi de tanıyamıyorum. Öğlenleri güneşin altında uzanmaktan yanık tenli oldum çıktım. Saçımın uçlarında altın rengi gölgeler var. Yanaklarım şiş ve kıpkırmızı. Kollarım bir yerleri cilalamaktan, silmekten, yoğurmaktan ve ağır tencereleri oradan oraya taşımaktan adeta kastedi.

Ya/ drl nala devam ederken hcı gün İv
ki. '

ce Nathaniel ile köyden Geiger'ların evine yürüyoruz ve sabahın o saatinde bile hava ısınıyor oluyor. Bu günlerde her şey ağır ve tembel. Hiçbir şeyin önemi yok. Herkes tatil moduna girdi; Trish hariç, o her daim 'çılgın' modunda. Haftaya büyük bir hayır yemeği verecek çünkü bir dergide yüksek sınıf mensubu hanımların artık böyle yaptığını okumuş. Kopardığı kuru gürültüyü gören de Kraliyet düğünü var zanneder.

Melissa'nın masaya saçılmış vaziyette bıraktığı kâğıtları toplarken bir dosyanın altından Carter Spink broşürü çıkıyor. Elime alıp tanıdık resimleri karıştırma dürtüsüne direnemiyorum. Hayatımın yedi yıllık kısmında her gün tırmandığım basamaklar. Guy, her zamanki nefes kesici yakışıklılığıyla duruyor. Uluslararası Hukuk departmanından Saralı, onun da gözü ortaklıktaydı. Acaba aldı mı, haberim yok.

"Ne yapıyorsun?" Melissa mutfaka girmiş ama duymamışım. Bana kuşkuyla gözlerle bakıyor. "O benim."

Hadi ya. Sanki broşürünü çalacağım.

Broşürü elimden bırakıp, "Sadece eşyalarını topluyordum," diyorum imalı imalı. "Bu masayı kullanmam gerek."

"Ah. Teşekkürler." Melissa yüzünü ovuşturuyor. Bu günlerde bayağı solgun görünüyor. Gözlerinin , tında halkalar oluşmuş, saçının parlaklığı gitmiş

"Çok çalışıyorsun," diyorum kibarlık eder. i

"Hi, evet." Çenesini kaldırıyor. "Sonund cek. Başlangıçta insanı çok çalıştırıyorlar ama dikçe işler sakinleşiyor."

PASAKLI
TANRIÇA

339

Kızın yorgun, suyu çekilmiş, kibirli küçük yüzüne bakıyorum. Bildiklerimi ona anlatsam da bana asla inanmaz zaten.

"Evet," diyorum durakladıktan sonra. "Eminim haklısın." Yeniden Carter Spink broşürüne çeviriyorum gözlerimi. Arnold'ın resmi açık. Parlak mavi pu-antiyeli bir kravat ve ona eş bir mendil takmış, dünyaya gülücükler saçarak bakıyor. Onu görmek bile gülümsemek istememe neden oluyor.

"Demek bu hukuk bürosuna başvuruyorsun?" diye soruyorum öylesine.

"Evet. Onlar bu işin en iyisi." Melissa dolaptan bir diyet kola alıyor. "Mülakatımı yapacak adam buydu." Kafasını Arnold'ın resmine doğru sallıyor. "Ama ayrılıyormuş."

Şaşkınlıktan yerimden sıçırıyorum. Arnold, Carter Spink'ten ayrılıyor mu?

"Emin misin?" diyorum kendime engel olamadan.

"Evet." Melissa garip garip bakıyor. "Sana ne ki bundan?"

"Yok canım, hiç," diyorum broşürü elimden atarak. "Sadece... emekli olacak kadar yaşlı durmuyor da."

"Evet ama ayrılıyor işte." Melissa omuz silkip mutfaktan çıkıyor, beni de şaşkınlığımla baş başa bırakıyor.

Arnold, Carter Spink'ten ayrılıyor mu? İyi de im bir zaman emekli olmamakla övünüp dururdu İv ir yirmi yıl daha buradayım derdi. Neden şimd yor olsun ki?

Dünyadan haberim yok Son bul
340 Sophie
Kinsella

görmedim, doğru düzgün bir gazete gördüğümü bile söyleyemem. Dedikodulardan uzak kaldım ve umursamadım da. Fakat şu anda Arnold'm tanıdık yüzüne bakarken içimde merak kıpırtıları duyuyorum.

Artık o dünyanın içinde yer almıyorum, farkındayım ama yine de bilmek istiyorum. Arnold niçin Carter Spink'teki işini bırakıyor? Acaba bilmediğim başka neler oldu?

Böylece de o öğleden sonra yemek masasını toplayıp temizledikten sonra Eddie'nin çalışma masasına sızıyorum, bilgisayarı açıp Google'a giriyorum. 'Arnold Saville' ismini araştırıyorum ve ikinci sayfada erken emekliliğiyle ilgili bir yazıya rastlıyorum. Elli kelimelik yazıyı tekrar tekrar okuyorum, ipucu yakalamaya çalışıyorum. Arnold neden erken emekli olsun? Hasta mı acaba?

Daha fazla yazı var mı diye bakıyorum ama tek bulabildiğim bu. Birkaç saniyelik bir tereddüitten sonra - kendi kendime yapmamayı salık vererek- arama kutusuna 'Samantha Sweeting' yazıyorum. Hakkımda milyonlarca öykü ekrana geliveriyor gene. Bu kez önceki kadar kafayı yemiyorum gerçi. Zaten artık kendimmiş gibi de gelmiyor bana.

Bütün yazıları sırayla tarıyorum, aynı ayrıntıları tekrar tekrar okuyorum. Beş sayfa kadar baktıktan sonra arama kutusuna 'Third Union Bankası' kelini, lerini ekliyorum. Çıkan sonuçları tarıyorum. An dan 'Third

Union Bankası, BLLC Holding' ya rum, sonra da 'Third
Union Bankası, Glazerbn

PASAKLI
TANRIÇA

34

Ve sonra garip bir tehlike heyecanıyla kutuya 'Samantha Sweeting, 50 milyon £, kariyerin sonu' yazıyorum ve gerçek edepsiz hikâyelerin çıkmasını bekliyorum. Kendi arabamın çarpışını yeniden izlemek gibi bir şey bu.

Tanrım, Google bağımlılık yapıyor. Bilgisayarın karşısına çörekleniyorum, kendimi kaptırmışım, sürekli tıklıyor, bir şeyler yazıyor, okuyor, bitmek bilmez web sitelerine giriyorum, ihtiyacım olan her yerde Carter Spink şifresini kullanıyorum. Bir saat sonra Eddi-e'nin sandalyesinde kamburum çıktı, zombiye döndüm resmen. Sırtım ağrıyor, boynum tutuldu, kelimeler gözümün önünde iç içe geçiyor. Bilgisayarın karşısında oturmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Eskiden bunu bütün gün yapıyor muydum sahiden?

Yorgun gözlerimi ovuşturup önümdeki sayfaya bakıp ne yaptığımı merak ediyorum. Geçen sene bir ara Pinters Hall'da verilen bir öğle yemeği konuk listesi. Listenin ortalarında BLLC Holding'in adı yer alıyor, işte bağlantı bu olmalı. Otomatik pilota bağlayarak imleci sayfada gezdiriyorum ve görüntüye şu isim geliyor: 'Nicholas Hanford Jones, yönetici.'

Bulanık beynimde bir şeyler yankılanıyor. *Nicholas Hanford Jones*. Bu adı nereden tanıyorum'? Neden Ketterman ile bağdaştırıyorum?

BLLC Holding, Ketterman'ın müvekkili miydi Hayır. Olamaz ki. Öyle olsa önceden duyardım.

Gözlerimi açıp elimden geldiğince odakla" rum.
Nicholas Hanford Jones. Zihinsel gözüm' nek üzereyim;
bir bağlantı yakalamak mı görüntü. I ladi ama düşün
342 Sophie
Kinsella

İşte görsel hafızaya sahip olmanın derdi de bu. İnsanlar faydalı olduğunu sanır, oysaki sizi çıldırtmaktan başka işe yaramaz.

Sonra birden aklıma geliyor. Bir düğün davetiyesindeki el yazısı. Ketterman'ın bürosunda panoya iş-nelenmiş duruyordu, üç yıl kadar önceydi. Haftalarca orada kaldı. Odaya her girişimde görürdüm.

*Bay ve Bayan Arnold Saville kızları Fiona'nın Bay
Nicholas Hanford Jones ile düğününde sıkleri de
aralarında görmekten mutluluk duyar.*

Nicholas Hanford Jones, Arnold Saville'in damadı mı yani? Arnold' m BLLC Holding ile aile bağı mı var?

Sandalyeme çöktüyorum, iyice aklım karıştı. Nasıl olur da hiç söz etmez?

Ve sonra yeni bur düşünce kafama dank ediyor. Bir dakika önce BLLC Holding'in sayfasımdaydım. O halde Nicholas Hanford Jones niçin yöneticiler listesinde yoktu? Başlangıç olarak, bu yasal değil.

Alnımı ovuşturuyorum, sonra da sırf meraktan 'Nicholas Hanford Jones' ismini araştırıyorum. Bir saniye sonra ekran pazılarıyla dolunca umutla öne eğiliyorum.

Ah, tanrı aşkına. İnternet ne menem şey. Başka Nicholas'lara, başka Hanford'lara ve başka Jones" ra bakıyorum, hepsi de bambaşka bağlamları: yük bir düş kırıklığa ıyla metinlere göz atıyon ogle ilgilendiğim

konuların bunlar olmadığını *miyor* mu? Neden i cinde bir Greg Hanford.

PASAKLI
TANRIÇA

343

Jones ve bir Chip Nicholas olan Kanadalı bir yelkenli takımını okumak isteyeyim ki ya?

Buradan bir şey çıkmayacak.

Yine de aşağı inmeye devam ediyorum, her bir metin parçasını tarıyorum, bir sonraki sayfaya geçiyorum ve sonrakine. Ardından, tam pes etmek üzereyken gözüm sayfanın dibindeki bir yazıya ilişiyor. *Glazerbrooks'un Finans Yöneticisi William Hatif orci Jones, konuşması için Nicholas Jenkins'e teşekkür etti...*

Gözlerime inanamayarak birkaç saniye bakakalıyorum. Glazerbrooks'un Finans Yöneticisi'nin soyadı da mı Hanford Jones? Aynı *aileclenler* mi? Kendimi bir çeşit özel hafiye gibi hissederek Ortak Kardeşler bölümüne giriyorum ve iki dakika sonra cevabımı alıyorum. İki kardeşmiş.

Burada biraz kafam karışıyor. Ne de olsa oldukça devasa bir bağ bu. Third Union Bankasına 50 milyon £ borç vereceğim diye iflas eden Glazerbrooks'un Finans Yöneticisi. BLLC Holdingcin bir yöneticisi, üç gün önce 50 milyon £ borç veren holdingin. Ve Arnold da Third Union Bankası'nı temsil ediyor. Hepsi de akraba; aynı geniş ailenin fertleri. Ve en tuhaf olan da şu ki, bundan kimsenin haberinin olmadığından eminim.

Arnold bundan hiç söz etmedi. Carter Spink'te de kimse söz etmedi. Raporlarda geçtiğini de görmedir Arnold saman altından su yürütmüş.

Gözlerimi ovuşturarak arap saçına döner İeri m i toplamaya çalışıyorum Bır.ıd

rasi yok mu! Bu hilgiv i ar
344 Sophie
Kinsella

rekmez miydi? Arnold neden böylesine önemli bir şeyi
sır gibi saklasın ki? Tabii eğer-Yo.

Yo. Olamaz-Sakm

Arnold-

Gözlerimi açıyorum, kafam patlamak üzere, sanki
bir buçuk kilometre derine dalıp köprünün altından
yüzmüş gibiyim. Beynim on adım önümde koşuyor, o
olasılıktan bu olasılığa sıçırıyor ve inanamayarak şa-
şakalıyor.

Arnold bir şey mi keşfetti? Bir şey mi saklıyor? O
yüzden mi işi bırakıyor?

Ayağa kalkıp ellerimi saçımda gezdiriyorum. Ta-
mam, her şeye şu anda... bir son ver. Bahsettiğim kişi
Arnold yahu. *Arnold*. Çılgın işbirliği teorileri üreten bir
deliye dönüyorum. Bir sonraki hareketimse arama
kutusuna, 'uzaylılar, Roswell olayı, aramızda-lar'
yazmak olacak.

Ani bir azimle cep telefonumu çıkarıyorum. Ar-
nold'ı arayacağım. İyi emeklilikler dileyeceğim ona.
Belki o zaman beynimde dans eden bütün bu gülünç
fikirlerden kurtulabilirim.

Tüm numarayı çevirme cesaretini toplamam için
altı başarısız denemeden geçiyorum ve telefonun açıl-
masını bekliyorum. Carter Spink'ten -bırakın nold'ı-
herhangi biriyle konuşma fikri bile hali i mi
bulandırıyor. Bağlantı kurulamadan hatlı ırum; ucuz
atlattım dercesine telefonu elimde; yorum.

cizgiliforum.com..engine1

Fakat en sonunda çelik gibi sertleşip numaraları tuşluyorum ve hatta bekliyorum. Bunu yapmazsam asla neler olduğunu bilemeyeceğim. Arnold ile konuşabilirim. Buna dayanabilirim.

Üç çalıştan sonra Lara açıyor telefonu. "Arnold Saville'in ofisi."

Birden tipi gözümün önüne geliyor, soluk renkli ahşap masasında oturmuş, üzerinde her zaman giydiği vişneçürüğü ceketini, kalemle bir şeyler karalıyor. Şu anda benden sanki milyonlarca kilometre uzakta.

"Selam Lara," diyorum. "Ben... Samantha. Samantha Svveeting."

"*Samantha i*" Lara beyninden vurulmuş gibi konuşuyor adeta. "Kahretsin! Nasılsın? Neler yapıyorsun?"

"İyiyim, sağol. Gerçekten çok iyiyim." Kabaran sinirlerimi bastırma savaşı veriyorum. "Arnold'ın işlen ayrıldığını duyduğum için aradım. Doğru mu bu?"

"Evet, doğru!" diyor Lara da zevkle. "Ben bile anlamadım! Ketterman onu yemeğe çıkarıp kalması için ikna etmeye çalıştı ama kafaya koymuş bir kere. Bir de şunu duy, Bahamalar'a taşınıyor."

"*Bahamalar'a*. mı?" diyorum hayretten donakalarak:

"Oradan kendine ev almış! Ne güzel. Emeklilik partisi de haftaya," diye anlatmaya devam ediyor Lara. Ben de Derek Green'in odasına transfer oluyorum. >nu hatırlıyor musun? Vergi hukuku ortağı? Tatlı im ama galiba arada bir öfke nöbeti geçiri yon n Hee... harika!" diye pat diye lafım¹ ü birden aklıma kızın saatlerce nel

dedikodu yapabilme yeteneği geliyor. "Lara, Ar-nold'a en içten dileklerimi iletmek istemiştim sadece. Beni bağlarsan?" ,

"Gerçekten mi?" diyor Lara hayretler içinde. "Ne kadar iyi kalplisin, Samantha. Tüm olanlardan sonra."

"Eh, biliyorsun," diyorum geveleyerek. "Ar-nold'm hatası değildi. O elinden geleni yaptı."

Tuhaf bir sessizlik oluyor.

"Evet," diyor Lara biraz durduktan sonra. "Tamam. Bağlayayım."

Birkaç saniye sonra Arnold'ın tanıdık sesi hattın diğer ucunda gürlüyor.

"Samantha, tatlı kız! Gerçekten sen misin?"

"Gerçekten benim." Zorla gülümsüyorum. "Yer-yüzünden henüz kaybolmadım."

"Ben de öyle umuyordum! Eee, nasılsın, iyisin, değil mi?"

"Ben... iyiyim," diyorum ne diyeceğimi bilemeye-yerek. "Teşekkürler. Emekli olacağını duyunca çok şaşırdım."

"Ceza .konusunda açgözlü olmadım hiçbir zaman!" Hafif bir kahkaha atıyor. "Hukukun kara yüzünü otuz üç yıldır görüyorum. Bir insana yeter de artar bile. Hele bir avukata!"

Bu şen sesi beni ikna etmek üzere. Kafayı yemi-, olmalıyım. Arnold ters işlere bulaşmış olamaz. Bu şey saklıyor olamaz. O *Arnold*.

Konuyu açmaya karar veriyorum. Sadece 1 me kanıtlamak için.

"Eh... umarım, her şey gönlünce olur." "Ve m... artık ailenle daha çok vakit geçirce

PASAKLI
TANRIÇA

347

"Aile saadetine gark olacağım, evet!" Yine bir kahkaha patlatıyor.

"Damadının BLLC Holding'te yönetici olduğunu bilmiyordum!" Gayet doğal konuşmaya çalışıyorum. "Ne tesadüf ama!"

Bir saniyelik sessizlik.

"Anlamadım?" diyor Arnold. Sesi her zamanki gibi etkileyici ama sıcaklığı yok oldu.

"BLLC Holding," diyerek yutkunuyorum. "Biliyorsun işte, Third Union Bankası borç ihalesine karışan diğer şirket? Hesabı kaydeden? Fark ettim ki..."

"Artık kapatmam gerek, Samantha!" Arnold kibarca sözümü kesiyor. "Seninle sohbet etmek bir zevkti ama cuma günü yurtdışına çıkıyorum, yapacak çok işim var. Burası da son derece yoğun, o yüzden yerinde olsam bir daha aramazdım."

Daha fazla bir şey söylememe kalmadan hat kesiyor. Ahizeyi yavaş yavaş yerine koyuyorum ve pencereden dışarıda uçuşan bir kelebeğe bakıyorum.

Bu hiç yerinde olmadı. Doğal bir tepki değildi. Damadından bahsedecek oldum ve o saniye beni başından savdı.

Bir şeyler dönüyor. Kesinlikle bir şeyler dönüyor.

Ne olabilir? O gün bütün ev işlerini bir kenara ittim, elimde bir kalem kâğıtla yatağıma oturup olasılıkları sıralıyorum.

Kim kazançlı çıkacak? Bir kez daha karalama gereklerime ve olasılıklarıma bakıyorum. İki erkekkı s. Bankalar ve şirketler arası aktarılan milvon md. Düşün. *Düşün...*

348

Sophie
Kinsella

Küçük bir çaresizlik çılgılığıyla birlikte sayfayı yu tıp paramparça ediyorum. En baştan başlayalım. Hei şeyi mantıklı bir sıraya dizelim. Glazerbrooks, alıcı oldu. Third Union Bankası para kaybetti. BLLC Hol ding hemen sıraya girdi...

Kalemimle sabırsızca kâğıda vuruyorum. Tamam da, ne olmuş? Yalnızca borç verdikleri parayı geri al dılar. Hiçbir avantajları yok, hiçbir çıkarları yok, an lamsız bir durum.

Tabii eğer -ilk başta hiç borç vermemiş oldukları nı düşünürsek?

Fikir kafama gökten zembille iniyor sanki. Baston yutmuş gibi dimdik oturuyorum, nefesimi tutuyorum. Ya durum böyleyse? *Ya dönen dolap buysa ?*

Zihnim şahlanıyor. Farz edelim ki iki erkekkardeş var. Glazerbrooks'un ciddi bir maddi sıkıntıda olduğunu biliyorlar. Bankanın daha yeni elli milyon pound ödediğini fakat ödemenin alınmadığını bili yorlar. Yani şirketin içinde dolanan, güvenlik altına alınmamış bir elli milyon poundluk borç olduğunun farkındalar, kim hesaba kaydederse ona geçecek bı para...

Daha fazla oturamıyorum. Odada volta atıyorum, kalemimi kemiriyorum, beynim bir elektrik devresine

döndü. İşe yarıyor. İşe yarıyor. Kendi çıkarlarına göre rakamlarla oynuyorlar. BLLC Holding, Third Um on'ın ödediği parayı alıyor, Carter Spink sigort da faturasını ödüyor.

Yürürken duruveriyorum. Hayır. İşe yarı Aptallaştım. Sigortacılar elli milyon poundu çünkü ben ihmalkar davrandım. Hayati düğü

PASAKLI
TANRIÇA

349

da. Bütün plan bana bağlı, Samantha Sweeting'in o hatayı yapmasına bağlı.

Ama yani... bunu da mı planladılar yani? Bana saçma geliyor. İmkânsız. Yapılacak bir hata planlanamaz ki. Bir insanın bir şeyi yapmayı unutmamasını *sağlayamazsınız* ki, birinin her şeyi bok etmesini *sağlayamazsınız*-

Ve duruyorum. Her yerim kaşınıyor. Hatırlatma notu.

O kâğıdı çok geç olana kadar masamda görmedim. Görmediğimi biliyorum. Ya-

Aman tanrım.

Camın önündeki koltuğa çöküyorum, bacaklarım lastik gibi. Ya biri o notu masama yerleştirdiyse? Son gün geçtikten sonra kâğıt yığının altına sokuş-turduysa?

Kalbim küt küt atıyor, perdeden destek alıyorum. *Ya ben hata yapmadıysam?*

Etrafımdaki her şeyin parçalandığını, biçim değiştirdiğini hissediyorum. Ya Arnold banka hesabını bilerek kayıtlara geçmediyse ve her şey benim hatam gibi göründüyse?

Arnold ile telefon konuşmam geri sarılan bir kaset gibi beynimde yeniden canlanıyor. Notu masamda

görmediğimi söylediğim an. Anında konuyu değiştirmişti.

Bense o notun hep orada durduğunu sanıyordum. Kendi hatam sanıyordum. Benim yetersizliğim. Ya öyle değilse? CarterSpink'te herkes en dağınık nın benimki olduğunu bilir. Notu da bı-

350

Sophie
Kinsella

mrı altına sokmak gayet kolaydır. Sonra da sanki hıf-talardır oradaymış gibi göstermek.

Nefesim sıklaşıyor, git gide boğulacak gibi oluyorum. Bu hatanın vicdan azabıyla iki ay yaşadım. Her sabah uyandığımda içimdeydi, her gece yatağa girdiğimde içimdeydi. Arka planda devamlı süregiden bir baş ağrısı gibi; kafamdaki koro gibi: Samantha Sweeting hayatını mahvetti. Samantha Sweeting sıçtı.

Peki... ya kullanıldıysam? Ya benim hatam değilse? *Ya ben bir hata yapmadıysam?*

Bilmek zorundayım. Gerçeği öğrenmek zorundayım. Titrek ellerle cep telefonuma uzanıyorum ve aynı numarayı bir daha tuşluyorum.

"Lara, Arnold'la tekrar konuşmam gerek," diyorum telefon açılış açılmaz.

"Samantha..." Lara'nın sesinde bir gariplik var. "Korkarım Arnold artık telefonlarına çıkamayacak. Benden de artık iş konusunda başını şişirmemeni söylememi istedi."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Hakkımda neler söylüyor bu adam?

"Lara, işle ilgili başını şişirmiyorum," diyorum sesi simi sakın tutmaya çalışarak. "Onunla bir konuda gö-

rüşmem gerek... Eğer benimle konuşmazsa, ofise gelirim. Bir randevu ayarlayabilir misin lütfen?"

"Samantha..." Öncekinden daha da utanarak konuşuyor artık. "Arnold sana söylememi istedi. eğer buraya gelip ofislere girmeye kalkarsan güven içeri almayacak."

"İçeri mi *almayacak!*" Kulaklarıma inanan elimdeki telefona bakıyorum.

PASAKLI
TANRIÇA

35

"Üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Ve seni suçlamıyorum!" diye ekliyor ardından galeyana gelip. "Arnold'ın sana yaptığı şeyi dehşet verici buluyordum! Çoğumuz öyle düşünüyorduk."

Yeniden allak bullak oluyorum. Arnold bana ne *yaptı* ki? Yoksa Lara hatırlatma notunu biliyor mu?

"Ne -ne demek istiyorsun?" diye kekeliyorum.

"Seni kovduruşundan bahsediyorum!" diyor Lara.

"Ne?" Göğsüm daralıyor. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Biliyor musun diye merak *ediyordum.*" Sesini alçaltıyor. "İşten ayrıldığına göre artık söyleyebilirim. Sen kaçtıktan sonra yapılan toplantının raporunu ben tuttum. Arnold bütün ortakları ikna etti. Hataya meyilli olduğunu ve seni geri çağırma riskinin göze alınamayacağını falan söyledi. Çoğunluk sana bir şans daha verme taraftarıydı, biliyorsun." Dilini dişlerine çarpıyor. "Çok şaşırdım. Tabii ki de Arnold'a bir şey *diyemezdim* ya..."

"Tabii ki," diyebiliyorum bense. "Anlattığın için sağol, Lara. Ben... bunları hiç bilmiyordum."

Başım dönüyor. Her şey zelzelede sallanıyor. Arnold beni savunmamış. Beni kovdurmuş. Bu adamı hiç tanımamışım. Bütün o kibar, hoş çekiciliği -hepsi oyunmuş. Kahrolası bir oyun.

Kaçışımın ertesi günü Arnokrın davranışım anımsıyorum, bana olduğum yerde kalmamı sö\ yişi, geri dönmemem konusunda ısrarlı oluşu, i mek bu yüzdendi. Ayak altından çekilmemi ve yısıyla hakkımı aramamamı istiyormuş. Beı lilmek için.

352

Sophie
Kinsella

Ve ben de ona güvendim. Sorgusuz sualsiz. Aptal, *aptal* ve beyinsiz bir salak gibi.

Göğsüme bir ağırlık oturuyor. Bütün kuşkulanm yok oldu. Arnold bir işler karıştırıyor. Biliyorum. Bana tuzak kurdu. O notu oraya Arnold koydu, kariyerimi sonlandıracağını bilerek.

Ve üç gün sonra Bahama Adalarına kaçıyor. Telaşla yerimden sıçıyorum. Anında eyleme geçmeliyim.

"Lara," diyorum sakın konuşmaya çalışarak, "beni Guy Ashby'ye bağlayabilir misin?"

Guy'ı tanıyorum ve sırada bekleyeceğimin farkındayım. Fakat şu anda bana yardım edeceğini düşünebildiğim tek insan o.

"Guy Hong Kong'da," diyor Lara şaşırarak. "Bilmiyor muydun?"

"Anladım," diyorum kalbim çarparak. "Hayır. Bilmiyordum."

"Ama BlackBeny'si yanındadır," diye ekliyor Lara yardımseverce. "E-posta atabilirsin."

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Evet, belki atarım."

Yapamam. Yapamam işte. Paranoyak bir manyak gibi görünmeden bu postayı yazmam mümkün değil. Çaresizce onuncu deneyişime bakıyorum.

Sevgili Guy

Bana yardım etmelisin. Galiba beni Arnold işten ■ ittirdi. Sanırım o hatırlatma kâğıdını masama o binildi. Bir şeyler dönüyor. Hem BLLC Holding, hem de 'lazerbrooks yöneticileriyle akraba olduğunu biliyor muydun? Neden kimseye söylemedi dersin? Ve şimdi ile beni binaya girmekten men etti, ki bu da kendi "inde şüpheli bir davranış-

Yalancı gibi duruyorum. Kuyruk acısını unutama-mış, kin dolu, sapık bir kovulan gibi duruyorum. Ki zaten de öyleyim.

yazdığım sözcüklere göz gezdirirken aklıma ge-lek insan, bizim sokakta köşede dikilen, fal taşı gi-

ızleriyle ürkek bakışlar atarak 'Beni almaya <'c' i"
diye kendi kendine konuşan yaşlı kadın

Şu anda o kadını o kadar iyi anlıyorum ki. Muhtemelen onu almaya *geliyorlardı*.

Guy kahkahalarla gülecek. Kafamda canlandırabiliyorum. Arnold Saville bir dolandırıcı mı? Kulağa delice geliyor. Belki de *delirdim*. Yalnızca bir teori bu. Elimde kanıt yok; elle tutulur bir şeyim yok. Öne eğilip başımı avuçlarımın arasına alıyorum. Kimse bana inanmayacak. Dinlemeyecekler bile.

Keşke bir delilim olsaydı. İyi de delili nereden bulacağım?

Cep telefonumun biplemesiyle yerimden sıçıyorum, sersem gibi kafamı kaldırıyorum. Nerede olduğumu az kalsın unutuyordum. Telefonu alıyorum, mesaj gelmiş.

aşağıdayım, bir sürprizim var. nah

Aşağı yollanıyorum ama kafam başka yerde. Arnold'ın gülüşünü düşündükçe öfke dalgaları kaban yor içimde, dağınık masamı toplatmayışı, benim için elinden geleni yapacağını söyleyişi, kendimi suçlayışımı dinleyişi, özür dileyişim, yakarışlarım...

En kötüsü de bir an bile durup kendimi savunma ya kalkmamam. O notu görmemiş olduğum ihtimali nin üstünde bile durmadım. Hemen kendim hakkında en kötüyü farz ettim; masam bu kadar dağınık olduğu için kendimi suçladım.

Arnold beni çok iyi tanıyor. Belki de bu tep! vermeme güveniyordu.

Piç. Piç.

"Selam." Nathaniel yüzümün önünde eli yor.
"Dünyadan Samantha'ya."

PASAKLI
TANRIÇA

355

"Ah... Affedersin. Merhaba!" Bir şekilde gülmeyi başarıyorum. "Sürprizin neymiş?"

"Bu taraftan." Sırta sırta dışarı çıkıp arabasına doğru yürüyoruz, ki fi tarihinden kalma üstü açılabilen bir kaplumbağa. Her zamanki gibi sıra sıra tohum saksıları arka koltuktaki yerini almış ve eski tahta bir kürek görünüyor.

"Hanımefendi." Bir beyefendi edasıyla benim için kapıyı açıyor.

"Bana ne göstereceksin?" diyorum binerken.

"Sihirli gizem turu." Bilmece gibi gülüyor ve motoru çalıştırıyor.

Aşağı Ebury'den çıkıyoruz ve tanımadığım yerlerde geziyoruz, küçük bir komşu köyün içinden geçip tepelere doğru yol alıyoruz. Nathaniel pek neşeli bir havada, geçtiğimiz her köy ve pub ile ilgili bir öykü anlatıyor. Söylediklerinin büyük bir kısmını duymuyorum ne yazık ki. Beynim hâlâ bulanık.

Ne yapabilirim, bilmiyorum. Binanın içine bile giremiyorum ki. Kimse bana inanmaz. Güçsüzüm. Ve yalnızca üç günüm var. Arnold tabanları yağlayıp Ba-h a malara kaçtı mı her şey bitecek.

"İşte geldik!" Nathaniel yoldan çakıl taşlı bir so-I ağa sapıyor. Arabayı alçak tuğla bir duvarın yanına maştırıp motoru kapatıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Bir gayret zihnimi şimdiki zamana geri döndürünm. "Imm..." Boş boş etrafa bakmıyorum. "Evet. güzel."

N'eye bakmam gerekiyor? amantha, iyi misin?"
Nathaniel bana meraklı bir itiyor. "Gergin
görünüyorsun."

356

Sophie
Kinsella

"İyiym canım." Gülmeye çalışıyorum. "Sadece
biraz yorgunum."

Dışarı çıkmak ve bakışlarından kurtulmak için
arabanın kapısını açıyorum. Kapıyı arkamdan çarpıp iki
adım atıyorum ve çevreme bakıyorum.

Bir çeşit avludayız, akşam güneşinin altındayız. Sağ
tarafa derme çatma bir ev duruyor, üzerinde de
SATILIK levhası asılı. İleride seralar düşük güneş
ışınlarının altında parıldıyor. Bölünmüş toprak parçaları
sıra sıra sebzelerle dolu, üzerinde BAHÇE ÜRÜNLERİ
yazan bir kulübe...

Bir dakika.

Şaşkınlık içinde arkamı dönüyorum, Nathaniel da
arabadan inmiş. Ağzı kulaklarına varmış sırtıyor,
elinde birkaç kâğıt parçası.

"Bahçecilik işi için bir fırsat," diye okuyor sesli
sesli. "Dört dönüm toprak, ayrıca pazarlığa açık on
dönüm daha var. On bin metre karelik seralar. Dört
odali çiftlik evi, bakıma ihtiyacı var..."

"Burayı satın mı alıyorsun?" diyorum tüm dikkatim
şimdiye yönelerek.

"Düşünüyorum. İlk sana göstermek istedim." Tek
kolunu öne uzatıyor. "İyi bir iş. Biraz onarım gerekiyor
ama arazi yerinde. Tüneller yaparız, ofisleri ge-
nişletiriz..."

Bu kadarı da fazla artık. Nathaniel ne zamandan beri bu
kadar girişimci bir işadamı oldu, ha? "Ya barlar ne

olacak? Nasıl olur da birden-" "Senin sayende. Geçen gün bahçede söyle rin." Duruyor, rüzgâr saçlarını dağıtıyor. "Ha Samantha. Ben işletmeci değilim, ben bir bah

PASAKLI
TANRIÇA

357

nım. Gerçekten istediğim şeyi yaparsam çok daha mutlu olurum. O yüzden de... Annemle uzun bir konuşma yaptım ve beni anladı. Eamonn'a devredebiliriz diye düşündük. Gerçi onun henüz haberi yok ama."

"Vay be." Yeniden etrafıma bakıyorum, bir tarafta üst üste atılmış tahta kasalar duruyor; öbek öbek tohumlar; bir Noel ağacı posterı. "Yani gerçekten bu işe kalkışıyorsun demek?"

Nathaniel omuz silkse de yüzündeki heyecanı okuyabiliyorum. "Böyle fırsat insanın eline hayatta bir kez geçer."

"Ne diyeyim, bence harika." Gerçek bir coşkuyla gülüyorum.

"Ev de var." Nathaniel başıyla onaylıyor. "Ya da en azından bir ev olacak. Biraz düzayak ama."

"Evet." Kırık dökük binaya sırtarak bakıyorum. "Biraz harabe olmuş."

"En önce sen gör istedim," diyor Nathaniel. "Onayını almak istedim. Yani günün birinde belki..." Duruyor.

Avluda sessizlik. İlişki alıcılarım aniden çılgınca dönmeye başlıyor, adeta uzay gemisi yakalayan bir radar gibi. Az önce ne duydular? Ne diyecekti Nathaniel?

"Belki... kalmaya gelirim?" diye tamamlıyorum cümleyi sonunda.

"Kesinlikle." Nathaniel burnunu ovuşturuyor. "İçeri bakalım mı?"

Ev dışarıdan görüldüğünden daha büyük, çıplak ıhşap paneller ve eski şöminesi var, tahta nıerd" <-n

358

Sophie
Kinsella

leri gıcırıyor. Bir oda boyanmamış ve mutfak 1930'lardan kalma dolaplarıyla resmen eski moda.

"Harika mutfak." Nathaniel'a pis bir bakış atıyorum.

"Eminim, senin usta şef standartlarına uygun bir şekilde yeniden düzenleyebilirim," diye karşılık veriyor o da.

Üst kata çıkıyoruz ve evin arka tarafına bakan devasa yatak odasına giriyoruz. Yukarıdan bakınca sebzelik, yeşil çayırılara doğru uzanmış düzenli bir yama işi yorgana benziyor. Aşağıda ufak bir veranda ve eve has bahçe görüyorum, içi de güller ve filbahrilerle dolu.

"Çok güzel bir yer," diyorum pencere pervazına dayanarak. "Bayıldım."

Burada durup manzaraya bakarken Londra benini için uzak bir gezegen gibi. Carter Spink, Arnold ve her şey birdenbire başka bir yaşamın parçası gibi geliyor gözüme. Çemberden uzaklaşmakla kalmadım tüm iplerimi kopardım resmen.

Fakat huzur verici kırsal manzaraya bakarken so nuna uzanmak istediğimi hissediyorum. Her şeyi olu runa bırakamam; rahat edemem. Tek yapmam genken doğru insana edilecek tek bir telefon...

Elimde bir delil olsa...

Herhangi bir şey...

Zihnim yeniden elindeki gerçekleri evirip çevirim
ye başlıyor. Bu gidişle kendi kendimi çıldı¹ ağını

"Merak ediyordum da..."

Birden Nathaniel'ın konuştuğunu fark Hatta sanırım
bir süredir konuşuyor ama tt sini bile duymadım. Hızla
arkamı dönüyorm

PASAKLI TANRIÇA

359

yüze geliyoruz. Yanakları kızarmış ve yüzünde aşına
olmadığım bir gariplik var. Anlaşılan, söyledikleri için
biraz zorlanmış.

"...sen de aynı şeyleri hissediyor musun, Samant-
ha?"

Öksiirüp beklenti dolu bir sessizliğe bürünüyor. Bense
boş boş bakıyorum. Hangi konuda aynı şeyleri
hissediyor muyum?

Ah siktir. *Saçmalığa bak.* Acaba gerçekten samimi
ve yürekten bir şey mi söylüyordu? Bir aşk konuşması
mı yaptı yoksa? Ve ben de *kaçırdım*?

Yine saplantılara gömülüyorum. Gizliden gizliye
âşık olduğum erkek bana az önce çok romantik bir
konuşma -ve muhtemelen hayatımda duyduğum, du-
yacağım ilk ve son konuşmayı- yaptı ve ben *dinlemi-
yordum!*

Bu kadar *gerzek* olduğum için kendimi kurşuna
dizmek istiyorum.

Şu anda da bir cevap vermemi bekliyor. Ne yapa-t
ağım? Bana az önce kalbini açtı. "Kusura bakma ya,
başka bir şey düşünüyordum," diyemem ki.

"Imm..." Zaman kazanmak için saçımı arkaya atı-
yorum. "Eh... düşünmesi büyük bir şey bu." "Evet de,

aynı fikirde misin?" Neyle aynı fikirde miyim?
Hırsızlar için idam cezası konusunda mı? Üçlü yapmak konusunda mı?

Tamam, bu Nathaniel. Her neyse, aynı fikirde oluğuma eminim. "Evet." Ona elimden gelen en içten bakışla haklinim. "Evet, katılıyorum. Tüm kalbimle. Hatta... de kendi kendime hep aynı şeyi düşünürüm."

360 Sophie
«insella

Nathaniel beni inceleyince yüzünden tuhaf bir muziplik geçiyor. "Katılıyorsun," diyor emin olmak istercesine. "Her şeye?"

"Eee... evet!" Hafif gerildiğimi hissediyorum. Neye katılıyorum acaba?

"Şempanzeler konusunda da mı?"

"*Şempanzeler* mi?" Nathaniel'in ağzının yana kaydığını görüyorum. Beni kandırdı.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin, değil mi?" diyor gerçekçi bir sesle.

"Önemli bir şey söylediğini fark etmedim!" diye yakarıyorum başımı öne eğip. "Beni uyarmalıydın!"

Nathaniel bana inanamayarak bakıyor. "Bunları söylemek cesaret istedi, biliyor musun."

"Tekrar söyle!" diye yalvarıyorum. "Hepsini bir daha söyle! Dinleyeceğim!"

"Hı hı." Başımı iki yana sallayarak kahkaha atıyor "Belki bir gün söylerim."

"Özür dilerim, Nathaniel. Gerçekten üzgünüm." Tekrar pencereden dışarı bakmak için kafamı çeviriyorum, başımı cama dayıyorum. "Sadece biraz... dik katım dağıldı."

"Biliyorum." Yanıma gelip sarılıyor, kolunu 1«
nimkinin üstüne koyuyor. İstikrarlı kalp atışlarını dı
yabiliyorum, beni sakinleştiriyor. "Samantha, neyin
var? Eski ilişkin, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum biraz durduktan s. M
ra.

"Neden bana anlatmıyorsun? Yardım edı Ona bakmak
için arkamı dönüyorum. Güi lerine ve yanık tenli
yüzüne vuruyor. Daha

PASAKLI
TANRIÇA

36

görünmemiştı daha önce. Onu birden Arnold'ın yüzüne
bir yumruk indirirken hayal ediyorum.

Tüm bunları ona yükleyemem. Ağır gelir. Fazla
gelir. Ona göre fazla... pis gelir.

"O dünyayı buna karıştırmak istemiyorum," diyo-
rum en sonunda. "İstemiyorum."

Nathaniel tekrar ağzını açıyor ama bir şey söyle-
mesine kalmadan arkamı dönüyorum. Bir kez daha
önümdeki eşsiz manzarayı seyrediyorum, beynim kaos
içinde güneş ışınları karşısında gözlerimi kısıyorum.

Belki de tüm bu kâbusu bırakmalıyım. Unutmalı-
yım. Boş vermeliyim. Büyük olasılıkla hiçbir zaman bir
şey ispatlayamayacağım. Bütün güç Arnold'da;
bendeyse hiç yok. Yine bir şeyleri eşelersem daha çok
gözden düşüp aşağılanırım büyük ihtimal.

Hiçbir şey yapmamak o kadar kolay ki. Beynimden
atıvermem yeter. Eski hayatıma bir çizgi çekip sonsuza
dek arkamda bırakabilirim. Bir işim var. Nathaniel var.
Burada muhtemel bir geleceğim var.

Fakat düşününce bile böyle yapmayacağımın far-
kındayım. Her şeyi bir anda unutamam. Boş veremem.

Tamam. Tek olası pürüz Arnold'ın şifresi. Doğru tahmin edemezsem, bilgisayarındaki dosyalara ulaşamam ve dolayısıyla da bir şey bulamam. Bir de odasının kapısı kilitliyse. Bu da sorun yaratabilir.

Hıh, yani iki olası pürüz var.

Artı, tabii binaya girmek zorundayım ilk önce. Ve kimse tarafından tanınmamak...

Ve temizlikçilerden biri tarafından Arnold'ın bilgisayarının tuşlarıyla oynarken görülmemek...

Hastır. *Ben ne tür bir işe kalkışıyorum ya?*

Sakin kalmaya çalışarak café latte* bir yudum içiyorum. Ama bu kolay değil.

Yeniden Londra'ya dönmek bile beni benden aldı zaten. Şehir hiç de hatırladığım gibi değil. Ne kadar kirli olduğuna inanamıyorum. Ne kadar *telaşlı*. Bu öğlen Paddington istasyonuna ulaştığım zaman '->anlı yölerden şehir merkezine gelenlerin arasında

Sütlü kahve.

cizgiliforum.com..engine1

şaşkın tavuk gibiydim, millet trenden inip karınca gibi dağılıyormuş meğer. Duman kokusu alıyorum. Etraftaki çer çöpü görüyorum. Önceden görmezden mi geliyordum? Tüm bunları fark etmeyecek kadar alışmış mıydım bu pislığe?

Fakat aynı zamanda, ayağım yere değer değmez uğultuyu hissettim. Metroya vardığımda ritmimi bulmuştum bile: Diğer insanların acele adımlarına uydum; metro kartımı makineye doğru açıyla soktum; tek saniye bile harcamadan makineden geçirdim.

Şu anda da Carter Spink'in köşesindeki Starbucks'tayım, camın önündeki barda oturmuş, Şehir-elbiseli işadamlarının geçip gidişini izliyorum, konuşuyorlar, el kol hareketleri yapıyorlar, bir yerleri arıyorlar. Adrenalin yüksek. Kalbim bile artık daha hızlı atıyor ve üstelik henüz binanın içine girmedim bile.

Bunu düşününce midem kasılıyor. Artık suçluların neden çetelere karıştığını daha iyi anlıyorum. Şu anda moral için bir parça Ocean's Eleven iyi giderdi.

Bir kez daha saatime bakıyorum. Neredeyse vaktidir. Yapmak istediğim son şey erken girmek. Orada ne kadar az vakit geçirirsem, o kadar iyi.

Latte'mi silip süpürdüğüm sırada telefonum bipliyor ama duymazdan geliyorum. TrisfTten bir mesaj daha gelmiştir kesin. Bir iki günlüğüne evden ayrılmak zorunda olduğumu söylediğimde rengi ruhsarı solmuştu; batta bana engel olmaya bile kalkıştı. O yüzden ben de ona ayağımdaki hastalığın nüksettiğini ve Londra'daki uzmanıma göstermek zorunda olduğumu söyledim.

Sonradan düşününce bunun feci bir hata olduğunu
miadım, ne de olsa en olmadık ayrıntıyı bile öğren-

364

Sophie
Kinsella

mek iistedi. Hatta ayakkabımı çıkarıp ayağımı göste-
reyir*¹ diye bile tutturdu. On dakika boyunca 'kemik
bozu0^{masın} sendromunu anlatmak zorunda kaldım, Trish
>^se ayağımı yakından inceledikten sonra, 'bana gayet
düzgün göründü' yorumunu yaptı büyük bir kuşkı>
içinde.

G* ünün geri kalanı boyunca bana güvensiz gözlerle
baktı durdu. Ardından da *Marie Claire* dergisinde 'ki
'Hamile misiniz? Güvenilir Tavsiyeye mi İhtiyacınız
Var?' reklamını gelişiğüz el açık unuttu. Cidd^en ya. Bu
dedikoduyu doğmadan gebertmeli-yim, yoksa bütün köye
yayılır ve iris de çorap patik örme ^ye başlar.

T^ekrar saatime bakıyorum ve sinirlerim zıplıyor.
Gitm »^e vakti. Bayanlar tuvaletine gidiyorum, aynaya
bakıp³ görünüşümü kontrol ediyorum. Tanınmayacak sarı
saçlar: tamam. Koyu renk camlı gözlük: tamam. Cart -^{ru}j:
tamam. Eski halime hiç ama hiç benzemiyo-rum.

Y"üzüm hariç tabii. Çok yakından bakılırsa.

Firkat durum şu ki, kimse yüzüme dikkatlice bak-
mayacak. Ya da ben öyle olmasına güveniyorum.

"İSelam," diyorum kısık, boğuk bir sesle. "Tanıştı
ğımı^u. sevindim."

S'esim geberik bir kraliçe gibi. Ama boşver. En
azınc-^n avukat gibi değil ya.

Esasım yere eğik, Starbucks'tan ayrılıyorum, so kak
Iboyunca yürüyüp köşeyi dönüp Carter Spink'in fark
°dih r granit basamaklarına ve camlı kapıların varıyorum.

Tanıdık binaya şöyle bir bakınca yüregi daraJ'yor.
Yeniden burada olmak gerçek üstü gibi g

PASAKLI
TANRIÇA

365

lıyor bana. Bu kapılan son gördüğümde iterek dışarı çıkıyordum, panikle titriyordum; kendi kariyerimi mahvettiğime, hayatımın bittiğine emindim.

İçimde yeniden öfke kabarmaya başlıyor ve kısa bir an gözlerimi kapıyorum, hislerime hâkim olmaya çalışıyorum. Elimde henüz bir kanıt yok. Yaptığım şeye odaklanmam lazım. Hadi ama. Bunu yapabilirim.

Yolda karşıdan karşıya geçip azimle basamakları tırmanıyorum. O günkü halim gözümün önüne geliyor; hayaletimsi bir tip şaşkınlık içinde bu basamaklardan koşa koşa iniyor. Şu anda sanki bir önceki hayatım gibi. Yalnız farklı bir insan gibi görünmekle kalmadım, farklı da *hissediyorum* artık. Adeta yeniden yapılandım.

Derin bir nefes çekerek pardösümü değiştireyip düzeltiyorum ve cam kapıları itiyorum. Lobiye ayak bastığım anda başım dönüyor. Bunu gerçekten yapıyor muyum? Gerçekten *kdtk değiştireyip* Carter Spink ofislerine sızmaya çalışıyor muyum?

Evet. Aynen öyle. Bacaklarım titriyor, ellerim terli ama yine de parlak mermer zeminde kararlı adımlarla ilerliyorum, bakışlarım yerde. Benim ayrılmamdan birkaç hafta önce işe başlayan, yeni danışma görevlisi Melanie'ye doğru yürüyorum.

"Selam," diyorum boğuk sesimle.

"Yardımcı olabilir miyim?" Melanie bana bakarak r.ülümsüyor. Yüzünde beni tanıdığını gösteren en ufak bir işaret yok. Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum.

Hatta biraz alındım doğrusu. Daha önce o kadar mı göze *çarpmayan* biriydim?

366

Sophie
Kinsella

"Ben parti için gelmiştim?" diye mırıldanıyorum yere bakarak. "Garsonum. Bertram Catering'den gönderdiler," diye ekliyorum ne olur, ne olmaz.

"Ah evet. On dördüncü katta." Bilgisayarın bir iki tuşuna basıyor. "İsminiz neydi?"

"Şey... Trish," diyorum. "Trish Geiger." Melanie kaşlarını çatarak bilgisayar ekranına bakıyor, kalemle dışına vuruyor.

"Listede yoksunuz," diyor sonunda da.

"Olmam lazım." Başım hâlâ öne eğik. "Bir hata olmalı."

"Bir telefon edeyim..." Melanie telefonu alıp Jan adında biriyle kısa bir konuşma yapıyor, sonra kafasını kaldırıp bakıyor.

"Görmeye geliyor." Gülümseyerek deri koltukları işaret ediyor. "Oturun lütfen."

Oturma alanına doğru ilerliyorum ve David Spellman'ı müvekkiliyle koltuklardan birinde oturur görünce U dönüşü yapıp başka tarafa gidiyorum. Hoş, beni tanıdığı falan da yok ya. Carter Spink felsefesini anlatan kuşe kâğıda basılmış broşürlerin olduğu rafa gidiyorum ve Tartışma Azmi sayfasına kafamı gömüyorum.

Daha önce hiçbir Carter Spink broşürünü okumamıştım. Tanrım, baştan aşağı zırvalıkla doluymuş. "Trish?"

"Eee... evet?" Arkamı dönüyorum, takım elbiseli bir kadın duruyor. Elinde yazıcıdan çıkmış bir kâğıt la kaşlarını çatmış, bana bakıyor.

"Jan Martin, garson personelinin başıyım. Listemi i yoksunuz. Daha önce bizim için çalışmış mıydınız?"

PASAKLI
TANRIÇA

367

"Ben yeniyim," diyorum alçak sesle. "Daha önce Ebury Catering ile çalışıyordum. Gloucestershi-re'da."

"Duymadım." Tekrar kâğıdına dönüyor ve sabırsızca alnını kırıştırarak ikinci sayfaya geçiyor. "Tatlım, listede yoksun. Burada ne işin var, bilmiyorum."

"Bir adamla konuştum," diyorum hiç tereddütsüz. "Ekstra görevli işinize yararmış."

"Bir adamla mı?" Kafası karışıyor. "Kim? Tony mi?"

"Adını hatırlamıyorum. Ama bana buraya gelmemi söyledi."

"Öyle demiş olamaz-"

"Burası Carter Spink değil mi?" Etrafıma bakıyorum. "95 numara, Cheapside? Büyük emeklilik partisi?"

"Evet." Kadının yüzündeki kuşkuları okuyabiliyorum.

"Evet, bana buraya gelmem söylendi." Azıcık kavgacı bir tonun sesime'sızmasına engel olmuyorum. Şu mesaj iyi anlaşlsın: Çabuk vazgeçmeyeceğim.

Kadının kafasındaki hesaplamalar yüzünden okunuyor: Beni reddederse kıyameti koparabilirim, düşünmesi gereken başka personeli de var, fazladan bir garsondan ne çıkar ki...

"Tamam!" diyor nihayet sinirli bir sesle. "Ama üstünü değiştirmen gerek. Adın neydi demiştin?"

"Trish Geiger."

"Tamam." Kâğıda karalayarak yazıyor. "Yukarı gelsen iyi olur, Trish."

368

Sophie
Kinsella

Aman tanrım. Girdim. Ben doğuştan suça yatkınım! Bir sonraki sefere çıtayı yükselteceğim. Bir Ve-gas kumarhanesi falan soyarım artık.

Jan ile görevli asansöründe yukarı çıkarken balonla şişirilmiş gibiyim, yakama üzerinde TRISH GEI-GER yazan bir etiket takılı. Şimdi tek yapmam gereken başımı eğik tutmak, vaktimi beklemek ve doğru an geldiğinde on birinci kata inmek. Bunu da gevşek bir tavan paneli bulup, yukarı tırmanıp havalandırmadan geçerek yapabilirim.

Ya da neme lazım, asansörü kullanabilirim.

Özel görevli odalarına yapışık mutfğa varıyoruz, hayretle etrafıma bakıyorum. Burada bu kadar çok şeyin olduğunu hiç bilmiyordum. Tiyatroda kulise girmek gibi. Aşçılar ocakların önünde büyük bir meşgulliyetle çalışıyor ve garsonlar da yeşil beyaz çizgili üniformalarıyla etrafta geziniyorlar.

"Üniformalar şurada." Jan katlanmış üniformalarla dolu kocaman bir sepeti işaret ediyor. "Üstünü değiştirmen gerek."

"Tamam." Kendi bedenime göre üniformayı bulup giyinmek için bayanlar tuvaletine gidiyorum. Cart renkli rujuma dokunup saçımı yüzüme düşölüyorum, sonra da saate bakıyorum.

Şu anda beş kırk. Parti altıda. Altıyı on geçe on birinci kat boşalmış olur. Arnold çok popüler bir ortak; kimse onun ayrılış konuşmasını kaçırmayacaktır. Ar tı Carter Spink'te partiler ve konuşmalar erkenden ya

pılır ki işine dönmek isteyen varsa, sonrasında gidip çalışabilirsin diye.

Herkes konuşmayı dinlerken ben de çaktırmada' Arnold'ın odasına sızacağım. İşe yaramalı. Yaran

PASAKLI
TANRIÇA

369

zorunda. Aynada tuhaf görüntüme bakarken içimde sertleşen kararlılığı duyabiliyorum. Herkesin gözünde neşeli, zararsız bir yaşlı ayıcık imajı bırakıp gide-meyecek. Bu yaptığı yanına kalmayacak.

Altıya on kala hepimiz mutfaklardan birinde toplanıyoruz ve talimatlarımızı dinliyoruz. Sıcak kanepeler... soğuk kanepeler... Tek kelimesine bile kulak asmıyorum. Gerçekten garsonluk yapma niyetinde falan değilim. Jan'ın söylev çekmesi bittikten sonra garson sürüsünü takip ediyorum. Elime taşımam için bir tepsi şampanya tutuşturuyorlar, ben de hemen bir kenara bırakıveriyorum. Tekrar mutfığa giriyorum, açık bir şişe şampanya ve peçete kapıyorum. Sonra, kimsenin bakmadığından emin olup bayanlar tuvaletine doğru gözden kayboluyorum.

Tamam. Zor bölüme geldik. Kendimi bir kabine kilitleyip on beş dakika boyunca çıtımlı çıkarmadan bekliyorum. Tıkırtı yapmıyorum, hapşırmıyorum ve kızın tekinin Mike diye birine yaptığı ayrılık konuşmasına kulak misafiri olurken kıkırdamıyorum. Hayatımın en uzun on beş dakikası.

En sonunda dikkatlice sürgüyü açıyorum, dışarı çıkıp köşeye bakıyorum. Durduğum yerden koridoru ve büyük odalara giden kapıyı görüyorum. Küçük bir kalabalık toplanmış bile, kahkaha ve konuşma sesleri

duyuluyor. Garsonlar etrafta dolanıyor ve insanlar koridorun başından salona yürümeye devam ediyor. Halkla İlişkiler'den kızları tanıyorum... iki stajyer... kıdemli ortaklardan Oliver Swan... hepsi de partiye gidiyor, durup birer kadeh şampanya alıyorlar.

370

Sophie
«insella

Koridor temiz. Yürü.

Titrek bacaklarla parti salonunu geçip asansörlere, oradan da merdivenlere açılan kapıya yürüyorum. Otuz saniye sonra güvenli bir şekilde kapıdan geçtim ve ses çıkarmadan merdivenlerden iniyorum. Carter Spink'te kimse merdivenleri kullanmaz ama ne olur, ne olmaz.

On birinci kata ulaşıyorum, kapıdaki cam bölmeden içeri bakıyorum. Görünürde kimse yok. Ama bu, içeride kimse kalmadığı anlamına gelmez. Görüş alanının dışında bir ordu bile duruyor olabilir.

Eh, bu riski de göze almak zorundayım. Birkaç kez derin nefes alıp kendimi yatıştırmaya çalışıyorum. Kimse yeşil beyaz garson giysim içinde beni tanıyamaz. Biri karşıma çıkarsa diye senaryomu bile yazdım: Şampanya şişesini sürpriz olsun diye Bay Saville'in odasına bırakmak üzere bu kattayım.

Hadi. Daha fazla vakit kaybedemem.

Yavaşça kapıyı itiyorum, mavi halılı koridora adımımı atıyorum ve rahat bir nefes veriyorum. Boş. Bütün kat ölü. Herkes partiye çıkmış olmalı. Birkaç metre ileride birisinin telefonda konuşma sesini duyuyorum fakat gergince Arnold'm odasına doğru yürürken etrafındaki bütün odaların boş olduğunu fark ediyorum. Bütün duyularım kırmızı alarmla geçti. Hayatımda hiç bu kadar göze batıyor gibi hissetmemiştim.

Hayati nokta zamanımı iyi değerlendirmekte yatıyor. Bilgisayardan başlayacağım. Yoksa dosya dolabından mı başlasam. Bilgisayar açılırken çabucak bakarım. Ya da yok, önce masasındaki çekmeceleri arayacağım. BlackBerry'si orada olabilir. Bunu daha önce düşünmemiştim.

371

Dürüst olmak gerekirse, daha önce ofisi-aramak kısmı üzerine fazla kafa yormadım. Bir yanım bırakın Arnold'm ofisine sızmayı, binaya girebilmeyi bile hiç beklemiyordu. Yazışmalar olabilir. Ya da rakamlar. Ya da üzerinde 'Sakıncalı Bilgi' yazan bir disket hiç fena olmazdı-

Bir anda kalakalıyorum. Arkamdan sesler geliyor, birileri asansörden indi. Siktir. Görülmeden Arnold'm ofisine girmeliyim.

Panikleterek adımlarımı hızlandırıyorum. Arnold'm ofisine varıp kapıyı bir hışımla açıyor ve arkamdan kapatıp cam panelin arkasına çömeliyorum. Sesler yaklaşıyor. David Ellridge, Keith Thompson ve tanımadığım biri. Kapının önünden geçiyorlar, kılımlı bile kıpırdatmıyorum. Ve sesleri uzakta zayıflıyor. Tanrıya şükür.

Nefesimi veriyorum. Yavaşça ayağa kalkıp cam panelin arkasına bakıyorum. Kimseyi göremiyorum. Güvendeyim. Ancak o zaman arkamı dönüp odayı aramaya başlıyorum.

Bomboş.

Temizlenmiş.

Ağzım açık kalarak odada bir iki adım atıyorum. Masa boş. Raflar boş. Bir zamanlar çerçevelerin asılı

durduğu yerlerde iz kalmış. Bu odada yerdeki koli bandı ve panoda kalmış birkaç iğne dışında hiçbir şey yok.

İnanamıyorum. Tüm bu çabadan sonra. Buraya kadar gelmişken hem de. *Aranacak* hiçbir şey yok mu?

Ani bir ilhamla kutular olmalı, diye düşünüyorum. Evet. Her şey götürülmek üzere kutulanmıştır, hepsi

372

Sophie
Kinsella

dışarıdadır... Odadan çıkıp çılgınca etrafa bakmıyorum. Kutu mutsuz yok. Kasa yok. Hiçbir şey yok. Kabullemek gerek çok geç kaldım. Çok geç kaldım. Çaresizlikten bir yerleri yumruklamak istiyorum.

Nefesim daralarak odaya geri dönüp tekrar bakmıyorum. Her yeri kontrol etsem iyi olur. Her ihtimale karşı.

Masaya yürüyüp düzenli bir şekilde her çekmeceye bakıyorum, tek tek sonuna kadar açıp herhangi bir kâğıt kalmış mı diye elliyorum. Çöp kutusunu ters yüz edip sallıyorum. İlan tahtasının arkasına elimi sokuyorum. Ama hiçbir şey yok. Dosya dolabında da yok... gömme dolaplarda da...

"Affedersiniz?"

Donuyorum, elim hâlâ Arnold'ın dolabında. Siktir. *Siktir.*

"Evet?" Arkamı dönüyorum, saçımı yüzümden arkaya atıp yere bakıyorum. "Burada ne arıyorsun?"

Stajyer avukatlardan biri. Bili... soyadı neydi ya?

Benim için bir iki iş yapmışlığı da var. Sakin ol. Beni tanımadı.

"Bir şişe şampanya koyuyordum, efendim," diye mırıldanıyorum en ezik sesimle ve yere bıraktığım şi-

şeyi işaret ediyorum. "Beyefendiye sürpriz olacak. Nereye koyacağımı düşünüyordum."

"*Dolaba* değil herhalde," diyor Bili acımasızca. "Ben masaya bırakırım. Senin de bu katta olmaman gerekiyor."

"Ben de tam dönüyordum zaten, efendim." Başımı öne eğip çıkıyorum. Hastır be. Ucuz atlattım.

PASAKLI
TANRIÇA

373

Merdiven boşluğuna yollanıp alelacele basamakları iniyorum. Başka kimseye yakalanmadan binadan çıkma vakti geldi. Hiçbir şey bulamayacağım nasılsa. Arnold konusunda ne yapacağımı tanrı bilir ama sonra düşünürüm. Şu anda birincil eylem buradan çıkmak.

Merdiven kapısından koridora geçtiğim sırada parti tam gaz devam ediyor, koşa koşa giysilerimi bıraktığım odaya gidiyorum. Üstümü değişme zahmetine bile girmeyeceğim. Kıyafeti sonra da postalayabi-lirim-

"Trish?" Jan'ın sesi ensemde çınlıyor. "Sen misin?"

Siktir. İsteksizce arkamı dönüyorum. Biraz sıyrılmışa benziyor. "Hangi cehennemdeydin?"

"Imm... servis yapıyordum?"

"Hayır, yapmıyordun. Orada seni bir kere bile görmedim!" diye yapıştırıyor cevabı. "Bir daha benim için çalışamayacaksın. Şimdi, al şunları ve dik dur." Koluma küçük ekler pastaların durduğu koca bir tepsi koyup kapıdan partinin olduğu salona itekliyor.

Panikliyorum.

Yo. Oraya giremem. Hayatta olmaz.

"Elbette! Sadece önce birkaç... kokteyl peçetesi alayım..." diyerek geri dönmeye çalışıyorum ama yakama yapışıyor.

"Hayır, almıyorsun! Bu işi sen istedin! Şimdi çalış!"

Beni sertçe ittiriyor ve sendeleye sendeleye kalabalık odaya giriyorum. Kendimi arenaya itilen bir gladyatör gibi hissediyorum. Jan kapıda dikiliyor.

374

Sophie
«insello

kollarını göğsünde birleştirmiş. Kaçış yok. Bunu yapmak zorundayım. Tepsie daha sıkı sarılıp başımı eğiyorum -ve kalabalık odada ağır ağır ilerliyorum.

Doğal yürüyemiyorum. Bacaklarım takoz gibi. Ense kökümdeki saçlar sırlıslıkla; kan kulaklarıma akın ediyor. Pahalı takım elbiselere sürtünerek geçiyorum, bakışlarımı kaldırmaya cesaretim yok; dikkat çekirim diye duramıyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Yeşil beyaz bir üniformanın içindeyim ve eski meslektaşlarıma minik ekler pastalardan ikram ediyorum.

Ve asıl tuhaf olan kimse farkında değil.

Bir sürü el bana bakmadan tepside ekler aldı. Herkes gülmek ve sohbet etmekle meşgul. Uğultu muazzam.

Arnold'ı hiçbir yerde göremiyorum. Fakat buralarda bir yerde olmalı. Midem acı dolu sancılarla kasılıyor. Başka çarem yok; başımı kaldırıp odanın içine bakmacağım. Ama bunu göze alamıyorum. Onun yerine aynı tempoda dolanmaya devam ediyorum. Pier yerde tanıdık yüzler. Konuşmalara kulak kabartıyorum.

"Ketterman nerede?" diye soruyor biri.

"Bir günlüğüne Dublin'e gitti," diye yanıtlıyor Oliver Swan ve rahat bir nefes veriyorum. Eğer Ketterman burada olsaydı lazer gözleriyle beni kesinkes seçerdi.

"Ekler pasta. Enfes!"

Sekiz dokuz el aynı anda tepsime üşüşünce durup bekliyorum. Bir grup stajyer avukat. Stajyerlerin par tilerde hep yaptığı gibi beleş yemeğe saldırıyorlar

"Ah. Bir tane daha alacağım."

PASAKLI
TANRIÇA

375

"Ben de."

Kurtlanmaya başlıyorum. Burada kıpırtısız beklediğim sürece kendimi daha da ifşa olmuş gibi hissediyorum. Kaçamıyorum da. Elleri daha çok almak için atlıyor.

"Çilekli tartlardan daha var mı, biliyor musun?" diye soruyor çerçevesiz gözlüklü bir genç.

"Imm... bilmiyorum," diye mırıldanıyorum bakışlarımı yerden kaldırmadan.

Sıçtım. Şu anda beni inceliyor. Daha iyi görmek için eğilip yakından bakıyor. Saçımı da yüzüme düşürüyorum çünkü iki elim de dolu...

"Sen... Samantha Sweeting misin?" Hayretler içinde çocuk. "Bu sen misin?"

"Samantha Sweeting?" Kızların teki eklerini düşürüyor. Bir diğeri hayretle çenesini açıp elini ağzına götürüyor.

"Imm... evet," diye fısıldıyorum en sonunda yüzüme ateşler basarak. "Benim. Ama lütfen kimseye söylemeyin. Görülmek istemiyorum."

"Artık bu işi mi yapıyorsun?" Çerçevesiz gözlüklü çocuk şaşkınlık içinde. "*Garson* mu oldun?"

Stajyerler bana sanki Geleceğin Başarısız Avuka-lı Hayaleti'ymişim gibi bakıyor.

"O kadar da kötü değil." Gülümsemeye çalışıyorum zorla. "Bedava kanepede yatarsınız!"

"Yani tek bir hata yaptın ve her şey bitti mi?" diyerek yutkunuyor eklerini düşüren kız. "Hukuk kari-rrin sonsuza dek mahvoldu?"

"Eee... öyle de denebilir." Başımınla onaylıyorum. 'Ekler?'

376

Sophie
«insella

Fakat artık kimse aç görünmüyor. Hatta hepsi yer-şerdi.

"Ben en iyisi... masama döneyim," diye kekeliyor çerçevesiz gözlüklü genç. "Göze çarpan bir şey var mı diye kontrol edeyim..."

"Ben de," diyor kız kadehini bırakıp.

Stajyerlerden biri dişlerinin arasından, "Samantha Sweeting burada!" diyor yeni ortaklara. "Bakın! Gar-son olmuş!"

"Hayır!" diye atılıyorum. "Kimseye söyleme-"

Çok geç. Gruptaki herkes aynı utanç ve dehşet ifa-desiyle dönüp bana bakıyor.

Bir an o kadar utanıyorum ki yer yarılırsın, dibine gireyim istiyorum. Bu insanlar bir zamanlar birlikte çalıştığım insanlar. Bir zamanlar bana saygı duyan in-sanlar. Ve şu anda çizgili kıyafetler içinde onlara servis yapıyorum.

Ama sonra, yavaşça içimde savunmacı bir yan uyanıyor.

Hadi oradan be, diye düşünüyorum içimden. Neden garsonluk yapamayacakmışım?

"Selam," diyorum saçımı arkaya savurarak. "Tatlı alır mıydınız?"

Git gide daha çok insan bakışına hapsediliyorum. Fısıltıların odada gezindiğini duyuyorum. Diğer garsonlar da çevreme toplandı, beni süzüyorlar. Bütün kafalar bana dönüyor, sanki demiri çeken bir mıknatıs gibiyim. Aralarında tek bir dost yüz bile yok.

"Aman tanrım!" diyor biri. "Şu haline *bakın*."

"Burada *olmalı* mı ki?" diye viyaklıyor bir diğeri.

"Hayır," diyorum kendimi toplayıp. "Haklısın Olmamalıyım."

PASAKLI
TANRIÇA

377

Çıkmaya yelteniyorum ama etrafım sarılı. Bir yol bulamıyorum. Ve sonra midem kasılıyor. Kalabalığın arasında bir boşluktan tanıdık kıvrıkcık saçlı bir kafa seçiyorum. Tanıdık pembe yanaklar. Tanıdık, şen bir gülüş.

Arnold Saville.

Göz göze geliyoruz ve gülümsemeye devam etse de, bakışlarında farklı bir sertlik görüyorum. Özel bir öfke, sadece bana özel.

Ona bakarken midem bulanıyor. Neredeyse korkuyorum. Öfkesinden değil -ikiyüzlülüğünden. Herkesi kandırdı. Bu odadaki herkes için Arnold Saville Noel Baba'ya eş. Kalabalıkta bir yol açılıyor ve Arnold elinde bir kadeh şampanyayla bana doğru yaklaşıyor.

"Samantha," diyor tatlı tatlı. "Sence bu uygun mu?"

"Binaya girişimi yasakladın ya," diyorum tıslayarak.
"Başka çare mi bıraktın."

Tanrım. Yanlış cevap. Fazla çerez oldum. ■ Kendime hâkim olmalıyım yoksa konuşma sona erecek. Zaten yeterince dezavantajlı konumdayım, garson kılığında durmuşum, sanki zorla içeri alınan bir köpekmişim gibi herkesin gözü üstümde. Sakin, çelik gibi ve akıllı olmalıyım.

Ancak bu kadar zaman sonra Arnold'ı karşımda kanlı canlı görmek dengemi alt üst ediyor. Ne kadar sakın kalmaya çalışsam da olmuyor. Yüzüm yanıyor, göğsüm ağır ağır inip kalkıyor. Son haftaların tüm iluygulan ve travmaları bir anda bir nefret bulutu ile içimde bir volkan gibi patlıyor.

378

Sophie
Kinsella

"Beni kovdurdun." Kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "*Yalan* söyledin."

"Samanına, biliyorum çok zor günler geçiriyor olmalısın." Arnold sanki yaramaz bir öğrenciyle uğraşan bir müdür muavini havasında. "Ama gerçekten. .." Tanımadığım bir adama dönüp gözlerini deviriyor. "Eski çalışanlardan," diyor alçak sesle. "Akli dengesi bozuk."

Ne? Ne?

"Akli dengem falan bozuk değil!" diye bağıryorum dehşetle. "Sadece tek bir sorunun cevabını öğrenmek istiyorum. Çok basit. O hatırlatma notunu masama tam olarak ne zaman koydun?"

Arnold kulaklarına inanamamış gibi kahkaha atıyor.

"Samantha, emekli oluyorum artık. Sence zaman laman uygun mu? Birisi ondan kurtulabilir mi lüt fen?" diye de ekliyor yan taraftakilere.

"O yüzden ofise geri dönmemi istemedin, değil mi?" Sesim titriyor. "Çünkü seni sıkıştıracak soruları sorabilirim diye. Foyanı meydana çıkarabilirim diye."

Odada ufak bir gerginlik dolaşıyor. Hiç iyi değil İnsanların birbirlerine 'tanrı aşkına' ya da 'buraya na sil gelmiş?' diye mırıldandığını duyuyorum. İnanılınlık ya da ağırbaşlılık sağlamak istiyorsam şu anda susmalıyım. Ama susamıyorum.

"Ben hata yapmadım, değil mi?" Ona doğru yünüyorum. "Beni *kullandın*. Kariyerimi mahvettin, bütün hayatımın bir uçurumdan düşüşünü seyrettin..."

"Gerçekten," diye yapııştırıyor Arnold. "Bu şal çizmeyi aştı artık."

PASAKLI TANRIÇA

379

"Soruma cevap ver!" diye bağıriyorum arkasından. "O notu masama ne zaman koydun, Arnold? Çünkü ben son günden önce koyduğuna inanmıyorum."

"Tabii ki oradaydı." Arnold birden dönüyor, sıkılmış ve başından savarca konuşuyor. "28 Mayıs günü ofisine geldim." 28 Mayıs mı?

28 Mayıs da nereden çıktı? Niye ters bir şey seziyorum acaba?

"Sana inanmıyorum," diyorum çaresizce ve öfkeyle. "Sana inanmıyorum, tamam mı? Bana tuzak kurdun. Bence sen-"

"Samantha?" Biri hafifçe omzuma vuruyor, arkamı dönmemle güvenlik görevlisi Ernest'i görüyorum karşımda. Tanıdık ısırılmış gibi duran yüzü garip bir

şekilde yamulmuş. "Senden binayı terk etmeni rica edeceğim."

Aşağılandığımı hissediyorum. Beni cidden dışarı mı atıyorlar? Hayatımın yedi yılı boyunca resmen burada *yaşadıktan* sonra mı? Son enerjimin de zayıfladığını hissediyorum. Sıcak öfke gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

"Çık lütfen, Samantha," diyor Oliver Swan bana acıyarak. "Kendini daha fazla rezil etme."

Birkaç saniye ona bakıyorum, sonra bakışlarımı lek tek diğer kıdemli ortaklarda gezdiriyorum.

"İyi bir avukattım," diyorum sesim titreyerek. "İyi iş çıkarıyordum. Hepiniz biliyorsunuz. Ama beni silip ittiniz, hiç var olmamışım gibi." Boğazımdaki yum-ı uyu geri itiyorum. "Eh, siz kaybedersiniz."

380

Sophie
Kinsella

Odada çıt çıkmıyor, ekler tepsisini en yakındaki masaya bırakıp çekip gidiyorum. Ben kapıdan geçtiğim saniye arkamdan canlı bir konuşmanın başladığını duyuyorum.

Emest ile birlikte asansörden sessizce iniyorum. Tek kelime edersem gözyaşlarına boğulabilirim. Planımı bu kadar berbat ettiğime inanamıyorum. Yeni bir şey bulmayı başaramadım. Tanındım. Bütün personelin önünde kendimi kaybettim. Artık eskisinden de büyük bir şakayım.

Binadan çıkınca cep telefonumu kontrol ediyorum. Nat mesaj atmış, nasıl gidiyor diye soruyor. Birkaç kere okuduysam da cevap yazmaya halim yok. Geiger'larm

evine geri dönmeye de halim yok. Trene yetişebilirim belki ama bu gece onları çekemem.

Otomatik pilota alıp metroya iniyorum. Karşımdaki camda yüzümü görebiliyorum, solgun ve ifadesiz. Tüm yol boyunca kafam uğulduyor. 28 Mayıs. 28 Mayıs.

Apartmanıma varana kadar cevabı bulamıyorum 28 Mayıs. Chelsea Çiçek Gösterisi. Tabii ya. 28 Mayıs günü hep birlikte Chelsea'deydik, Arnold, Kette rnan, Guy ve ben, ortaklarla bir eğlencedeydik. Aı nold, Paris'ten gelip doğruca eve getirilmişti. Ofisi bile uğramadı o gün.

Yalan söyledi. Tabii ki yalan söyledi. İçimde yoi .gun bir kızgınlık yükseliyor. Fakat artık yapabilen ğim hiçbir şey yok. Bana kimse inanmaz. Hayatınım geri kalanımı herkes hatanın bende olduğunu düşün rek yaşayacağım.

PASAKLI
TANRIÇA

38

Kendi katıma çıkıyorum, anahtarlarımı aranırken Bayan Farley nin beni duymaması için dualar ediyorum, uzun, sıcak bir banyo yapmayı planlıyorum. Ve sonra tam kapımın önüne gelirken duruyorum. Birkaç saniye kıpırdamadan duruyorum, beynim yine fikirler üretiyor.

Yavaşça dönüp asansöre yöneliyorum. Bir şans daha var. Kaybedecek bir şeyim yok ne de olsa.

İki kat yukarı çıkıp asansörden iniyorum. Neredeyse benim katımın tıpa tıp aynısı, aynı halı, aynı duvar kâğıdı, aynı lambalar. Yalnızca kapıda farklı numaralar yazıyor. 31 ve 32. Hangisini istediğimi hatırlayamadığımdan sonunda 31'de karar kılıyorum.

Paspası daha yumuşak. Yere çöküyorum, çantamı koyuyorum, kapıya dayanıp beklemeye başlıyorum.

Ketterman asansörün kapısında belirttiğinde yorgunluktan ölmüş vaziyetteyim. Tam üç saattir burada oturuyorum, tek lokma yemedim, içmedim. Bitkin ve perişanım. Ama onu görünce ayaklanıyorum ve tansiyonum düşer gibi olunca duvara tutunuyorum.

Ketterman bir an gözlerine inanamıyor. Sonra her /amanki taşımış yüz ifadesini buluyor.

"Samantha. Burada ne yapıyorsun?"

Orada dikilirken acaba ofise gittiğimi duydu mu diye merak ediyorum. Duymuş olmalı. Hikâyenin ayrıntılarım da duyacaktır. Gerçi hiçbir şey belli etmiyor ya.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar ediyor. Bir İmde devasa, metal bir evrak çantası var ve yapay ışık altında suratı gölgeli.

382

Sophie
Kinsella

Ona doğru bir adım atıyorum. "Biliyorum, görmek istediğin son kişiyim." Ağrıyan alınımı ovuşturuyorum. "İnan bana, ben de burada olmaya meraklı değilim. Şu dünyada yardım isteyebileceğim en son insan... sensin. En son insansın."

Bir saniye susuyorum. Ketterman gözünü bile kırpmıyor.

"Yani buraya gelme nedenim, sana gelmemin nedeni... bunu sana ispatlar herhalde." Ona çaresiz bakıyorum. "Ciddiyim. Sana anlatmam gereken bir şey var, dinlemek zorundasın. Dinlemek zorundasın."

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor. Dışarıda bir araba bir yere çarpıyor, birisi canlı bir kahkaha atıyor. Ketterman'ın yüzü hâlâ kaskatı. Ne düşündüğünü anlamak olanaksız. Sonra nihayet cebine uzanıp anahtarını çıkarıyor. Yanımdan geçiyor, 32 numaranın kapısını açıyor ve en sonunda dönüyor.

"İçeri gel."

Uyanır uyanmaz ilk gördüğüm şey çatlak bir tavan. Gözlerim odanın bir köşesindeki devasa örümcek ağına takılıyor, sonra duvarda aşağı iniyorum, derme çatma bir raf, üzeri kitaplar, kasetler, mektuplar, eski Noel süsleriyle dolu ve çıkarılmış garip bir iç çamaşırı var.

Bu dağınıklığın arasında yedi yıl nasıl yaşamışım?

Nasıl *fark etmemişim*?

Üstümdeki örtüyü itiyorum, yataktan kalkıp sulanmış gözlerle etrafıma bakıyorum. Ayağımın altındaki halı tozdan pütür pütür olmuş, görünce yüzümü ekşitiyorum. Elektrikliyle güzelce alınması gerek. Sanırım para değirmeni durunca temizlikçi de gelmeyi bıraktı.

Her tarafta yere atılmış giysiler var, biraz bakmaktan sonra bir gecelik buluyorum. Üzerime geçirip mutfığa yollanıyorum. Buranın ne kadar soğuk, boş ve yalın olduğunu da unutmuşum. Dolap tabii ki tam lakır. Bir papatya çayı buluyorum, çaydanlığa su koyuyorum ve bir bar taburesine tüneyip karşımdaki tuğla duvara bakıyorum.

Saat dokuz on beş. Kettermen ofise gidiyordur. Bir şekilde harekete geçecek. Sinirlerimin kalkmasını bekleyerek duruyorum... ama kalkmıyorlar. Tuhaf bir sakinliğim var. Artık benden çıktı; yapabileceğim hiçbir şey yok.

Beni dinledi. Gerçekten dinledi, sorular sordu ve bana bir fincan çay ikram etti. Bir saatten uzun kaldım evinde. Ne düşündüğünü ya da ne yapacağını söylemedi Kettermen. Bana inanıp inanmadığını bile söylemedi. Ama içimden bir ses inandı diyor.

Tam çaydanlıktaki su kaynıyor, aynı anda zil çalıyor. Önce tereddüt ediyorum, ardından sabahlığıma sarınıp hole yürüyorum. Delikten bakınca Bayan Far-ley'nin elleri kolları paketlerle dolu, bana baktığını görebiliyorum.

Herhalde o. Başka kim olacaktı?

Kapıyı açıyorum.. "Merhaba Bayan Farley."

"Samantha, sen olduğunu tahmin *etmiştim*" diyor heyecanla. "Bunca zaman sonra! Hiç haberim yoktu... Ne düşüneceğimi bilemedim..."

"Uzaktaydım." Gülümsüyorum. "Uzak bir yere gittiğimi size bildiremedim, kusura bakmayın. Kendim de bilmiyordum ki zaten."

"Anladım." Bayan Farley'nin gözleri fıldır fıldır, sarı saçlarımda, yükümden dolaşüyor, sonra başka ipucu ararcasına eve dönüyor.

"Paketlerimi aldığınız için teşekkürler." Kollarımı uzatıyorum. "Alayım mı..."

"Ah! Elbette." Elime iki torba ve karton bir kutu koyuyor, hâlâ meraktan çatlamak üzere. "Herhalde bu yüksek mevkili işl'r siz kızları önceden haber vermeden yurtdışına göa deriyor..."

PASAKLI
TANRIÇA

385

"Yurtdışında değildim." Kutuları yere koyuyorum. "Tekrar teşekkürler."

"Ah, hiç dert değıl canım! Nasıl olduğunu bilirim, insan bazen... aile sorunlarıyla uğraşır?" diyor sorarcasına.

"Ailemle zor günler de geçirmedim," diyorum ki-barca.

"Elbette!" Boğazını temizliyor. "Eh, neyse. Artık döndün ya. Artık... yaptığın şey neyse."

"Bayan Farley," diyorum yüz ifademi bozmamaya çalışarak. "Nerede olduğumu bilmek ister misiniz?"

Bayan Farley dehşetle tepki veriyor. "Aman! Yok! Beni hiç ama hiç ilgilendirmez! Gerçeklen dc iklimin *ucundan* geçmez... Benim içeride işim vardı..." Geri çekilmeye başlıyor.

"Tekrar teşekkürler!" diye sesleniyorum kadın evine girerken.

Kapıyı kapatır kapatmaz telefon çalıyor. Ahizeyi kaldırıırken birden geçen haftalarda bu numarayı acaba kaç insanın çaldırdığını merak ediyorum. Makine mesajlarla dolmuş ama ilk üçünü dinledikten sonra, İlçii de annemden ve üçü de birbirinden öfkeli olunca, * a/geçiyorum.

"Alo?"

"Samantha," diyor bir işadamı sesi. "Ben John ı etterman."

'Ah." Kendime rağmen sinirlerimin zıpladığını Kİ
'ediyorum. "Selam."

"Bugün müsait olmanı rica edecektim. Bazı insan-ırltl
konuşman gerekebilir." İnsanlarla mı?"

386

Sophie

«insella

Kısa bir sessizlik oluyor, ardından Kettermen,
"Müfettişler," diyor.

Aman tanrım. Aman *tanrım*. İçimden havayı yum-
ruklamak ya da hıçkırıklara boğulmak falan geliyor.
Yine de serinkanlı duruşumu koruyorum.

"Yani bir şey buldunuz mu?"

"Henüz bir cevap veremem." Kettermen her za-
manki gibi mesafeli ve resmi. "Sadece bugün müsaiti
olduğunu bilmem gerekti."

"Elbette. Nereye gitmem gerekecek?"

"Buraya, Carter Spink ofislerine gelmeni isteyece
ğiz," diyor hiçbir alaycılık olmaksızın.

Elimdeki telefona bakıyorum, katıla katıla gülmek
istiyorum. Dün kovulduğum aynı Carter Spink'ten mi
bahsediyorsun? diyecek gibi oluyorum. Girmem ya
saklanan Carter Spink ofislerine mi?

"Seni ararım," diye ekliyor Kettermen. "Cep tele
fonun yanında olsun. Birkaç saat geçebilir."

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Ve lütfen rica
ediyorum cevap ver, ayrıntıları anlatmak zorunda
değilsin ama... teorim doğru muymuş?"

Hatta bir tıkırtı oluyor. Nefes alamıyorum.

"Bütün ayrıntılarıyla değil," diyor Kettermen en
sonunda ve içimde sancılı bir zafer heyecanı duyuyuy
rum. Demek ki bazı ayrıntılarda haklıydım.

Hat kesiliyor. Ahizeyi yerine koyup holdeki ayna da yansımama bakıyorum. Yanaklarım al al, gözlemi parlıyor.

Haklıydım. Ve bunu biliyorlar.

Ansızın aklıma geliyor, bana eski işimi teki il >■■' çekler. Ortaklık teklif edecekler. Düşüncesi bile I

PASAKLI
TANRIÇA

387

canlanmama yetiyor -aynı zamanda da garip bir korku duyuyorum.

O köprüyü de sırası gelince geçerim.

Mutfağa yürüyorum, heyecandan yerimde duramıyorum. Önümüzdeki birkaç saat ne halt yiyeceğim? Papatya çayı poşetimin üstüne sıcak su döküyorum, birkaç saniye kaşıkla karıştırarak çayı izliyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor.

Dışarı çıkıp ihtiyacım olanları almam sadece yinni dakika sürüyor. Margarin, yumurta, un, vanilya, toz şeker. Pişirme kapları. Mikserler. Ölçü seti. Kısacası her şey. Mutfağımın ne kadar alet yoksunu olduğuna *inanamıyorum*. Burada nasıl yemek pişiriyordum?

Pişirmiyordum ki.

Mutfak önlüğüm yok, eski bir gömlekle idare ediyorum. Karıştırma kâsem yok, almayı da unutmuşum, o yüzden de hediye gelen bir aromaterapi setinin plastik leğenini kullanıyorum. Bir saat çırpıttıktan ve karıştırdıktan sonra bir pasta yapıyorum. Üç katlı vanilyalı kek arasında yağlı ve limonlu krema, üzerine de şekerden çiçekler.

İçimde bir tatmin duygusuyla birkaç saniye eserime hakıyomm. Bu hayatımda yaptığım beşinci pasta ve ilk seferimde de iki katlıdan yüksek yapmıştım. Eski gömleğimi çıkanyorum, telefonum cebimde mi diye konimi edip pastayı alıyorum ve evden çıkıyorum.

Bayan Farley kapıyı açıp da beni görünce küçük dilini yutmuşa dönüyor.

"Selam!" diyorum. "Sana bir şey getirdim. Paketlerimle ilgilenmene teşekkür etmek için."

388

Sophie Kinsella

"Ah!" Kadın pastaya hayretler içinde bakıyor. "Samantha! Bu çok pahalı olmalı!"

"Almadım ki," diyorum gururla. "Yaptım." Bayan Farley'nin nutku tutuluyor adeta. "*Yaptın* mı?"

"Hı hı." Gülüyorum. "İçeri koyup kahve yapayım mı?"

Bayan Farley şaşkınlıktan cevap bile veremiyor, ben de yanından geçip gidiyorum. Ne utanç vericidir ki buraya daha önce hiç girmedigimi fark ediyorum. Onu üç yıldır tanımama rağmen eşliğinden ileri bir adım atmamışım. Evi tertemiz, her tarafta küçük yan sehpa, antikalara ve orta sehpa bir kâse dolusu gül yaprağı duruyor.

"Siz oturun," diyor. "Ben ihtiyacım olanı mutfakta bulurum." Hâlâ şaşkınlık içindeki Bayan Farley yüksek bir kanepeye çöküyor.

"Hiçbir şeyi *kırmanû* Süt ister misiniz? Ve hindistan cevizi tozu?"

On dakika sonra elimde iki kahve ve pastayla birlikte mutfaktan çıkıyorum.

"Buyurun." Bayan Farley'ye bir dilim kesiyorum "Bakalım beğenecek misiniz."

Bayan Farley tabağı alıp birkaç saniye bakakalı yor.

"Bunu sen yaptın," diyor sonunda da.

"Evet!"

Bayan Farley ağzına bir lokma atıyor. Sonra duruyor. Son derece gergin görünüyor.

"Zehirlenmezsiniz!" deyip kendi dilimimden M yorum. "Gördünüz mü? Nasıl yemek pişirileceğini hı liyorum! Gerçekten!"

PASAKLI
TANRIÇA

389

Son derece dikkatle Bayan Farley de küçük bir ısırık alıyor. Çiğnerken gözleri açılıyor. "Çok... lezzetli! Çok hafifi Bunu gerçekten sen mi yaptın?"

"Yumurta beyazlarını ayrı bir kaptı çırpıttım," diye anlatıyorum. "O zaman pasta daha hafif oluyor. İster-seniz tarifini verebilirim. Kahve de alın." Fincanlardan birini uzatıyorum. "Süt için elektrikli çırpıcıyı kullandım, sakıncası yoktur umarım. İyi çalışıyormuş."

Bayan Farley sanki kuşdili konuşuyormuşum gibi bakıyor gözlerime.

"Samarıtha," diyor en sonunda. "Son birkaç haftadır neredeydin?"

"Ben... uzakta bir yerdeydim." Gözlerim kenardaki masada duran toz bezi ve parlaticıya takılıyor. Kapıyı çaldığımda temizlik yapıyordu herhalde. "Yerinizde olsam o toz bezini kullanmazdım," diye ekliyorum kibarca. "Daha iyisini önerebilirim."

Bayan Farley fincanını elinden bırakıp öne eğilerek oturuyor. Alnı endişeyle kırışmış. "Samantha, bir tür tarikata falan katılmadın, değil mi?"

"Hayır!" Elimde olmadan bir kahkaha atıyorum. "Sadece... farklı bir işte çalıştım. Daha kahve alır mısınız?"

Mutfığa gidip biraz, daha süt çırpıyorum. Oturma odasına döndüğümde Bayan Farley de ikinci dilimine başlamış bulunuyor.

"Çok güzelmış," diyor ağzı dolu. "Teşekkür ederim."

"Eh, şey..." Çekingence omuz silkiyorum. "Bana her zaman göz kulak olduğunuz için teşekkürler."

Bayan Farley pastasını bitiriyor, tabağını sehpayaya koyuyor ve bana birkaç saniye bakıyor, başı kuş gibi kenara eğik.

390

Sophie
«insella

"Tatlım," diyor en sonunda, "nereye gittin, ne yaptın bilmiyorum. Ama bu iş her neyse, seni değiştirmiş."

"Biliyorum, saçım değişti..." diye başlıyorum ama Bayan Farley başım iki yana sallıyor.

"Seni eskiden de görürdüm, telaşla eve girer çıkardın, geceleri geç gelirdin, her zaman çok *yorgun* görünürdün. Hep dertliydin. Ben de hep senin... boş bir kabuk gibi göründüğünü düşünürdüm. Kurumuş bir yaprak gibi. Kuru bir kabuk gibi."

Kuru bir yaprak mı? diye düşünüyorum haksızlığa karşı sinirlenir gibi. *Kuru bir kabuk mu?*

"Ama şimdi çiçek açmışsın! Daha sıkı görünüyorsun, daha sağlıklı... daha mutlu..." Fincanını da bırakıp öne eğiliyor. "Her ne yapıyorsan tatlım, sana yaramış."

"Ah. Şey, teşekkürler." Utangaçça gülümsüyorum. "Sanırım daha farklı hissediyorum. Bu günlerde bira/ daha rahatım." Bir yudum kahve içip arkama yaslanıyorum, kahvenin tadını alıyorum. "Eskisinden daha hayat doluyum... eskisinden daha *dikkatliyim* artık..

"Telefonunun çaldığına dikkat etmiyorsun ama," diyerek cebimi gösteriyor Bayan Farley.

"Ah!" diyorum şaşırarak ve telefona sarılıyorum "Açmam gerek. Affedersiniz."

Telefonu açar açmaz Kettermann'ın sesini duyuyorum.

"Samantha."

Carter Spink ofislerinde üç saat geçirdim. !••
ro'dan bir adamla, iki eski ortakla ve Third l'm
Bankası'ndan bir adamla karşılıklı konuştum ı

PASAKLI
TANRIÇA

39

vakti geldiğinde aynı şeyleri aynı boş ve dikkatli yüz-
lere tekrar etmekten içim kurumuştum. Ofis ışıkları baş-
şımı ağrıtıyordu. Buranın ne kadar havasız ve kuru bir
yer olduğunu unutmuşum.

Hâlâ tam olarak neler döndüğünü keşfedebilmiş
değilim. Avukatlar ne kadar ketum. Birinin Arnold'ı
evinde görmeye gittiğini biliyorum, o kadar. Yine de
kimse itiraf etmese de haklı olduğumu biliyorum. I
laklı çıktım.

Son görüşmenin ardından, içinde bulunduğum
odaya bir tabak sandviç getirildi, yanında bir şişe soda
ve kek. Ayağa kalkıyorum, gerinip cama yürüyorum.

Kendimi burada bir tutsak gibi hissediyorum. Kapı tıklatılıyor ve Ketterman odaya giriyor.

"Benim işim bitmedi mi daha?" diyorum. "Saatlerdir buradayım."

"Seninle tekrar konuşmamız gerekebilir." Sandviçleri işaret ediyor. "Yesene."

Bu odada bir saniye daha kalamam. En azından
I uçaklarımı uzatmam şart.

"Ben çıkıp biraz hava alayım," deyip karşı gelme-
line fırsat vermeden kendimi odanın dışına atıyorum.

Bayanlar tuvaletine girdiğimde içerideki kadınla-
nın hepsi susup bana bakıyor. Bir kabine atıyorum ve
dışarıdaki heyecanlı fısıltıları, mırıl mırıl konuşmaları
dinliyorum. Tekrar çıktığımda bir kişi bile banyodan
ayrılmamış. Bütün gözleri üzerimde hisseli biliyorum,
spot ışıkları gibi.

"Geri mi döndün, Samantha?" diyor Lucy adında-
I bir ortak.

"Pek sayılmaz." Lavaboya dönüyorum, herkesin "/it
üstümde, biliyorum.

392 Sophie
«insella

"Ne kadar *farklı* görünüyorsun," diyor bir başka kız.
"Kolların!" diyor Lucy ellerimi yıkarken. "Ne kadar
bronzlar. Yanmışlar. Bir spa merkezine mi gittin?"

"Eee... hayır." Gizemli bir gülücük atıyorum. "Ama
sağol. Eee, hayat nasıl gidiyor?"

"Güzel." Lucy birkaç kez kafa sallıyor. "Gerçek ten
çok yoğun. Geçen hafta altmış altı saat çalıştım. İki
gece sabahladım."

"Ben de üç gece," diye ekliyor başka bir kız. Ga yet
doğal konuşuyor ama yüzündeki gurur bariz. Ve

gözlerinin altındaki koyu mor halkalar da. Ben de mi eskiden böyle görünüyordum? Soluk benizli, gergin ve ifadesiz?

"Harika!" diyorum kibarca ve ellerimi kuruluyu run. "Benim gitmem gerek. Görüşürüz."

Bayanlar tuvaletinden çıkıp yeniden toplantı oda sına yürüyorum, kendi düşüncelerime dalmışken bil ses duyuyorum.

"Aman tanrım, *Samantfia*!"

"*Guy*'V Şaşkınlıkla kafamı kaldırdığımda korid" run bir ucundan alelacele bana yürüdüğünü görüy run. Çok zinde görünüyor, yanmış ve gülüşü her /11 mankinden daha baş döndürücü.

Guy'ı görmeyi hiç ummuyordum. İşin aslı, bini dengem bozuluyor.

"Şu haline bak!" Omuzlarımı sıkı sıkı kavrayıp yüzümü inceliyor. "Müthiş görünüyorsun."

"Hong Köng'dasın sanıyordum."

"Bu sabah döndüm. Durumun özetini az. om <■ rendim. Samantha, inanamıyorum ya." Sesim al yor.

"Bütün bunları bir tek sen çakabilirdin zai *nold* ya.

Kafayı yedim resmen. Herkes öyle. B

PASAKLI

393

TANRIÇA

se," diye ekliyor sesini daha da alçaltarak. "Belli ki kokusu daha çıkmadı."

"Ben daha 'durumun' ne olduğunu bile bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Kimse bana bir şey anlatmıyor ki."

"Anlatacaklar." Guy cebine uzanıyor, Black-Berry'sini çıkarıp gözlerini kısarak bakıyor. "Şu anda

bu aym gözbebeği sensin. Başından beri biliyordum." Başını kaldırıyor. "Hata yapmadığını biliyordum."

Bakakalıyorum. Bunu nasıl der?

"Hayır, bilmiyordun," diye cevap veriyorum en sonunda. "Hayır, bilmiyordun. Hatırlarsan, bana herkes hata yapar demiştin. Bana 'güvenilmez' olduğumu söyledin."

İçimde eski kırgınlıkları ve aşağıılanmanın acısını hissediyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Ben sana *diğer* insanlar hata yaptığını söylüyordum dedim." Guy BlackBerry'sine bir şeyler yazmayı bırakıp bana bakıyor. "Kahretsin Samantha. Ben seni savundum. Senin tarafındaydım. İstedğin kişiye sor!"

Ya, tabii. Eminim. O yüzden evinde kalmamı istemedin.

Ama hiçbir şey demiyorum. Daha fazla uzatmak istemiyorum. Geçmişe mazi.

"İyi," diyorum en sonunda. "Neyse."

Birlikte koridorda yürümeye başlıyoruz, Guy hâlâ BlackBerry'sine gömülmüş vaziyette. Tanrım, bu şeye bağımlı olmuş resmen, diye düşünüyorum biraz sinir olarak.

"Eee, sen hangi cehenneme kayboldun bakalım?" 'onunda tuşlara basmayı bırakıyor. "Bunca zaman neler yaptın? Gerçekten *garson* olmadın, değil mi?"

394

Sophie
Kinsella

"Hayır." Surat ifadesini görünce ister istemez güliyorum. "Olmadım. Bir iş buldum."

"Çabuk toparlanacağını biliyordum." Tatminle kafa sallıyor. "Seni kim işe aldı?"

"Ah... tanımazsın," diyorum duraklayıp.

"Ama aynı alandasin, değil mi?" BlackBerry'sini kaldırıyor. "Aynı işi yapıyorsun yani?"

Birden kendimi mavi naylon üniformamın içinde Trish'in banyosunu silerken hayal ediyorum.

"Eee... aslına bakarsan, pek sayılmaz." Bir şekilde hiç istifimi bozmuyorum.

Guy oldukça şaşırıyor. "Hâlâ bankacılık hukuku yapıyorsun, değil mi? Tamamıyla değişik bir bölüme geçtiğini söyleme sakın?" Birden aklı karışmış görünüyor. "Ticaret hukukuna geçmedin, değil mi?"

"Imm... yok, ticaret hukuku değil. Gitsem iyi olur." Sözüünü kesip toplantı odasının kapısını açıyorum. "Sonra görüşürüz."

Sandviçlerimi yiyip sodamı içiyorum. Yarım saat kimse bana dokunmuyor. Ölümcül bir hastalık nedeniyle karantinaya alınmış gibiyim. En azından insan bir iki dergi verir. Trish'in bitmek bilmez *Heat* ve *Hello* dergileri sayesinde şu aralar dedikoduya da sardım biraz.

En sonunda kapı çalınıyor ve Kettermen içeri giriyor.

"Samantha, seninle kurul odasında görüşmek istiyoruz."

Kurul odası mı? Hadi canım.

Kettermen'i koridorlar boyunca takip ediyorum, önünden geçtiğimiz herkesin fısıldaşıp birbirini dürt

PASAKLI
TANRIÇA

395

tüğünün farkındayım. Kettermen kurul odasının devasa kapılarını açıyor ve içeri giriyorum, ortakların yarısı

içeride ayakta durmuş, beni bekliyor. Ketterman kapıyı kapatıyor, kimsenin çıtı çıkmıyor. Guy'a bakıyorum, bana yüreklendirircesine gülüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Konuşmam mı gerekiyor? Talimatları kaçırdım mı acaba? Ketterman da ortakların arasına katılıyor. Ve bana dönüyor.

"Samanlha, bildiğin gibi... son olayların soruşturulması devam ediyor. Kesin sonuçlar henüz belli olmadı." Duruyor, gergin görünüyor, diğerlerinin de birbirine ciddi bakışlar attığını görüyorum. "Ancak bir karara vardık. Sana haksızlık edildi."

Hayretten ağzım açık kalarak ona bakıyorum. *Kabul* mu ediyor? Bir avukata hata yaptığını kabul ettirmek bir film yıldızına liposuction yaptığını itiraf ettirmekten farksızdır.

"Anlamadım?" diyorum onu tekrarlamaya zorlayarak.

"Sana haksızlık edildi." Ketterman kaşlarını çatıyor, konuşmanın bu kısmından hoşlanmadığı belli. Kıkır kıkır gülmek istiyorum. "Ben mi... haksızdım?" deme cesaretinde bulunuyorum şaşkın görünecek.

"Haksızlık edildi!" diye yapıştırıyor Ketterman. "Sana haksızlık edildi!"

"Ah, haksızlık *edildi*. Evet, teşekkür ederim." Ki-barca gülümsüyorum. "Anladım."

Aklımdan bana muhtemelen ekstra bir iş teklif edecekleri geçiyor. Ya da izin.

"Ve bu yüzden." Ketterman duruyor. "Sana şirkette tam eşitlik hakları içeren ortaklık teklif ediyoruz. Etkin ve hemen."

Öylesine şaşıyorum ki neredeyse olduğum yere çömelip kalacağım. *Tam eşitlik hakları içeren ortaklık mı ?*

Ağzımı açıyorum fakat konuşamıyorum. Sersemle-
şiyorum. Oltaya takılmış bir balık gibi çaresizce etrafı-
ma bakıyorum. Tam eşitlik haklarıyla donatılmış ortak-
lar zirvenin de zirvesinde olanlardır. Hukuk alanındaki
en prestijli iştir. Bunu hiç, *hayatta* beklemiyordum.

"Aramıza yeniden hoş geldin Samantha," diyor
Greg Parker.

"Yeniden hoş geldin," diye tekrar ediyor birkaçı
daha. David Ellridge bana sıcak bir gülücük atıyor.
Guy başparmağını havaya kaldırıyor.

"Şampanyamız var." Ketterman, Guy'a bakıp kafa
sallıyor ve Guy çift kanatlı kapıları açıyor. Bir sonraki
saniye Ortaklar Yemek Salonu'ndan iki garson kız
şampanya kadehleriyle dolu bir tepsiyle içeri giriyor.
Biri elime bir kadeh tutuşturuyor.

Her şey çok hızlı geliyor. Bir şey söylemek zo-
rundayım.

"Eee... affedersiniz?" diye sesleniyorum. "Kabul
edeceğim demedim ki daha."

Bütün oda taş kesiliyor, sanki bir film karesini
dondurmuş gibiyim.

"Anlamadım?" Ketterman bana dönüyor, yüzünder
inanmadığını gösteren bir ifade.

Aman tanrım. Bunu hoş karşılayacaklarındın emin
değilim.

"Mesele şu ki..." Durup şampanyamdan bir yudum içiyorum ve bunu söylemeyi nasıl becersem diye cesaretimi topluyorum.

Sabahtan beri aklımda, tekrar tekrar düşündüm. Carter Spink ortaklığı yetişkin yaşamımdaki tek hayalimdi. Parlayan ödül. Daima istediğim her şey buydu.

Sadece... istediğimi bilmediğim şeyler hariç. Birkaç hafta öncesine kadar hiçbir fikrim olmayan şeyler. Temiz hava gibi. Boş akşamlar gibi. Sorumluluksuz hafta sonları. Arkadaşlarla program yapmak gibi. İşim bittikten sonra bir pub'da oturup elma şarabı içmek, yapacak bir şeyin olmaması, düşünecek bir şeyin olmaması, başında bekleyen bir görev olmaması.

Bana tam eşitlik haklarıyla donanmış ortaklık da teklif etseler bir şey değişmez. Beni değiştiremez. Bayan Farley haklıydı: Ben çiçek açtım. Artık kuru bir kabuk değilim.

Neden yeniden kuru bir kabuk olmaya geri döneyim ki?

Boğazımı temizleyip odada etrafıma bakıyorum.

"Bu kadar müthiş bir fırsat sunulması büyük bir onur," diyorum ciddiyetle. "Ve müteşekkirim. Gerçekten. Ancak... buraya geri dönmemin sebebi işimi geri almak değildi. Adımı temize çıkarmaktı. Hata Yapmadığımı kanıtlamaktı." Guy'a bir bakış atmadan duramıyorum. "Gerçek şu ki, Carter Spink'ten ayrıldığım günden beri... şey... hayatıma devam ettim. Bir

işim var. Çok da seviyorum. O yüzden teklifinizi ¹ ıbul
etmeyeceğim."

398

Sophie
Kinsella

Şaşkınlık sessizliği.

"Teşekkürler," diye ekliyorum kibarca. "Ve... ee-e...
şampanya için de teşekkürler."

"Ciddi mi?" diyor birisi arkalardan. Kettermen ve
Ellridge birbirlerine kaşlarını çatarak bakıyor.

"Samantha," diyor Kettermen öne çıkarak, "başka
yerde de fırsatlar sunulmuş olabilirsin. Ama sen bir
Carter Spink avukatısın. Burada stajyerliğini yaptın,
buraya aitsin."

"Eğer mesele maaşsa," diye ekliyor Ellridge, "şu
anki aldığına eş bir şeyler düşünebiliriz..." Guy'a ba-
kıyor. "Hangi hukuk bürosuna geçmiş?"

"Neredeysen söyle, kıdemli ortaklarla konuşurum,"
diyor Kettermen işadamlı edasıyla. "İnsan kaynakları
yöneticisi... kim uygunsu artık. Hallederiz. Bana
numarayı verirsen." BlackBerry'sini çıkarıyor.

Dudağımın kenarı kıvrılıyor. Gülmemek için ken-
dimi zor tutuyorum.

"İnsan kaynakları yöneticisi yok," diye açıklıyorum.
"Kıdemli ortak da."

"Kıdemli ortak yok mu?" Kettermen sabırsız gö-
rünüyor. "Nasıl olur da kıdemli ortak olmaz?"

"Ben size avukatlık yapıyorum demedim ki."

Sanki dünya dümdüzdür dedim. Hayatımda hiç bu
kadar şaşkın yüzü bir arada görmemiştim.

"Avukatlık... yapmıyor musun?" diyor Ellridge en
sonunda. "O halde ne iş yapıyorsun?"

Lafın buraya gelmemesini umuyordum. Ama öte yandan, neden gizleyeyim ki?

"Bir evde hizmetçilik yapıyorum." Gülüyorum.

PASAKLI

399

TANRIÇA

"'Hizmetçi' mi?" Ellridge bana bakakalıyor. "Somu gidericilik için kullanılan yeni jargon bu mu? Bu ı'lılünç meslek adlarına yetişemiyorum."

"Başkalarının isteklerine mi uyuyorsun?" diyor Kettermann. "Bunu mu demek istedin?"

"Hayır, onu demek istemedim," diyorum sabırla. "Bir evde hizmetçiyim. Yatak yapıyorum. Yemek pişiriyorum. Domestik işler yanı."

Bir dakika boyunca kimse kılını kıpırdatmıyor. Tanrım, keşke bir kameram olsaydı. *Yüzleri*.

"Yani gerçek anlamda... *hizmetçi* misin?" diye kekeliyor Ellridge en sonunda.

"Hi hı." Saatiime bakıyorum. "Ve hayatımdan memnunum, rahatım ve mutluyum. Hatta artık dönmem gerekiyor. Teşekkürler," diye ekliyorum Kettermann'a bakarak, "beni dinlediğin için. Bunu yapan tek insandın."

"Teklifimizi geri mi çeviriyorsun?" diyor Oliver Swan hayretler içinde.

"Teklifinizi geri çeviriyorum." Özür dilercesine omuz silkiyorum. "Üzgünüm. Hepiniz hoşçakalın."

Odadan çıkarken bacaklarımmın titrediğini hissediyorum. İçim çıldırmaya başlıyor. *Geri çevirdim*. Carter Spink'te ortaklık tekliflerini geri çevirdim.

Annem kim bilir ne diyecek?

Bunu düşününce bile histerik kahkahalara boğulmak istiyorum.

Asansörü bekleyemeyecek kadar sabırsızlandığım için merdivenlere yöneliyorum, soğuk taş basamakları iniyorum.

"Samantha!" Guy'ın sesi aniden tepemde yankılanıyor.

400

Sophie
Kinsella

Ah, cidden mi ya. Ne istiyor? "Ben gidiyorum!" diye bağıriyorum. "Beni rahat bırak!"

"Gidemezsin!"

Merdivenleri inmeye başladığını duyuyorum, o yüzden hızlanıyorum. Konuşmamı yaptım, artık söyleyecek ne kaldı ki? Merdivenleri koşar adım inerken ayakkabılarım tıkırdıyor, parmaklıklara tutunuyorum. O halde bile Guy arayı kapatıyor.

"Samantha, bu çılgınlık!"

"Hayır değil!"

"Kariyerini bir... küskünlük uğruna mahvetmene izin veremem!" diye sesleniyor.

Sinirle arkamı dönünce sendeliyorum. "Bunu bir küskünlük uğruna falan yapmıyorum!"

"Hepimize çok kızgın olduğunu biliyorum!" Guy tıknefes vaziyette bana yetiştiriyor. "Teklifimizi geri çevirmek sana kendini çok iyi hissettiriyordur, eminim, hizmetçilik yaptığını söylemek de öyle..."

"Zaten hizmetçi olarak çalışıyorum ben!" diye karşılık veriyorum. "Ve sizi de kızgın olduğum için geri çevirmiyorum. Teklifi kabul etmiyorum çünkü bu işi istemiyorum."

"Samantha, sen ortaklığı dünyadaki her şeyden çok isterdin!" Guy koluma yapışıyor. "İstedğini biliyorum!"

Yıllar yılı bunun için çalıştın. Fırlatıp atamazsın! Bu çok değerli bir iş."

"Ya ben artık o kadar değer vermiyorsam?"

"Sadece birkaç hafta geçti aradan! Her şey değişmiş olamaz."

"Değişti. *Ben* değiştim."

PASAKLI
TANRIÇA

40

Guy inanamayarak kafasını iki yana sallıyor. "Evde çalışma konusunda sahiden ciddi misin?"

"Gerçekten ciddiym," diye yapııştırıyorum. "Hizmetçi olmanın nesi varmış?"

"Ah, aman tanr-" Duruyor. "Dinle Samantha. Yukarı gel. Konuşalım. İnsan Kaynakları departmanı da odaya geldi. İşini kaybettin... kötü muamele gördün... doğru düşünemiyor olmana şaşmamalı. Sana danışmanlık öneriyorlar."

"Danışmanlığa ihtiyacım yok!" Topuğumun üstünde dönüp yeniden merdivenleri iniyorum. "Avukat olmak istemiyorum diye, ne yani *delirdiğimi* mi sanıyorsunuz?"

Merdivenlerin sonuna ulaşıyorum, bir hışımla lobiye dalıyorum, Guy da kan ter içinde arkamdan koşuyor. Halkla İlişkiler departmanı başı Hilary Grant deri koltuklarda kırmızı tayyörlü tanımadığım bir kadınla oturuyor, ikisi de dönüp şaşkın şaşkın bakıyor.

"Samantha, bunu yapamazsın!" Guy arkamdan bağıra çağıra lobiye giriyor. "Sen tanıdığım en yetenekli avukatlardan birisin. Ortaklığı kabul etmeyip kahrolası bir... *hizmetçi* olmana izin veremem."

"Nedenmiş, ya yapmak istediğim buysa?" Mermer yerde zınk diye duruveriyorum ve dönüp yüzüne

bakıyorum. "Guy, hayatının sana ait olmasının ne demek olduğunu öğrendim ben! Her hafta sonu *çalış-mamanın* ne demek olduğunu da. Her an baskı altında *yaşamamayı* öğrendim. Ve hoşuma gitti."

Guy söylediklerimin tek kelimesini bile duymuyor. Duymak istemiyor ki.

402

Sophie Kinsella

"Burada durup tuvalet temizlemeyi Carter Spink'te ortak olmaya yeğlediğini mi söyleyeceksin?" Suratı sinirden kıpkırmızı.

"Evet!" diyorum gözüpekçe. "Evet, yeğliyorum!"

"O kim?" diyor kırmızı tayırlü kadın.

"Samantha, var oluşunun en büyük hatasını yapıyorsun!" Camlı kapılara değdiğimde Guy'ın sesi ensemde. "Şimdi buradan çıkarsan-"

Daha fazla dinleyemeyeceğim. Kapıdan çıkıyorum. Merdivenleri iniyorum. Gittim.

Belki de var oluşumun en büyük hatasını ettim. Gloucestershire'a giden trende oturmuş sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak şarabımı yudumlarken Guy'ın cümlesi kulağımda yankılanıyor.

Bir zamanlar bu düşüncenin kendisi bile beni çıldırtırdı. Artık değil. Katıla katıla gülmek istiyorum. Guy neler kaçırdığının farkında değil.

Başıma gelen her şeyden tek bir ders aldıysam eğer o da, insanın var oluşunun en büyük hatası diye bir şeyin *olmadığıdır*. Hayatını mahvetmek diye bir şey yok. Hayat en nihayetinde, gayet esnek bir şey.

Aşağı Ebury'ye vardığımda doğruca pub'a gidiyorum. Nathaniel barın arkasında, daha önce hiç görme

diğim bir gömlek giymiş, Eamonn'la konuşuyor. Bir kaç saniye kapıda durup onu seyrediyorum. Güçlü el leri, boynu, başıyla onaylarken kaşlarını çatışı. Ea monn'un söylediğine karşı çıktığım şıp diye anlıy» rum. Ama bekliyor, incelikle sözünü söylemeyi bel liyor.

PASAKLI
TANRIÇA

403

Belki de telepati konusunda düşündüğümde de iyiyim.

Sanki o da telepati kurmuşçasına kafasını kaldırıp bakıyor ve yüzü aydınlanıyor. Hoş geldin diyerek gülse de alttan alta endişeli olduğunu seziyorum. Son iki gün onun için de kolay geçmemiş olsa gerek. Belki de geri dönmeyeceğimi düşünmüştür.

Dart tahtasından bir gümbürtü yükseliyor, erkeklerden biri dönüp beni işaret ediyor.

"Samantha!" diye bağılıyor. "Sonunda! Takımımıza lazımsın!"

"Bir saniye!" diye sesleniyorum ben de omzumun üstünden. "Merhaba," diyorum Nathaniel'a ulaşınca. "Güzel gömlek."

"Selam," diyor gayet sıradan. "Yolculuk iyi miydi?"

"Fena sayılmaz." Başımla onaylıyorum. Nathaniel altından geçmem için barı kaldırıyor, bakışlarıysa durumu anlamak istercesine yüzümü inceliyor.

"Eee... bitti mi?"

"Evet." Kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarılıyorum. "Bitti."

Ve o anda gerçekten her şeyin bittiğine inanıyorum.

Oğle yemeği saatine kadar hiçbir şey olmuyor.

Her zamanki gibi Trish ve Eddie'ye kahvaltı hazırlıyorum. Her zamanki gibi elektrikliyle ortalığı süpürüp toz alıyorum. Sonra Iris'in aldığı mutfak önlüğünü giyip kesme tahtasını çıkarıyorum ve portakal sıkmaya başlıyorum. Yarınki hayır yemeği için bitter çikolatalı ve portakalılı mus yapacağım. Dondurulmuş portakal dilimleri yatağında servis edeceğiz ve bütün tabaklar bir Noel süslemeleri katalogundan seçilmiş, gümüş rengi bir yaprakla süslenecek.

Bu da Trish'in fikriydi. Tavandan sarkan melekler de.

"Nasıl gidiyoruz?" Trish mutfak kapısını tıklatarak giriyor, epey heyecanlı. "Muşları yaptın mı?"

"Henüz değil," diyorum bir portakalı daha sıkarak. "Bayan Geiger, endişelenmeyin. Her şey kontrol altında."

"Son birkaç gündür neler çektiğimi biliyor musun?" Kafasını tutuyor. "Bir sürü insan gelmeyi kabul etti... oturma planını değiştirmek zorunda kaldım

"Her şey güzel olacak," diyorum yatıştırırcasına.
"Gevşemeye çalışın."

"Evet." Nefes veriyor, başını iki ojeli tırnağının arasında tutuyor. "Haklısın, ben gidip şeker torbalarını kontrol edeyim."

Trish'in bu öğle yemeği için ne kadar para harcadığına inanamıyorum. Ne zaman salonu beyaz ipeklerle kaplamak zorunda mıyız ya da gelen her konuğa bir orkide vermeli miyiz diye soracak olsam tiz sesiyle, "Hepsi yardım için!" diye cırtlıyor.

Ki bu da bir süredir sormak istediğim bir şeyi aklıma getiriyor.

"Eee... Bayan Geiger?" diye soruyorum gayet sıradan, "konuklarınıza yemek için para ödetiyor musunuz?"

"Ah hayır!" diyor. "Bence bu biraz *basit* kaçır, değil mi?"

"Eşya piyangosu yapacak mısınız?"

"Sanmıyorum." Burnunu kırıstırıyor. "İnsanlar eşya piyangosundan *nefret* eder."

Sıradaki soruyu sorma cesaretim var mı acaba?

"O halde... eee... yardım için ne şekilde para toplamayı düşünüyorsunuz?"

Sessizlik. Trish donakalıyor, gözleri büyüyor.

"*Olamaz*," diyor en sonunda.

Biliyordum. Aklının ucundan bile geçmemiştii. Saygılı hizmetli ifademi hiç bozmadan, "Belki de gönüllü bağış isteyebiliriz?" diye öneriyorum. "Büyük bir torbayı kahve ve naneyle birlikte gezdirebiliriz."

"Evet. Evet." Trish bana dahiymisim gibi bakıyor.
"İşte cevap *bu*." Derin bir nefes veriyor. "Bu işler çok
406

Sophie
«insella

stresli, Samantha. Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun, bilmiyorum."

"Ah... bilmem." Gülümsüyorum, birden ona karşı içim ısınıyor. Dün gece buraya döndüğümde sanki kendi evime dönmüş gibiydim. Her ne kadar Trish bana hoş geldin karşılaması olarak mutfağa dağ gibi tabak çanak yığmış, yanına da bir not ilıştirmiş olsa da: "Samantha, lütfen yarın bütün gümüşleri parlat."

Trish mutfaktan çıkıyor ve ben de mus için yumurta beyazlarını çırpmaya başlıyorum. Sonra garaj yoluna bir adamın girdiğini fark ediyorum. Üzerinde kot pantolon ve eski yüzöl, polo yaka bir tişört var, boynuna da bir fotoğraf makinesi asmış. Görüş açımdan kaybolunca şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Belki de postacıdır. Kulağım kırışte şekeri ölçüyorum ve tıpkı Iris'in öğrettiği gibi yumurta beyazlarına katmaya başlıyorum. Sonra, adam birden mutfak kapısında beliriyor, yüzünü yaklaştıırıp içeri bakıyor.

Kapı kapı gezen bir pazarlamacı için karışımımı mahvetmeye hiç niyetim yok. Birkaç saniye beklesin. Şekeri katma işlemini tamamlıyorum, kapıya koşup açıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum kibarca.

Adam birkaç saniye bana yanıt vermeden bakıyor, iki saniyede bir de elinde sekize katlanmış gazete sayfasına eğiliyor. "Samantha Sweeting siz misiniz?" diyor en sonunda.

Adama tehlike kokusu almışçasına uyanık bakıyorum. "Niye ki?"

PASAKLI
TANRIÇA

407

"Ben *Cheltenham* gazetesinden geliyorum." Kimlik kartını gözüme sokuyor. "Sizinle çok özel bir röportaj yapmaya geldim. 'Neden gizli sığınağım olarak Coltswood'u seçtim?' başlıklı bir röportaj."

Birkaç saniye adama boş boş bakıyorum.

"Eee... neden bahsediyorsunuz?"

"Görmediniz mi?" Şaşırmışa benziyor. "Bu sizsiniz bence." Gazeteyi bana doğru çevirince gördüklerim karşısında midem ayaklarıma düşüyor.

Benim fotoğrafım. Gazetede. *Ben*.

Carter Spink'teki vesikalığım. Üzerimde siyah bir takım elbise var ve saçlarım arkadan topuz yapılmış. Resmin üstüne kalın siyah harflerle şu manşet atılmış: CARTER SPINK ORTAĞI OLACAĞIMA TUVALET TEMİZLERİM, DAHA İYİ.

Neler oluyor?

Gazeteyi titreyen ellerle adamdan alıp metne göz gezdiriyorum.

Onlar Evrenin Efendileri; meslektaşlarının hasetle baktığı insanlar. Üst düzey hukuk bürosu Carter Spink ülkedeki en prestijli şirket. Fakat dün, genç bir kadın sade bir ev hanımı olmak için itibarlı ortaklık tekliflerini reddetti.

HAYATINI YAŞA Ortaklar kafalarına yumurta yemiş gibiydi çünkü yıldız avukatları, saati 500£'a ve altı hanelik bir maaşla çalışacak olan Samantha Sweeting tekliflerini kabul etmedi. Son

dönemde işten atılmış olan Sweeting görünüşe göre şirket içinde dönen bir finans skandalini ortaya çıkardı. Ancak tam ortaklık teklifi yapıldı-

408

Sophie
Kinseila

ğında Sweeting kararıyla ilgili aşırı baskı ve boş zaman eksikliğini sebep gösterdi.

Ortaklar kalması için yalvarırken, "Hayatımı yaşamaya alıştım," dedi.

Adını vermek istemeyen eski bir Carter Spink çalışanı hukuk bürosunun acımasız çalışma koşullarını anlattı. "Sizden ruhunuzu satmanızı bekliyorlar," dedi. "Ben de stresten kaçmak zorunda kaldım. Kadının iççiliği yeğlemesine şaşırmamalı."

Carter Spink basın sözcülerinden bir kadın firmayı savundu. "Biz anlayışlı çalışma eriğine sahip, esnek ve modern bir şirketz. Samantha ile görüşlerini karşılıklı konuşmak isteriz ve kimseden de 'ruhunu satmasını' beklediğimiz yok."

KAYIP

Basın sözcüsü, Bayan Sweeting'e yapılan teklifin hâlâ geçerli olduğunu doğruladı. Carter Spink ortakları kendisiyle konuşmak için sabırsızlanıyor. Ancak daha sonraki beklenmedik bir gelişme sonucu bu modern zaman Sindrella'sı ofisten çıkıp gittiğinden beri hiçbir yerde görülemedi.

SAMANTHA

NEREDE? Yorumu okuyun, sf.
34'te.

Hayretler içinde gazeteye bakıyorum. Yorumu mu okuyalım? Dahası da mı var?

Titreyen ellerle 34. sayfayı çeviriyorum.

BAŞARININ BEDELİ -FAZLA MI BÜYÜK?

Yükseklerde uçan bir avukat, tüm imkânlar önündeyken altı haneli rakamlarla ölçülen maaşı reddedip

PASAKLI

409

TANRIÇA

bir ev çalışanı olmayı seçiyor. Bu öykü günümüzün yüksek baskıcı toplumu hakkında neler anlatıyor? Kariyer yapan kadınlarımız fazla mı zorlanıyor? Yanıp eriyorlar mı? Bu sıra dışı hikâye yeni bir akımın habercisi mi?

Kesin olan bir şey var. Tüm bu sorulara yalnızca Samantha Sweeting cevap verebilir.

Sayfaya ağızım açık bakakalıyorum. Nasıl oldu dâ-Ne oldu-? *Nasıl ya?*

Patlayan bir flaşla yerimden sıçıyorum, karşımdaki adam makinesini bana doğrultmuş.

"Dur!" diyorum dehşet içinde ve elimle yüzümü kapıyorum.

"Elinde tuvalet fırçasıyla bir resmini çekebilir miyim, tatlım?" diyor lensi odaklayarak. "Pub'dakiler sen olduğun ipucunu verdi, sağ olsunlar. Büyük vurgun!" Fotoğraf makinesi yeniden çakınca irkiliyo-m.

"Hayır! Bir... hata olmuş." Gazeteyi karman çorman sayfalar yığını halinde eline tutuşturuyorum. "Bu... bu ben değil. Benim adım Martin. Avukat değil ben."

Gazeteci bana şüpheli gözlerle bakıyor, yeniden fotoğrafa dönüyor. Yüzünden bir kuşku gölgesi geçti-

ğini görüyorum. Şu anda o zamanki halimden oldukça farklı görünüyorum, sarı saçlarım, kılık kıyafetim falan. "Bu Fransız aksanı değil," diyor adam. Haklı. Aksan taklidi konusunda pek yetenekli değilim.

410

Sophie

«insella

"Ben... yarı Belçikalıyım." Bakışlarım yere dönük. "Lütfen burayı 'emen terk edin. Yoksa polis çağırırım."

"Yapma tatlım. Sen Belçikalı değilsin!"

"Git! Haneye tecavüz! İzinsiz girdin!"

Onu kapının önünden ite kaka gönderiyorum, kapıyı çat diye kapatıp kilitliyorum. Sonra perdeyi örtüyorum ve kalbim küt küt atarak kapıya yaslanıyorum. Ha siktir. Ha siktir. Ne yapacağım.

Tamam. Önemli olan panik yapmamak. Önemli olan mantıklı davranmak ve duruma hâkim olmak.

Bir yandan ulusal bir gazetede bütün özgeçmişim gözler önüne seriliyor. Öte yandan Trish ve Eddie o gazeteyi okumuyor. Ya da *Cheltenham* gazetesini. Aptal bir gazetede çıkmış aptal bir haber ve yarına kadar çoktan unutulur gider. Onlara bir şey anlatmak için hiçbir sebep yok. Kaşınmanın alemi yok. Hiçbir şey olmamış gibi portakallı çikolatalı muşumu yapmaya devam edeyim. Evet. Tek yol inkâr.

Kendimi biraz daha iyi hissederek çikolataya uzanıp cam bir kâseye elimle kırıp atıyorum.

"Samantha! O kimdi?" Trish başını kapıdan içeri uzatıyor.

"Hiç kimse." Suratıma yapışmış gibi bir gülücükle bakıyorum. "Hiçbir şey. Neden sana bir fincan kahve yapıp bahçeye getirmiyorum?"

Sakin ol. İnkâr et. Hepsi düzelecek.

Tamam. İnkâr etmek işe yaramayacak çünkü garaj yolunda üç muhabir daha birikti.

PASAKLI
TANRIÇA

41

Yirmi dakika sonrası. Çikolatalı muşlarını bıraktım ve yükselen bir korku içinde koridorun camından dışarıya bakıyorum. İki herif ve bir kız yoktan var oldu. Hepsinde fotoğraf makineleri var ve polo yaka tişörtlü adamlarla konuşuyorlar, adam da mutfağı işaret ediyor. Arada bir biri durup evin resmini çekiyor. Bir tanesi her an kapıyı çalabilir.

Bu gelişmeye izin veremem. Yeni bir plana ihtiyacım var. İhtiyacım olan şey...

Oyalamak. Evet. En azından biraz zaman kazanırım.

Ön kapıya koşuyorum, giderken Trish'in gevşek hasır şapkalarından birini kapıyorum. Sonra dikkatlice çıkıp girişe doğru yürüyorum, dört gazeteci etrafımı sarıyor.

"Samantha Sweeting siz misiniz?" diyor biri ve suratıma bir kayıt cihazı tutuyor.

"Ortaklığı reddettiğinize pişman mısınız?" diyor diğeri ısrarla.

"Benim adım Martine," diyorum başım öne eğik. "Yanlış eve gelmişsiniz. Samantha Sweeting'i tanıyorum ve o... şurada oturuyor, karşıda" Elimle köyün diğer tarafını gösteriyorum.

Aceleyle o yana koşturmalarım bekliyorum ama kimse kılını kıpırdatmıyor.

"Yanlış evdesiniz!" diyorum yeniden. "Lütfen burayı terk edin!"

"Hangi aksanla konuşuyor bu?" diyor siyah gözlüklü bir adam.

"Belçika," diyorum kısa bir duraklamadan sonra.
412 Sophie
Kinsella

"*Belçika* mı?" Trish'in şapkasının altından suratıma eğiliyor. "Bu o," diyor alayı bir sesle. "Ned, bu o! Buraya gel!"

"Orada! Dışarı çıktı!"

"Bu o!"

Sokağın karşısından gelen sesler duyuyorum ve bütün dehşetim karşısında bir yığın muhabir daha an-sızın ortaya çıkıyor, ellerinde fotoğraf makineleri ve diktafonlarla parmaklıklara koşuyorlar.

Bunlar da nereden çıktı?

"Bayan Sweeting, ben Angus Watts, *Daily Expressmen*." Siyah gözlüklü adam mikrofonunu çıkarıyor. "Bugünün genç kadınlarına bir mesajınız var mı?"

"Gerçekten tuvalet temizlemekten zevk alıyor musunuz?" diye araya giriyor bir başkası, suratıma kamerayı doğrultarak. "Hangi temizlik malzemesini kullanıyorsunuz?"

"Durun!" diyorum heyecanlanarak. "Beni rahat bırakın!" Demir parmaklıkları çekiyorum, arkamı dönüp garaj yolunda eve doğru yürüyorum, mutfığa giriyorum.

Ne yapacağım?

Buzdolabı kapısında görüntümü görüyorum. Yüzüm kıpkırmızı, surat ifadem de delirmiş gibi. Ayrıca da kafamda hâlâ Trish'in şapkası var.

Şapkayı çekip alıyorum ve masaya fırlatıyorum, tam o sırada Trish geliyor. Elinde *Şık Öğle Yemeği Davetleri* adlı bir kitap ve boş kahve fincanı var.

"Neler olduğundan haberin var mı, Samantha!"
diyor. "Sokakta ufak çaplı bir *izdiham* var sanırım."

"Öyle mi?" diyorum. "Hiç... fark etmedim."

PASAKLI

413

TANRIÇA

"Protesto gösterisine benziyor." Alnını kırıstırıyor.
"Umarım yarın da orada olmazlar. Protestocular çok
bencildir..." Gözü tezgâha kayıyor. "Muşları bi-
tirmedin mi daha? Samantha, ciddi misin! Ne yapı-
yordun?"

"Imm... hiç!" Yutkunuyorum. "Bitirmek üzereyim,
Bayan Geiger." Kâseye uzanıp çikolatalı karışımı
kadehlere dökmeye başlıyorum.

Sanki bir çeşit paralel gerçekliğe geçmiş gibiyim.
Her şey çakılacak. An meselesi. Ne yaparım?

"Protestoyu gördün mü?" diye soruyor Trish, Ed-die
mutfağa girerken. "Tam kapımızın önünde! Bence
onlara gitmelerini söylemeliyiz."

"Protesto değil ki," diyor Eddie, buzdolabını açıp
içeri bakıyor. "Gazeteciler."

"*Gazeteciler* mi?" diyerek kocasına bakıyor Trish.
"Gazetecilerin burada ne işi var?"

"Belki ünlü birileri komşumuz olmuştur?" diye fikir
yürütüyor Eddie bardağına bira doldururken.

Trish o saniyede elini ağzına götürüyor. "Joanna
Lumley! Buradan ev aldığını duymuştum! Samantha,
sen bu konuda bir şey duydun mu?"

"Ben... eee... hayır," diye geveliyorum yüzüm
yanarak.

Bir şey söylemeliyim. Hadi. Bir şey söyle. Ama ne?
Nereden başlayacağım?

"Samantha, bu gömleğin bu gece ütülenmesi gerek." Melissa elinde kolsuz bir gömlekle mutfağa giriyor. "Ve yakasına gerçekten çok dikkat et, olur mu?" diye ekliyor uyuz bir çatık kaşlı ifadeyle. "Son yaptığında ütü izleri yeterince keskin değildi."

414

Sophie
Kinsella

"Ah. Tamam. Affedersin," diyorum. "Çamaşır odasına koyarsan..."

"Odanın da elektrikliyle alınması gerekiyor," diye ekliyor. "Yere pudra döktüm."

"Zamanım olur mu bilmiyorum-" diye başlıyorum.

"Zaman *yarat* o zaman," diye cevabı yapıştırıyor ve bir elma alıyor. "Dışarıda neler oluyor?"

"Kimse bilmiyor," diyor Trish heyecanla. "Ama galiba Joanna Lumley!"

Birden kapı çalıyor.

Midem kaskatı, ikiye katlanıyor. Bir an arka kapıdan sıvışmayı düşünüyorum.

"Onlar mı acaba!" diye bağılıyor Trish. "Eddie, git kapıya bak. Samantha, sen de biraz kahve yap." Bana sabırsızca bakıyor. "Hadi!"

Felç oldum. Konuşmam gerek. Olanları açıklamam gerek. Fakat ağzım kımıldamıyor. Hiçbir yerim kımıldamıyor.

"Samantha?" Bana dikkatlice bakıyor. "İyi misin?"

Kuvvetli bir çabayla bakışlarımı kaldırıyorum. "Imm... Bayan Geiger..." Sesim gergin keman yayı gibi. "Size... size bir şey... söylemem gerek..."

"Melissa!" Eddie'nin sesi lafımı bölüyor. Ağzı kulaklarında mutfağa koşuyor. "Melissa, tatlım! Seni istiyorlar!"

"Beni mi?" diyor Melissa şaşırarak. "Ne demek istiyorsun, Eddie Enişte?"

"*Daily Mail*'den gelmişler. Seninle röportaj yapmak istiyorlar!" Eddie gururla koltukları kabarak

PASAKLI
TANRIÇA

415

Trish'e dönüyor. "Melissa'mızın ülkedeki en yüksek hukuk zekâsına sahip beyin olduğunu biliyor muydun?"

Ah yo. Ah yo.

"Ne?" Trish neredeyse *Şık Öğle Yemeği Davetleri* kitabını elinden düşürüyor.

"Öyle dediler!" Eddie kafa sallıyor. "Evde bu kadar yüksekten uçan bir avukatımızın olduğunu öğrenmek beni çok şaşırtabilirmiş. Ben de saçmalık dedim!" Kolunu Melissa'nın omzuna atıyor. "Senin bir yıldız olduğunu her zaman biliyorduk!"

"Bayan Geiger," diyorum telaşla. Kimse beni fark etmiyor.

"Okulda kazandığım o ödülün olmalı! Bir yerlerden duymuşlardır!" Melissa nefes alamıyor adeta. "Aman tanrım! *Daily Mail*!"

"Fotoğrafını da çekmek itiyorlar!" diyor Eddie. "Özel bir röportaj istiyorlar!"

"Makyaj yapmalıyım!" Melissa'nın eli ayağı birbirine dolaşıyor. "Nasıl görünüyorum?"

"Al bakalım!" Trish bir hışımla çantasını açıyor. "Biraz rimel... biraz da ruj..."

Buna engel olmalıyım. Araya girmeliyim.

"Bay Geiger..." Boğazımı temizliyorum. "Emin misiniz... yani Melissa'yı çağırıldıklarından emin misiniz... ismen mi söylediler?"

"Söylemelerine gerek yok ki!" Göz kırıyor. "Bu evde sadece bir avukat var!"

"Kahve yapsana, Samantha," diye emir veriyor Trish sertçe. "Pembe takımı kullan. Çabuk! Hemen yıka."

416

Sophie Kinsella

"Şey... size bir şey söylemem gerekiyor."

"*Şimdi* olmaz, Samantha! Şu fincanları yıka!" Trish bulaşık eldivenlerini fırlatıyor. "Bugün neyin var, bilmiyorum-"

"Atria Melissa'yı görmeye geldiklerini sanmıyorum," diyorum çaresizce. "Size daha önce... söylemiş olmam gereken bir şey var..."

Kırrıse beni takmıyor. Herkes Melissa'yla ilgileniyor.

"Nasıl görünüyorum?" Melissa eliyle saçlarını düzeltiyor.

"Çok güzelsin, tatlım!" Trish öne eğiliyor. "Birazcık ruj daha... ıslıl ısılsın..."

"Röportaja hazır mı?" Tanımadığımız bir kadın sesi gel ince herkes donakalıyor.

"Burada!" Eddie mutfak kapısını açıyor, pantolon ceket tukunu giymiş, koyu renk saçlı, orta yaşlı bir kadın gözleriyle mutfağı tarıyor.

"İşte hukuk yıldızımız!" Eddie gururla Melissa'yı işaret ediyor.

"Merhaba." Melissa saçlarını arkaya savuruyor, elini uzatarak bir adım öne çıkıyor. "Ben Melissa Hurst."

Kacım Melissa'ya birkaç saniye boş boş bakıyor. "O değil," diyor. "O." Ve beni gösteriyor.

Şaşkınlık sessizliği içinde bütün gözler bana çevriliyor. Melissa en derin şüphelerle gözlerini kısıyor. Geiger çiftinin de birbirlerine baktıklarını görüyorum.

"O Samantha," diyor Trish aklı karışmış vaziyette. "Hikmetlimiz."

PASAKLI TANRIÇA

"Samantha Sweeting sizsiniz, değil mi?" Kadın röportaj notlarını çıkarıyor. "Birkaç soru sorabilir miyim?"

"*Hizmetliyle* mi röportaj yapmak istiyorsunuz?" diyor Melissa alaycı bir gülüşle.

Gazeteci onu duymazdan geliyor. "Siz Samantha Sweeting'siniz, değil mi?" diye ısrar ediyor kadın.

"Ben... evet," diyorum en sonunda yüzüm yanarak. "Ama röportaj yapılmasını istemiyorum. Söyleyecek bir yorumum yok."

"*Yorum* mu?" Trish'in bakışları ne olduğunu anlamayarak bana saplanıyor. "Hangi konuda yorum?"

"Neler oluyor, Samantha tatlım?" Eddie endişeli görünüyor. "Başın belada mı?"

"Onlara söylemedin mi?" *Daily Mail* muhabiri notlarına bakıyor. "Haberleri yok mu?"

"Neyi söylemedin mi?" diyor Trish acı çekerek. "Ne var?"

"Yasa dışı bir mülteci olduğunu!" diyor Melissa zafer kazanmış gibi. "Biliyordum! Bir şeyler olduğunu biliyordum-"

"Sizin 'hizmetliniz'¹ şehrin en iyi avukatı." Kadın gazetenin bir kopyasını mutfak masasına fırlatıyor. "Ve yanınızda çalışmak için ortaklığı ve büyük maaşı elinin tersiyle itti."

Sanki birisi mutfağın ortasına bir el bombası attı. Eddie resmen sendeliyor. Trish yüksek topuklu ayakkabılarının üstünde duramayarak bir sandalyeye tutunuyor. Melissa'nın yüzü patlamış balona döndü.

"Size söylemek istedim..." Yüzlerine bakıp utana sıkıla dudağını ısıyorum. "Yani... bir ara söyleyecektim..."

418

Sophie
Kinsella

Trish manşeti okudukça gözleri yuvalanndan fırlıyor. Ağzı açılıp kapanıyor ama hiçbir ses çıkaramıyor.

"Sen bir... *avukat* mısın?" diye kekeliyor en sonunda.

"Bir hata olmalı!" Melissa'nın yanakları al al oluyor. "*Ben* avukatım. *Ben* hukuk fakültesinde ödül kazandım! O *temizlikçi*."

"O hukuk fakültesinde üç ödül kazandı." Gazeteci başını bana çeviriyor. "Ve yılın en yüksek derecesini aldı."

"Ama..." Melissa'nın yüzü sinirden morarmaya başlıyor. "İmkânsız."

"Carter Spink'in gelmiş geçmiş en genç ortağı..." Gazeteci notlarını okuyor. "Doğru mu, Bayan Svveeting?"

"Hayır!" diyorum. "Yani evet de... işte. Size çay yapayım mı?" diye ekliyorum çaresizce.

Kimse çayla fazla ilgilenmiyor. İşin aslı Melissa sanırım kusmak üzere.

"Hizmetçinizin IQ'sunun 158 olduğundan haberiniz var mıydı?" Gazeteci de iyice durumun tadını çıkarıyor. "Sınır seviyesinde dahi."

"Zeki olduğunu anlamıştık!" diyor Eddie savunmaya geçer gibi. "Keşfettik! Ona yardım ediyorduk da" Aptallaşarak susuyor. "İngilizcesi için."

"Ve gerçekten minnettarım da!" diye sokuşturuyorum telaşla. "Gerçekten."

Eddie elbeziyle alnını siliyor. Trish hâlâ her an yere yapışacakmış gibi sandalyeye sıkı sıkı tutunuyor.

"Anlamıyorum." Eddie birden elbezini bırakıp bana dönüyor. "Aynı anda nasıl hem avukat hem de aşçılık yapabildin?"

PASAKLI
TANRIÇA

419

"Evet!" diyor Trish de hayata dönerek. "Kesinlikle. Nasıl olur da şehrin en iyi avukatı olup aynı zamanda da Michel de la Roux de la Blanc'tan ders alabilirsin?"

Aman tanrım. *Hâlâ* anlamıyorlar.

"Ben aslında hizmetli değilim," diyorum çaresizce. "Fransız aşçılardan ders almış bir şef de değilim. Michel de la Roux de la Blanc diye biri yok. Bu şeye ne denir bilmiyorum." Kenarda duran sorbe dövücü-yü alıyorum. "Ben... sahteyim."

Hiçbirine bakamıyorum. Birdenbire kendimi çok kötü hissediyorum. "Gitmemi isterseniz sizi anlarım," diye mırıldanıyorum. "Bu işi kendimi yanlış tanıtarak aldım."

"Gitmek mi?" Trish dehşete düşüyor. "Gitmeni istemiyoruz ki, değil mi Eddie?"

"Kesinlikle hayır." Suratı eskisinden de al al oluyor. "Sen burada harika iş çıkardın, Samantha. Avu-katsan ne olmuş."

"Ben sahteyim," diyor ve yazıyor muhabir. "Bu konuda vicdan azabı çekiyor musunuz, Bayan Sweeting?"

"Dur!" diyorum. "Röportaj yapmıyoruz burada!"

"Bayan Sweeting, Carter Spink'te ortak olacağıma tuvalet temizlerim daha iyi demişti," diyor muhabir

kadın Trish'e dönerek. "Söz konusu tuvaletleri görebilir miyim?"

"*Bizim* tuvaletlerimizi mi?" Trish'in yanaklarında pembe benekler oluşuyor, bana bakış atıyor. "Banyolarımızı yeni yaptırdık, Royal Doultan'dan..."

"Kaç banyonuz var?" Muhabir kafasını notlarından kaldırıyor.

420

Sophie
Kinsella

"Dursamza ya!" diyerek saçımı başımı yoluyorum. "Bakın, tamam... basına iki çift söz edeceğim. Ondan sonra da beni ve işverenlerimi rahat bırakmanızı istiyorum."

Daily Mail muhabiri arkamda mutfaktan çıkıp bir hızla ön kapıyı açıyorum. Gazeteci güruhu hâlâ orada, parmaklıkların arkasında. Ben mi hayal görüyorum yoksa çoğalmışlar mı?

Siyah gözlüklü adam alay ederek, "Bakın, Martine," diyor ben yaklaşınca.

Onu duymazdan geliyorum. "Sayın basın mensupları," diyorum. "Beni rahat bırakırsanız çok memnun olurum. Burada yazılacak bir hikâye yok."

"Hizmetçiliğe devam edecek misiniz?" diye sesleniyor kot pantolonlu şişman bir genç.

"Evet." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Kişisel nedenlerden ötürü kişisel bir seçim yaptım ve burada mutluyum."

"Ya feminizm?" diye ısrar ediyor genç bir kız. "Kadınlar eşitlik elde etmek için yıllarca savaştı. Sizse onlara mutfağa geri dönmelerini mi söylüyorsunuz?"

"Ben kadınlara hiçbir şey söylemiyorum!" diyorum sinirlenerek. "Ben sadece kendi hayatımı yaşıyorum."

"Ama yine de lavaboya zincirlenmiş kadına tuhaf bakmıyorsunuz?" Gri saçlı bir kadın bana bakıyor.

"Hayır!" diyorum panikle. "Yani evet! Bence-" Cevabım bir soru ve fotoğraf salvosu altında boğulup gidiyor.

"Carter Spink cinsiyetçi bir cehennem çukuru muydu?"

PASAKLI
TANRIÇA

42

"Bu bir pazarlık taktiği mi?"

"Sizce kadınların kariyeri olmalı mıdır?"

"Size ev işleri püf noktalarıyla ilgili bir köşe ayırmak istiyoruz!" diyor mavi pardösülü cırtlak sesli sarışın bir kız. "Adı da 'Samantha Diyor Ki' olacak."

"rV<??" Nutkum tutularak bakıyorum kıza. "Ev işi püf noktası falan vermiyorum!"

"O zaman yemek tarifi olsun?" Sırıttıyor. "En sevdiğiniz yemek?"

"Bize önlüğünle bir poz verebilir misin?" diye sesleniyor şişman genç arsızca göz kırparak.

"Hayır!" diyorum dehşetle. "Söyleyecek başka bir şeyim yok! Yorum yok! Gidin buradan!"

"Samantha!" diye bağırıp haykırmalarını duymazdan gelerek titreyen bacaklarımla eve koşuyorum.

Dünya çıldırmış.

Mutfığa bir dalıyorum ki Trish, Eddie ve Melissa gazetenin önünde şok geçirmiş vaziyetler.

"Ah yo," diyorum kalbim küt küt atarak. "Okumayın bunu. Gerçekten. Sadece... aptal bir... gazete işte..."

Üçü de aynı anda kafasını kaldırıyor ve bana uzaylıymışım gibi bakıyorlar.

"Saatte... 500£ mu alıyordun?" Trish sesine hâkim olamıyor gibi.

"Sana tüm hakları sunan ortaklık mı teklif ettiler?" Melissa yeşermiş görünüyor. "Ve *hayır* dedin? *Deli* misin sen?"

"Okumayın bunları!" Gazeteyi önlerinden çekiyor. "Bayan Geiger, işime her zamanki gibi devam etmek istiyorum. Ben hâlâ sizin ev işlerinize bakıyorum-422

Sophie
Kinsella

"Sen ülkenin en üst hukuk yeteneklerinden birisin!" Trish histerikçe gazeteyi ittiriyor. "Burada öyle yazıyor!"

"Samantha?" Kapı vuruluyor. Nathaniel bir kucak dolusu yeni toplanmış patatesle mutfığa giriyor. "Öğle yemeği için bu kadarı yeterli olur mu?"

Ona sağırmış gibi bakıyorum, yüreğimin daraldığını hissediyorum. Haberi yok. Hiçbir şey bilmiyor. Aman tanrım.

Ona söylemeliydim. Neden söylemedim ki? *Neden söylemedim ki?*

"Sen nesin?" diyor Trish çıldırmış gibi ona dönerek. "Üstün yetenekli roket bilimcisi mi? Gizli bir hükümet ajanı mı?"

"Anlamadım?" Nathaniel bana şaşkın şaşkın bakıyor ama ona gülümseyemiyorum bile.

"Nathaniel..."

Duruyorum, devam edemeyeceğim. Nathaniel herkesin yüzüne bakıyor tek tek, alnı kuşkuyla kırışmaya başlıyor.

"Neler oluyor?" diyor sonunda da.

Nathaniel'a açıklamamı yaparken yaşadığım heyecanı hayatımda hiç yaşamamıştım. Kekeliyorum, geveliyorum, söyledığım şeyleri tekrar ediyorum, lafı uzatıyorum.

Nathaniel hiç ses etmeden dinliyor. Oturduğum bankın önündeki taş sütuna dayanmış duruyor. Yüzünü yandan görüyorum, akşamüstü güneşi vuruyor ve

PASAKLI
TANRIÇA

423

neler düşündüğü anlaşılmıyor.

En sonunda sözümü bitiriyorum ve o da yavaşça kafasını kaldırıyor. Bir gülümseme beklesem de alamıyorum. Onu hiç bu kadar şaşırmış görmemiştim.

"Sen bir avukatsın," diyor en sonunda.

"Evet." Utanç içinde başımı sallıyorum.

"Bense seni kötü bir ilişkin var sanıyordum." Ellerini saçında gezdiriyor. "O yüzden geçmişinden konuşmak istemediğini sanıyordum. Beni inandırdın. Londra'ya gittiğin zaman seni *merak* ettim. Tanrım."

"Özür dilerim." Suçlulukla önüme bakıyorum. "Çok üzgünüm. Sadece... gerçeği bilmeni istemedim."

"Neden?" diye karşı çıkıyor ve sesindeki incinmeyi duyabiliyorum. "Ne, bana güvenmedin mi yoksa?"

"Hayır!" diyorum ben de acıyla. "Tabii ki sana güveniyorum! Başka bir şey olsa..." Duruyorum. "Nathaniel, anlamak zorundasın. İlk tanıştığımızda sana nasıl söyleyebilirdim? Avukatlardan nefret ettiğini herkes biliyor. Pııb'ma levha bile asmışsın -Avukatlar Giremez!"

"O levha *şakasına* orada." Sabırsız bir ifade takmıyor.

"Hayır, değil. Tam olarak değil." Göz göze geliyoruz. "Hadi ama, Nathaniel. İlk tanıştığımızda sana bir avukat olduğumu söyleseydim, bana yine aynı şekilde davranır mıydın?"

Nathaniel cevap vermiyor. Bana rahatlıkla yanıt veremeyecek kadar dürüst olduğunu biliyorum. O da benim kadar iyi biliyor ki, cevap hayır.

"Ben yine aynı insanım." Öne eğilip elini tutuyorum. "Eskiden avukatsam ne olmuş... Ben yine be-

424

Sophie
Kinsella

nim!"

Nathaniel bir süre tek kelime etmeden yalnızca gözlerini toprağa dikeyyor. Nefesimi tutuyorum, çaresizce bir ümit bekliyorum. Sonra isteksizce hafiften gülümseyerek kafasını kaldırıyor.

"O halde bu konuşma için benden ne kadar para alacaksın?"

Rahat bir oh çekiyorum. Tamam. Nathaniel anladı. , "Ah, yaklaşık bin pound civarlarında," diyorum ben de umarsızca. "Faturayı evine gönderirim."

"Samantha Sweeting, iş hukuku avukatı." Beni birkaç saniye süzüyor. "Yok. Yakıştıramıyorum."

"Ben de öyle! Hayatımın o dönemi sona erdi." Elini sımsıkı avucumun içine alıyorum. "Nathaniel, gerçekten çok üzgünüm. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

"Biliyorum." O da elimi sıkıyor ve içim rahatlıyor. Arkamdaki ağaçtan kucağıma bir yaprak düşüyor ve

elime alıp hiç düşünmeden tatlı kokusu çıksın diye yaprağı avucumun içinde ovuyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" diyor Nathaniel.

"Hiçbir şey. Medyanın ilgisi sönüp gidecek. Sıkılacaklar." Öne eğilip başımı omzuna koyuyorum ve kollarının beni sardığını hissediyorum. "Ben işimde mutluyum. Seninle mutluyum. Ve her şeyin böyle kalmasını istiyorum."

Yanılmışım. Medyanın ilgisi hiç de sönüp gitmiyor. Ertesi sabah uyandığımda bir öncekinin iki katı gazeteciyi dışarıda kamp kurmuş buluyorum, artı iki de televizyon karavanı. Elimde kirli kahve fincanlarıyla dolu bir tepsiyle alt kata indiğimde Melissa pencere pervazına dayanmış manzarayı izliyor.

"Merhaba," diyor. "Gazetecileri gördün mü?"

"Evet." Yanına gelip bir kez daha bakmadan edemiyorum. "Tam bir çılgınlık."

"Gerçekten çok boğucu olmalı." Saçını arkaya savurup tırnaklarına bakıyor. "Ama biliyorsun... Ben yanındayım."

Bir an yanlış duydum zannediyorum.

"Eee... anlamadım?"

"Senin yanındayım." Melissa kafasını kaldırıp bakıyor. "Ben senin arkadaşınım. Tüm bunları atlatmana yardım edeceğim."

Bir saniye kahkaha bile atamayacak kadar şoktayım.
"Melissa, sen benim arkadaşım değilsin," diyorum
elimden geldiğince kibar bir şekilde.

"Evet, öyleyim!" Hiç de utanmıyor. "Sana hep hayranlık duymuşumdur, Samantha. Hatta senin bir hizmetli olmadığım başından beri biliyordum. Sende daha fazla cevher olduğunu biliyordum."

Buna inanmıyorum. Nasıl da karşıma geçmiş bu kadar *yüzsüzce* durabiliyor.

"Birdenbire arkadaşısın." Şüphecililiğimi gizlemeye çalışmıyorum. "Ve bunun, avukat olduğumu öğrenmenle bir ilgisi yok? Ya da avukatlık kariyeri yapmak istemenle?"

"Seni her zaman beğenmişimdir," diyor inatla.

"Melissa, *yapma* ama." Ona elimden gelen en sert bakışı atıyorum ve kulaklarının çevresinde ufacık bir pembeliğin oluştuğunu görebiliyorum. Ama kızın ifadesi değişmiyor.

Bunu söylemekten nefret etsemde bu kızdan çok iyi avukat olur.

"Yani... bana gerçekten yardım etmek istiyor musun?" diyorum düşünceli düşünceli kaşlarımı çatarak.

"Evet!" Başıyla onaylıyor, hatta heyecanlanıyor. "Carter Spink'le ilişkiye girebilirim... ya da beni özel basın temsilcin olarak işe alabilirsin..."

"Ya da belki de şunu alabilirsin?" Tatlı bir gülümseyişle elimdeki tepsiyi ona veriyorum. "Ve ütülenmesi gereken bir gömleğim var. Yalnız yakasına çok dikkat et, olur mu?"

Asık suratını görmek her şeye bedel. Kıkırdamaya çalışarak merdivenleri inip mutfığa gidiyorum.

Eddie gazetelerle dolu bir masada oturuyor ve ben içeri girdiğimde kafasını kaldırıp bakıyor.

"Her gazetede sen varsın," diye bilgilendiriyor beni. "Bak." *Sun* gazetesini açmış bana gösteriyor. Bir

PASAKLI TANRIÇA

427

tuvalet resminin üstüne konmuş resmim, birisi de elime bir fırça tutuşturmuş. Kafamın hemen yanında, "Tuvalet temizlerim daha iyi!" cümlesi.

"Aman tanrım." Bir sandalyeye çöküp resme bakıyorum. "*Neden!*"

"Ağustos ayındayız," diyor Eddie *Telegraph* gazetesine geçerek. "Haber yapacak bir şey yok. Diyor ki sen 'bugünün iş saplantılı dünyasında bir ılık'mışsin." Gazeteyi çevirip CARTER SPINK'İN YÜKSEK UÇAN AVUKATI SKANDAL DEDİKODULARININ ARDINDAN EV İŞLERİNİ SEÇTİ manşetinin altındaki küçük bir makaleyi gösteriyor.

"Burada diyor ki, sen 'dünyadaki kadınlar için bir Judas karakteri' olmuşsun." Arkamda Melissa tepsiyi tezgâha pat diye bırakıyor ve *Herald*'ı alıyor. "Bak, şu Mindy Malone denen köşe yazar sana gerçekten kızmış."

"Kızmak mı?" diye tekrar ediyorum şaşırarak. "Niye kızsın ki?"

"Ama *Daily Mail* geleneksel değerlerin bir kurtarıcısı." Eddie gazeteye uzanıp açıyor. "Samantha Sweeting kadınların kendi sağlıkları ve toplumun sağlığı için yeniden ocağın başındaki yerlerini almaları gerektiğini düşünüyor.'" "

"Ne? Ben öyle bir şey demedim ki!" Gazeteyi elinden kapıp gözlerime inanamayarak yazıyı okuyorum. "Neden buna bu kadar kafayı *taktı* ki?"

"Boş sezon işte," diyor Eddie, *Express* gazetesine geçerek. "Hukuk büromdaki mafya bağlantılarını tek elle ortaya çıkardığın doğru mu?"

428

Sophie Kinsella

"Hayır!" Dehşetle gözlerimi ona çeviriyorum. "Bunu kim diyor?"

"Nerede gördüğümü şu an hatırlamıyorum," diyor sayfaları karıştırarak. "Bunda da annenin bir resmi var. Hoş bir bayan."

"Annemin mi?" Gazeteye kederle bakıyorum.

Ah tanrım. Annem beni öldürecek.

"Bunda da anket var, bak." Eddie bir başka gazeteyi açmış. " 'Samantha Sweeting: Kahraman mı, Aptal mı? Oylarınız için arayın ya da kısa mesaj atın.' Aramak için numara da vermişler." Telefonu eline alıp kaşlarını çatıyor. "Hangisine oy versem?"

"Aptala," diyor Melissa telefonu elinden çekerek. "Ben yaparım."

"Samantha! Meşhur oldun!"

Bir bakıyorum Trish kolunun altında bir yığın gazeteyle mutfağa dalıyor. Bana bakarken yüzünde dünkü hayrete uğramış, dehşet ve şaşkınlık ifadesi var, sanki paha biçilemez bir sanat eseriymişim de birden mutfağında ortaya çıkmışım gibi. "Ben de seninle ilgili yazıları okuyordum!"

"Günaydın Bayan Geiger." *Daily Mail* gazetesini bırakıp ayağa kalkıyorum. "Size kahvaltı için ne hazırlayayım? Kahve ister misiniz?"

"Sen yapma, Samantha!" diye cevap veriyor heye-canla. "Eddie, kahveyi sen yapabilirsin!"

"Ben kahve yapmıyorum!" diye karşı çıkıyor Eddie.

"O zaman... Melissa!" diyor Trish. "Hepimize güzel birer kahve yap hadi. Samantha, bir kere de sen otur! Misafirimizsin!" Doğal olmayan bir kakhaha atıyor.

"Ben misafiriniz değilim!" diye protesto ediyorum. "Ben evinizin hizmetlisiyim!"

PASAKLI
TANRIÇA

429

Eddie ve Trish'in şüpheyle birbirine baktığını görebiliyorum. Ne sanıyorlardı ki? Çekip gideceğimi mi?

"Hiçbir şey değişmedi!" diye diretiyorum. "Hâlâ evdeki hizmetlinizim! İşime her zamanki gibi devam etmek istiyorum."

"Sen delisin." Melissa beni küçümseyerek gözlerini deviriyor. "Carter Spink'in sana ne kadar maaş vermek istediğinden haberin var mı?"

"Sen anlayamazsın," diye cevap veriyorum ona. "Bay ve Bayan Geiger, *siz* anlayabilirsiniz. Burada yaşarken çok şey öğrendim. Değiştim. Tatmin edici bir hayat biçimini gördüm. Evet, Londra'da avukatlık yaparak çok daha fazla para kazanabilirim. Evet, çok güçlü, baskı altında bir kariyerim olabilir. Ama istediğim bu değil." Kollarımı iki yana açıyorum. "Yapmak istediğim bu. Olmak istediğim yer burası."

Eddie ve Trish'in bu küçük konuşmamdan etkilendiklerini görmeyi umuyorum. Onun yerine bana tek kelime anlamadan bakıp sonra da tekrar birbirlerine bakıyorlar.

"Bence teklifi bir düşünmelisin," diyor Eddie. "Gazetede seni yeniden kazanmayı çaresizce istedikleri yazıyor."

"Eğer ayrılırsan *hiç* alınmayız," diye kafa sallıyor Trish anlayışla. "Bunu *tamamen* anlarız."

Tek söyleyebildikleri bu mu yani? Kalmak istememe *memnun* olmadılar mı? Beni hizmetlileri olarak *istemiyorlar* mı?

"İşten ayrılmak istemiyorum!" diyorum tersçe. "Burada kalıp farklı tempoda tatmin edici bu hayatı sürmek istiyorum."

430

Sophie Kinsella

"Tamam," diyor Eddie kısa bir duraklamanın ardından, sonra da Trish'e "Ne?" dercesine bir bakış atıyor çaktırmadan.

Telefon çalıyor ve Trish açıyor.

"Alo?" Birkaç saniye dinliyor. "Evet tabii, Maviş. *Ve* Trudy. Sonra görüşürüz!" Ahizeyi yerine koyuyor. "Hayır yemeğine iki misafir daha!"

"Tamam." Kol saatime bakıyorum. "Ben başlangıçları hazırlamaya girişsem iyi olacak."

Hamur işlerine dalmışken telefon bir kez daha çalıyor ve Trish derin bir iç çekiyor. "Eğer başka bir konuksa... Alo?" Dinledikçe yüz ifadesi değişiyor ve eliyle ahizeyi kapatıyor.

"Samantha," diye tıslıyor. "Eski bir şirket. Toilet Duck'ın televizyon reklamında oynamak ister misin? Temizlikçi önlüğü giyip bir de şey diyecekmişsin."

"Hayır!" diyorum yerimden sıçrayarak. "Tabii ki istemiyorum!"

"Televizyon tekliflerini asla geri çevirmemelisin," diyor Eddie. "Büyük bir fırsat olabilir."

"Hayır, olamaz! Ben reklamlarda oynamak istemiyorum!" Eddie'nin tartışmak istercesine ağzını açtığını görüyorum. "Röportaj vermek istemiyorum," diye ekliyorum çabucak. "Herkese örnek olmak iste-

miyorum. Sadece her şeyin eski haline geri dönmesini istiyorum."

Öğle yemeği saati oluyor ve hiçbir şey eski haline dönmüş değil. Hatta her şey eskisinden de sürreal.

Üç televizyona çıkma teklifi daha ve bir tane de *Sun* gazetesi için Fransız aşçı önlüğü içinde 'lezzetli'

PASAKLI

43

TANRIÇA

bir çekim yapma teklifi aldım. Trish, *Mail* gazetesiyle çok özel bir röportaj yaptı. Melissa'nın ısrarla dinlemek istediği bir radyo programını arayanlar hakkımda 'antifeminist moron', bir çeşit 'Martha Stewart özentisi' ve 'eğitime para döken vergi mükelleflerinin sırtında bir asalak' yorumunu yaptı. O kadar sinirlendim ki neredeyse kendim telefon edecektim.

Fakat bunun yerine radyoyu kapatıp üç derin nefes aldım. Bunlara sinirimi bozmaya niyetim yok. Düşünmem gereken başka şeyler var. Hayır yemeğine on dört davetli geldi ve çimlerde aylak aylak dolanıyorlar. Pişirmem gereken yabani mantarlı tartöletlerim var, kuşkonmaz sosu bitirilecek ve somon filetolar rosto edilecek.

Keşke Nathaniel burada olsaydı da beni sakinleştirilebilseydi, diyorum kendi kendime. Ama o da göle Japonların süs balığı olarak yetiştirdiği sazan çeşidi koi almak için Buckingham'a gitti çünkü Trish ansızın bunların olmasını istedi. Anlaşılan fiyatı yüzlerce pound tutarmdaymış ve bütün ünlülerin bahçelerindeki göllerde varmış. Ne saçma, kimse gölün içine bakmaz ki.

Tam fırını açarken kapı çalıyor ve derin bir nefes çekiyorum. Bir misafir daha mı. Bu sabah zaten son anda fazladan dört kişi çıktı, bütün programım sarsıldı. *Mirror'dan* gelen ve pespembe giyinip Eddie'ye köye yeni taşındığını anlatmaya çalışan gazeteciyi de saymıyorum.

Tartölet tepsisini fırına verip kalan hamur kırıntılarını topluyorum ve önlüğümü silmeye başlıyorum.

432

Sophie
Kinsella

"Samantha?" Trish kapıyı vuruyor. "Bir misafirimiz daha var!"

"Bir kişi *daha* mı?" arkamı dönüp yanağımdaki unu silkeliyorum. "Ama başlangıçları fırına yeni koydum..."

"Bir arkadaşınmış. Seninle acilen konuşması gerekiyormuş. İş hakkında?" Trish ehemmiyetle kaşlarını kaldırıyor ve kenara çekiliyor. Ben de şaşkınlıktan donakalıyorum.

Bu Guy. Trish'in mutfağında dikiliyor. Jilet gibi takım elbisesi ve kolalı yakasıyla duruyor.

Ona öylece bakıyorum, konuşamıyorum, kesinlikle dilim tutuldu.

Yüz ifadesinden onun da oldukça şaşkın olduğunu söyleyebilirim.

"Aman tanrım," diyor yavaşça, üniformamı süzüyor, önlüğümü, unlu ellerimi süzüyor. "Gerçekten de bir hizmetlisin."

"Evet." Çenem yukarıda. "Gerçekten öyleyim."

"Samantha..." diyor Trish kapıdan. "Bölmek *istemezdim* ama... Başlangıçlar on dakika sonra mı geliyor?"

"Elbette Bayan Geiger." Hiç düşünmeden Trish kapıdan çıkarken reverans yapıyorum ve Guy'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyor.

"*Reverans* mı yapıyorsun?"

"O kısım bir hataydı evet," şeklinde kabul ediyorum. Şaşkın bakışlarını yakalayınca kıkırdamak geliyor içimden. "Guy, burada ne işin var?"

"Buraya seni geri dönmeye ikna etmek için geldim."

PASAKLI
TANRIÇA

433

E herhalde yani. Tahmin etmeliydim.

"Geri dönüyorum. Kusura bakma." Süpürgeyle farası alıp yerdeki unu ve kırıntıları süpürüyorum.

"Ah. Peki." Guy utana sıkıla yolumdan çekiliyor.

Mamur kırıntılarını çöpe atıyorum, kuşkonmaz sosumu dolaptan çıkarıp sos tenceresine döküyorum ve kısık ateşte altını yakıyorum.

Guy beni hayretler içinde seyrediyor. "Samantha," diyor arkama dönerken. "Konuşmamız gerek."

"İşim var." Mutfak saati tiz bir sesle çınlıyor ve biberiyeli sarımsaklı ekmeklerimi çıkarmak için en alttaki fırını açıyorum. Tepsiyi görünce gururlanıyorum, hepsi de nar gibi kızarmış ve mutfğa enfes ıtırılı bir koku yayıyorlar. Dayanamayıp bir tanesinden bir ısırık alıyorum ve Guy'a uzatıyorum.

"Bunları sen mi *yaptırıl*?" Gözlerine inanamıyor. "Yemek pişirebildiğini bilmiyordum."

"Pişiremiyordum zaten. Yeni öğrendim." Tuzsuz tereyağı almak için gene dolabı açıyorum ve köpüren kuşkonmaz sosuna bir findık kadar atıyorum. Kepçe-

lerin asılı durduğu rafın yanında dikilen Guy'a dönüyorum. "Çırpıcıyı uzatır mısın?"

Guy anlamsızca aletlere bakıyor. "Eee... hangisi şeydi..."

"Merak etme, " diyorum dilimi damağıma sürterek. "Ben alırım."

"Sana bir iş teklifi getirdim," diyor Guy ben çırpıcıyı alıp tereyağını yedirmeye başlarken. "Bir baksan iyi olur."

"İlgilenmiyorum." Kafamı bile kaldırmıyorum. "Daha görmedin ki." İç cebine uzanıp beyaz bir mektup çıkarıyor. "Al. Bir göz at."

434

Sophie
Kinsella

"İlgilenmiyorum!" diye tekrar ediyorum sabrım taşmışçasına. "Anlamıyor musun? Geri dönmek istemiyorum. Avukat olmak istemiyorum."

"Onun yerine ev kadını olmak istiyorsun." Sesi öylesine aşağılama dolu ki inciniyorum.

"Evet!" Çırpıcıyı tencereye fırlatıyorum. "Öyle! Burada mutluyum. Rahatım. Sen nereden bilirsin ki. Buradaki bambaşka bir hayat!"

"Evet, anladım," diyor Guy mutfak önlüğüme bakarak. "Samantha, mantıklı olmak zorundasın." İç cebinden bir telefon çıkarıyor. "Gerçekten konuşman gereken biri var." Bir numara çeviriyor ve bana bakıyor. "Annenle bu konuyu konuştum."

"Ne yaptın?" Ona dehşetle bakıyorum. "Ne cüretle-"

"Samantha, ben senin için en iyisini istiyorum. O da öyle. Merhaba iane," diyor telefona. "Şu anda yanımda. Veriyorum."

Buna inanamıyorum. Bir an telefonu camdan dışarı fırlattığımı hayal ediyorum. Ama yo. Bununla da uğraşabilirim.

"Merhaba anne," diyorum telefonu Guy'dan alıp. "Uzun zaman oldu."

"Samantha." Sesi son konuştuğumuz zamanki kadar soğuk. Ama nedense bu sefer kanımı dondurmuyor, gerilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyleyemez. Artık hayatımın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Sen ne yaptığını zannediyorsun acaba? *Domes-tik* olacağımı mı sanıyorsun?"

"Evet öyle. Ben bir hizmetliyim. Ve sanırım benim geri dönüp avukat olmamı istiyorsun? Ama ben

PASAKLI
TANRIÇA

435

hayatımdan memnunum ve dönmeyeceğim." Kuşkonmaz sosunun tadına bakıp biraz tuz ekliyorum.

"Küstahlık sana şu an için eğlenceli gelebilir," diyor lafı uzatmadan. "Bu senin hayatın, Samantha. Kariyerin. Galiba anlayamıyorsun-"

"Asıl *sen* anlamıyorsun! Hiçbiriniz anlamıyorsunuz!" Guy'a bakıyorum, sonra ocağı iyice kısıp tezgâha dayanıyorum. "Anne, farklı bir hayat biçimi gördüm burada. Günlük işlerimi yapıyorum, bitiyor ve... hepsi bu. *Özgürüm*. Eve götürülecek kâğıtlar yok. 7/24 BlackBerry'ye yapışık gezmek zorunda değilim. Akşamları pub'a gidebilirim, hafta sonu plan yapabilirim, bahçeye çıkıp yarım saat ayaklarımı uzatıp oturabilirim... ve *bir şey olmaz*. Artık hayatımda daimi bir baskı yok. Stresli değilim. Çok rahatım." Bir bardağa uzanıyorum, suyla doldurup koca bir yudum içiyorum, sonra da ağzımı siliyorum. "Kusura bakma

ama ben değiştim. Yeni arkadaşlarım var. Buradaki insanları tanıdım. Tıpkı... Walton's dizisindeki gibi."

"Walton's mı?" Son derece şaşıyor. "Çocuk da mı var orada?"

"Hayır!" diyorum hüsrân içinde. "Anlamıyorsun! Bu insanlar bana... *değer veriyor*. Mesela iki hafta önce benim için müthiş bir doğum günü partisi verdiler."

Sessizlik. Hassas bir noktaya mı dokundum acaba, diye merak ediyorum. Belki vicdan azabı duyar... Belki beni anlar...

"Ne kadar garip," diyor kuru bir sesle. "Doğum günün iki ay önceydi."

436

Sophie
Kinsella

"Biliyorum." İç geçiriyorum. "Bak anne, ben kararımı verdim." Birden fırın çınlıyor ve fırın eldivenimi kapıyorum. "Kapatmalıyım."

"Samantha, bu konuşma henüz bitmedi!" diye yapıştırıyor öfkeyle. "Sözümüzü bitirmedik."

"Bitirdik, tamam mı? *Bitirdik!*" Telefonu kapıyorum, masaya fırlatıp nefes veriyorum, kendime rağmen biraz elden ayaktan kesilmiş gibiyim. "Çok teşekkürler, Guy," diyorum kısaca. "Benim için herhangi başka küçük sürprizin var mı acaba?"

"Samantha..." Özür dilercesine ellerini iki yana açıyor. "Sana ulaşmaya çalışıyorum..."

"Kimsenin bana 'ulaşmasına' gerek yok." Arkamı dönüyorum. "Ve şu anda çalışmam gerek. Bu benim işim."

En alttaki fırının kapağını açıyorum, tartölet tepsi-
lerimi çıkarıp hepsini tek tek ısıtılmış tabaklara dizi-
yorum.

"Yardım edeyim," diyor Guy yanıma gelip.

"Yardım *edemezsin*." Gözlerimi deviriyorum.

"Tabii ki edebilirim." Tüm şaşkınlığım karşısında
ceketini çıkarıyor, kollarını sıvıyor ve vişneli bir önlük
takıyor. "Ne yapacağım?"

Kendimi tutamayıp kıkırdıyorum. O kadar yersiz
görünüyor ki.

"Tamam." Eline bir tepsi veriyorum. "Başlangıçları
taşıyabilirsin."

Mantarlı tartöletleri ve ekmekleri taşıyarak birlikte
salona giriyoruz. Beyaz örtülerle dolu odaya girdi-
ğimizde konuşma uğultusu kesiliyor ve on dört boyalı
ve cilalı kafa bize dönüyor. Trish'in misafirleri ma-

PASAKLI

437

TANRIÇA

sanın çevresine yerleşmiş, şampanyalarını yudumlu-
yor; her biri pastel renkli tayyörler giymiş. Sanki bir
Dulux katalogunun içine girmek gibi bir şey bu.

"Ve bu da Samantha!" diyor Trish, yanakları iyice
pembeleşmiş. "Hepiniz hizmetlimiz Samantha'yı ta-
nıyorsunuz... kendisi aynı zamanda bir avukat!"

Büyük bir alkış kopunca utandığımı hissediyorum.

"Seni gazetelerde gördük!" diyor krem rengi gi-
yinmiş bir kadın.

"Seninle konuşmam gerek." Mavili bir kadın yü-
zünde ciddi bir ifadeyle bana eğiliyor. "*Boşanma an-
laşmam* hakkında."

Sanırım bunu duymamış gibi davranacağım.

"Bu da Guy, bugünlük bana yardım ediyor," diyor-
rum mantarlı tart letleri servis etmeye başlayıp.

"O *da* Carter Spink ortaklarından biri," diye ekliyor
Trish büyük bir gururla.

Masada etkilenmiş insanların birbirlerine baktığını
görebiliyorum. Masanın bir ucundaki yaşlıca bir kadın
şaşkın bakışlarla Trish'e dönüyor. "*Bütün* yardımcılarının
avukat mı?"

"Hepsi değil," diyor Trish havalı havalı ve şam-
panyasından koca bir yudum içiyor. "Ama bilirsin işte,
bir kere Cambridge'de okumuş bir hizmetliyle  a-
lıştıktan sonra artık daha aşağısı kurtarmaz."

"Nereden buluyorsun peki?" diye soruyor kızıl saçlı
bir kadın i i giderek. " zel bir ajans mı var?"

"Oxbridge Hizmetliler ajansı adı," diyor Guy önüne
mantarlı tartölet koyarak. " ok seçiciler. Yalnızca
birinci derece onur belgesiyle mezun olanlar başvura-
biliyor."

438

Sophie
Kinsello

"Tanrım!" Kızıl saçlı kadın iyice afallamış vaziyette
ona bakıyor.

"Gerçi ben, Harvard'da okudum," diye devam
ediyor Guy. "O yüzden ben Harvard Yardım'a kayıtlı-
lıyım. İlkemiz: Tvy League eğitimi bunun içindir.' öyle
değil mi, Samantha?"

"*Kes* sesini," diye mırıldanıyorum. "Sadece yiye-
cekleri servis et."

Nihayet bütün bayanların servisi tamamlanıyor ve
boş mutfağa geçiyoruz.

" ok komik," diyorum tepsiyi  at diye elimden
atarak. "Ne kadar zekisin."

"Tann aşkına, Samantha. Tüm bunları *ciddiye* almamı beklemiyorsun ya? Tanrım." Önlüğü çıkarıp masaya fırlatıyor. "Bir avuç havalı kafaya yemek servisi yapmak. Sana patronluk taslamalarına göz yummak."

"Yapmam gereken bir işim var," diyorum gergin bir sesle ve somon balıklarını kontrol etmek için fırını açıyorum. "Bana yardım etmeyeceksen eğer-"

"Yapmam gereken iş bu değil ki!" diye patlıyor birden. "Samantha, bu yaptığın kahrolası bir *kıdk değişimi*. O odadaki herkesten çok daha akıllısın ve onlara hizmet ediyorsun? Onlara *reverans* yapıyorsun? *Banyolarını* mı temizliyorsun?"

Öyle bir tutkuyla konuşuyor ki şok olarak arkamı dönüyorum. Yüzü kıpkırmızı, artık kesinlikle dalga geçmiyor.

"Samantha, sen tanıdığım en akıllı insanlardan birisin." Sesi sinirden hafif titriyor. "Sen hepimizin gördüğü en hukuk zekâsına sahip insansın. Hayatını bu... saçma yanlış uğruna çöpe atmana izin veremem."

PASAKLI
TANRIÇA

439

Tepemin taşı atarak ona dönüyorum. "Saçma yanlış falan değil bu! Sırf 'diploma derecemi kullanmıyorum', bir ofise tıklmıyorum diye hayatımı boşa mı harcamış oluyorum yani? Guy, ben *muthuyum*. Daha önce hiç yapmadığım bir şekilde hayattan zevk alıyorum. Yemek pişirmeyi *seviyorum*. Ev işlerini çekip çevirmeyi *seviyorum*. Bahçeden çilek toplamayı-

"

"Sen bir hayal dünyasında yaşıyorsun!" diye bağırıyor. "Samantha, bunların hepsi senin için yeni şeyler!

Eğlenceli çünkü ilk kez yapıyorsun! Ama sıkılacaksın!
Bunu *göremiyor* musun?"

İçimde ufacık bir şüphelenme hissediyorum fakat aldırmiyorum. "Hayır, sıkılmayacağım." Kararlılıkla kuşkonmaz sosumu karıştırıyorum. "Bu hayatı seviyorum."

"On yılını banyo temizlemekle geçirdiğin zaman da seviyor olacak mısın? Gerçekçi ol." Ocağın yanına gelince yüzümü çeviriyorum. "Tatile ihtiyacın vardı. Ara vermeliydin. Tamam, anlıyorum. Ama artık gerçek hayata dönmenin zamanı geldi."

"Benim için bu gerçek hayat zaten," diye çıkışıyorum. "Hayatımın eski halinden daha gerçek."

Guy başını iki yana sallıyor. "Charlotte'la geçen sene Toskana'ya gittik ve sulu boyayla resim yapmayı öğrendik. Çok hoşuma gitti. Yağlı boyalar... güneşin batışı... her şey." Bir saniye bana derin derin bakıyor, sonra öne eğiliyor. "Ama bu, Toskanah bir ressam olacağım anlamına gelmiyor."

"Benim durumum farklı!" Bakışlarımı kaçırıyor. "Guy, ben bir daha o kadar ağır iş yükünün altı-

440

Sophie
Kinsella

na girmeyeceğim. O eski baskılara dönmeyeceğim. Yedi koca yıl boyunca haftada yedi gün çalıştım."

"Kesinlikle. Kesinlikle! Ve tam ödülünü aldığın sırada çekip gidiyor musun?" Guy başını tutuyor. "Samantha, sanırım yükseldiğin pozisyonu tam olarak anlamadın sen. Sana tam eşitlik hakları olan ortaklık teklifi yapıldı. Yani istediğin maaşı isteyebilirsin. Kontrol sende!"

"Ne?" Kafam karışarak duruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Guy nefesini vererek gözlerini yukarı kaldırıyor, sanki Avukat Tanrı'dan yardım ister gibi. "Yarattığım kasırganın," diyor dikkatle, "farkında mısın? Tüm bunların Carter Spink için ne kadar kötü görüldüğünün farkında mısın? Seksenlerde yaşanan Storesons skandalından bu yana basında geçen en kötü haftaydı."

"Bunların hiçbirini planlamadım," diyorum savunmaya geçerek. "Medyanın kapımda bitmesini ben istemedim-"

"Biliyorum. Ama bittiler işte. Ve Carter Spink'in yıldızı söndü. İnsan Kaynakları departmanı çıldırmak üzere. Sonuçta onların duyguları düşünen, anlayışlı çalışma programları, atölyeleri, mezunları özel yetiştirme programları, her şey bir yana sen kalkmış dünyaya tuvalet temizlemeyi yeğlerim diyorsun." Kısacık bir kahkaha patlatıyor. "Kötü Halkla İlişkiler diye buna denir işte."

"Doğru ama," diyorum çenemi kaldırarak. "Tercih ederim."

"Bu kadar aksi olma!" Guy sabırsızca yumruğunu masaya indiriyor. "Carter Spink'i ne hale getirdin!"

PASAKLI
TANRIÇA

44

Bütün dünyanın senin ofise geri dönüşünü görmesini istiyorlar. Sana ne istersen ödemeye razılar! Tekliflerini kabul etmemek için çıldırmış olman gerek!"

"Para gözümde değil," diye cevap veriyorum. "Benim yeterince param var-"

"Hâlâ anlamıyorsun! Samantha, eğer geri dönersen on yıl sonra emekli olacak kadar çok kazanmış

olacaksın. Hayata hazır olacaksın! *İşte o zaman* gidip çilek toplayabilir ya da yerleri süpürebilir ya da her ne haltı istiyorsan yiyebilirsin."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum... ama birden tüm kelimelerim kurudu. Düşüncelerimi izleyemiyorum. Hepsi karman çorman oradan oraya sığıyor.

"Ortaklığını kendi emeğinle kazandın," diyor Guy daha sessiz bir tonda. "Kazandın Samantha. Kullan."

Guy bu konuda başka söz etmiyor. Bir tartışmayı ne zaman sonlandıracağını her zaman çok iyi bilmiştir; özel tartışma avukatı olmalıymış. Somon balıklarının servis etmeme yardımcı oluyor, bana sarılıyor ve ardından düşünecek zamanım olduğunda onu aramamı söylüyor. Ve çekip gidiyor, ben de mutfakta bulandırılmış düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

O kadar kararlıydım ki. Kendimden o kadar emin dim ki. Oysa şimdi...

Tartıştığı noktalar kafamda dönüp duruyor. Doğru yerlere değiyorlar. Belki de bir yanılgı içindeyim. Belki bunların hepsi bana çok yeni. Belki de birkaç yıl bu basit hayatı yaşadıktan sonra tatmin olmayacağım, hüsrana ve acı içinde olacağım. O halimi gözüm-

442

Sophie
Kinsello

de canlandırıyorum, üzerimde naylon bir üniforma yerleri siliyorum ve insanlara dert yanıyorum: "Bir zamanlar iş hukuku avukatıydım, biliyor musunuz."

Benim bir beynim var. Önümde yıllarım var.

Ve Guy haklı. Ortaklığım için çalıştım. Kazandım.

Kafamı ellerim arasına gömüyorum, dirseklerimi masaya dayıyorum, göğsümde atan kalbimin ritmini

dinliyorum, sanki bir soruyu tekrarlar gibi. *Ne yapacağım? Ne yapacağım?*

Ve her saniye tek bir cevaba doğru itiliyorum. Mantıklı cevaba. İnsana en anlamlı gelen cevaba.

Ne olduğunu biliyorum. Yalnızca bununla yüzleşmeye hazır olup olmadığımdan emin değilim.

Saat altıyı buluyor. Öğle yemeği bitti, her yeri temizledim. Trish'in misafirleri bahçede takıldı, çaylarını içtiler ve dağıldılar. Yumuşak, kremamsı akşama çıkınca Nathaniel ve Trish'in göl kenarında olduğunu görüyorum, Nathaniel'in ayaklarının dibinde plastik bir kova duruyor.

Ona yaklaşırken birinin midemi sıktığını hissediyorum.

"Bu Kumonryu," diyor Nathaniel, kocaman yeşil bir ağın içindeki bir şeyi kovadan çıkarırken. "Bakmak ister misin?" Daha yakına gelince ağda çırpınan, üzeri desenli, devasa bir balık görüyorum. Nathaniel balığı Trish'e uzatınca Trish kısa bir çığlıkla geri kaçıyor.

"Al şunu al! Göle koy!"

PASAKLI
TANRIÇA

443

"Size iki yüz kafaya mal oldu," diyor Nathaniel omuz silkererek. "Bir merhaba demek istersiniz diye düşünmüştüm." Trish'in omzunun arkasından muzipçe sırtlıyor ve bir şekilde ben de ona gülümsüyorum.

"Hepsini koy." Trish ürperiyor. "Yüzdükleri zaman gelip görürüm."

Topuğunun üstünde dönüp eve geri yollanıyor.

"Tamam?" Nathaniel bana bakıyor. "Büyük hayır yemeği nasıldı?"

"Güzeldi."

"Haberı duydun mu?" Göle bir başka balık atıveriyor. "Eamonn nişanlandı! Haftaya pub'da parti veriyor."

"Çok... çok güzel."

Ağzım kuruyor. Yapma ama. Söyle ona.

"Biliyor musun, biz de seraya bir ko-i gölü yapmalıyız," diyor Nathaniel balıkların geri kalanını suyla birlikte göle boşaltarak. "Bunların ne kadar kâr getirdiğinden haberin var mı?"

"Nathaniel, ben dönüyorum." Gözlerimi kapıyorum, içimdeki acıyı duymazdan gelmeye çalışıyorum. "Londra'ya geri dönüyorum."

Bir saniye kıpırdamıyor. Sonra çok yavaşça arkasını dönüyor; elinde hâlâ balık ağı, yüzü ifadesiz.

"Tamam," diyor.

"Avukatlık işime geri dönüyorum." Birazcık sesim titriyor. "Bugün eski şirketimden Guy geldi ve beni ikna etti -bana gösterdi. Fark etmemi sağladı..." Durup çaresizce el kol hareketleri yapıyorum.

"Neyi fark etmeni?" diyor Nathaniel hafif kaşları çatılarak.

444

Sophie
Kinsella

Gülümsemedi. "İyi fikir, ben de tam bunu söyleyecektim," demedi. Neden bunu benim için *kolaylaştırmaya* çalışmıyor?

"Hayatım boyunca evde hizmetçilik yapamam!" İstedğimden de fazla savunmaya geçmiş gibi sesim. "Ben eğitilmiş bir avukatım! Beynim var!"

"Beynin olduğunu biliyorum." Şimdi de *o* savunmaya geçiyor. Aman tanrım. Bunu başaramıyorum.

"Ortaklık hakkımı elde ettim. Carter Spink'te tüm haklara sahip ortaklardanım." Söylediklerimin önemini belirtmek istercesine ona uzun uzun bakıyorum. "Bu hayatımın en prestijli... müthiş... kârlı... Birkaç yıl içinde emekli olacak kadar çok para kazanabilirim!"

Nathaniel o kadar da etkilenmişe benzemiyor. Bana dümdüz bakıyor sadece. "Ne pahasına?"

"Ne demek istiyorsun?" Bakışlarından kaçıyorum.

"Demek istediğim, buraya ilk geldiğinde sinirlerin haraptı. Korkudan ödü patlamış bir tavşan gibiydin. Kireç gibi beyazdın. Tahta gibi serttin. Hiç güneş görmemiş gibi bir halin vardı, hayatını hiç *yaşamamış* gibiydin."

"Abartıyorsun."

"Hayır. Ne kadar değiştiğini *görmüyor* musun? Artık gergin değilsin. Sinirlerin harap durumda değil." Kolumu alıyor ve bırakıyor. "Bu kol havada kalırdı!"

"Tamam, diyelim ki biraz rahatladım!" Kollarımı iki yana savuruyorum. "Değiştiğimin farkındayım. Sakinleştim, yemek pişirmeyi, ütü yapmayı öğrendim... ve harika vakit geçirdim. Ama bu benim için bir tatil gibi. Sonsuza dek süremez."

PASAKLI
TANRIÇA

445

Nathaniel çaresizlik içinde başını iki yana sallıyor. "Yani tüm bu olanlardan sonra pilini pırtını toplayıp, dizginleri eline alacak ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam mı edeceksin?"

"Bu sefer daha farklı olacağım! Her şeyi farklı yapacağım. Dengeyi kuracağım."

"Kimi kandırıyorsun?" Nathaniel omuzlarımı yakalıyor. "Samantha, yine aynı stres, aynı hayat tarzın olacak."

Beni anlamadığı, beni desteklemediği için birden ona çok sinir oluyorum.

"En azından yeni bir şey *denedim!*" Sözcükler ağzımdan bir anda dökülüveriyor. "En azından bir süre dışarı çıkıp başka bir hayatı yaşamayı denedim!"

"Bu ne demekti şimdi?" Şaşkınlık içinde omuzlarımı bırakıyor.

"Yani *sen* ne denedin hayatın boyunca, Nathaniel?" Cadalo ve saldırgan görüldüğümün farkındayım ama elimde değil. "Çok dar kafalısın! Doğup büyüdüğün köyde yaşıyorsun, ailenin işini devam ettiriyorsun, aldığın sera yolun hemen aşağısında... hâlâ ana *rahminde*sin. O yüzden bana hayatımı yaşamam hakkında nutuk çekmeden önce, sen de kendininkini yaşamayı dene önce, tamam mı?"

Nefes nefese sözümü bitiriyorum, Nathaniel sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor bana.

Ve o anda dilimi ısırarak istiyorum. "Bunu... demek istemedim," diye mırıldanıyorum.

Birkaç adım geri gidiyorum, ağlamak üzereyim. Böyle olmaması gerekiyordu. Nathaniel bana destek olmalı, bana sarılıp doğru kararı verdiğimi söyleme-

446

Sophie
Kinsella

fıydı. Fakat onun yerine birbirimizden metrelerce uzakta, birbirimizin yüzüne bakamadan duruyoruz.

"Kanatlarımı açmayı denedim." Nathaniel birden katı bir sesle konuşuyor. "Cornwall'da almaya can attığım bir bahçe var. Mükemmel bir toprak, mükemmel

bir iş... ama bakmadım bile. Senden arabayla altı saat uzaklıkta olmak istemedim." Omuz silkiyor. "Sanırım haklısın. Dar kafalılık ettim."

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Bir bahçenin diğer ucunda kuğuran güvercinler dışında hiç ses olmuyor. Birden muhteşem bir akşam olduğunu fark ediyorum. Akşam güneşi söğüt ağacının arasından sızıyor ve ayaklarımın altındaki çimenlerden tatlı bir koku yayılıyor.

"Nathaniel... geri dönmek zorundayım." Sesim fazla kararlı değil. "Başka seçeneğim yok. Ama yine de beraber olabiliriz. İkimiz. Devam ettirebiliriz. Tatillerimiz olacak... hafta sonları... Eamonn'un partisine geleceğim... Gittiğimi fark etmeyeceksin bile!"

Bir saniye sessiz kalarak kovanın sapıyla oynuyor. En sonunda kafasını kaldırıp bakınca suratındaki ifade göğsümü daraltıyor.

"Evet," diyor kısık sesle. "Fark edeceğim."

Daily Mail haberi birinci şayiadan duyuruyor. Resmen ünlü oldum. SAMANTHA HUKUKU, TUVALETLERE TERCİH ETTİ. Ertesi sabah mutfağa girdiğimde Trish gazeteye eğilmiş, Eddie ise başka bir kopyasını almış okuyor.

"Trish'in röportajı da çıkmış!" diye seviniyor. "Bak!"

" '37 yaşındaki Trish Geiger, Samantha'nın ortalama bir hizmetliden daha yukarıda olduğunu her zaman biliyordum zaten, diyor," diye okuyor Trish gururla. " 'Birlikte temizlik yaparken hep felsefe ve ahlak tartışmalarımız olurdu.' "

Başını kaldırıp bakıyor ve yüzü değişiyor. "Samantha, sen iyi misin? Çok solgun görünüyorsun."

"İyi uyuyamadım," diyorum ve ısıtıcının düğmesine basıyorum.

Geceyi Nathaniel'in evinde geçirdim. Gidişim hakkında daha fazla konuşmadık. Ama saat üçte ona döndüğümde o da uyanıktı ve tavanı seyrediyordu.

"Enerjiye ihtiyacın var!" diyor Trish kaygıyla. "Bugün büyük gün! En iyi şekilde görünmelisin!"

"Görünürüm." Gülümsemeye çalışıyorum. "Sadece bir fincan kahveye ihtiyacım var."

Bugün büyük bir gün olacak. Carter Spink Hİ departmanı kararımı verir vermez harekete geçti ve şirkete dönüşümü tam bir medya olayına dönüştürdü. Öğlen saati Geiger'larm evinin önünde büyük bir basın toplantısı yapılacak ve ben de Carter Spink'e geri döndüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatacağım. Ortakların çoğu fotoğrafçıların önünde benimle tokalaşacak ve benimle birkaç kısa röportaj yapılacak. Ondan sonra da hep birlikte Londra trenine binip gideceğiz.

"Eee," diyor Eddie ben kahvedenliğe kahve doldururken. "Her şeyini topladın mı?"

"Sayılır. Ve Bayan Geiger... alın." Trish'e katlayıp kolumun altına soktuğum mavi üniformayı uzatıyorum. "Yıkandı ve ütülendi. Bir sonraki hizmetli için hazır."

Trish üniformayı alırken birden üzgün görünüyor. "Teşekkürler Samantha." Peçeteyle gözlerinin altına dokunuyor.

"Al işte," diyor Eddie de Trish'in sırtını sıvazlayarak. Onun da gözleri nemli sanki. Ah tanrım, şimdi ben de ağlamaklı oluyorum.

"Her şey için size minnettarım," diyip yutkunuyorum. "Ve sizi ortada bıraktığım için özür dilerim."

"Doğru kararı verdiğini biliyoruz. Sorun *değil*." Trish gözlerine hafifçe dokunuyor.

"Seninle gurur duyuyoruz," diye ekliyor Eddie de boğuk bir sesle.

PASAKLI
TANRIÇA

449

"Her neyse!" Trish kendini toparlıyor ve kahvesinden bir yudum içiyor. "Ben de basın toplantısında bir *konuşma* yapmaya karar verdim. Basının benden bir iki cümle beklediğinden eminim."

"Kesinlikle," diyorum biraz hayrete uğrayarak. "İyi fikir."

"Ne de olsa biz de artık medyatik insanlarız-"

"Medyatik insan mı?" diye lafını bölüyor Eddie kulaklarına inanamayarak. "Biz medyatik insan değiliz!"

"Tabii ki öyleyiz! Ben *Daily Mail* gazetesine çıktım!" Trish'in yüzü hafif kızarıyor. "Bu bizim için başlangıç olabilir, Eddie. Doğru yayıncıyı bulsak reality şovlara bile çıkabiliriz! Ya da... Campari reklamına!"

"Campari mi?" diye yakmıyor Eddie. "Trish, sen Campari içmezsin ki!"

"İçebilirim!" diyor Trish savunmaya geçerek ve tam o sırada kapı çalıyor. "Ya da renkli su kullanırlar."

Gülümseyerek koridora yürüyorum, üstüme başıma çeki düzen veriyorum. Belki de Nathaniel bana iyi şanslar dilemeye gelmiştir.

Fakat kapıyı açmamla Carter Spink'in Hİ departmanını tam kadro karşımda buluyorum, hepsi bir örnek giyinmiş.

"Samantha." Halkla İlişkiler Müdürü Hilary Grant beni tepeden tırnağa süzüyor. "Hazır mısın?"

Saat on iki olduğuunda üzerimde siyah bir tayyör,
siyah külotlu çorap, siyah topuklu ayakkabı ve haya-
450

Sophie
Kinsella

tımda gördüğüm en buruşuk gömlek var. Profesyonel
makyajım tamam, saçım da arkadan sımsıkı topuz ya-
pıldı.

Giysileri, kuaförü ve makyaj uzmanını Hilary ge-
tirmiş. Şu anda yatak odasındayız ve bana basma söy-
leyeceklerimi öğretiyor. Yüz bininci kez.

"Unutmaman gereken en önemli şey ne?" diye so-
ruyor yeniden. "Her şeyden de öte?"

"Tuvalet lafım ağzıma almamak," diyorum yorgun
argın. "Söz veriyorum, almayacağım."

"Ya yemek tariflerini sorarlarsa?" Volta attığı yerde
hızla dönüyor.

"Cevap olarak, 'Ben bir avukatım. Tek yemek ta-
rifim, başarının tarifidir,' diyeceğim." Bir şekilde ke-
limeleri tekdüze bir sesle söylemeyi başanıyorum.

Hİ departmanının tüm bunları ne kadar ciddiye al-
dığını unutmuşum. Ama sanırım işleri bu. Ve sanırım
tüm bu olanlar onlar için bir kâbustu. Hilary buraya
geldiği andan beri bariz çok mutlu ama içimden bir ses
masasının üstünde her yerine iğneler batırılmış
balmumu bir heykelim olduğunu söylüyor.

"Sadece *talih*siz bir şey söylemeyeceğinden emin
olmak istiyoruz." Bana hafiften vahşice gülüyor.

"Söylemem! Senaryoya sadık kalacağım."

"Sonra da *News Today* takımı seni Londra'ya kadar
takip edecek." BlackBerry'sine eğiliyor. "Günün geri
kalanı boyunca çekim yapmalarına izin verdik. Senin
için bir sakıncası yok, değil mi?"

"Eee... yok. Herhalde."

Olayın ne kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Bir televizyon programı ciddi ciddi Carter Spink'e dönü-

PASAKLI
TANRIÇA

45

şümü dakika dakika görüntülemek istiyor. Dünyada başka hiçbir şey olmuyor mu ya?

"Kameraya bakma." Hilary hâlâ kısa kısa notlar düşmeye devam ediyor. "Mülayim ve olumlu olmalısın. Carter Spink'in sana verdiği kariyer fırsatlarından ve dönmek için ne kadar sabırsızlandığından bahsedebilirsin. Maaşını sakın ağzından kaçırma-"

Kapı açılıyor ve holde Melissa'nın sesini duyuyorum.

"O zaman kariyer planlarım hakkında konuşmak için seni ofisten ararım? Ya da bir şeyler içmeye gideriz?"

"Kesinlikle. Eee... iyi fikir." Guy odaya giriyor ve Melissa peşinden gelemeden kapıyı çabucak kapıyor. "Bu da kimin nesî?"

"Melissa." Gözlerimi deviriyorum. "Hiç sorma."

"Senin öğrencin olduğunu söylüyor. Anlaşılan bildiği her şeyi senden öğrenmiş." Guy pis pis sırıtıyor. "İş hukukunu mu, yoksa poğaça pişirmeyi mi?"

"Ha ha ha," diyorum kibarca.

"Hilary, dışarıda bir sorun var." Guy ona dönüyor. "Televizyonculardan biri olay yaratıyormuş."

"Kahretsin." Hilary bana bakıyor. "Samantha, seni bir saniyeliğine yalnız bırakabilir miyim?"

"Elbette!" Fazla sevinmiş gibi görünmemeye çalışıyorum. "Ben iyiyim!"

Odadan çıkınca rahat bir soluk alıyorum.

"Eee," diyor Guy kaşlarını kaldırarak. "Nasılsın? Heyecanlı mısın?"

"Evet!" Gülümsüyorum.

İşin aslı kendimi biraz gerçeküstü bir ortamda gibi hissediyorum, yeniden siyah kıyafetlerin içinde-
452

Sophie
Kinsella

yim, etrafımda Carter Spink tipleri. Trish ya da Eddie'yi saatlerdir görmedim. Carter Spink, evi tamamıyla ele geçirdi.

"Doğru kararı verdiğini biliyorsun," diyor Guy.

"Biliyorum." Eteğimdeki ipliği itiyorum.

"Çok sansasyonel görünüyorsun. Hepsinin beynini uçuracaksın." Karşımdaki koltuğa tüneyip iç geçiriyor. "Tanrım, seni özledim, Samantha. Hiçbir şey eskisi gibi değildi."

Ona birkaç saniye dik dik bakıyorum. Dalga geçmeyi de mi beceremez bu insan? Yoksa Harvard'da bunu da mı törpülüyorlar?

"Yani yeniden en yakın arkadaşımısın." Sesimde iğneleyici bir tonun sızmasına direnemiyorum. "Komik doğrusu."

Guy bana öylece bakıyor. "Bu ne demekti şimdi?"

"Yapma Guy." Neredeyse kahrkaha atacağım. "Başım beladayken beni tanımak istemiyordun. Şimdi birdenbire yine can ciğer kuzu sarması olduk?"

"Bu haksızlık," diye karşılık veriyor Guy. "Senin için elimden gelen her şeyi yaptım, Samantha. O toplantıda senin için savaştım. Seni geri istemeyen Arnold'dı. O zaman nedenini hiçbirimiz bilmiyorduk ya..."

"Ama beni evinde ağırlayamazdm, değil mi?" Ona yarım ağızla gülümsüyorum. "Arkadaşlık dedik-se o kadar da değil."

Guy gerçekten allak bullak oluyor. İki eliyle saç-larım geriye itiyor.

"O konuda kendimi çok kötü hissettim sonradan," diyor. "O konuşan ben değildim. Charlotte yüzünden. Ona kızgındım-"

PASAKLI
TANRIÇA

453

"Tabii ki öyleydi."

"Öyleydi!"

"Evet, tabii," diyorum alaycı alaycı. "Herhalde bu yüzden de büyük bir kavga koparıp ayrılmışsınızdır."

"Evet," diyor Guy. Nefesim kesiliyor.

"*Evet mi?*" diyerek yutkunuyorum en sonunda.

"Ayrıldık." Omuz silkiyor. "Bilmiyor muydun?"

"Hayır! Hiç haberim yoktu! Özür dilerim. Öyle demek istemedim..." Kafam karışıyor ve susuyorum. "Yani gerçekten... gerçekten benim yüzümden bitmedi, değil mi?"

Guy yanıt vermiyor. Kahverengi gözleri daha bir derinleşiyor. Derinde bir yerde onu çok iyi anlıyorum.

"Samantha," diyor bakışlarını benden kaçırmadan. "Ben her zaman..." Ellerini cebine sokuyor. "Ben her zaman nedense... şansımızı kaçırdığımızı düşünürüm."

Hayır. Hayır. Bu olamaz.

Şansımızı mı kaçırdık?

Bunu *şimdi* mi söylüyor yani?

"Sana hep hayranlık duymuşumdur. Aramızda bir kıvılcım olduğunu hissetmişimdir." Duraksıyor.

"Acaba sen de benim gibi... hissediyor musun diye merak ediyordum."

Bu gerçek değil. Guy'ın bu sözcükleri bana söylediğini kaç milyon kez hayal etmişimdir acaba? O koyu kahve, ıslak gözleriyle bana uzun uzun baktığını kaç kez düşlemişimdir? Ve şu anda *hakikaten* de bunu yapıyor ama çok geç. Bunların tümü yanlış.

"Samantha?"

454

Sophie
Kinsella

Birdenbire ona zombi gibi baktığımı fark ediyorum.

"Ah. Evet." Kendimi toplamaya çalışıyorum. "Evet... evet. Belki ben de bir zamanlar öyle hissediyordum." Eteğimle oynuyorum. "Ama artık... ben yeni biriyle tanıştım. Burada."

"Bahçıvan," diyor Guy hedefi şaşmadan.

"Evet!" Ona şaşırarak bakıyorum. "Nereden-"

"Dışarıda gazeteciler konuşuyordu."

"Ah. Evet, bu doğru. Adı Nathaniel." Kızardığımı hissediyorum. "O... o gerçekten çok hoş biri."

Guy ne demek istiyorum diye anlamaya çalışarak kaşlarını çatıyor. "Ama o sadece bir tatil aşkı."

"Tatil aşkı değil!" diyorum bir an parlayıp. "Bir *ilişki* yaşıyoruz. Ciddiyiz."

"Londra'ya taşınıyor mu?"

"Şey... hayır. Londra'dan nefret ediyor. Ama ilişkimizi sürdüreceğiz."

Guy bir saniye kulaklarına inanamamış gibi bakıyor, sonra başını arkaya düşürüp katıla katıla gülüyor. "Sen gerçekten yanılısamalar içindesin. Hayal dünyasında yaşıyorsun."

"Bu ne demekti şimdi?" diyorum tepem atarak. "Bir şekilde devam ettireceğiz işte. İkimiz de istersek..."

"Durumu iyi anladığından emin değilim." Guy başını iki yana sallıyor. "Samantha, buradan *ayrılıyorsun*. Londra'ya geri dönüyorsun, gerçek hayata ve işe geri dönüyorsun. İnan bana, bir tatil macerasını asla devam ettiremezsin."

"Bir tatil macerası *değildi*!" diye bağıryorum ona öfkeyle, tam o anda kapı açılıyor ve Hilary kuşkulu gözlerle bir bana, bir Guy'a bakıyor.

PASAKLI TANRIÇA

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyorum Guy'a arkamı dönüp. "Ben iyiyim."

"Güzel!" Kol saatine hafifçe vuruyor. "Çünkü zaman geldi sayılır!"

Bütün dünya galiba Geiger'ların evine dolmuş. Hilary ve iki Hİ yöneticisiyle birlikte ön kapıdan çıktığımda yolda yüzlerce insan var. Bir sıra televizyon kamerası önümde sıralanmış, arkada bir fotoğrafçı kalabalığı ve Carter Spink'in Hİ departmanı yardımcıları ortalıkta dolanıyor, herkesi sırasında tutuyor ve kahve dağıtıyorlar. Parmaklıklara bakınca bir grup bar müdaviminin merakla bu tarafa baktığını görüyorum ve onlara sırtıyorum.

"Birkaç dakika kaldı," diyor Hilary cep telefonunu dinleyerek. "Şu anda sadece *Daily Telegraph*'ı bekliyoruz."

David Ellridge ve Greg Parker'ın kapuçino makinesinin yanı başında dikilmiş, BlackBerry'leriyle bir şeyler yazdıklarını görüyorum. Hİ departmanı foto çekimleri için mümkün olduğunca çok ortak bulun-

masını istemiş ama diğerleri maalesef gelememiş. İkisini izlerken gözlerime inanamayarak bej rengi bir takım giymiş Melissa'nın onlara yaklaştığını görüyorum, elinde de... bir CV'ni?

"Merhaba!" dediğini duyuyorum. "Samantha Sweeting ve Guy Ashby'nin çok yakın arkadaşıyım. İkisi de Carter Spink'e başvurmamı önerdi."

Gülmeden edemiyorum. Bu kızdaki azim taşı çatlatır.

456

Sophie
Kinsella

"Samantha." Kafamı kaldırıncı Nathaniel'ın çakıl taşı yolda bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Suratı gölgeli ve mavi gözlerinde derin bir bakış var. "Nasıl gidiyor?"

"Şey... iyi." Ona bir iki saniye bakıyorum. "Bilirsin işte. Her şey bir çılgınlık."

Elinin elimi sardığını hissediyorum, parmakları parmaklarımın arasına sıkı sıkı giriyor.

Guy yanılıyor. Devam edecek. İlişkımız sürecektir. Tabii ki sürecektir.

Başparmağının benimkini okşadığını hissediyorum, tıpkı birlikte olduğumuz ilk akşam yaptığı gibi. Özel bir dil gibi; sanki teni tenimle konuşuyor gibi.

"Beni tanıştırmayacak mısın, Samantha?" Guy uzun adımlarla yanımızda bitiyor.

"Bu Guy," diyorum isteksizce. "Carter Spink'te birlikte çalışıyoruz. Guy... Nathaniel."

"Tanıştığımıza çok sevindim!" Guy elini uzatınca Nathaniel da mecburen tokalaşılıyor ve elimi bırakıyor. "Samantha'mıza iyi baktığın için teşekkürler."

Bu kadar *patronluk* taslar gibi konuşmak zorunda mıydı? Hem şu 'Samantha'mız' lafı da nereden çıktı?

"Benim için bir zevkti." Nathaniel dik dik bakıyor.

"Demek bahçeyle ilgileniyorsun." Guy etrafına bakıyor. "Çok güzel olmuş. Aferin!"

Nathaniel'in kenarda yumruğunu sıkıttığını görüyorum.

Lütfen ona yumruk atma, diye içimden dualar ediyorum. Yumruk atma...

PASAKLI
TANRIÇA

457

O sırada Iris'in demir parmaklıkların gerisinden yaklaştığını görüp rahatlıyorum, ilgiyle gazetecilere bakıyor.

"Bak!" diyorum Nathaniel'a çabucak. "Annen."

Iris'e el sallıyorum. Pamuklu kumaş bir pantolon ve espadril giymiş, örgüsünü başının etrafına sarmış. Yaklaşırken birkaç saniye beni inceliyor: Topuzuma, siyah giysilerime, topuklu ayakkabılarıma bakıyor.

"Tanrım," diyor en sonunda.

"Biliyorum." Utanarak gülüyorum. "Biraz farklı."

"Evet Samantha." Bakışları yumuşacık. "Yolunu buldun."

"Evet." Yutkunuyorum. "Evet, buldum. Benim için doğru yol bu, iris. Ben bir avukatım. Her zaman öyleydim. Elimdeki büyük bir fırsat. Kabul etmemek için... deli olmak gerek."

iris başıyla onaylarken yüz ifadesi kapalı.

"Nathaniel bana hepsini anlattı. Doğru kararı verdiğinden eminim." Duruyor. "O halde... hoşçakal tavuk. Ve iyi şanslar. Seni özleyeceğiz."

Sarılmak için öne eğildiğimde birden gözlerimin yaşadığını hissediyorum, "iris... sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Yaptığın her şey için."

"Hepsini kendin yaptın." Bana sıkı sıkı sarılıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Ve bu gerçek bir veda değil." Gözlerimi mendille silip makyajım akmamıştır umarım, diye dua ediyorum. "Hemen geri dönmüş olacağım. Fırsat buldukça hafta sonları ziyaretinize geleceğim..."

458

Sophie
Kinsella

"Dur, bir dakika." Mendilimi elimden alıp gözlerime dokunduruyor.

"Teşekkürler." Ona titreke gülüyorum. "Bu makayın günün sonuna kadar dayanması lazım."

"Samantha?" Hilary, David Ellridge ve Greg Parker'la konuşmayı bırakıp içecek standının yanından sesleniyor. "Buraya gelebilir misin?"

"Hemen geliyorum!" diye sesleniyorum ben de.

"Samantha, gitmeden önce..." iris iki elimi avucunun içine alıyor, yüzünde biraz endişe görüyorum. "Tatlım, eminim kendin için en iyi olanı yapıyorsun. Ama şunu unutma, insan bir kere genç oluyor." Elime, onunkinin yanında yumuşacık kalan tenime bakıyor. "Bu değerli yılları insan bir kere yaşıyor."

"Bunu hep hatırlayacağım." Dudağımı ısıriyorum. "Söz."

"Güzel." Elime hafifçe vuruyor. "Hadi git."

İçecek standına doğru yürüdüğüm sırada Nathaniel'in eli elimi sıkı sıkı tutuyor, parmaklarımız iç içe geçmiş. İki saat sonra birbirimize veda edeceğiz.

Hayır. Bunu düşünemiyorum bile.

Hilary yaklaşırken biraz stresli görünüyor.

"Sözlerini hazırladın mı?" diyor. "Kendini hazır hissediyor musun?"

"Her şey hazır." Katlanmış kâğıdı çıkarıyorum. "Hilary, bu Nathaniel."

Hilary ilgisizce Nathaniel'ı şöyle bir süzüyor. "Merhaba," diyor. "Şimdi, Samantha, düzeni son bir gözden geçirelim. Sen yazını okuyorsun, sonra soru-

PASAKLI

459

TANRIÇA

lar, sonra fotoğraf. Üç dakika içinde başlıyoruz. Takım basın duyurusunu dağıtıyor..." Birden bana daha dikkatli bakıyor. "*Makyajına* ne oldu?"

"İmmm... birine veda ediyordum da," diyorum özürlü dilercesine. "Çok kötü değil, değil mi?"

"Yeniden yapmamız gerek." Sinirlendiği sesinden belli. "Bu *gerçekten* de tam ihtiyacım olan şeydi." Asistanlarından birine seslenerek uzaklaşıyor.

Üç dakika daha. Eski hayatımın yeniden başlama-sına üç dakika kaldı.

"Evet... Eamonn'un partisine geleceğim," diyorum hâlâ Nathaniel'in elini tutarak. "Sadece birkaç gün var. Cuma gecesi trene binerim, hafta sonunu burada geçirip..."

"Haftaya olmaz," diyerek araya giriyor Guy kapu-çinosuna çikolata dökerek. Kafasını kaldırıyor. "Haftaya Hong Kong'da olacaksın."

"Ne?" diyorum aptal gibi.

"Samatron dönmene çok sevindi ve anlaşıma için seni istediler. Yarın Hong Kong'a uçuyoruz. Kimse sana söylemedi mi?"

"Hayır," diyorum ona şok içinde bakarak. "Kimse bahsetmedi bile."

Guy omuz silkiyor. "Biliyorsun sanıyordum. Beş gün Hong Kong'dayız, sonra da Singapur'a geçeceğiz. Sen ve ben yeni müvekkillerimizle flört ediyor olacağız." Kahvesinden bir yudum içiyor. "İşe tam gaz girmelisin, Ortak Samantha Sweeting. Yan gelip yatmak yok."

Daha işe *başlamadım* bile ve şimdiden yan gelip yatmaktan mı bahsediyorlar?

460

Sophie

«insella

"Ne zaman döneceğiz?"

Guy omuz silkiyor. "İki hafta sonra?"

"Samantha!" diyor Ellridge yanıma gelip. "Guy söyledi mi, seni eylül ayının sonunda iş ortaklarıyla bir fotoğraf çekiminde istiyoruz. İskoçya'da, eğlenceli olacak."

"Imm. Evet, harika." Burnumu ovuşturuyorum. "Mesele şu ki ben hafta sonlarımın bazılarını boş geçirmek istiyordum... hayatımı biraz dengelemek..."

Ellridge'in aklı karışıyor resmen. "Samantha, tatilini *yaptın* ya," diyor neşeyle. "Şimdi işe geri dönüyorsun. Ayrıca seninle New York hakkında konuşmam gerek." Omzumu sıvazlayıp içecek standına dönüyor. "Bir espresso lütfen."

"Gerçekçi olmak gerekirse, Noel'e kadar boş bir hafta sonun olmayacağını söyleyebilirim," diyor Guy. "Seni uyarıştım." Anlamalı anlamalı kaşlarını kaldırıyor ve Hilary ile konuşmak üzere uzaklaşıyor.

Sessizlik. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Her şey çok hızlı geliyor. Bu sefer her şey farklı olur sanmıştım. Kontrol biraz daha bende olur sanmıştım.

"Noel," diye tekrar ediyor Nathaniel sonunda elektrik çarpmış gibi.

"Hayır," diyorum hemen. "Abartıyor. O kadar kötü olmayacak. Ben her şeyi yeniden düzenleyeceğim." Alnımı ovuşturuyorum. "Bak Nathaniel... Noel'den önce döneceğim. Söz veriyorum. Ne olursa olsun."

Yüzünde garip bir ifade geçiyor. "Bunu bir görev haline getirme."

"Görev mi?" Ona bakakalıyorum. "Bunu demek istemedim. Bunu demek istemediğimi biliyorsun."

PASAKLI

46

TANRIÇA

"Son iki dakika!" Hilary makyaj uzmanıyla tartışarak geliyor ama onu görmezden geliyorum. "Nathaniel-"

"Samantha!" diye yapııştırıyor Hilary beni kendine çekmeye çalışarak. "Bunun için *gerçekten* vakit yok!"

"Gitsen iyi olur." Nathaniel başıyla işaret ediyor. "İşin var."

İğrenç bir duygu. Sanki aramızdaki her şey parçalara bölünüyor. Bir şey yapmalıyım. Ona uzanmalıyım.

"Nathaniel, sadece şunu söyle." Sesim titriyor. "Gitmeden önce şunu söyle bana. O gün çiftlik evinde... bana ne dedin?"

Nathaniel bana uzun bir süre bakıyor, sonra gözlerinde bir şey sönüyor. "Uzun, sıkıcı ve saçma sapan şeylerdi." Tek omzunu silkerek dönüyor.

"*Lütfen* şu lekeleri kapat!" diyor Hilary. "Çekilir misin lütfen?" diye ekliyor Nathaniel'a sertçe.

"Ben ayakaltından çekileyim." Nathaniel elimi bırakıp ben bir şey söyleyemeden uzaklaşıyor.

"Ayakaltında değilsin!" diye sesleniyorum arkasından fakat beni duyduğundan emin değilim.

Makyaj uzmanı işine başladığı anda beynim o kadar hızlı dönüyor ki bayılacak gibi oluyorum. Birden bütün kararlılığım silindi gitti.

Acaba doğru şeyi mi yapıyorum?

Ah tanrım. *Acaba doğru şeyi mi yapıyorum?*

"Kapat lütfen." Makyaj uzmanı göz kapaklarını boyuyor. "Şimdi aç..."

462

Sophie

«insella

Gözlerimi açıyorum ve biraz uzakta Nathaniel ve Guy yan yana duruyorlar. Guy anlatıyor, Nathaniel suratı kasılmış bir biçimde dinliyor. İçimi bir huzursuzluk kaplıyor. Guy ne söylüyor acaba?

"Tekrar kapat," diyor makyaj uzmanı. İstemeye istemeye gözlerimi kapıyorum ve kadının biraz daha far sürdüğünü hissediyorum. Tanrı aşkına. Bir türlü bitiremedi. Nasıl görüldüğüm önemli mi ki?

En sonunda fırçayı çekiyor. "Aç."

Gözümü açtığımda Guy birkaç metre ötede aynı noktada dikiliyor. Ama Nathaniel gözden kaybolmuş. Nereye gitti?

Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Gözlerim panikle kalabalığı tarıyor, Nathaniel'i arıyor. Ona *ihtiyacım* var. Bu basın toplantısı başlamadan önce onunla konuşmaya ihtiyacım var.

Bir kere dünyaya geliyoruz. Gerçekten yapmak istediğim bu mu? Yeterince dikkatli düşündüm mü?

"Büyük ana hazır mısın? Konuşmam aldın mı?" Elilary gene tepemde, yeni sıkılmış parfüm kokuyor. "Böylesi çok daha iyi! Çene yukarıda!" Çeneme öyle sert vuruyor ki suratımı asıyorum. "Son dakika sorun var mı?"

"Imrn... evet," diyorum çaresizce. "Merak ediyordum da... biraz erteleyebilir miyiz acaba? Birkaç dakika."

Hilary'nin yüzü donuyor.

"Ne?" diyor en sonunda. İçimden kötü bir his patlayacak diyor.

"Biraz... kafam karıştı da." Yutkunuyorum. "Doğru kararı verdiğimden emin değilim. Düşünmek

PASAKLI
TANRIÇA

463

için zamana ihtiyacım var..." Hilary'nin yüzünü inceliyorum.

Bana doğru yaklaşıp suratını suratımın dibine getiriyor. Yüzü gülüyor olsa da gözleri çakmak çakmak, burun delikleri yanıyor ve beyaz. Ürkerek bir adım geri atıyorum ama omuzlarıma yapışıyor, tırnağını etime geçirdiğini hissediyorum.

"Samantha," diye tıslıyor. "Oraya çıkacaksın, konuşmanı okuyacaksın ve Carter Spink'in dünyanın en iyi hukuk bürosu olduğunu söyleyeceksin. Eğer yapmazsan... seni öldürürüm."

Galiba ciddi.

"Hepimizin kafası karışık, Samantha. Hepimizin düşünmek için zamana ihtiyacı var. Hayat budur." Beni hafifçe sarsıyor. "Atlat artık bunu." Keskin bir nefes verip üstünü başını düzeltiyor. "Tamam! Şimdi seni anons etmeye gidiyorum."

Çimlerde rap rap yürüyor. Bense titreyerek öylece kalakalıyorum.

Otuz saniyem var. Hayatımla ne yapacağıma karar vermek için otuz saniyem var.

"Sayın basın mensubu bayanlar ve baylar!" diye ortalığı inletiyor Hilary'nin sesi. "Hepiniz bu sabah buraya hoşgeldiniz."

Birden Guy'ı görüyorum, kendine soda koyuyor. "Guy!" diye bağıyorum telaşla. "Guy! Nathaniel nerede?"

"Bilmem." Guy ilgisizce omuz silkiyor. "Ona ne dedin? Az önce konuşuyordunuz ya?" "Fazla bir şey söylememe gerek kalmadı," diyor Guy. "Rüzgârın ne yönden estiğini kendi anladı zaten."

464

Sophie
«insella

"Ne demek istiyorsun?" Ona dümdüz bakıyorum. "Rüzgâr bir yönden esmiyor."

"Samantha, polyannacılık oynama." Guy sodasından bir fırt çekiyor. "O bir yetişkin. Seni anlayacaktır."

"...en yeni ortağımız Samantha Sweeting!" Hilary'nin sesi ve kopan alkışlar bilincime teğet geçiyor.

"Neyi anlayacaktır?" diyorum dehşet içinde. "Ne söyledin?"

"Samantha!" diye sözümü bölüyor Hilary tatlı sima vahşi bir gülüşle. "Hepimiz seni bekliyoruz! Bir sürü meşgul insan!" Çelik gibi bir kuvvetle bileğimden kavrayıp beklenmedik bir güçle beni çimlere sürüklüyor. "Hadi git bakalım! Tadını çıkar!" Sırtıma sertçe patlatıp uzaklaşıyor.

Tamam. Otuz saniye yetmedi. Ulusal medyanın karşısındayım ve ne istediğimi bilmiyorum. Ne yapmalıyım, bilmiyorum.

Hayatımda bundan daha şaşkın olduğum bir anı hatırlamıyorum.

"Hadisene!" Hilary'nin sinirli sesi beni yerimden sıçratıyor. Kendimi bir taşıyıcı kayışına bağlanmış gibi hissediyorum. Gidilecek tek yön ileri.

Titreyen bacaklarla çimlerde ilerliyorum, ortada ayaklı bir sopaya takılmış mikrofonun yanına gidiyorum. Güneş kamera lenslerini parlatıyor, ışıktan gözlerim kamaşıyor. Kalabalıkta durmadan Nathaniel'ı arıyorum ama hiçbir yerde ondan eser yok. Trish fuşya-pembe bir etek ceketle sağ tarafımda birkaç metre ileride dikiliyor, beni görünce çılgınlar gibi el sallıyor. Hemen yanında Eddie bir el kamerası tutuyor.

PASAKLI
TANRIÇA

465

Yavaşça konuşmamı açıp elimle düzeltiyorum.

"Günaydın," diyorum mikrofona fazla gösterişli bir sesle. "Heyecanlı haberimi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. Carter Spink'ten gelen muhteşem bir teklifin ardından bugün şirkete ortak olarak geri dönüyorum. Söylemeye gerek yok... çok sevinçliyim."

Nedense sesim hiç de sevinçli değil. Sözcükler bana son derece boş geliyor.

"Carter Spink karşılamalarının sıcaklığı ve cömertliği beni çok heyecanlandırıyor," diye devam ediyorum tereddütle, "ve böylesi prestijli, yetenek gerektiren bir ortaklık kazanmak..."

Gözlerim hâlâ Nathaniel'ı arıyor. Söylediklerime odaklanamıyorum.

"Benim için bir onur!" diye atılıyor Hilary yan taraftan.

"Imm... evet." Kâğıtta kaldığım yeri buluyorum.
"Benim için. Bir onur."

Gazeteci kalabalığı kıkırdamaya başlıyor. İyi biliş çıkaramıyorum.

"Carter Spink'in hizmet kalitesi... imm... başka hiçbir yerle kıyaslanamaz," diye devam ediyorum ikna edici olmaya çalışarak.

"Temizlemeye alıştığın tuvaletlerden daha mı kaliteli?" diye sesleniyor al yanaklı bir muhabir.

"Soruları şu anda almıyoruz!" Hilary bir hışımla çimlere geliyor. "Ve tuvalet, banyo ya da herhangi bir temizlik konusunda soru cevaplamayacağız. Samant-ha, devam et."

"Cevaplanamaz sorular, değil mi?" diye bağırıyor al yanaklı adam kıs kıs gülerek.

466

Sophie
Kinsella

"Samanına, devam *et*" diyor Hilary tükürür gibi.

"Kesinlikle cevaplanamaz degiller!" Trish fuşya topuklulanyla çimlere bata çıka yanımıza geliyor. "Kimse tuvaletlerimle dalga geçemez! Hepsi de Ro-yal Doulton. Royal Doulton," diye tekrarlıyor mikrofona. "Birinci kalite. Çok iyi gidiyorsun, Samantha!" Omzuma hafifçe vuruyor.

Şu anda bütün gazeteciler kahkahalarla gülüyor. Hilary'nin suratıysa pathcan moru.

"Affedersiniz," diyor Trish'e, öfkesini bastırdığı her halinden belli. "Burada bir basın toplantısının tam ortasındayız. Lütfen çekilir misiniz?"

"Burası benim bahçem!" diyor Trish çenesini yukarıda tutarak. "Basın beni de dinlemek istiyor! Eddi-e, konuşmam nerede benim?"

Eddie elinde yazıcıdan çıkmış bir kâğıtla çimlere koşarken, "Sen *konusma* yapmayacaksın!" diyor Hilary dehşetle.

"Kocam Eddie'ye desteği için teşekkür etmek istiyorum," diye başlıyor Trish, Hilary'ye kulak asmayarak. "*Daily Mail'e* teşekkür etmek istiyorum..."

"Kahrolası Oscar töreninde miyiz!" Hilary özür diler gibi bakıyor.

"Bana küfür etme!" diye cevabı yapııştırıyor Trish sertçe. "Ben bu evin sahibiyim, hatırlatırım."

"Bayan Geiger, Nathaniel'ı gördünüz mü?" Bir milyonuncu kez kalabalığa ümitsizce bakıyorum. "Ortadan kayboldu."

"Nathaniel kim?" diye soruyor muhabirlerden biri.

"Bahçıvan," diye cevap veriyor al yanaklı olan. "Sevgilisi. Eee, bu ilişki bitti mi?" diye soruyor bana.

PASAKLI

467

TANRIÇA

"Hayır!" diyorum derinden yaralanarak. "İlişkimizi sürdüreceğiz."

"Nasıl yapacaksınız peki?"

Gazeteci kalabalığının ilgisinin arttığını seziyorum.

"Sürdüreceğiz işte, tamam mı?" Birdenbire, hiç sebep yokken ağlamaklı oluyorum.

"Samantha," diyor Hilary hiddetle. "Lütfen resmi konuşmana devam et!" Trish'i mikrofondan uzağa çekştiriyor.

"Bana dokunma!" diye cırtlıyor Trish. "Seni dava ederim. Samantha Sweeting benim avukatım, biliyordun ki."

"Hey Samantha! Nathaniel, Londra'ya geri dönmek hakkında ne düşünüyor?" diye sesleniyor birisi.

"Kariyerini aşkına tercih mi edeceksin?" diye viyahlıyor parlak yüzlü bir genç kız.

"Hayır!" diyorum çaresizce. "Ben sadece... onunla konuşmam gerek. Nerede? Guy!" Birden Guy'ı görüyorum bir kenarda. "Nereye gitti? Ona ne söyledin?" Çimlerden geçip önüme çıkan itip kakarak alelacele ona doğru yürüyorum. "Söylemek zorundasın. Ona ne dedin?"

"Ona ağırbaşlılığını korumasını tavsiye ettim." Guy kibirle omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, ona doğruyu söyledim. Geri dönmeyeceksin."

"Ne *cüretle!*" diyorum öfkeden nefesim kesilerek. "Ne hakla bunu söylersin? Geri döneceğim! O da Londra'ya gelebilir."

"Ah, lütfen." Guy bakışlarını kaldırıyor. "Etrafta üzgün bir piç gibi dolanmak istemez, ayakaltımda durup seni rezil etmek istemez..."

468

Sophie
Kinselia

"Beni rezil etmek mi?" Guy'a nutkum tutularak bakıyorum. "Ona da böyle mi *dedin!* O yüzden mi gitti?"

"Tanrı aşkına, Samantha, biraz mantıklı öl," diye yapııştırıyor Guy sabırsızca. "O bir *bahçıvan.*"

Yumruğum beynimden emir almadan harekete geçiyor. Guy'ı tam çeneden vuruyor.

Etrafta nefeslerin tutulduğunu, çığlıkları ve fotoğraf makinesi flaşlarının çıktığını duyabiliyorum ama umurumda bile değil. Bu hayatımda yaptığım en iyi şey.

"Ah! Siktir!" Yüzünü tutuyor Guy. "Bu ne içindi be?"

Gazeteciler şu anda etrafımı sarıyor, sorular yöneltiliyorlar fakat onları duymuyorum.

"Beni rezil eden sensin," diyorum Guy'a tükürür gibi. "Sen onun tırnağı bile olamazsın. *Tırnağı bile.*" Korktuğum başıma geliyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Nathaniel'ı bulmak zorundayım. Hemen.

"Her şey yolunda! Her şey yolunda!" Hilary çizgili takım elbisesiyle yıldırım gibi çimlere koşuyor. "Samantha bugün fazla yoruldu!" Sarmaşık gibi koluma yapışıyor, dişlerini sıkarak gülümsüyor. "Ortaklar arasında arkadaşça bir anlaşmazlık işte! Samantha gerçekten de dünyaca ünlü bir avukat takımıyla çalışmanın zorluklarıyla baş etmek için sabırsızlanıyor. Öyle değil mi Samantha?" Kolumu iyice sıkıyor. "Öyle değil mi Samantha?"

"Ben... bilmiyorum," diyorum çaresizce. "Bilemiyorum. Üzgünüm Hilary." Kolumu elinden kurtarıyorum.

Hilary sinirle koluma atılıyor ama ondan kaçıp çimlere koşuyorum, parmaklıklara doğru koşuyorum.

PASAKLI
TANRIÇA

469

"Durdurun onu!" diye bağırıyor Hilary Hİ personeline. "Yolunu engelleyin!"

Pantolon ceketli kızlar özel tim gibi dört bir yandan üstüme gelmeye başlıyor. Bir şekilde onları atlatıyorum. Biri ceketime yapışınca ceketini üzerimden

atıyorum. Topuklularımı da fırlatıyorum ve ayaklanma değen çakıl taşlarına aldırmadan hızımı kazanıyorum.

Demir kapıya vardığımda kalbim güm güm atıyor. Yolu kapayan üç Halkla İlişkilerci kız sıraya dizilmiş.

"Hadi ama Samantha," diyor biri iyi polis ses tonuyla. "Aptal olma."

"Hadi basın toplantısına geri dönelim." İçlerinden biri ellerini açmış bana yaklaşıyor.

"Bırakın geçsin!" diyor arkamdan tiz bir ses. Dönüp bakıyorum ve şaşkınlıkla Trish'in fuşya topuklu-larıyla yalpalaya yalpalaya bana geldiğini görüyorum. "Yardım edin salaklar!" diyor bir grup gazeteciye de.

Bir saniye sonra Hİ kızlar gazeteciler tarafından tutuluyor; kapı açılıyor ve herkes bana yol veriyor. Ve dışarıdayım, sokakta arkama bakmadan koşuyorum.

Pub'a vardığımda yoldaki alıllıklar külotlu ora-bımı kaçırmış bulunuyor, topuzum açılıp dağılmış, makyajım terle karışmış ve göğsüm acıdan yanıyor.

Ama umurumda değil. NathaniePı bulmak zorundayım. Ona hayatımdaki en önemli şey olduğunu, bütün işlerden çok daha önemli olduğunu söylemek zorundayım.

470

Sophie
Kinsella

Ona onu sevdiğimi söylemek zorundayım.

Bunu neden daha önce fark edemedim bilmiyorum; neden daha önce söylemedim! O kadar bariz ki. Görmemek için kör olmak gerek.

"Eamonn!" diye sesleniyorum telaşla ona yaklaşarak ve çocuk bardakları topladığı yerden bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Nathaniel ile konuşmalıyım. Burada 'mı?'"

"Burada?" Eamonn söyleyecek söz bulamıyor sanki. "Samantha, kaçırdın. Nathaniel gitti bile."

"Gitti mi?" Nefes nefese duruyorum. "Nereye gitti?"

"Satın almak istediği işe bakmaya. Az önce arabayla çıktı."

"Bingley'dekine mi?" diye yutkunuyorum rahatlayarak, hâlâ tıknefesim. "Beni oraya bırakabilir misin? Onunla konuşmalıyım."

"İş orada değil..." Eamonn çekingence kırmızı yüzünü ovuşturuyor. Ben de ona bakıyorum, içimde kötü bir his var. "Samantha... o Cornvall'a gitti."

Şok geçiriyorum, üzerimden kamyon geçmişe dönüyorum. Konuşamıyorum. Kıpırdamıyorum.

"Biliyorsun sanıyordum." Eamonn bir adım atıyor, gözlerini güneşten kaçırıyor. "Birkaç hafta orada kalabilirim dedi. Sana söylemiştir sanıyordum."

"Imm, hayır," diyorum sesim zar zor çıkarak. "Söylemedi."

Dizlerimin bağı çözülüyor. Fıçılardan birine çöküyorum, beynim zonkluyor. Cornvall'a gitti demek, çekip gitti. Bir veda bile etmeden. Karşılıklı konuşmadan.

PASAKLI
TANRIÇA

47

"Belki uğrarsın diye sana bir not bıraktı." Eamonn cebine uzanıp bir zarf çıkanyor. Bana uzatırken suratında keder görüyorum. "Samantha, üzgünüm."

"Önemli değil." Gülmek için kendimi zorluyorum.
"Teşekkürler Eamonn." Zarfı alıp kâğıdı içinden çıkarıyorum.

5

Sanırım ikimiz de yolun sonuna geldiğimizin farkındayız. Yol yakinken bitirelim.

Bu yazın mükemmel olduğunu bilmeni isterim. N

Notu tekrar tekrar okurken yaşlar yanaklarımdan damla damla akıyor. Gittiğine inanamıyorum. Nasıl olur da bizden ümidi keser? Guy kim bilir ona ne dedi, kim bilir neler düşündü? Nasıl böyle çekip gidebilir?

Devam ettirebilirdik. Bunu bilmiyor muydu? Hissetmiyor muydu, ta içinde?

Bir ses duyuyorum, Guy ve bir grup gazeteci etrafıma toplanıyor. Fark etmemişim bile.

"Gidin," diyorum boğuk bir sesle. "Beni rahat bırakın."

"Samantha," diyor Guy kısık ve uzlaşmacı bir sesle. "İncindiğini biliyorum. Seni üzdüysem özür dilerim."

"Sana bir daha vururum." Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Çok ciddiym."

"Şu anda her şey çok kötü görünüyor olabilir." Guy nota bakıyor. "Ama önünde muhteşem bir kariyer var."

472

Sophie
Kinsella

Cevap vermiyorum. Omuzlarım çökmüş, burnum akıyor ve saçım boyalı tutamlar halinde gözüme giriyor.

"Mantıklı ol. Tuvalet temizleme işine dönmek istemezsin. Burada artık seni tutacak hiçbir şey kalmadı." Guy bir adım yaklaşır parlak topuklu ayakkabı-

larımı bar tezgâhına koyuyor. "Hadi ortak. Herkes bizi bekliyor."

Uyuştum. Her şey gerçekten bitti. Londra treninde birinci sınıf bir kompartımanda oturuyorum, yanımda diğer ortaklar. Ekspres trendeyiz. İki saat sonra Londra'dayız. Yeni bir külotlu çorap giydim. Makyajım düzeltildi. Basına yeni bir konuşma yaptım, Hilary sağolsun: "Aşağı Ebury'deki arkadaşlarımı daima sevsen de, şu anda hayatımda Carter Spink'teki kariyerimden daha heyecan verici ve önemli bir şey olamaz."

Oldukça ikna edici bir şekilde söyledim hepsini de. Hatta David Ellridge ile tokalaşırken bir yerlerden bir gülücük de buldum. Büyük olasılıkla Guy'a yumruk atışımı değil, bu fotoğrafı basacaklardır. Belli olmaz.

Tren istasyondan ayrılırken içim acıyor ve gözlerimi kapıyorum, kendime hâkim olmaya çalışıyorum. Doğru şeyi yapıyorum. Herkes onayladı. Bir yudum kapuçino içiyorum, sonra bir yudum daha. Yeterince

kahve içerse belki beni kendime getirir. Belki o zaman bir rüyada gibi hissetmeyi keserim.

Tam karşı köşemde haber kameramanı, yanında da son model gözlüğü ve kot ceketıyla yapımcı Dominic oturuyor. Kameranin lensi üzerimde, her hareketimi çekiyor, yaklaşıyor, uzaklaşıyor, bütün yüz ifadelerimi izliyor. Bir bu eksikti yani.

"Ve işte Samantha Sweeting ev işleri yardımcısı olarak tanındığı köyden ayrılıyor," diyor Dominic kısık, televizyon yorumcusu sesiyle mikrofonuna. "Sorun şu ki... kararından pişman mı?" Bana soru soran gözlerle bir bakış atıyor.

"Ben senin duvardaki sinek olman gerektiğini düşünüyordum," diye yapıştırıyorum tiksintiyle bakarak.

"Al bakalım!" Guy kucağıma ağır bir tomar anlaşıma yığıyor. "İşte Samatron anlaşması. Dişini buna geçir."

Santimlerce kalınlığındaki kâğıt yığınının bakıyorum. Bir zamanlar yepyeni bir anlaşma görmek adrenalini arttırdı. Her zaman için bir terslik bulan, bir tartışma başlatan ilk insan olmak istedim. Fakat şu anda bomboş hissediyorum.

Trende benden başka herkes çalışıyor. Anlaşmaya şöyle bir göz atıyorum, coşku duymaya çabalıyorum. Hadi. Artık hayatım bu. Ritme kendimi bir kaptırdım mı tadını çıkarırım.

"Yemek kitaplarından kontratlara," diye mırıldanıyor Dominic mikrofonu. "Tahta kepçelerden mahkeme emirlerine."

Bu herif hakikaten sinirimi bozmaya başlıyor.

Kontratıma dönüyorum. Fakat sözcükler üst üste biniyor. Dikkatimi veremiyorum. Tek düşünebildiğim Nathaniel. Onu aramayı denedim ama açmıyor.

Mesajlarıma da cevap yazmıyor. Artık daha fazla benden haber almak istemiyor gibi.

Her şey nasıl bitebilir? Nasıl terk edip gitmiş olabilir?

Gözlerim yeniden yaşlarla dolmaya başlıyor ve sinirle gözümü kırıştıyorum. Ağlayamam. Ben ortayım. İş ortakları ağlamaz. Kendimi toparlamaya çalışarak bunun yerine camdan dışarı bakıyorum. Yavaşlıyor gibiyiz, bu da garip tabii.

"Bütün yolculara duyurulur..." Hoparlörden birden cızır cızır bir ses geliyor. "Bu tren yeni bir programla yavaş tren olmuştur. Duracağı duraklar Hither-ton, Marston Bridge, Bridbury..."

"Ne?" Guy kafasını kaldırıyor. "Yavaş tren mi?"

"Tanrım." David Ellridge'in dünyası başına yıkıldı. "Yol ne kadar sürecek?"

"...ve Paddington'a programdaki saatten yarım saat geç ulaşacaktır," diyor ses. "Aksaklık için özür diler..."

"Yarım saat mil" David Ellridge beti benzi atarak yeniden cep telefonunu çıkarıyor. "Toplantı saatimi değiştirmem gerek."

"Ben de Pattinson Lobb'dan gelecekleri aratmalıyım." Guy da bir o kadar sinirleniyor bu işe ve telefonunun hızlı arama tuşuna basıveriyor. "Selam Mary? Ben Guy. Dinle, trende arıza çıktı. Yarım saat gecikeceğim-"

"Derek Tomlinson'ın saatini değiştir-" diye talimat veriyor David.

"Pattinson Lobb'u biraz ertelemek zorundayız. *The Lawyer'dan* gelecek herifi iptal et-"

"Davina," diyor Greg Parker cep telefonuna. "Kahrolası tren yavaş trenmiş. Ekibe söyle yarım saat gecikeceğim, bir e-posta yazıyorum-" Telefonu bırakıp bir saniye kaybetmeden BlackBerry'sinde bir şeyler yazmaya başlıyor. Bir saniye sonra bakıyorum, Guy da aynısını yapıyor.

Bu çıldırılmış kıpırdanmayı gözlerime inanamayarak seyrederim. Hepsi ne kadar gerildi. Tren geç kalacaksa ne olmuş. Topu topu *yarım saat*. Otuz dakikacık. Bir insan otuz dakika için neden bu kadar galeyana gelir ki?

Benim de böyle mi olmam gerekiyor? Çünkü nasıl yapıldığını unutmuşum. Belki de nasıl avukat olunacağını hepten unuttum.

Tren Hitherton istasyonunda yavaşlıyor ve duruyor. Camdan dışarı bakıyorum ve nefesim kesiliyor. İstasyon binasının hemen yakınında, havada devasa bir balon uçuyor. Parlak kırmızı ve sarı renklerde, sepetteki insanlar el sallıyor. Masallardan fırlamış gibi adeta.

"Hey bakın!" diye bağıyorum heyecanla. "Şuna bakın!"

Kimse kafasını kaldırmıyor. Herkes deli gibi bir şeyler yazıyor.

"*Baksamza*^ diye deniyorum tekrar. "Harika bir şey!" Yine cevap yok. Pliç kimse BlackBerry'sinin içindekilerden başka bir şeyle ilgilenmiyor. Ve şimdi balon biraz daha havalanıyor. Bir saniye sonra görünmez olacak. Kaçıldılar.

Onlara bakıyorum, hukuk dünyasının kaymak tabakası, bin dolarlık özel dikilmiş elbiselerinin içinde

PASAKLI
TANRIÇA

477

son model bilgisayarlarıyla oturuyorlar. Her şeyi kaçırıyorlar. Kaçırmaları *umurlarında* bile değil. Kendi dünyalarında yaşıyorlar.

Buraya ait değilim. Bu artık benim dünyam değil. *Onlardan biri değilim.*

Birdenbire kafama dank ediyor, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım. Buraya uymuyorum; hiçbir bağım yok. Belki bir zamanlar vardı ama artık yok. Bunu yapamam. Hayatımı toplantı odalarında geçiremem. En ufak bir zaman kaybı için kafayı yiyemem. Artık hayatı daha fazla ıskalayamam.

Kucağımda bir yığın kontratla orada otururken gerildiğimi hissediyorum. Bir hata yaptım. Büyük bir hata yaptım. Burada olmamalıyım. Hayattan istediğim bu değil. Yapmak istediğim şey bu değil. Olmak istediğim insan bu değil.

Buradan çıkmalıyım. Hemen.

Trene binenler inenler, çarpan kapılar, yüklenen çantalar. Mümkün olduğunca sakın bir tavırla bavulu-
ma uzanıp ayağa kalkıyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Bir hata ettim. Şimdi fark ediyorum."

"Ne!" Guy kafasını kaldırıyor.

"Kusura bakmayın, vaktinizi aldım." Sesim çok hafif titriyor. "Ama... kalamam. Bunu yapamam."

"Tanrım." Başını tutuyor. "Yine başlama, Samantha-"

"Lütfen konuşup aklımı çelmeye zahmet etme," diye lafını bölüyorum. "Ben kararımı verdim. Sizin gibi olamam. Bana uygun değil. Özür dilerim, hiç gelmemeliydim."

478

Sophie Kinsella

"Bahçıvan yüzünden mi?" Sabrı taşmış gibi konuşuyor. "Çünkü açık konuşmak gerekirse-"

"Hayır! *Benim* yüzümden! Ben sadece..." Duraklıyorum, söyleyecek sözcük arıyorum. "Guy... ben camdan dışarı bakmayan bir insan olmak istemiyorum."

Guy'm yüzünde anladığına dair en ufak bir belirti yok. Zaten beklemiyorum da.

"Hoşçakal." Trenin kapısını açıp aşağı iniyorum ama Guy beni sertçe yakalıyor.

"Samantha, son kez söylüyorum. Bu saçmalığa bir son ver! Seni *tanıyorum*. Sen bir *avukatsın*."

"Beni hiç *tanımıyorsun*, Guy!" Kelimeler ağzımdan bir hışımla dökülüyor. "Beni tanımlamayı kes! Ben avukat değilim! Ben bir *insanım*."

Kolumu elinden çekip kapıyı çat diye vuruyorum, her yanımda titriyor. Bir saniye sonra kapı tekrar açılıyor ve Dominic ve kameraman ardımdan apar topar iniyorlar.

"Ve işte!" Dominic mikrofona heyecanla mırıldanıyor. "Şok edici bir olay sonucu Samantha Sweeting parıldayan hukuk kariyerini reddetmiş bulunuyor."

Bir dakika sonra tekme tokat girişeceğim şuna.

Tren istasyondan hareket ederken Guy ve diğer ortakların ayaklanmış, fal taşı gibi açık gözlerle bana baktığını görebiliyorum. Sanırım artık tüm geri dönme şansımı yok etmiş oluyorum.

Diğer yolcular istasyonda dağılmaya başlıyor, bense bir başıma kalıyorum. Elimde bavulumla Hit-herton istasyonunda yapayalnızım. Hitherton'ın nerede olduğunu bile bilmiyorum. Televizyon kamerası

PASAKLI 479
TANRIÇA

hâlâ üzerimde ve insanlar gelip geçerken bana garip garip bakıyor.

Şimdi ne yapacağım?

"Demiryolu raylarına bakan Samantha kendini dipsiz bir kuyuda buluyor." Dominic'in sesi kısık ve empati dolu.

"*Bulmuyorum*" diye mırıldanıyorum cevaben.

"Bu sabah sevdiği erkeği kaybettiği için yıkılmıştı. Şimdi bir kariyeri de yok." Dominic duruyor ve tumturaklı bir sesle ekliyor: "Kim bilir aklından ne tür karanlık fikirler geçiyor?"

Ne ima etmeye çalışıyor bu? Kendimi bir sonraki trenin altına atacağımı falan mı? Çok hoşuna giderdi herhalde, değil mi? Bir Emmy ödülü kazanırdı artık.

"Ben iyiyim." Başımı dik tutup bavulumu daha sıkı kavıyorum. "İyi olacağım. Ben... ben doğru şeyi yaptım."

Fakat boş istasyonda etrafıma bakınca durumumu daha iyi kavıyorum ve küçük panik dalgalan kabarmaya başlıyor içimde. Bir sonraki trenin kaçta olduğunu hiç bilmiyorum. Nereye gitmek istediğimi de bilmiyorum.

"Bir planın var mı, Samantha?" diye soruyor Dominic mikrofonu bana uzatarak. "Bir hedefin?"

Neden beni *rahat* bırakmıyor ki?

"Bazen hayatta bir hedefe gerek yoktur," diyorum savunmaya geçerek. "Resmin tamamını görmene gerek yoktur. Yalnızca bir sonraki hareketin ne olacağını bilmek yeterlidir."

"Peki ya senin bir sonraki hareketin ne olacak?"

480

Sophie
Kinsella

"Ben... ben... düşünüyorum." Arkamı dönüp kameralardan hızla uzaklaşıyorum, bekleme salonuna yürüyorum. Yakınlaşmca bir bekçinin çıktığını görüyorum.

"Imm, merhaba," diyorum. "Şeye nasıl gidilir bilmek istiyordum da..." diye bir cümle kuruyorum kendinden emin olmayarak. Nereye gidiyorum ki? "Imm... şeye..."

"Nereye..." diye yardımcı olmaya çalışıyor adam da.

"Şeye... Cornvull'a," diyorum ister istemez. "*Cornwall* mı?" Çok şaşıyor. "Cornwall'da nereye?"

"Bilmiyorum." Yutkunuyorum. "Tam bilmiyorum. Ama oraya bir an önce gitmem gerek."

Cornwall'da o kadar da çok satılık bahçe yoktur herhalde. Doğru olanı bulurum. Onu bulurum. Bir şekilde.

"Peki." Bekçi kaşlarını çatıyor. "Kitaba bakmam gerek." Odasına girerek gözden kayboluyor. Dominic büyük bir heyecanla mikrofonuna fısıldıyor ama umurumda değil.

"İşte geldim." Adam kurşun kalem yazılarla dolu bir kâğıt parçasıyla geliyor. "Penzance'ye altı durak var. Bilet de yüz yirmi pound. Tren bir süre sonra gelir," diye ekliyor. "İkinci Platform."

"Teşekkürler." Bavulumu alıp yaya köprüsüne yöneliyorum. Dominic ve kameramanın arkamdan koştuğunu duyabiliyorum.

"Samantha aklını peynir ekmekle yedi galiba," diyor mikrofona soluk soluğa. "Durumun yarattığı ger-

PASAKLI
TANRIÇA

48

ginlik onu iyice zıvanadan çıkardı. Kim bilir bundan sonra hangi çılgın hareketi yapacak?"

Şuradan atlamamı *ne kadar* çok istiyor, değil mi? Onu duymazdan geleceğim. Kararlı bir şekilde platformda duruyorum, kameradan tarafa bakmıyorum.

"Elinde hiçbir adres yok," diye anlatmaya devam edişini duyuyorum, "Samantha bu sabah onu terk eden erkeği bulmak için uzun ve sonu belli olmayan bir yola çıkıyor. Ona veda bile etmeden çekip giden erkek için. Bu plan akıllıca mı?"

Tamam, artık burama geldi.

"Belki de akıllıca bir plan değil!" Dönüp adamın yüzüne bakıyorum ağır ağır soluyarak. "Belki de onu bulamayacağım. Belki de beni dinlemek bile istemeyecek. Ama denemek zorundayım."

Dominic tekrar konuşmak için ağzını açıyor.

"Kapa çeneni," diyorum. "Sadece kapa çeneni."

Uzaklardan trenin sesini duyana kadar sanki saatler geçiyor. Ama yanlış taraftan geliyor. Bir başka Londra treniymiş. Tren yanaşılıyor ve kapılar açılıyor, insanlar inip biniyor.

"Londra treni!" diye bağırıyor bekçi. "Londra'ya giden tren, Birinci Platform."

Bu içinde olmam gereken tren. Aklım başımda olsaydı yani. Mantığımı çöpe atmasaydım. Gözlerim boş

boş camdan içeridekilere bakıyor, insanlar oturmuş konuşuyor, uyuyor, kitap okuyor, iPod dinliyor-

Ve sonra her şey donuyor. *Rüya mı* görüyorum?

Nathaniel. Londra treninde. Benden üç metre uzakta, cam kenarına oturmuş, dümdüz ileriye bakıyor.

AH

Sophie
Kinsella

Ne- Neden-

"Nathaniel!" diye bağırıyordum ama sesim kurudu. "Nathaniel!" Deliler gibi el sallayarak dikkatini çekmeye çalışıyorum.

"Tanrım, bu o!" diye heyecanlanıyor Dominic. "Nathaniel!" diye bağırıyor borazan gibi sesiyle. "Buradayız dostum!"

"Nathaniel!" Sesim en sonunda çıkıyor. "Na-than-iel!"

Ümitsiz haykırışımla sonunda kafasını kaldırıp bakıyor ve beni görünce şaşkınlıktan yerinden sıçırıyor. Bir saniye ağzı açık kalıyor. Sonra bütün yüzü neşeye gevşiyor.

Trenin kapıları kapanıyor. Hareket etmek üzere.

"Hadi!" diye bağırıyorum telaşlı hareketler yaparak.

Trenin içinde ayaklanıyor, sırt çantasını alıp yan koltuktaki kadını ezerek geçiyor. Sonra görüş alanımdan çıkıyor ve o anda tren hareket ediyor.

"Çok geç," diyor kameraman üzgün üzgün. "Bazı şaramayacak."

Göğsüm daraldığından cevap veremiyordum. Tek yapabildiğim kalkan trene bakakalmak, vagonlar tek tek geçiyor, tren hızlanıyor, hızlanıyor... sonunda gidiyor.

Ve Nathaniel platformda dikiliyor. Orada.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan istasyon boyunca yürümeye başlıyorum, yaya köprüsüne ulaşınca hızlanıyorum. Karşı tarafta o da aynısını yapıyor. Merdivenlerin ucuna varıyoruz, yürüyüp aynı anda duruyoruz, aramızda bir iki metre var. Nefes alışım hızlandı, yüzüme kan pompalanıyor. Aynı anda hem

PASAKLI
TANRIÇA

483

şok içindeyim, heyecanlıyım, hem de kendimden emin değilim.

"Cornvall'a gittiğini sanıyordum," diyorum en sonunda. "Bahçeni almaya."

"Fikrimi değiştirdim." Nathaniel da oldukça şok olmuş görünüyor. "Londra'da bir arkadaşı... ziyaret ederim diye düşündüm." Bavuluma bakıyor. "Sen nereye gidiyordun?"

Boğazımı temizliyorum. "Ben de... Cornwall'i düşünüyordum."

"Cornwall mı?" Bana dimdik bakıyor.

"Hi hı." Elimdeki tren saati tablosunu gösteriyorum ve aynı anda da durumun gülünçlüğüne kahkahalar atmak istiyorum.

Nathaniel demire yaslanıyor, başparmakları cebinde ve köprünün tahta çıtalarına bakıyor. "Eee... arkadaşların nerede?"

"Bilmem. Gittiler. Ve arkadaşım değiller. Guy'a yumruk attım," diye ekliyorum göğsüm kabarak.

Nathaniel başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor. "Demek seni kovdular."

"Ben onları kovdum," diye düzeltiyorum.

"Sen mi?" diyor Nathaniel afallayarak. Elimi tutmak için uzanıyor ama elini tutmuyorum. Neşelenmiş olsam

da içten içe hâlâ huzursuzum. Bu sabahın acısını henüz unutamadım. Her şey yolundaymış gibi davranmam.

"Notunu aldım." Gözlerimi kaldırıp bakıyorum ve Nathaniel geri çekiliyor.

"Samantha... sana trende başka bir tane yazdım. Beni Londra'da göremezsin belki diye."

484

Sophie
Kinseila

Utana sıkıla cebini karıştırıyor ve sayfalarca uzunluğunda bir mektup çıkarıyor; sayfaların iki yüzüne de yazılmış. Birkaç saniye okumadan elimde tutuyorum.

"Ne -ne yazıyor içinde?" Kafamı kaldırıp ona bakıyorum.

"Uzun ve sıkıcı." Göz göze geliyoruz. "Ve saçma sapan şeylerle dolu."

Sayfaları yavaşça parmaklarımın arasında çeviriyorum. Orada burada gözlerimi yaşartan sözcükler fark ediyorum.

"Evet," eliyorum.

"Evet." Nathaniel'ın kolları belime dolanıyor; sıcak dudakları dudaklarıma yapışıyor. Bana sıkı sıkı sarılınca yaşların yanaklarımdan süzüldüğünü hissediyorum. Ben buraya aidim. Buraya uyum sağlıyorum. Nihayet ondan uzaklaşıp yüzüne bakıyorum ve gözlerimi siliyorum.

"Şimdi nereye?" Köprüden öteye çeviriyor gözlerini, ben de baktığı yöne dönüyorum. Tren yolu iki yöne doğru genişliyor, uzaklara gidiyor. "Hangi taraf?"

Uçsuz bucaksız raylara bakıyorum, güneş ışığı gözlerimi kamaştırıyor. Yirmi dokuz yaşımdayım. İs-

tediğim yere gidebilirim. İstediğimi yapabilirim. İstediğim gibi biri olabilirim.

"Aceleimiz yok," diyorum en sonunda ve uzanıp onu öpüyorum yeniden.